

ФИЛИП ШЕЛБИ

№1818

Превод от английски: Лили Христова, 2005

chitanka.info

На майка ми и баща ми

ПРОЛОГ

В барака номер шест спяха четиридесет деца, там се помещаваше сиропиталището на бежанския лагер, разположен в западната част на Северна Корея. Най-малките бяха на пет години, най-големите на единадесет, това беше граничната възраст. Преместваха дванадесетгодишните в бараките за възрастни.

Децата живееха в свят на студ, глад и страх, които дори сънят не можеше да усмири. Всяко се беше свило в собствената си крехка черупка от болка. В помещението никога не бе съвсем тихо, ехтеше раздираща кашлица и се чуваха остри като зъби на пираня вопли.

По-големите деца измъчваха по-малките, когато им се удаваше възможност, поне докато имаха сили. Крадяха дажбите храна и вода, а когато и те липсваха, потъваха в дълбините на собствената си осакатена психика, извивайки крайници и чупейки кости с равнодушното любопитство на опитни мъчители.

Полковникът, отговарящ за лагера, крачеше по замръзналата кал на плаца. Преди година по невнимание бе обидил свой командир, който го бе отстранил от групата си и го бе заточил да управлява това отвратително място, което Обединените нации и Международният червен кръст наричаха лагер за изселени лица. Но той усещаше, че късметът му се възвръща заедно с мъжа, който вървеше до него.

Непознатият беше бял, висок и дългокрак, с ниско подстригана металносива коса и потъмняло, обветрено лице на земеделец. Беше между четиридесет и петдесет — възрастта му трудно можеше да се отгатне, тъй като беше в много добра форма, движеше се през щипещия пролетен въздух като дух.

Не бяха съобщили на полковника за посещението на непознатия, докато хеликоптерът, който го докара, не се появи във въздуха. Заповедта гласеше изцяло да му сътрудничи. Лагерът криеше много тайни от международните инспектори, но този посетител трябваше да види всичко, което пожелаеше.

Това подсказваше на полковника, че човекът е важна клечка. Много важна. И ако се представеше добре, щеше да бъде докладвано, където трябва. Навярно дума-две, казани от непознатия, щяха да измъкнат полковника от чистилището, в което се намираше.

Посетителят, известен сред обкръжението си като Ловкия, беше наясно с положението на полковника. Не го беше грижа, като изключим, че този факт щеше да направи последния по-сговорчив.

Полковникът рязко отвори вратата на шеста барака, блъсвайки я по-силно от необходимото. Зловоние на нездрава плът ги заля на талази.

Бараката беше двадесет метра дълга и десет широка, разделена от три реда нарове за спане. От закачените на тавана крушки се процеждаше мъждива светлина и осветяваше мръсотията, напластена по прозорците и пода от нерендосани дъски. Силуети се раздвижиха по леглата и Ловкия усети как уплашени погледи следят движенията му.

Провесените над главите им крушки примигнаха, светнаха по-ярко и пред Ловкия се разкри гледка, на която беше ставал свидетел и в други мрачни места по света — бежанските лагери в Камбоджа и Лаос, долината Бекаа и черните гета в покрайнините на Йоханесбург.

Повечето деца лежаха по наровете си, свити на кравай. Беше невъзможно да определи пола им. От недохранване кожата на всички беше пожълтяла, еднакво изпитите лица караха очите им да изглеждат неестествено големи, костеливите колене и лакти с опъната върху тях кожа бяха крехки като костици на птиче.

Докато вървеше между редовете от нарове, Ловкия се взираше в лицата, отхвърляйки на ум онези, които бяха прекалено безизразни, и преценяваше тези, които все още можеха да бъдат спасени, по критерии, които сам бе определил.

Ролята на спасител го смущаваше. През целия си живот бе смятан за един от четиримата най-опитни наемни убийци в света, сеещ смърт с безпогрешно око. Работодатели му бяха правителства или частни лица, които можеха да си позволят да му платят. Но тази задача се различаваше от всяка друга, с която се беше заемал. Предстоеше му да избира и да защитава и нищо чудно изобщо да не се наложеше да дръпне спусъка.

През подпорните греди погледът на Ловкия попадна върху дете, легнало на дюшек върху един от по-далечните нарове, с гръб, притиснат към стената. Беше на осем, може би девет години, слабо, но не и мършаво, взираше се в празното пространство с отсъстващ поглед. Но очите му все още бяха ясни, като на току-що уловена риба, захвърлена на леда.

Ловкия се приближи и притаи дъх. Детето олицетворяваше точно това, което през последните седмици търсеше на дълж и на шир през замръзналата пустош в тази забравена от Бога страна.

Ловкия приседна на крайчеца на нара. Посегна с ръка към момчето и почувства как то потрепери, когато докосна рамото му. Детето се напегна за миг, после се остави силната ръка да го претърколи. Имаше засъхнала кръв на дъното на панталоните му, от което личеше, че скоро са го изнасилвали. Ловкия разгърна мръсната му риза, провери рамената, гърдите и гърба му. Имаше язви и пришки, но не и счупени кости. Но липсваше живот в празните му очи. Там цареше пустош.

Ловкия се изправи. Беше служил като оръдие, извършило най-дръзки покушения, и превъзходно изпълняваше задачите си. Но тази беше по-различна. Гледайки момчето, видя идеалната машина за убиване, дете, така невинно, че можеше да мине през всяко препятствие, всяка пречка, всеки, който би застанал между него и набелязаната цел. Президентът на Съединените щати Клодия Балънтайн несъмнено щеше да почувства прегръдката на това дете, преди да умре.

Ловкия се обърна към полковника:

— Кое е това момче?

— Няма име. Някъде от югоизток.

Ловкия знаеше за масовите гробове, които наторяваха земята в тази част на страната. Естествено бе да заключи, че родителите и другите близки на момчето никога няма да го потърсят.

— Момчето се води под номер 1818 — осмели се да добави полковникът.

Ловкия внимателно го загледа, от което устата на военния пресъхна.

— Изведете го оттук. Да го прегледа лекар за инфекции и да му даде необходимите антибиотици. Искam го чисто и готово за път след

три часа.

Ловкия замълча за миг.

— Ще отразя в доклада си, че сте ми сътрудничили, при условие че всичко е наред.

Адамовата ябълка на офицера щръкна над вратовръзката му.

— Разбира се.

— Значи тук приключихме.

Ловкия погледна момчето за последен път, после се отправи навън. След смрадта на бараката вдъхна с пълни гърди чистия въздух. Извади пакет цигари и предложи една на полковника, след което сам запали. Не говореше съвсем откровено, когато каза, че е свършил с тукашната си работа. Полковникът единствен знаеше за съществуването на 1818. Лесно можеха да го склонят да разкаже за мъжа, дошъл да търси определено дете, и да се похвали с участието си в намирането му. С оглед на значимостта на проекта, подобна възможност бе недопустима. Затова полковникът щеше да бъде от полза само ако умре, когато Ловкия се върне за детето.

1

Слоун Райдър се размърда между чаршафите. Зората още не беше проникнала през прозорците на маломерния ѝ апартамент на Четиридесет и седма улица между Трето и Четвърто авеню.

Изчака, докато се разсъни напълно, после се опита да измъкне крака си изпод този на Питър Мак. Той спеше леко, което отдаваше на обучението си във ФБР. Слоун знаеше, че и най-недоловимото движение или шум може да го събуди.

Тя бавно се претърколи към ръба на леглото, издърпвайки крака си сантиметър по сантиметър. На синкавата светлина в стаята навярно щеше да намери купчината дрехи, струпани предната нощ върху бюфета. Стигнаше ли до тях, щеше да успее да си тръгне.

Освободи крака си и тъкмо се канеше да отметне чаршафа, когато една ръка стисна бедрото ѝ като в менгеме.

— Къде?

Гласът му беше дрезгав от съня, но нямаше съмнение какви са намеренията му, съдейки по начина, по който ръката му се плъзна по бедрото ѝ.

Слоун се размърда.

— Отивам в службата. Нали ти казах?

Пръстите му продължиха пътешествието си по крака ѝ.

— Събота е — промърмори Мак, опитвайки се да легне върху нея. Ръката му се насочи към гърдите ѝ и тя почувства наболата му брада по тила си.

— Питър, не трябва ли днес да си дежурен у Додж Френч?

— По-късно. Много по-късно.

Той отново се раздвижи, опитвайки се да я върне в леглото.

Слоун, на двадесет и осем, редовно тренираше бягане и плуване и беше забележително силна под измамно стройната си физика. Измъкна се от хватката му, повличайки със себе си и част от завивките. Застанала гола, с настръхнала кожа, прокара пръсти през кестенявата си коса.

Питър Мак се облегна на възглавниците. На четиридесет и една години той беше в разцвета на силите си и мускулите на раменете и тялото му се открояваха в резултат от редовните посещения в залата за фитнес на Бюрото. На улицата гарвановочерната му коса и зелени очи караха жените да се обръщат, за да го погледнат още веднъж — и той го знаеше.

— За Бога, осъзнаваш ли колко си студена към мен? — попита той.

Слоун затвори очи. Така си беше: нейна беше вината за относително умерения им полов живот и това му даваше основателен повод за раздразнение. Все така ставаше през последните няколко месеца: графиците, настроенията и желанията им не съвпадаха, липсваше синхрон между телата и нуждите им, следваха взаимни обвинения и ледено мълчание. Една връзка, някога красива и страстна, бавно отиваше по дяволите.

И вината е моя, каза си Слоун.

Но колкото и да ѝ се искаше, нищо не можеше да промени. След днешния ден — може би. Но точно сега — изключено. Беше крила тайната си прекалено дълго, щеше да я запази още няколко часа. Защото ако не го стореше, Питър Мак щеше да опита да я спре, тъй като държеше на нея, а и беше длъжен, като служител на закона, да иска да я предпази от собствените ѝ действия и да ѝ попречи, а тя не можеше да го допусне.

Слоун бързо влезе в банята, взе душ, после намъкна шортите си, облече джинсова риза и едно старо, но любимо яке. Провери в чантата си дали всичко необходимо е вътре и обърна очи към Питър.

— Трябва да бягам — каза тя. — Ще ти се обадя.

Сърцето ѝ се сви, когато целуна неотзивчивите му устни.

Миг по-късно бе излязла.

Беше съботата преди Деня на падналите във войните^[1] в понеделник и барчето на приземния етаж беше затворено, което лишаваше Слоун от така необходимото ѝ кафе. Щеше да се наложи да изчака, докато стигне до Централ Стейшън. Преметнала през рамо чантата си, забързала крачка, тя се замисли за мъжа, останал в леглото ѝ.

Срещна Питър Мак преди единадесет месеца, наскоро след като започна работа в инвестиционната компания „Янг и Пулен“. Срещнаха

се на прием; организиран в хотел „Плаза“ за най-елитните клиенти на фирмата. Слоун беше прекарала цял час заобиколена от инвеститори, които се преструваха, че се интересуват повече от личното ѝ благополучие, отколкото от доходността на личните си портфейли, и тъкмо когато се готвеше да си тръгне, един висок мъж се приближи към нея и тихо промълви:

— Нали ви е известно, че винаги можете да ги съдите за сексуален тормоз.

Самата идея, че може да разпъди дойните крави на „Янг и Пулен“, я накара да прихне. Питър Мак говореше много неща, които я разсмиваха — и не само тогава. Каза ѝ, че се бил запътил към Залата с дъбовата ламперия за едно питие след приключване на смяната, когато я забелязал през отворените врати.

— И така ви развалих веселбата.

Поласкана, тя слушаше с интерес, докато той накратко ѝ разказваше за работата си като специален агент в отдела в Ню Йорк. Отговори му положително, когато я попита може ли отново да я види, и още веднъж каза „да“, когато на третата им среща го покани в апартамента си на последно питие, като знаеше, че гостуването му ще продължи през цялата нощ.

Най-лошият кошмар за Слоун беше капризен, взискателен мъж. Нужен ѝ беше някой, зает колкото нея, който можеше да разбере изискванията на току-що започващата ѝ кариера и все пак да оцени времето, което му отделя. Слоун не търсеше постоянна връзка, но напълно осъзнаваше пустотата, която цареше в личния ѝ живот, преди да срещне Питър Мак. Беше ѝ уютно да вижда принадлежностите му за бръснене на полицата в банята си и дрехите му в гардероба.

Първоначално отношенията ѝ с Питър бяха прости и мили: недели в Сентрал Парк или плаване около Лонг Айленд, късни вечери в Уест Вилидж, където слушаха джаз, съботи, посветени на усамотение и чувственост. Беше ѝ достатъчно, дори предостатъчно. Миналото на Слоун бе погребало нейните мечтите и убило надеждите ѝ. Долавяше, че е опасно да иска прекалено много, че лесно може да загуби почва под краката си.

Слоун зави покрай парка по посока Сентрал Стейшън. Не искаше да мисли за отношенията между нея и Питър, докато вървеше към мястото на срещата. Не допускаше нищо да отвлича вниманието ѝ

от това, което щеше да се случи, щом стигне гарата — и от това, което се налагаше да извърши по-късно, за да сложи край на кошмара, който я принуждаваше да остава нощ след нощ в кабинета си през последните два месеца. И за който не можеше да говори.

Всичко ще бъде наред, каза си тя. Накрая, когато му кажа, ще разбере.

Сентрал Стейшън напомняше празна катакомба, където служители бързаха да хванат влака, за да се присъединят към съпругите и децата си, които вече бяха напуснали града за празниците. Но кафенето беше пълно с народ, тъй като беше единственото отворено заведение наоколо. Очите на Слоун се плъзнаха по съпрузи и бащи с безизразни погледи, туристи, опитващи се да проумеят карти и влакови разписания, и най-после откриха човека, когото търсеше, седнал на ъглова маса пред чаша кафе.

Франк Райдър беше на петдесет и осем, но изглеждаше с петнадесет години по-възрастен. Цигарите и проблемът с алкохола в миналото донякъде бяха причина за съсипания му вид.

Слоун се приближи към него и промълви:

— Здравей, татко.

Когато вдигна поглед към нея, от ясните му очи и кротката усмивка Слоун разбра, че още взима лекарствата си.

— Здравей, Старбък^[2] — отговори Франк Райдър. Прякорът ѝ от детинство, който винаги я караше да се чувства обичана, сега я натъжи, като гледаше човешката развалина пред себе си.

Тя седна срещу него.

— Изглеждаш страхотно, татко.

Той неуверено ѝ се усмихна.

— Добре съм. Времето е хубаво. Ходя на разходки всеки ден.

— Радвам се. Как е Полина?

— Миналата седмица ми донесе яхния.

— Прекрасно, татко.

Полина Санчес беше професионална медицинска сестра на средна възраст, която Слоун беше наела да наглежда баща ѝ три пъти седмично. Франк Райдър можеше да се облича, храни и общо взето да се грижи за себе си. Но имаше моменти, когато се объркваше и губеше

паметта си, а беше изключително важно редовно да си взима лекарствата.

Докато отпиваше от кафето си, Слоун разказа на баща си какво се беше случило в работата ѝ през последната седмица. Разговорът напомняше монолог, защото през повечето време Франк блажено се усмихваше и се взираше в празното пространство. Колкото и да се насилваше, Слоун никога не успя да привикне към мълчанието на баща си. Едно време беше приказлив, общителен човек, пълен с весели истории и шеги. Сега напълно се беше откъснал от света, собствената му вселена се ограничаваше от стените на невзрачния му апартамент в Куинс.

Преди години баща ѝ беше талантлив корабен инженер. На средна възраст се пенсионира и вложи всичките си спестявания, за да основе собствена фирма. Две години по-късно разработи нов процес, чрез който металните корпуси на огромните танкери, превозващи петрол, ставаха по-здрави, без да се увеличава теглото им. Това можеше да предотврати разлив при сблъсък с друг плавателен съд.

Но когато Франк Райдър подаде молба за патент, бившият му работодател успя да получи съдебна заповед, за да го спре, претендирайки за собственост над процеса, като се аргументира, че Франк Райдър е започнал разработването му, докато все още е работел при него. Започнаха преговори, пазарлъци, намесиха се адвокати и парите на изобретателя започнаха да се топят.

Години след това, когато всичко приключи, от предишния Франк Райдър не бе останало нищо, бе съсипан, разорен, беше се превърнал в човешка развалина. По същото време овдовя. През петата година на съдебния процес съпругата му изпадна в хронична депресия и се хвърли под колелата на идващия влак от перона на станцията на метрото при Емпайър Стейт Билдинг.

Шест месеца след погребението двама полицаи от Кеймбридж дойдоха в общежитието на Слоун в „Харвард“, за да ѝ съобщят, че полицията в Ню Йорк е прибрала баща ѝ от улицата. Когато пристигна в „Белвю“ след изтощително шофиране цяла нощ, не можа да познае мъжа в усмирителната риза, охраняван от бдителни санитарии.

Слоун примигна и с усилие пропъди образа.

— Татко, трябва да ти покажа нещо.

— Разбира се, Старбък, каквото поискаш.

Слоун извади папка с книжа от чантата си и ги нареди на масата. Имаше документ за погасена ипотека върху апартаментчето в Куинс, фактура за изплатени задължения към собственика за следващите пет години и писмо от осигурителна компания, която гарантираше ежемесечен постоянен приход в сметката на Франк Райдър.

Със спокоен глас и прости думи Слоун обясни подробностите на баща си. Доволна беше, че той изглежда схвана смисъла на направеното от нея. Не я попита откъде е намерила парите. Нито тя му призна, че идват от премията, които служителят на „Янг и Пулен“ ѝ бе обещал, че ще получи при подписване на трудовия договор. Сякаш бе дете, той просто прие каквото му даваше дъщеря му.

— Заминаваш ли, Старбък?

Въпросът му изненада Слоун. Докосвайки ръката му, тя отговори:

— Не, татко, не заминавам.

Пръстите му стиснаха нейните и тя го погледна в очите.

— Какво има, Старбък?

Слоун успя да се стегне.

— Става дума за работата ми. Навярно ще има някои промени...

— В беда ли си?

— Не, татко. Още не.

Франк Райдър побутна документите.

— Тогава защо е всичко това?

Слоун си пое въздух.

— Може да има неуредици в работата. Ако възникне проблем, навярно ще е нужно да предприема нещо...

— Така ли, Старбък? Наистина ли трябва?

Въпросът съживи ужаса, в който Слоун живееше през последните месеци. Би било толкова просто да забрави онова, на което случайно се бе натъкнала, за което мнозина биха казали, че не ѝ влиза в работата. Само че именно това ѝ беше работата, както и нейна отговорност пред онези, които бяха вложили доверието и парите си.

Но можеше скъпо да ѝ струва да постъпи, както трябва.

Слоун обхвана с длани ръката на баща си. Знаеше, че не може да затвори очи пред проблема. Нищо не бе пренебрегвала през живота си. Човекът, който стоеше срещу нея, я бе научил да действа според съвестта си и да не се огъва, дори земята да се продъни под краката ѝ.

Офисът на „Янг и Пулен“ заемаше най-горните десет етажа от един небостъргач на Уошингтън стрийт, на половината път от площад „Батъри“ и Световния търговски център. Кабинетите на директорите и заседателната зала, където инвеститорите се събираха във втория вторник на всеки януари, за да получат чековете с премиите си, гледаха към живописната река Хъдзън.

Слоун слезе от таксито близо до Нюйоркската фондова борса и измина пеша последните две пресечки. Отпрати се не към централния портал, който беше запечатан и охраняван, а към един страничен вход. Позвъни три пъти, преди да успее да събуди охранителя. През дебелото стъкло го наблюдаваше как се приближава с бавна походка, като тремава мечка, на която ѝ е крив светът, придръпвайки нагоре панталоните си, с ръце върху кобура на колана си.

На таблото за влизащи в сградата не видя имена. Добре. Слоун почти беше сигурна, че няма и да има. През изминалата седмица бе подочувала разговори на колегите си, които споделяха планове си за края на седмицата, и зачеркваше на ум имената им едно след друго.

Асансьорите работеха с магнитни карти. Изкачването до тридесет и втория етаж трая по-малко от минута. Слоун бързо прекоси приемните, които напомняха адвокатски кантори от времето на Дикенс, и се отправи към частта, където се намираха кабинетите на инвестиционните брокери. Както подобаваше след една година служба, нейният беше в централната част на сградата и нямаше прозорци.

Слоун запали халогенната настолна лампа и включи компютъра си, отваряйки файла на клиент, който въобще не я интересуваше — колкото да си даде вид, че работи върху нещо, в случай че неочаквано влезе някой.

Познаваше установената практика на охраната. В края на седмицата и през почивните дни наблюдаваха кабинетите от осмоъгълното помещение в сутерена на сградата. Когато се отби при охраната, за да получи пропуска си за сградата, забеляза три групи монитори, по дванадесет във всеки ред. Видеокамерите, свързани с мониторите, работеха на релейна система и наблюдаваха определени части от десетте етажа на равни интервали. Това беше недостатък, ако охраната решише да следи само определен район.

Предишната седмица, под предлог че е изгубила шифрования си ключ за паркинга, Слоун отново посети охраната. Спомена, че навярно ще работи през дългия уикенд, и попита има ли някакви промени, за които трябва да знае. Не се предвиждаха. Процедурата оставаше същата: регистрираш се, качваш се горе, свършваш си работата и си отиваш вкъщи.

Време беше да свърши своята.

Слоун нямаше как да знае кога и дали изобщо камерите щяха да регистрират нейното движение. С карта за отваряне на тоалетните в ръка, тя бързо се запъти към административната част, излезе през двойните врати и рязко зави наляво по коридора. Вмъкна се в тоалетната, чу как вратата със съскане се затвори зад гърба ѝ и се облегна на нея. Отброи тридесет секунди.

Ако камерата я беше уловила и охранителят я наблюдаваше, щеше да види, че влиза в тоалетната. Да го регистрира и да се върне да допие кафето си.

Преброи до тридесет и се върна в коридора. Дванадесет бързи крачки я отведоха до вратата, водеща към стълбището, за което никой от служителите нямаше ключ. Докато имаше някой в помещенията, трябваше да има достъп до пожарните изходи. Изискваше го правилникът.

Слоун завъртя копчето и излезе на стълбището. Трябваше ѝ по-малко от минута, за да изкачи бегом трите етажа до кабинетите на съдружниците. Спря до вратата, за да успокои дишането си, след което я отвори.

Обстановката беше луксозна: дървена ламперия, ориенталски килими, редуващи се с дебели мокети, приглушено осветление, просторни приемни с бюра за секретарките. Кабинетите на съдружниците и най-вече този на Х. Пол Макгрегър, бяха разкошни.

Слоун беше срещала Макгрегър само няколко пъти. На четиридесет и девет, той беше старши съдружник, студент, отнесен и необщителен, с подчертан източен акцент и дрехи, дело на английски шивач. На бюрото му стояха фотографиите на съпругата му, която рядко виждаше, и на децата, за които никога не говореше. Останалите бяха суетни снимки на Макгрегър с богати и известни личности.

Слоун тръгна между плоскостите от махагоново и черешово дърво и тапицираните с кожа столове, от които сякаш лъхаше миризма

на успешни сделки. Макгрегър имаше вкус към антики и мрачни портрети на мъже в тъмни краски, с които надали имаше кръвно родство. Компютърът му обаче беше произведение на модерното изкуство.

Слоун се настани в разкошния му черен кожен стол. Ръцете ѝ се задвижиха, сякаш заживяха свой собствен живот, и включиха компютъра, който зачака нейните нареждания. Първо трябваше да въведе паролата.

Слоун бе получила магистърска степен в „Харвард“, после прекара две години в „Рейвънхърст“, елитен бизнес колеж в Пенсилвания, където програмата включваше изучаването на индустриален и корпоративен шпионаж, случаи на непочтен бизнес и други предмети, за които повечето дипломанти не бяха и мечтали. Преподавателите в „Рейвънхърст“, бивши агенти от специалните служби и корпоративни служители по сигурността, научиха Слоун, че повечето директори използват прости кодове. Показаха ѝ също как и къде да ги търси.

Слоун имаше ограничен контакт с Макгрегър, нямаше причини да влиза в кабинета му, не работеха по общи проекти, нито имаха едни и същи клиенти, които биха послужили като извинение за присъствието ѝ в неговата светая светих. Затова зачака да допусне грешка и да стане уязвим.

Преди шест седмици Макгрегър бе извършил именно това — уволни секретарката си след десетгодишна служба, и то заради незначителна грешка.

Ако беше действал според изискванията на правилника, сигурно нямаше да се изложи на опасност. Вместо това той бе намалил обезщетението за прекратяване на трудов договор и бе спрял здравната осигуровка на жената — макар да знаеше, че синът ѝ е на диализа.

Слоун посети секретарката в дома ѝ, съчувствено сподели възмущението ѝ, след което ѝ показа писмо от юридическия отдел на „Янг и Пулен“. Тя беше убедила главния съветник, че ще бъде поевтино да поправят извършеното от Макгрегър, преди да се стигне до съд. Юристът схвана за какво става въпрос и тихомълком нареди да се възстанови здравната осигуровка.

Секретарката беше умна жена и, макар и благодарна, чакаше Слоун да изплюе камъчето. Когато последната я попита коя е паролата

за компютъра на Макгрегър, тя с усмивка ѝ я даде.

— Използвайте я и забийте кол в сърцето му — посъветва я жената.

Докато Слоун изписваше буквите „ОЛИМП“, си помисли, че прави именно това.

Инструкторите от „Рейвънхърст“ учеха Слоун, че обикновено всички ръководители забравят да обезопасят с капани паролите си. Подобни предпазни мерки се считаха за дразнещи спънки. Слоун нямаше причини да подозира, че Х. Пол Макгрегър ще постъпи различно.

Ако ѝ бе известно качеството на информацията, която се съхраняваше в компютъра, щеше да подходи по-предпазливо. Но нямаше откъде да знае. Електронната аларма се задейства петнадесет секунди, след като въведе паролата.

Два телефона започнаха едновременно да звънят, първият — в спалнята за гости в едно имение в Лонг Айленд, вторият — в офисите на двучленен екип на „Гардиън Секюрити“, частна компания за разузнаване и корпоративна охрана. Основал я бе пенсиониран служител на ЦРУ и в нея работеха агенти, служили на правителството и бивши военни.

Три минути след обаждането един безличен закрит автомобил потегли от някогашен гараж на компания за лимузини в Долен Манхатън.

Малкото, което Слоун знаеше за Х. Пол Макгрегър, идваше от светските хроники и от Семейния регистър на Ню Йорк.

Беше роден във фамиленото имение, единствен син от пет деца. Предците му извършвали юридически услуги на Уол Стрийт още от края на деветнадесети век, но Макгрегър се проявил като бунтовник, изоставил семейния бизнес и предпочел да работи в сферата на банковите инвестиции.

Тъй като работеше във фирмата само от една година, Слоун не би трябвало да има нищо общо с Макгрегър. При разпределянето на пощата беше станала грешка и в резултат на това пратката, адресирана

за него, пристигна при нея. Съвсем ярко си спомняше момента: разговаряше по телефона с един клиент и търсеше в компютъра си предварително приготвените бележки, когато момчето с пощата влезе, подаде ѝ пратката и тя я отвори, без да поглежда адреса.

Слоун видя придружителното писмо и бързо се зачете в него, преди да може да се спре. По-късно, когато я извикаха на тридесет и петия етаж и застана пред кипящия от гняв Макгрегър и други двама старши съдружници, тя се закле, че не е и поглеждала досието, към което беше прикрепено писмото.

Макгрегър искаше главата ѝ, но другите двама съдружници отбелязаха, че печатите на документа са непокътнати и като се опасяваха от съдебно дело за неправомерно уволнение, го склониха да промени решението си. Убедиха Слоун, че е за нейно добро да продължава да твърди, че не е чела досието.

Слоун ги послуша, но фактите от придружаващото писмо не ѝ излизаха от ума. Чувстваше, че са прекалено обезпокоителни и е наложително да наруши обещанието си.

В писмото ставаше дума за петрол. В началото и в средата на деветдесетте години китайското правителство постави началото на скоростна програма за приватизация и реструктуриране на бюрократично управляваната държавна промишленост. Едно от определените предприятия бе Източнокитайската петролна компания, ръководена от служител на име Ми Йънг, който бе и автор на придружителното писмо. Съдържанието му убеди Слоун, че Йънг и Макгрегър от месеци поддържат контакт. След старателно проучване тя разбра защо: Източнокитайската петролна компания планираше да предложи акциите си на стоковата борса. Макгрегър щеше да ръководи разпродажбата от името на „Янг и Пулен“, които гарантираха сделката. Всичко изглеждаше като най-обикновена сделка, докато чрез един от клиентите си в Хюстън Слоун не се добра до едно геоложко сведение, според което доказаните залежи от петрол на мястото, където Източнокитайската петролна компания извършваше сондажи в океанското дъно, бяха нищожни — една от причините, поради които компанията беше губеща.

Не можеше да престане да се пита защо в придружителното писмо Ми Йънг беше споменал за „ново развитие“, „необходимост от пълна секретност“ и „особеното събитие в Деня на благодарността“.

Да събере вътрешна информация за петролна компания, намираща се на другата страна на земното кълбо, беше непосилна задача. Използвайки клиента си от Хюстън като посредник, Слоун постепенно изгради мрежа от работещи в петролната индустрия информатори, която се простираше из целия Тихи океан. Повечето новини, които получаваше, бяха слухове и клюки. Отне ѝ маса време да ги пресее. Но скоро се очерта смайваща картина.

Източнокитайската петролна компания в действителност беше открила огромно нефтено езеро. Без да дава гласност на откритието си, изкупуваше намиращите се в близост полета, които „Мобил“, „Тексако“ и „Ексон“ с радост отстъпваха на купувачи, считани за новаци в бранша. В момента Източнокитайската петролна компания се бе разпростряла над акватория с размера на Оклахома. Никой не си даваше сметка за това, нито дори подозираше, защото никой не си беше дал труд да направи задълбочените проучвания, които Слоун беше извършила. Другите петролни компании и свързаните с индустрията концерни се грижеха единствено за собствените си интереси. Слоун претегли фактите и слуховете и си извади заключения, които бяха убягнали на останалите.

Но оставаше въпросът: Защо беше тази настойчива необходимост да се пази тайна? И каква беше ролята на Макгрегър в амбициите на Източнокитайската петролна компания? Отговорът беше прост и стъписващ: Макгрегър и Ми Йънг седяха върху истинска златна мина, защото реки от пари щяха да потекат, след като се оповести новината за действителните залежи.

Предвид публичните данни за Източнокитайската петролна компания и невзрачните ѝ перспективи, Слоун пресметна, че когато предложи акциите си на фондовата борса, те ще се котират между единадесет и дванадесет долара. Макгрегър, Ми Йънг и всеки, когото те биха решили да облагодетелстват, щеше да се сдобие с пакети акции, струващи милиони, и по-късно да наблюдава как цената им се вдига до небесата, щом официално станат известни огромните залежи.

Беше чиста проба търговия между посветени — проста, алчна и абсолютно незаконна.

При първоначалното предлагане на акции Слоун бе разкрила големите купувачи от Източнокитайската петролна компания. Не ѝ беше трудно, защото акциите бяха прекалено несигурни за

консервативните фирми. Някои от по-предприемчивите мениджъри на смесени фондове с един замах закупили пакети за стотици хиляди и комарджийският им устрем увлече останалите.

Правеше изключение пакет от акции за три милиона, които бяха изкупени от офшорна компания от Холандските Антили.

Слоун знаеше, че никога няма да проникне зад стената от банкери и адвокати, които привидно управляваха компанията. Законите за банковата тайна на Антилите бяха сред най-строгите в света. Така че тя изчака, чу обявяването на огромното „откритие“ от нови залежи на Източнокитайската петролна компания и видя как цената на акциите скочи на осемдесет долара за по-малко от три седмици.

Именно тогава започна да обмисля как да проникне в сърцето на компанията от Антилите. Съществуваше само един начин: да влезе в компютъра на Макгрегър. Някъде сред личните му файлове навярно се криеше връзката му с компанията. Ако можеше да намери доказателство, че Макгрегър е закупил акциите при първоначалната разпродажба, тогава, заедно с резултатите от щателното ѝ разследване, то щеше да бъде достатъчно, за да му попречи да разори десетки хиляди дребни инвеститори, като онези, за които тя работеше.

Слоун почувства пулсиране в слепоочията. Изминалите петнадесет минути ѝ се струваха часове. Молеше се камерите да не са я заснели как влиза в тоалетната. Или, ако са успели, охраната да не е гледала и да не я чака да излезе. Разчиташе на мъжката деликатност да не се проявява прекомерен интерес към това, което става в дамските две нули.

Слоун се наклони по-близо към клавиатурата, сякаш така щеше да накара пръстите си да се движат по-бързо. Файловете се редяха пред очите ѝ. Краят им вече се виждаше. Макгрегър беше едновременно стиснат и нахален кучи син. Слоун разчиташе на тези му качества — първо, че има навик да пази файлове, и второ, че вярва, че личната му информация е недосегаема. Връзката с Антилите беше някъде там.

Закритият автомобил профуча по рампата на подземния гараж. Шофьорът, бивш „тюлен“^[3] с изсечени черти на лицето, рязко натисна спирачките пред електронно задвижваната входна врата, пхна картата за достъп в процепа и забарабани с пръсти по волана, докато порталът се вдигна с характерното бучене.

Зад него партньорът му, чернокож с гладко избръсната глава, провери дали магнумът му е зареден.

Колата остави близо два метра следи от гуми върху бетонния под и зави по посока на асансьорите. На ключодържателя на шофьора висеше малък кръгъл ключ за тях.

— Какво ще правим с пазача отвън? — попита шофьорът.

Партньорът му поклати глава.

— Не ни трябва ченге под наем за тази работа.

Той извади клетъчен телефон, набра бюрото на охраната и съобщи на пазача, че всеки момент ще пристигнат детективите на „Янг и Пулен“. И, между другото, дали някой не е идвал в офисите по-рано същата сутрин?

Третият файл отзад напред носеше името „Ваканционен план“.

— Ваканция, друг път — промърмори Слоун.

Според слуховете Макгрегър не си беше взимал свободен ден от три години.

Всичко беше там, както и очакваше. Дати, отбелязани срещи, подписи, ордери за покупки, потвърждения за изпълнение и суми. Пари. Ужасно много пари...

— И за какво го прави? — прошепна Слоун, вкарвайки диск в компютъра и натискайки копчето за копиране.

Преди всичко Макгрегър беше богат човек. Семейството му притежаваше солидно състояние. И все пак, по някаква причина, искаше още. Дали беше алчност, или се възбуждаше от възможността да се измъкне безнаказано? Действията му сочеха някакъв дефект в характера, който Слоун не можеше да определи.

Тя извади диска и го пхна в чантата си. Чак тогава осъзна, че е притаила дъх. За момент остана на мястото си, загледана в екрана. Беше получила това, за което беше дошла. Време беше да си върви.

Когато се надигна от стола, чу тихи стъпки, движещи се бързо от другата страна на вратата.

Нямаше къде да избяга. Нито да се скрие.

С поглед, вперен в компютъра, Слоун осъзна, че явно е задействала беззвучна аларма. Точно преди вратата рязко да се отвори, тя набра поредица от цифри.

Зад гърба си чу суров глас:

— Махни си ръцете от машината и отстъпи назад.

[1] Ден на падналите във войните — празнува се на 30 май в повечето щати. — Б.пр. ↑

[2] Старбък — герой на Хърмън Мелвил от „Моби Дик“. — Б.пр. ↑

[3] Тюлени (SEAL) — специални части, базирани в Сан Диего. — Б.пр. ↑

2

Главната сграда, конюшните и къщичката на портиера изглеждаха сякаш построени в началото на деветнадесети век. Ричард Морис Хънт^[1], чиито почитатели бяха семейство Вандербилт, бе архитектът. Фредрик Лоу Олмстед^[2] беше проектирал градините.

Семейство Френч, притежаващо 150 000 акра от бреговата линия и сушата, която щеше да носи името Съфок Каунти, Ню Йорк, извърши церемонията по освещаването през август 1885. Десет години по-късно имението „Брандиуайн“ беше официално открито.

С годините деветдесет процента от първоначалната му площ беше разпродадена, но около фамилната къща все още имаше достатъчно земя. И до днес тя продължаваше да бъде дом на рода Френч и най-голямото имение в Лонг Айленд.

Додж Френч^[3] отпи от кафето си, след което остави настрани чашката и чинийката от майсенски порцелан. Беше над седемдесетгодишен, висок и сух, с крайници като мотовилки и кичури бяла коса. Дланите му бяха широки, с петна, подсказващи болест на черния дроб, лицето му беше обветрено от десетките години, прекарани на открито. Често погрешка го смятаха за обикновен потомствен земевладелец от Нова Англия, който вероятно посвещава свободното си време на отглеждането на първокачествено телешко месо. Докато не видеха очите му — искрящо сини, говорещи за висок интелект и твърди като диамант.

Додж Френч беше отраснал като човек с привилегии и беше приучен да уважава доброто си състояние. Подобно на предците си, той се отдаде на обществена служба, учейки се на държавническото изкуство от наставници като Хенри Кисинджър и братята Дълес.

След като беше специален президентски пратеник през мандата на Рейгън и Буш старши, той изпадна в немилост, когато обкръжението на Клинтън обсеби Белия дом. Когато Джордж У. Буш встъпи в

длъжност, телефонът на Френч иззвъня. Новият президент искаше да знае дали земевладелецът може да помогне в Китай да се извършат промени, подобни на онези в бившия Съветски съюз.

— Свърши работата, каквото и да струва — бяха напътствията на президента.

За разлика от повечето американци Френч имаше безпогрешен усет и питаеше дълбоко уважение към историята. Беше предвидил издигането на Америка като господстваща световна сила и бе насочил забележителния си интелект и воля да направи този процес необратим. През ерата на Буш и Рейгън, а и по-късно, по време на мандата на приемничката на Буш младши, Клодия Балънтайн, Френч беше спомогнал световният ред да се реструктурира според собствените му възгледи. И виждаше, че има успех.

Но имаше още работа. Значителна цел в плановете му все още не бе постигната, макар да бе на една ръка разстояние. Поне докато някой не му попречеше или не извършеше някоя грешка.

Додж Френч насочи погледа си към Х. Пол Макгрегър, застанал пред прозореца на трапезарията. Зад него видя иконома, който обсъждаше нещо с уредника на обяда. След няколко часа на малката поляна щяха да изникнат шатри и маси, отрупани с храна и напитки. До обяд посланиците и придружаващите ги лица щяха да пристигнат. Тайните служби вече щателно бяха проверили района преди пристигането на президента.

Френч забеляза, че Макгрегър си хапе кожичките около ноктите, неподобаващ навик за четиридесет и девет годишен мъж с неговото положение. Френч въздъхна. Припомни си, че при цялото си богатство Макгрегър беше по душа парвеню, не бе особено умен, но пък нахален. Ала същите тези качества го правеха идеален за задачата, която Френч му бе възложил. Говореше на един език с безогледните авантюристи, управляващи международните фирми, и бе подписал секретни търговски договори с управляващите в Пекин. След като бяха загубили Иран и Ирак заради европейците, американските фирми не възнамеряваха да позволят на никого да се изпречи на пътя им в Китай. Макгрегър изглежда беше подходящият човек — докато алчността му стимулираше необходимите качества. За жалост съвсем наскоро бе демонстрирал и друга своя черта, която Френч не познаваше: глупостта.

— Защо е било нужно да пазиш файлове? — попита го Френч, сякаш мъмреше дете.

Макгрегър направи опит да се оправдае:

— Трябвах ми. Бяха в кабинета ми, в пълна безопасност.

— Очевидно не — възрази Френч. — Кажи ми, защо постъпи така? Свързано ли е със съпругата ти Елизабет?

Раменете на Макгрегър увиснаха. Не се изненада, че Френч е осведомен по въпроси, за които дори адвокатът му нямаше информация.

— Тя няма да си отиде току-така — отговори Макгрегър. — Предложих ѝ издръжка от пет милиона, за да се махне, а тя ми се изсмя в лицето. Кучката ми заяви, че ще се позове на предбрачния договор и ще поиска равна подялба, освен ако не ѝ предоставя тридесет процента от авоарите си, и то в брой до шестдесет дни.

— И ти отиде при Ми Йънг, който ти даде един милион акции от Източнокитайската петролна компания — заключи Френч.

— Влезе ми в положението — взе да извърта Макгрегър. — Той е човек на място.

Йънг е разбрал положението ти, но ни най-малко не е свестен човек. Видял е възможност да си напълни джоба и се е възползвал.

— Уговорките ти с Йънг са си твоя работа. Следващият ми въпрос е: кой?

Макгрегър загледа как хората от фирмата за кетъринг си вършат работата. Не можеше да се каже, че хората го обичат, беше му ясно, но не го беше грижа. Непопулярността му не впечатляваше и партньорите му, за тях бе истински магьосник. Връзките му на борсата и по високите етажи бяха съвсем незадоволителни. Но когато, за да спечели в някаква сделка, се налагаше да остане глух, когато колегите му се оплакваха от словесните обиди, които сипеше, от високомерието му или от отвратителния му характер, нямаше равен на себе си.

Никой никога не бе заставал на пътя на Х. Пол Макгрегър. Самата мисъл звучеше абсурдно. Но сега някой се бе опитал и почти бе успял. *Кой?*

Клетъчният телефон започна да вибрира във вътрешния джоб на сако му.

— Охраната — промърмори той.

Додж Френч слушаше, докато Макгрегър отривисто задаваше въпроси по миниатюрния телефон с лице, парализирано от изумление и неподправена ярост.

— Намерили сте Райдър в *моя кабинет*? На моя компютър? — ревеше Макгрегър. — Веднага я махнете оттам и я закарайте в полицейското управление!

— Пол... *Пол*.

Изумен, Макгрегър видя Френч да клати пръст към него.

— Кажи им да почакай и отново да се обадят. Налага се да поговорим. Веднага.

Макгрегър се поколеба, след което заговори по телефона:

— Ще се свържа с вас след минута. Задръжте я там. *Нищо* не й позволявайте да докосва.

— Кажи ми какво става — попита Френч.

Макгрегър разтревожено поклати глава.

— Една от новите служителки — Слоун Райдър — е успяла да се добере до компютъра ми. За щастие е задействала електронния сигнал за тревога и е алармирала охраната.

— Защо ще рискува да прави подобно нещо? — запита Френч. — И какво търси там?

Макгрегър разпери ръце.

— Не зная. Никога не съм имал нищо общо с нея. Освен един път...

Разказа на Додж за инцидента с пакета, изпратен му от Ми Йънг преди няколко месеца, как се беше озовал на бюрото на Райдър и как тя случайно го беше отворила.

— Но не видя съдържанието. Печатите бяха непокътнати.

— Въпреки това навярно е забелязала нещо, което е предизвикало подозрението й.

— Няма какво — настоя Макгрегър. — Ако имаше, щеше отдавна да е предприела нещо.

И китайските ти приятели нямаше да са спечелили парите, от които така отчаяно се нуждаят — помисли си Френч.

— Разкажи ми повече за нея.

Макгрегър беше в комисията на „Янг и Пулен“ по назначаването на нови служители и имаше отлична памет.

— Родена е някъде в Уестчестър — започна той, — не в най-добрата му част. Посещавала е частни училища и оттам направо е отишла да учи в „Харвард“. Завършила е образованието си за три години, след това е защитила магистърска степен. Можела е... би трябвало веднага да започне работа, но вместо това е продължила да учи още две години на място, носещо името „Рейвънхърст“. Доколкото зная, намира се в Ери, Пенсилвания.

Вниманието на Френч рязко се изостри.

— Известно ми е — отговори той. — Запита ли я някой от комисията по назначенията защо е била там?

— Не бих казал — отговори Макгрегър. — Беше споменато като кратка бележка към автобиографията ѝ.

Додж кимна. Името на Райдър не предизвикваше никакви асоциации в лабиринтите на паметта му. Явно не фигурираше в черния списък, отнасящ се до проекта. Но сега трябваше да нареди да я проверят — и то бързо.

— Какво е търсела? — беше следващият му въпрос.

Изречението на Макгрегър напомни на Френч за хванатия в капан язовец, когото на времето беше убил.

— Охраната твърди, че е влязла във файла за Антилите. Направила е копие, но са ѝ го взели. Това я прави крадец, а крадците отиват в затвора — някои за по-дълго време от останалите.

Ясно беше, че Макгрегър ще търси отмъщение. Нормална реакция — и напълно неправилна.

— Има и друг начин да подходим към ситуацията — каза Френч. Вдигна ръка, за да предотврати неизбежния протест. — Не искам точно сега да привличаш внимание върху себе си, Пол. Прекалено си ценен за проекта, за да рискуваш да се излагаш на показ. Това момиче никъде няма да избяга. Както изтъкна, тя е крадец. Нищо чудно да е склонна да откупи свободата срещу мълчанието си, какво ще кажеш?

Френч остави Макгрегър да асимилира идеята, после продължи:

— Дай ми на разположение час и нещо. Междувременно кажи на хората си да я задържат там. Днес е празник. Никой друг няма да отиде в офиса.

Додж Френч беше далеч по-съобразителен, отколкото Макгрегър изобщо можеше да допусне. Минути след като проведе нужните телефонни разговори, заваляха отговорите, от които се нуждаеше.

Френч преся живота на Слоун Райдър с търпението на съдебен следовател. Грижливо претегляше всяка подробност, преди да я постави на мястото ѝ, след което минаваше към следващата. Когато приключи, познаваше Райдър толкова добре, за да му бъде ясно, че възможното решение на проблема се намира под носа му.

Слоун седеше в огромния кожен стол на Макгрегър, едва на метър и половина от компютърната конзола. От другата страна на бюрото беше мъжът от охраната с изсечените черти, насочил към нея огромния си пистолет. Постепенно дишането ѝ се нормализира.

Сърцето ѝ за малко не спря, когато чу стъпките пред вратата на Макгрегър, после тя рязко се отвори и двама мъже се втурнаха вътре с извадено оръжие. Размахаха пред лицето ѝ картите си, които ги идентифицираха като служители в частната охранителна компания, наета да пази „Янг и Пулен“. Слоун си спомни името от една фирмена оперативка.

След първия телефонен разговор с Макгрегър никой от двамата не продума. Слоун също мълчеше. Беше толкова притеснена и се чувстваше така виновна, че не се възпротиви, когато единият от мъжете сграбчи чантата ѝ, прерови я и откри диска. Нямаше нужда да я пита какво е това. Всички дискове на компанията носеха миниатюрния печат с логото на „Янг и Пулен“.

В съзнанието ѝ проблясваха мисли какво може да я очаква. „Янг и Пулен“ можеха да съсипят професионалната ѝ кариера. Освен това я заплашваха граждански и криминални обвинения. Осланяше се на надеждата, че навярно не беше в интерес на компанията да я изобличи публично. Щяха ли наистина да искат от нея да говори пред адвокатите и средствата за масова информация? Хората щяха да я чуят, дори и да не притежаваше диска като доказателство.

Дискът...

Намираще се в ръката на чернокожия охранител, който тежеше поне петдесет килограма повече от Слоун. Нямаше как да си го вземе

обратно. Щяха да го върнат на Макгрегър, който щеше да го унищожи заедно с уличаващата информация, съдържаща се в компютъра му.

Компютърът...

Той все още беше включен, екранът безмълвно светеше. Електронната врата, която Слоун беше отворила, все още беше достъпна. Само трябваше да се пресегне...

През седемдесетте сантиметра празно пространство, с пистолет, насочен към главата ѝ.

Клетъчният телефон на охранителя издаде вибриращ звук. Слоун предположи, че е Макгрегър.

Охранителят внимателно слушаше. Слоун забеляза озадаченото му изражение, когато връзката прекъсна.

— Каза да я държим тук. Никакви ченгета.

Партньорът му изглежда се подразни.

— Докога?

— Два часа, навярно по-малко.

Слоун съзря лъч надежда. Не знаеше какво става, но разбираше, че нещо спира Макгрегър веднага да я предаде на полицията. Все още имаше шанс.

Пътуването от Манхатън до „Брандиуайн“ продължи два часа. През по-голямата част от времето Питър Мак се опитваше да укроти гнева си към Слоун.

Беше с нея от осем месеца — по-дълго от връзката му с която и да е друга жена. Дори и сега си спомняше първия път, когато я видя в хотел „Плаза“, и вълнението, което го беше обзело. Сякаш стъпваше по нагорещени въглени.

Питър Мак нямаше ни най-малко желание да се влюбва. Бюрото беше ревнива любовница, чиито желания бяха винаги на първо място. Но в Слоун имаше нещо различно, в звънкия ѝ смях, в начина, по който хващаше ръката му на улицата, в извивката на бедрото ѝ, когато лежеше до него. Мина време, преди да осъзнае, че това е жена, която му разкрива любовта си и с най-незначителните жестове.

Ето защо последните два месеца изглеждаха толкова необичайни. Мак имаше изострен усет към хора, които криеха нещо от него. Слоун определено беше сред тях.

Когато стигна носа на Лонг Айленд, беше взел решение. Щеше да притисне Слоун и да не я пуска, докато не измъкне истината от нея. Каквото и да му струваше, щеше да разбере тайната, която ги разделяше.

Мак смъкна прозореца си и запали цигара, една от трите, определени като дажба за деня. Имаше още нещо, което възнамеряваше да каже на Слоун — че притеснението от всичко, което ставаше с нея, се отразява на работата му. От шестнадесет години работеше във ФБР, служба, прераснала в блестяща кариера. На четиридесет и една годишна възраст той беше втори по ранг агент в разузнавателния отдел. Винаги готов да действа, винаги поставящ работата си на първо място.

Когато беше на двадесет и няколко години, Мак извади късмет. ФБР търсеше умни, амбициозни, физически здрави млади мъже. Агентът, който го вербува, беше впечатлен от дипломата на Мак от Бостънския университет и преди всичко от факта, че играеше хоккей в университетския отбор. Мак не само беше учтив и внимателен, но и притежаваше бърз и остър ум, благодарение на йезуитското училище, което бе посещавал преди университета.

Завърши с отличие обучението си в „Куонтико“ и веднага започна работа в поделението в Ню Йорк. Беше преживяване, което му отвори очите.

Най-голямото от петдесет и шестте поделения на Бюрото, това в Ню Йорк, имаше над хиляда и двеста агенти. Те работеха във федералната сграда, носеща името на Джейкъб Дж. Джавитс^[4], разположена точно срещу Районния съд. Поради невероятно високия стандарт в града, повечето агенти живееха в Ню Джърси или в Пенсилвания, примирявайки се с всекидневните тричасови пътувания. Питър Мак го избегна, като си нае тристаен апартамент в Уест Вилидж. На собственика му допадна идеята да има въоръжен служител в сградата и му направи отстъпка от наема.

За всеки с амбиция, желание и малка нужда от сън поделението в Ню Йорк беше място, където да набере скорост в кариерата си. Поради броя и обема на случаите, го оглавяваше истински заместник-директор, вместо специален агент. Питър Мак направи всичко по силите си, за да привлече вниманието му. Осемнадесет месеца след

като беше назначен, го изтеглиха от групата за борба с банковите обири и той потъна в дебрите на разузнавателния отдел.

Основан през 1919 с главно предназначение да предотвратява действията на анархистите, приоритетна задача на разузнавателния отдел беше да открива и проследява вражеските агенти под прикритие и да осуетява действията им. В Ню Йорк, поради седалището на Обединените нации и големия брой консулства и дипломатически мисии, подобна работа имаше секретен характер, на агентите се налагаше да положат нещо като свещенически обет. Отделът бе разделен по райони и работещите в него се славеха с уменията да пазят в тайна задълженията си.

Скоро след назначаването си Питър Мак откри, че талантът му в областта на електрониката е не по-малък от уменията му да борави с оръжие. Когато ставаше дума за наблюдение, имаше търпението на Йов^[5] и способността да бъде нащрек при продължителни проследявания. Задачите под прикритие, заради които трябваше да присъства на дипломатически приеми, за да не изпуска от очи набелязаната цел, станаха негова специалност.

В дружеската атмосфера на тайнствения свят на разузнавателния отдел Питър Мак намери призива си. Премина първоначалното обучение за по-малко от пет години. Оценките за подготовката му бяха неизменно отлични, отразявайки това, в което помощник-директорът винаги беше вярвал: Мак беше за пример. Не само защото нощем учеше руски и арабски или защото изучаваше, развиваше и възприемаше маниерите, присъщи на света, който го изпращаха да шпионира, но и понеже се бе посветил на работата до мозъка на костите си. Бюрото беше едновременно негово призвание и убежище. Отнасяше се с подозрение към всеки и всичко от външния свят.

Марк напусна двулентовото асфалтово шосе и измина стоте метра по павирания частен път, водещ към портала на „Брандиуайн“. Обърна лице към вградената в каменната колона видеокамера и зачака триметровите ковани врати да се отворят.

Шестчленната му група го чакаше в една от конюшните, приспособена за офис на пазачите. Мак провери облеклото им за прикритие — червени сака на прислужници, раирани жилетки на сервитьори, разнасящи храна, двама в строги, перфектно скроени официални костюми, които можеха да минат за секретари на

посланиците. Беше каймакът на отдела му. Мак лично бе обучил четирима от тях; като група бяха работили заедно при няколко операции. Не се съмняваше в увереността им. Наблюдаваше ги как проверяват оръжието си, слушалките и микрофоните. Когато бяха готови да се разпръснат, той каза, каквото обикновено казваше в такъв момент: „Не по време на нашето дежурство“. В отдела думите бяха известни като „девизът на Мак“. После тръгна към вълнолома, издигащ се в края на моравата, погледна надолу към тясната ивица каменист плаж и бавно закрачи през затревеното пространство към къщата. Откакто беше станал номер две в разузнаването, задачите му често го отвеждаха в подобни места. Чувстваше се в свои води в балните зали на консулствата и в огромните приемни на Обединените нации. Но „Брандиуайн“ беше сам по себе си отделен малък свят, бляскав, далечен, фантазия, превърната в дом, наподобяващ легендарния „Сан Симеон“ на Рандолф Хърст^[6].

Мак погледна часовника си и ускори крачка, докато прекосяваше моравата. Първите от над двеста очаквани гости пристигаха. От тях тридесет бяха акредитирани членове на посолството и консулството на Китайската народна демократична република. Тази държава беше заела мястото на силния след разпадането на Съветския съюз и Мак бе станал свидетел на процеса. Бюрото имаше две хиляди и двеста агенти, работещи в контраразузнаването в чужбина, издържани с разточителен бюджет от над половин милиард долара. Все пак във вътрешния апарат на ФБР се числяха само шепа китайски агенти, повечето от които на Западния бряг. Нямаше нито един в службата в Ню Йорк, нито пък някой, който да говори какъвто и да е диалект на този език.

Мак първо се постара да научи кантонски, после мандарински^[7], но и двата му се сториха непостижими. Възхищаваше се от китайската история и философия и ги намираше знаменателни. Не по-малко забележителен беше начинът, по който съвременен Китай се отнасяше към Съединените щати: заплашително, високомерно и безсрамно, когато ставаше въпрос за подкупване на политици или оказване на натиск върху американски многонационални корпорации.

Преди две години Мак беше изготвил доклад, с който настояваше Бюрото да организира светкавичен курс за обучение на агенти, които да нанесат удар върху онова, което бързо прерастваше в епидемия:

китайския икономически шпионаж. Как беше стигнало съдържанието на доклада му до знанието на Додж Френч, Мак така и не узна. Един ден го извикаха в кабинета на заместник-директора и го представиха на мъжа, чието лице той разпозна от вечерните новини и чието име беше синоним на американската политика спрямо Китай.

Разговорът с Додж Френч продължи три часа. Мак направи резюме на основните точки от доклада си, цитирайки исторически примери и настоящи събития в подкрепа на твърденията си. Когато приключи, Додж му благодари и го поздравя за аргументите. Две седмици по-късно заместник-директорът в Ню Йорк уведоми стъписания Мак, че в допълнение към обичайните му задължения ще служи за връзка на Бюрото с Додж Френч.

Застанал до величествения, заобиколен с цветя фонтан пред къщата, Мак наблюдаваше как Френч общува с гостите си с точно премерени уважение и близост. През изминалите две години той бе научил много от легендарния дипломат. С няколко тихи думи, прошепнати в ухото на влиятелни личности, Френч помогна на кариерата на Мак стремглаво да се развие. Сякаш с магия във Вашингтон се намериха допълнителни пари, които да позволят на Питър Мак да изготви база данни за всички дипломатически, политически и индустриални китайски връзки в Ню Йорк. Личният състав в консулството беше разгледан под лупа, както и предпочитаните от Китай местни подизпълнители на сделки. Сговорчиви съдии подписаха заповеди за поставяне на подслушвателни устройства и наблюдателни камери. Технически погледнато, цялата информация, която Питър Мак събираше, оставаше на разположение на разузнаването и съдебната власт.

Той често пътуваше до Капитолия, за да докладва накратко пред ЦРУ, Националната агенция по сигурността и Националния съвет по сигурността на президента. Нерядко прескачаше до „Брандиуайн“, за да отговаря на запитвания и да предлага анализи и коментари на най-възрастния американски държавник, човека, за когото се считаше, че е поставил Китай на световната сцена.

Докато Френч придружаваше гостите към къщата, Мак насочи вниманието си към прислужника, който показваше на китайския шофьор къде да паркира. И тайно го снимаше. Записа няколко реплики от разговора, за да създаде гласов модел. Кой знае кой в

действителност е шофьорът — или кой може да стане? Най-добрите шпиони често започваха кариерите си като незначителни служители, невидими сред блясъка и разкоша. Те бяха рибите, които Питър Мак се мъчеше да улови.

— Как си, Питър?

Ароматът на парфюма ѝ достигна Питър, преди стъпките ѝ да я отведат до него.

Работещата в Белия дом Холанд Тайло, старши агент от секретните служби, беше прехвърлила тридесетте. Пепеляворуса коса, ниско подстригана, обрамчваше сърцевидното ѝ лице, кожата ѝ имаше бронзов слънчев загар. Беше висока над метър и седемдесет и беше в прекрасна форма. Според всички стандарти можеше да се нарече красавица. Но тези, които я познаваха по-отблизо, бяха наясно с незабележимите недостатъци, издаващи точно какъв човек е: очите ѝ бяха предпазливи и неискрени, твърдата линия на устата убиваше топлината на усмивката ѝ. Чертите на лицето ѝ бяха променени от суровите изисквания на професията, които познаваше и Питър Мак. Беше срещал Тайло няколко пъти и бе почувствал нещо повече от професионална близост. По-скоро се изкушаваше да се възползва от неясната възможност...

— Агент Тайло. Радвам се отново да ви видя.

Последния път беше в окръг Колумбия^[8] преди два месеца, когато Додж Френч беше поканил Мак да го придружи по време на церемония в Белия дом.

— В придружаващата група ли работиш?

Холанд Тайло кимна.

— Президентът пътува насам.

От начина, по който я гледаше, Тайло усети, че интересът му не е чисто професионален. Тя отвърна на усмивката му с едва доловимо предизвикателство. Мак беше красив мъж, но прекалено нарцистичен за нейния вкус. Освен това ѝ беше известно, че е дясната ръка на Додж Френч по въпросите на контраразузнаването и че повечето от колегите му го уважават, но рядко го канят да изпият по бира. И че си има постоянна приятелка в Ню Йорк.

— Как върви работата? — попита го тя.

Марк посочи с брадичка към алеята за коли, където друга лимузина изплюваше нова партия китайски дипломати.

— Стана повече, откакто увеличила персонала на консулството с една трета.

Мак замълча за миг.

— Слушай, ще бъда в града още няколко дни. Би било чудесно да се срещнем.

— Идеята ми допада — отговори Тайло и след кратко колебание добави: — И приятелката ти ли ще дойде?

Тя положи усилие да не се засмее, когато лицето на Марк промени цвета си. После един глас зад тях привлече вниманието му.

— Питър!

Двамата агенти се обърнаха и видяха Додж Френч да се приближава към тях.

Когато Мак представи Тайло, Френч бе учтив, но кратък.

— Питър, трябва да разменим няколко думи — каза той. — Агент Тайло, ще ни извините ли?

— Разбира се, сър.

Тя ги гледаше как се отдалечават, свели глави един към друг, Френч говореше бързо, жестикулирайки с ръце. След което съсредоточеното изражение на Мак се замени с неверие.

Кимайки, агентът се извърна и енергично закрачи през моравата.

Френч се насочи към къщата.

Тайло тръгна след Мак. В гората го загуби от поглед, но отново го видя, когато се появи на една поляна. Перките на един хеликоптер вече се движеха. Мак се наведе, след което се вмъкна през отворената врата от страната за пътници.

Тайло се обърна в обратна посока, когато хеликоптерът се издигна и после бързо напусна имението.

Какво, по дяволите, ставаше?

[1] Ричард Морис Хънт (1828–1895) американски художник и архитект. — Б.пр. ↑

[2] Фредрик Лоу Олмстед (1822–1903) озеленител и проектант на паркове. — Б.пр. ↑

[3] Френч — името на английски означава французин. — Б.пр. ↑

[4] Джейкъб Джавитс — (18.V.1904-7.III.1986) конгресмен, републиканец, сенатор и професор по право в Колумбийския университет. — Б.пр. ↑

[5] Йов — библейски герой, погълнат от огромен кит. — Б.пр. ↑

[6] Сан Симеон — имението на Уилям Рандолф Хърст — американски милионер (1863–1951), в което живял с любовницата си Мериън Дейвис и където давал многобройни приеми. — Б.пр. ↑

[7] Кантонски и мандарински — китайски диалекти. — Б.пр. ↑

[8] Окръг Колумбия — територията, на която е построена столицата Вашингтон, не принадлежаща на никой щат. — Б.пр. ↑

3

На два пъти през изминалите деветдесет минути Слоун помоли да отиде до тоалетната; и двата пъти хората от сигурността ѝ отказаха. Не откъсваха поглед от нея.

Пренебрегвайки физическото си неудобство, Слоун се съсредоточи върху времето. То беше неин съюзник. Колкото повече време имаше, толкова по-добре. Тези, които я държаха в плен, очакваха да дойде Макгрегър. Тъй като още не се беше появил, навярно пътуваше с колата си от Лонг Айленд. Което означаваше, че вероятно ѝ оставаха петнадесет, най-много двадесет минути, през които да реши как да стигне до клавиатурата на компютъра.

Слоун преднамерено стоеше с гръб към нея. Не искаше да привлича вниманието на пазачите си. Нито се опитваше да разговаря с тези мъже, които очевидно бяха професионалисти. Въпросите само щяха да ги ядосат. Предпочиташе да си помислят, че е победена, вниманието им да се притъпи и да станат по-небрежни. Ако този момент настъпи...

Чернокожият охранител вдигна телефона при първото извънмяване, изслуша каквото му наредиха от другата страна на линията и затвори.

— Движи се насам — съобщи той на партньора си.

Слоун забеляза вълчатата му усмивка, сякаш я виждаше с примка на шията. Тя отпусна лявата ръка покрай тялото си. Страхът се беше изпарил, мисълта ѝ бе ясна.

Две секунди. С толкова ще разполагаш, когато вратата се отвори. Те ще се обърнат да погледнат и...

Слоун видя, че дръжката на вратата се помръдна и започна да се завърта. Замръзна на мястото си, когато Питър Мак влезе в стаята.

Додж Френч седеше на един от столовете с високи облегалки в „Тихата стая“, както имаше обичай да нарича мястото, заради което

агент Таило бе изживяла няколко тревожни минути.

Квадрат със страна шест метра, „Тихата стая“ се намираше в северозападното крило на библиотеката, скрита зад дървена ламперия, точно срещу камината на Адамс^[1]. Френч беше наредил на военни инженери да приспособят старата пералня, в съседство с кухнята — същите хора бяха проектирали и изградили противоударните бункери на Пентагона.

Стаята имаше собствено електрическо захранване и устройства за филтриране на въздуха. Бетонните ѝ стени, дебели осем инча, бяха покрити със старинни тапети. Килимите бяха от Уилтън^[2], мебелите бяха антики, създадени от Шейкърс^[3]. Изящната украса придаваше топлота, въпреки че в стаята бяха разположени факсове, наземни линии, сателитни комуникации и модеми, всички защитени с най-модерни шифроваци устройства. Компютърът IBM, предназначен единствено за обработване на данни, свързани с правителството, второ поколение на „Серия 3000“, оборудван със съответния софтуер, осигуряваше на Френч достъп буквално до всеки компютър, използван от правителството. Да може да наднича във файловете на корпорациите или в изключителни случаи в персоналните такива, изискваше от него минимални усилия. Додж Френч може и да беше достигнал библейска възраст, но когато опреше до работа с компютри, го обучаваха най-добрите специалисти от лабораториите „Бел“^[4].

— Наистина не трябваше да позволяваш на Ми Йънг да сключва онзи договор с Макгрегър — каза Френч.

Мъжът, седнал на стола срещу него, долови упрека в думите му, но не му обърна внимание. Името му беше Чонг-Пин Дан, личен секретар на китайския министър-председател, вдъхващ в момента аромата на студени яйца от пьдпъдъци, деликатес, който Френч бе доставил специално за него.

— Не бях осведомен, че Йънг и Макгрегър са имали... как го нарече... странична уговорка.

Гласът му беше тънък като притежателя си — слаба, невзрачна личност, облечена в син костюм, който стоеше като на закачалка на кокалестата му фигура.

Френч не му повярва и за миг, още повече че Дан се поколеба, преди да употреби странния израз. Китаецът бе получил образованието си в „Принстън“ и в Сорбоната. Говореше свободно

шест езика, беше grosмайстор по шах, интелектът му можеше да се сравни само с този на Френч.

— Там е работата, че това не е някаква дреболия — добави Френч. — Макгрегър се остави да го изобличат — и го хванаха.

Думите му привлякоха вниманието на Дан, както и очакваше събеседникът му.

— Какво са разбрали за него? — попита меко Дан.

— Нищо сериозно — или поне скоро ще стане така. Очаквам обаждане. Предлагам обаче Ми Йънг да заличи всякакви доказателства за борсовата трансакция. — Той поспря, после предпазливо добави: — По отношение на Йънг може да обмислиш и други мерки. Не можем да допуснем нищо да застраши проекта в последния му стадий.

Китаецът остави учтивия намек да мине покрай ушите му. Струваше му се неуместно да се решава съдбата на човек по подобен начин.

— Бъди сигурен, че ще бъдат взети необходимите мерки. — Очите на Дан проблеснаха като на сънлив гущер. — Ами Макгрегър?

Ръката на Френч се отпусна върху телефонната слушалка.

— Какво ще кажеш да използвам твоя човек от Хонконг?

Дан се усмихна.

— Питър!

Очите му блестяха като въглени. Слоун забеляза лекото потрепване в ъгълчето на устата му, видя с какво усилие сдържа гнева си.

— Аз ще се заема оттук нататък — заяви Мак на двамата охранители. — Чакайте отвън.

Тя видя как той се приближи към прозореца, мушнал ръце в джобовете на панталоните си. Чу щракването на затварящата се врата и после гласа му, приглушен, сякаш едва успяваше да укроти яростта си.

— Можеш ли да ми обясниш какво става, Слоун?

Тя се опита да възвърне самообладанието си. Ни най-малко не очакваше подобно развитие. Къде беше Макгрегър? Питър не беше дори намекнал, че е свързан по някакъв начин с него или с „Янг и Пулен“. Въобще не бе показал и най-слабия интерес към работата ѝ.

— Питър, защо си тук? — накрая го попита тя.

Когато се обърна с лице към нея, изражението му беше огорчено, като че ли някак го бе наскърбила или измамила.

— Измъквам те от кашата, в която си се забъркала. Бях по работа у Додж Френч. Макгрегър беше там, когато те хванаха. Каза на охраната да те задържи, докато пристигна.

Слоун долови нещо нередно.

— Официална задача на ФБР ли изпълняваш, Питър? Или те изпратиха, защото знаят за нас, мислели са, че можеш...

— Да ти помогна, Слоун — прекъсна я Мак. — Чуй ме. Незаконно си проникнала в компютъра на работодателя си. Копирала си поверителен материал. Могат да заведат федерално дело, ако решат. — Той помълча за момент. — Не говоря от името на Макгрегър, разбираш ли? Додж Френч е този, който иска да знае какво става.

Слоун познаваше репутацията на Додж Френч и знаеше, че Питър се е сближил с него. Но нямаше и най-бегла представа, че Френч има някакви отношения с „Янг и Пулен“, още по-малко с Макгрегър. Ако фирмата управляваше част или всички авоари на Френч, това навярно ставаше на най-високо ниво. Възможно ли бе Макгрегър да обработва документите? Да не би Френч да се намесваше, за да помогне на приятел?

Слоун хвърли бърз поглед към клавиатурата на компютъра. Щеше да довърши започнатото и Питър нямаше как да я спре. Знаейки това, тя реши да му каже всичко, да прецени реакцията му и тогава да действа.

— Искаш да знаеш какво правя — започна Слоун. — Добре, слушай.

Започна с пакета, който беше отворила по невнимание, после поведе Мак стъпка по стъпка през разследването, което бе извършила, разказа му как беше свързала точките на сделката на Източнокитайската петролна компания, рисувайки картината на корупция и беззаконие, която недвусмислено очертаваха. От време на време погледът ѝ се стрелваше към компютъра, който все още работеше.

От недоверчивото изражение на Питър ѝ стана ясно, че той не знае нищо от това, което му разказваше.

— Защо не ми каза нищо? — попита той, когато тя свърши.

— Не исках да те замесвам. Нямаше нищо общо с теб. — Тя замълча. — Ако се случеше нещо лошо, исках да мога да кажа, че нищо не знаеш.

Слоун мислеше, че опитът ѝ да го предпази ще бъде оценен, но в изражението на лицето му не откри разбиране, още по-малко — благодарност.

Тя се размърда.

— Може ли да стана от този проклет стол. Държат ме на него вече два часа.

Мак я наблюдаваше как отива към бара за напитки, налива си чаша вода, гледаше издължената, мека извивка на врата ѝ, докато пиеше. Предстоеше му да направи нещо изключително деликатно. Припомни си подробностите, за които Френч го бе осведомил на малката морава, докато двамата стояха обветрени от бриза, с чела, почти долепени едно до друго. Френч — говорещ твърдо, със сбити, стегнати думи, като командир на бойното поле, предвождащ войниците. Едва се беше отърсил от шока, предизвикан от стореното от Слоун, когато получи ясни инструкции: да говори с нея и да разбере защо беше влязла в компютъра на Макгрегър.

Мак знаеше, че тя казва истината.

— Слоун, разбирам, че си действала в името на доброто, но си загазила до гуша — тихо каза той. — Какво възнамеряваше да правиш с диска, който копира?

— Да го предам на Ладъм, председателя на управителния съвет на компанията — отговори тя. — Щеше да ми послужи за доказателство.

— И какво очакваше от него да направи?

— Да подкастри крилата на Макгрегър, така че да не може да причинява повече вреда, и след това да провери сметката на Антилите.

— И после?

— Щях да предам материала в Комисията по ценни книжа и направеното от мен нямаше да се счита за престъпление. Тя щеше да глоби „Янг и Пулен“. Играта с акциите щеше да излезе наяве. Комисията щеше да преустанови търговията, докато се разсее пушилката, и после да организира редовна търговия, за да не спадне рязко цената на акциите поради паниката.

— И всичко това, защото искаш да защитиш инвеститорите?

Слоун кимна.

— Мнозина дребни инвеститори купиха акции на Източнокитайската петролна компания, когато бяха почти на върха си. Ако сега цената им рязко спадне, ще се разорят.

Мак се облегна на бюрото на Макгрегър и скръсти ръце.

— Никога ли не си обмисляла да подходиш по друг начин?

Слоун отнесе водата до стола си.

— Друг начин не съществуваше — отговори тя. — Хората отиват в затвора за по-малко от това, което Макгрегър е извършил.

— Не е толкова просто.

На Слоун ѝ се стори, че въздухът в стаята се сгъстява.

— Какво искаш да кажеш?

— *Има факти, свързани с Източнокитайската петролна компания и връзката на Макгрегър с нея, за които не знаеш. Те са пряко свързани с националната сигурност.*

Връзката с Додж. Капанът. Слоун се опита да запази гласа си равнодушен.

— Питър, няма нищо във файловете на Макгрегър, което да показва подобна връзка...

— Не прави предположения, Слоун. Довери се на думата ми.

— Твоята дума или на Додж Френч?

— Не ме питай за подробности — не разполагам с такива. Преди всичко искам да ти кажа, че има начин да се измъкнеш. Ако забравиш за всичко, което си видяла, излезеш от тази стая, без да поглеждаш назад, нищо няма да ти се случи. Макгрегър няма да каже и дума и Ладъм няма да научи нищо. Положението ти в компанията няма да се промени. В замяна Додж Френч ще ти даде зелена светлина. Няма нужда да ти казвам какво означава това.

Слоун не можеше да повярва на ушите си.

— Опитваш се да ме подкупиш ли, Питър? Нима си съгласен с подобно нещо?

Той сериозно я погледна.

— Приеми, каквото ти предлагат, Слоун. Това е обречена кауза, която няма да доведе до нищо добро.

— Какво ще стане с инвеститорите? Те какво ще получат? Някои ще останат без пукната пара, когато новината гръмне. А това ще стане,

и то твърде скоро. Никой не може да скрие нещо толкова голямо — дори да е свързано с националната сигурност.

Мак поклати глава.

— Помисли за себе си, Слоун. Колко усърдно работи. И сега да захвърлиш всичко? Имаш отговорности пред баща си...

Очите ѝ блеснаха.

— Не смей да го въвличаш в подобно нещо!

Мак дори не трепна и следващите му думи я поразиха още повече.

— Тогава помисли какво ми дължиш.

— Дълга ли ти нещо?

— Говоря сериозно, Слоун. Френч отложи обаждането си в полицията и ме изпрати, защото ти и аз имаме връзка.

Имаме връзка. Това ли е най-добрият начин да го кажеш, Питър? Почувства, че долната ѝ устна трепери. Не плачи, по дяволите. Нито една сълза.

— Какво общо има нашата „връзка“? — прошепна тя.

— Не ставай наивна. Каквото се случва с теб, влияе и на мен. Ти може да си готова да захвърлиш кариерата си, но ще можеш ли да преживееш да унищожиш и моята?

Това е дъното, безучастно си помисли Слоун. Каменистото дъно.

— Готов ли си да извършиш това, Питър? — попита тя. — Да нарушиш закона, защото Френч ти е наредил?

— Не работя за Комисията по ценните книжа — отговори той. — На мен лично не ми е известно някакъв закон да е бил нарушен. Нямам никакви доказателства.

— Но аз имам — отговори Слоун.

Ръката ѝ се стрелна към клавиатурата на компютъра. С периферното си зрение забеляза тревожното изражение на Питър Мак, който осъзна какво се канеше да направи.

— Слоун, недей!

Беше невероятно бърз, но трябваше да преодолее двата метра, които ги деляха, за да отклони ръката ѝ. Дори не успя да се приближи, когато Слоун достигна до копчето, за да въведе командата, която беше изписала, преди хората от охраната да влязат в кабинета. Видя потреса

и недоверието, докато се взираше като хипнотизиран в думите, появили се на екрана.

КОМИСИЯ ПО ЦЕННИТЕ КНИЖА, НЮ ЙОРК — ИЗПРАТЕНО

Слоун не го пощади.

— Служителите на комисията никога не почиват, дори и в празник. — Тя се поколеба. — Сега какво следва? Ще ме предадеш ли на полицията?

С жест, който не бе очаквала, той се пресегна и сложи ръка върху нейната. Докосването му беше много нежно.

— Не, Слоун. Свободна си да си вървиш.

[1] Адамс — известен американски художник и занаятчия, майстор на камини. — Б.пр. ↑

[2] Уилтън — фамилия потомствени майстори килимари. — Б.пр. ↑

[3] Шейкърс — общност, заселила се в Масачузетс, САЩ, от Англия през 1774. Известни майстори на мебели и различни принадлежности от дърво и тръстика. — Б.пр. ↑

[4] Лаборатории „Бел“ — изследователски центрове по електроника и електротехника, разположени из целите Съединени щати, в които работят над 16 000 учени от 16 страни. Най-важни разработки: Теория на информацията на Клод Шанън, изобретяване на транзистора, лазера. — Б.пр. ↑

Додж Френч прекара изминалия час, движейки се сред гостите си. Всеки посланик, пълномощен министър или служител в консулство искаше нещо от него. Зад грижливо отработените усмивки, шепнешком проведените разговори бяха кратки и ясни, взимаха се решения, правеха се предложения и контрапредложения.

Френч си проби път през Голямата бална зала, със стени, подове и тавани, обсипани с италиански съкровища, които преди повече от век предците му систематично бяха плякосвали. Понякога, когато просторната къща беше празна, той идваше в залата, за да се любува на изящните предмети. Гоблените и другите произведения на изкуството сякаш му напомняха, че той е само техен пазач, отговорен за безопасността и съхранението им. Виждаше му се странно, когато се замислеше колко бързо едно семейство се превръща от пирати в почтени ценители на шедьоври. Все пак авантюристичната жилка у Френч беше прекалено очебийна.

Той промърмори няколко приветствени думи към посланика на Бруней, малка държава, която поради поразителните си петролни залежи се радваше на внимание, съвсем несъответстващо на размерите ѝ. Френч мълчаливо се отдалечи, когато френският посланик го докосна по ревера, и мина покрай един италианец от Милано, за да поговори с папския нунций. Когато най-накрая се озова пред Клодия Балънтайн, президентът на Съединените щати го поздрави със сдържана усмивка.

— Определено знаете как да посрещате гостите си — каза тя. — Със сигурност трябва да приемете предложението ми да ръководите Държавния департамент известно време и да постегнете лигльовците, които изпращаме в чужбина.

Тя беше сред малцината познати на Френч, които можеха да накарат жаргонен израз да прозвучи приятно.

Френч се държеше с нея като с любима племенница. Клодия Балънтайн, с естествено червена коса и млечнобяла кожа, със

съзвездие лунички, обсипало страните на лицето ѝ, както винаги беше изящно облечена. Морскосиният костюм подчертаваше нейната женственост, но и излъчваше власт. В резултат от добри гени и редовни физически упражнения, не се налагаше да води битка с възрастта си. На петдесет и три, тя носеше властта, присъща на поста ѝ, с авторитет, като едновременно с това оставаше изключително привлекателна жена.

Антуражът ѝ, състоящ се от министрите на финансите, на здравеопазването и на образованието, се отдръпна, за да направи път на Френч. Той сърдечно се ръкува с нея.

— Госпожо президент, боя се, че задачата надминава скромните ми способности.

Последва смях.

— Потаен човек сте, Додж Френч. Много хитър.

Клодия Балънтайн хвърли бърз поглед към залата, разпознавайки разговарящите на групи гости, проверявайки кой с кого приказва, винаги нащрек за нещо нередно, за съюзи между бивши неприятели, за общуване между противници. За държавниците, политиците и чуждестранните дипломати „Брандиуайн“ беше едно от най-елегантните неофициални места на света, скрито от любопитните очи на медиите, даващо възможност за свободно общуване между политическите ръководители.

Клодия Балънтайн хвана под ръка Френч и го поведе през множеството. От стената сякаш през вековете ги гледаха фламандски бюргери.

— Така и нямах възможност подобаващо да ви благодаря, че организирахте този прием — меко го заговори тя. — За мен той означава много.

— Госпожо президент, чувствам го привилегия. Бих направил всичко, което ми наредите.

Тя кимна и за момент очите ѝ добиха отсъстващ вид. Френч беше приятел на семейството ѝ, откакто се помнеше. Когато тя беше на тринадесет, съвсем по ученически се бе увлякла по красивия, изискан мъж, с двадесет години по-възрастен от нея. С времето това чувство прерасна в привързаност, която бавно изгради мост през годините, които ги деляха. Додж Френч беше първият човек, на когото тя се обади, когато куршумът на убиец, скрит зад Статуята на свободата, се

заби в черепа на съпруга ѝ. И отново той беше до нея, когато придружаваше останките на кандидат-президента до дома му в Калифорния; той остана до нея през дългото бдение, сложило начало на живота ѝ като вдовица.

Две седмици след като Робърт Балънтайн бе положен във вечното си жилище, тя отиде при Френч и му съобщи, че иска да се кандидатира за президент. След като кандидатът ѝ бе мъртъв, в партията се бе възцарило безредие. Избухнаха ожесточени спорове кой да го замести. Френч не се противопостави на нейното желание; поведе жестока битка, усмири партийните лидери и състави план как да превземат Белия дом идния ноември. Направи така, че да изслушат Клодия Балънтайн, когато изложи позициите си. Останалото тя свърши сама. С един замах американският народ я постави в Овалния кабинет с най-голямо мнозинство след поражението на Никсън — Макгавърн.

Клодия Балънтайн се вгледа в морето от лица в помещението. Разпознаваше повечето от тях, изтъкнати световни водачи, които бяха посрещнали политическата ѝ кариера със скептицизъм и безпокойство. Жена — държавен глава на най-богатата и най-силна нация на света? В определени среди това бе равно на светотатство.

С течение на времето тя промени отношението им и духовете се успокоиха. Конфликтите бяха забравени и съюзите укрепнаха. Онези, които имаха културни предубеждения спрямо жените и искаха да видят жената президент като слаба и боязлива, все още страдаха от решителните ѝ военни ходове в Близкия изток и Тайванския проток. Клодия Балънтайн не се колебаеше да използва силата, която ѝ даваше нейният пост. Но само шепа съветници, сред които и Додж Френч, имаха представа за дългите ѝ безсънни нощи, когато изпращаше синовете и дъщерите на Америка да излагат живота си на опасност.

— Госпожо президент, време е.

Тя се усмихна на старовремската официалност на Френч. На публични места той винаги се обръщаше към нея с нейното звание, както впрочем и насаме, въпреки че тя го подтикваше, дори му се сърдеше, че не ѝ говори по име.

Тя тайнствено се усмихна, представяйки си реакцията му на подаръка, който щеше да му поднесе през ноември за десетилетията служба и приятелство.

Помощниците се забързаха към подиума, издигнат в далечния край на балната зала. Разговорите стихнаха, когато президентът изкачи трите стъпала и застана пред микрофона. Преди да произнесе и дума, тя протегна ръка и дръпна дебело въже от рипсено кадифе. Една завеса падна и разкри огромен постер, на който бяха изобразени деца, държащи се за ръце, обгърнали земното кълбо. Надписът гласеше:

РЪЦЕ НА НАДЕЖДАТА — ПОМОГНЕТЕ НА ДЕЦАТА, БОЛНИ ОТ СПИН.

— Искам да ви благодаря, че днес сте тук — започна президентът. — Както неколцина от вас знаят, двама от членовете на семейството ми починаха от СПИН — любимата ми сестра и племенницата ми, която бе само на седем. В тяхна памет основах „Ръце на надеждата“ — програма, която ще обедини средствата, осигурени от правителството и от частни лица, и усилията на медицинската общност. През 1960 Джон Ф. Кенеди постави пред нацията ни задачата да изпрати човек на луната до края на десетилетието. Справихме се с това предизвикателство. Днес призовавам най-добрите умове на Америка и по целия свят — независимо от раса, религия или убеждения — да сложат край на този бич преди 2010 година. Моля всички нации да мобилизират ресурсите, с които разполагат, и да застанат на моя страна. СПИН не се интересува от политика. Поразява богати и бедни, индустриални и развиващи се страни, без да прави разлика между тях. А невинните жертви, които ни най-малко не могат да се защитят, са децата. Да, всички те са наши деца. Тази година в Деня на благодарността сто и тридесет деца, представители на всички народи по света, ще бъдат мои гости в Белия дом. За някои това ще бъде последният им празник. Моля се за други той да бъде първият ден на истинската надежда.

Застанал отстрани, Додж Френч наблюдаваше как скептичните, подозрителни изражения омекнаха, когато чуа думите на президента. Тази жена имаше дарбата да топи егоизма и посредствеността и да достига до сърцето и разума на всеки.

Нерядко Френч беше виждал доблестни мъже да отиват на смърт. Самият той беше изпратил мнозина. Но в този момент осъзнаваше, че

Клодия Балънтайн има друга съдба, която щеше да я отведе далеч от коридорите на мрака, из който бродеше той.

Ловкия излезе от таксито сред бурята, която щеше да се понесе над Японско море и да достигне Хонконг. Сградата на полицейското управление се намираше на по-малко от пет метра надолу по тротоара, но сакото на костюма му и обувките му подгизнаха, преди да стигне до входната врата.

Носеше се миризма на рибени глави, ориз и вкиснало зеле с подправки, жълто-зеленикавата боя по стените се лющеше, в очите на арестуваните, седнали на дълги пейки пред бюрото на дежурния офицер, се четеше примирение и покруса. Ловкия мина покрай клюмащи наркомани, пристрастени към хероина, проститутки с дръпнати очи и намусени хулигани от улицата, прибрани за скитничество и кражби от магазини. Новото правителство на Хонконг не беше така либерално към хорските недостатъци, като английското.

Офицерът зад бюрото хвърли бегъл поглед към Ловкия, когато последният тръгна по тесния коридор зад писалището му. Той мина покрай килиите със задържани, от които се чуваха стенания и хъркане, и измина още няколко крачки към стаята за разпити с тежки метални врати, които едва приглушаваха долитащите писъци.

В края на коридора имаше врата, водеща към квадратна стая с размери три на три метра, таванът и стените на която бяха покрити с висококачествен звуконепроницаем материал. Ловкия затвори вратата, седна зад сложното устройство за комуникация и включи компютъра. Пръстите му затанцуваха по клавишите, отваряйки врата към сателит от клас „Фуджи“, изстрелян от наземната ракетна установка в Лоп Нор. Докато чакаше връзката да се осъществи, си мислеше колко хитро бяха постъпили китайците, като скриха комуникационния си център в невзрачен полицейски участък, наред най-бедния район на Хонконг. Дори и агентите — етнически китайци, оставени от англичаните да играят роля на Троянски кон, въпреки че бяха родени и израснали в колонията, надали щяха го открият.

Сателитът потвърди връзката. Ловкия въведе шифъра и зачака. Беше измислил този начин за лична комуникация, настоявайки да няма никаква пряка връзка с командира си. Последният изпращаше шифрованото си съобщение до сателита, което се съхраняваше в базата данни. Оттам се излъчваше нов сигнал до евтин пейджър, прикрепен на колана на Ловкия. Никога не се изпращаше гласово или цифрово съобщение. Вибрацията на пейджъра бе единственият сигнал за предупреждение.

Информацията пристигна и разшифрованата версия се изписа на екрана. Ловкия въведе текста в паметта, преустанови контакта и изключи устройството. Съобщението беше, в най-общи линии, каквото бе и очаквал. Никой не би го потърсил за нещо друго. Припомни си как работодателите му го бяха уверявали, че няма да се наложи да използва дадения му от Бога талант, че ще прибегнат до услугите му само в краен случай. „Крайният случай“ беше налице. Ловкия имаше чувството, че чува заровете, които потракват в божията длан, някъде сред дъжда и гръмотевиците.

Напусна полицейския участък така, както беше и дошъл. Никой не го погледна повторно. Навън проливният дъжд и мрачното небе го превърнаха в бързо движеща се сянка. Той притича между няколкото сергии, скочи в спрялото по негов сигнал такси и даде адреса на шофьора. Петнадесет минути по-късно се намираше в апартамент на седмия етаж на добре поддържан небостъргач.

За разлика от повечето жилища в Хонконг, това беше просторно, построено в средата на шестдесетте, когато цените на недвижимите имоти все още бяха относително разумни. Беше обзаведено по западен образец, с мебели от светла скандинавска дървесина, приятни килими и завеси. Единствено ароматите, носещи се от кухнята, напомняха за Изтока.

Един севернокореец на средна възраст вдигна поглед, когато Ловкия влезе във всекидневната. На масата пред него стояха разгънати различни документи: акт за раждане, издаден в Южна Корея, училищни бележници, имунизационен паспорт, медицински свидетелства. Ловкия погледна над рамото на корееца, проверявайки качеството им. Изглеждаха автентични с избледнялото си мастило, напукани печати и прокъсани гънки. Всичките бяха подправени,

естествено, изработени от най-добрите фалшификатори в службите на Народната освободителна армия на Китай.

— Доволен ли сте? — запита кореецът на мандарински диалект, за който знаеше, че Ловкия разбира и говори.

— Говорете на английски — рязко му отвърна другият. — Да, много са добри. Американските имиграционни власти няма да представляват проблем. Какво става с паспортите и визите за вас и съпругата ви?

Кореецът се усмихна. Жената, идваща от кухнята с димяща купа юфка и свинско с подправки в ръце, не беше негова съпруга. Искаше му се да е така. Беше с десет години по-млада, с права, лъскава черна коса, гъвкава фигура, която предизвикваше у него възбуда. И двамата носеха брачни халки и съседите им мислеха, че са семейство, но в спалнята им имаше две единични легла. Мъжът веднъж се беше опитал да я докосне и в следващия миг се озова пред дулото на пистолет, насочено право към дясното му око.

Жената, също севернокорейка, остави купата и учтиво помоли мъжа да разчисти масата. Когато той излезе от стаята, тя каза:

— Паспортите ще пристигнат следващата седмица. Визите също.

— Тогава ще напазарувате — каза Ловкия.

— Вече го направих — увери го жената. — Най-лесното нещо е да се набавят дрехи, произведени в Южна Корея. Купих и някои, ушити тук.

— Нещо хубаво, надявам се.

Жената го удостои с усмивка.

— Как е момчето?

Без да продума, тя го поведе към една стая в дъното. Номер 1818 седеше на килима и драскаше върху лист амбалажна хартия, стиснал в ръката си цветен молив. Сякаш не обръщаше внимание на дъжда, който удряше по прозореца зад гърба му, и на очите, които го наблюдаваха през полуотворената врата.

Ловкия реши, че 1818 изглежда като съвсем нормално дете. Беше понапълнял, откакто го бяха отвели от лагера. Жената, която освен всичко друго беше и добре обучена медицинска сестра, бе облекчила раните му и грижливо приготвяше храната му. Кожата му бе изгубила болезнено жълтеникавия си оттенък, косата му бе добила блясък.

Външният му вид обаче лъжеше. Ловкия знаеше, че под привидното добро здраве и въпреки ефекта от пълноценната храна, тялото на 1818 се разяждаше от вирус, който в крайна сметка щеше да го убие. Барака номер шест, откъдето беше взел момчето, беше лагерният изолатор за болни от СПИН.

— Изглежда... представително — Ловкия изпитваше неудобство да изрече думата „добре“. Още по-малко „чудесно“. — Ще успеете ли да го поддържате в тази форма?

Жената се поколеба, после го поведе към банята. Рафтовете на аптечната бяха отрупани с шишенца, пълни с таблетки.

— Най-доброто, създадено от американските и европейските лекари — отговори тя. — Ако нещо успее да го запази жив, то е тук.

— Правили ли сте му изследвания в последно време?

— На всеки две седмици в местната клиника. Документацията ще бъде внушителна.

Друг би се стъпилсал от безразличието й. Сякаш говореше за цената на прясното патешко на пазара.

— Малко по-малко от шест месеца — каза Ловкия. — Опазете го жив дотогава.

— Мисля, че ще успея.

Ловкия не се съмняваше. Жената беше един от най-добрите агенти, които бе срещал. На тридесет и шест, тя беше в бранша почти четвърт век. Малко неща се отдаваха на севернокорейците. Едно от тях бе обучаването на дълбоко засекретени агенти.

Мъжът и жената бяха създали прикритието си в Хонконг преди години. Представяха се за съпруг и съпруга: той — собственик на малък бижутерски магазин, продаващ позлатени с електролиза дрънкулки, който му докарваше твърде малко пари, тя — медицинска сестра, работеща в английска военна болница. Сведенията, които събираще там, бяха безценни.

Мъжът и жената очакваха Ловкия да прекоси бившата граница между колонията и Китай. Бяха получили заповед от управлението по кадрите на Севернокорейската служба за сигурност да изпълняват заповедите на този човек. Той отговаряше пред Пекин, те пред него. Много подробно ги уведомиха за момчето, за състоянието и нуждите му. Трябваше да го представят за техни син и да го запазят жив до

четвъртък, 27 ноември. Тази отговорност лежеше изцяло на техните плещи.

Човекът, който водеше момчето, щеше да им обясни цялата мисия поетапно, когато прецени, че трябва да ги информира. Нямаше да остане при тях, но щеше да поддържа близък контакт. Дадоха им да разберат, че често ще пътува.

Това естествено беше лъжа. Ловкия остана в Хонконг, живееше в луксозна сграда, чиито апартаменти се даваха под наем на западни бизнесмени. Наблюдаваше как двойката се грижи за момчето и знаеше, че жената му е казала истината. Детето трудно общуваше с хора, но тя продължаваше да играе ролята на спокойна, всеотдайна и любяща майка. Ловкия беше подочул как другите майки си шепнат колко търпелива е с толкова трудно наглед момче.

Даваше си сметка също, че ѝ беше ясно, че той никога не се отдалечава задълго. Понякога, когато излизаше с момчето на пазар или в парка, тя подобно на войник анализираше околната обстановка, от тях двамата чак до хоризонта, после го разделяше на квадранти и внимателно проучваше всеки от тях. Никога не можа да го види, но ѝ се струваше, че го надушва.

Ловкия сега я последва към предната част на апартамента.

— Как се справя мъжът?

Устните на жената се свиха в отвращение.

— Да го бяха инструктирали да си държи ръцете далеч от мен. С момчето се отнася добре. Човек би помислил, че има собствени деца.

— Мислиш, че няма?

Жената протегна ръка и приближи палеца и показалеца си на един-два сантиметра един от друг. Ловкия долови в усмивката ѝ злостна подигравка.

Мъжът ядеше от чинията с юфка. Избърса устата си и понечи да стане, но Ловкия го спря с жест.

— Добре се справяте с момчето — заяви той, обръщайки се и към двамата. — Ще го спомена в доклада си.

— Няма ли да останете да хапнете? — покани го жената.

— За съжаление, не.

— Чака ви път. Имате работа.

Ловкия издърпа натъпкан с банкноти плик и го остави до купата с юфка.

— Скоро ще се видим.

Пътят от асансьорите до администрацията пред кабинета на Чарлз Ладъм изглеждаше безкраен. Слоун бе вперила поглед в облицованата с палисандрово дърво врата в далечния край на етажа на съдружниците и се опитваше да не мисли какво ѝ предстои.

В събота, след неочакваната си среща с Питър Мак, напусна сградата като вцепенена. Не си спомняше как се е добрала до апартамента си, знаеше единствено, че прекара останалата част от деня свита като кравай на канапето, с юрган, издърпан чак до брадичката.

През целия уикенд очакваше телефонът ѝ да иззвъни. Понеже по всяко време имаше работеща борса някъде по света, служителите от Комисията по ценните книжа дежуреха по двадесет и четири часа в денонощието. Изобличаващата информация, която беше изпратила по електронната поща, щеше да бъде разгледана най-късно до неделя сутринта. Но телефонът и факсът ѝ останаха безмълвни. От системата нямаше и вест.

От Питър също. Неспособна да понесе неизвестността, Слоун на два пъти набра телефонния му номер, но се свързваше с телефонния му секретар или гласовата поща. Отчаяно искаше да поговори с него, за да разбере причините за опита му да я накара да направи компромис. Вгледана в леглото, долавяйки аромата на Питър навсякъде около себе си, Слоун осъзна, че би искала да разбере доколко връзката им беше пострадала и дали бе останало нещо за спасяване.

Но и през двата почивни дни телефонът не иззвъня нито веднъж и тя имаше чувството, че става нещо, което може да долови, но не и да види, сякаш бе далечна гръмотевица отвъд хоризонта.

В понеделник, в Деня на падналите във войните, вече не можеше да понася тишината. Обади се на баща си и го заведе на ранен обяд в хотел „Четири сезона“. Харесваше рибното меню, състоящо се от стриди, калмари, херинги в кисела сметана с лук и пушена бяла риба.

Дойде вторник. На път за работа тя премисли и подреди аргументите си за последен път. Очакваше я суров съд, в това беше

сигурна. Когато слезе от асансьора, всичко на етажа ѝ изглеждаше нормално. Но когато премина покрай бюрата на секретарките и отворените врати на кабинетите на колегите си, забеляза любопитните погледи, които я следваха, видя как хората не я поглеждат в очите, когато я поздравяват. Докато вървеше по дългия коридор, се почувства като осъден затворник по пътя към ешафода.

Когато накрая пристигна в кабинета си и включи компютъра, видя, че има имейл. Викаха я в кабинета на Ладъм. Веднага.

Секретарката на Ладъм вдигна поглед, когато Слоун приближи до двойните врати от палисандрово дърво.

— Той ви очаква, госпожице Райдър — каза тя с хладен глас, след което отново се зае с кореспонденцията на бюрото си.

Чарлз Ладъм беше от Средния запад. Имаше снежнобяла коса, розови бебешки бузи и подобно на буре шкембе, което опираше в бюрото му. Приликата му с Дядо Коледа стигаше дотук. Притежаваше ум, остър като бръснач, и ужасяваща безпощадност, когато се отнасяше за работа. „Янг и Пулен“ беше семейна фирма в продължение на деветдесет години, след което непреки наследници бяха довели компанията до ръба на банкрута. Външните акционери накрая бяха събрали достатъчно гласове, отстранили съществуващия борд на директорите и довели Ладъм да сложи фирмата в ред. Той изясни каква част е наследствено притежание, отстрани служителите, от които нямаше полза, и след като гнилите клони бяха окастрени, фирмата отново стана печеливша. Сега Ладъм я управляваше сякаш беше собственият му феодал, сключвайки най-трудните сделки на Уол Стрийт, бранейки територията си от хищните акули на борсата. Акциите на компанията продължаваха да се покачват и акционерите го боготворяха.

— Добро утро, госпожице Райдър.

— Добро утро, сър.

Ладъм се бе отпуснал на огромния си стол и я канеше с жест да седне.

— Желаете ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— Тогава да говорим за работа. Напоследък бяхте твърде заета, нали, госпожице Райдър? — Веждите му се повдигнаха, за да подчертаят неговите думи.

— Да, сър.

— Работите през уикендите, по празниците... Желаете ли да ми разкажете за събота?

Слоун не се съмняваше, че Ладъм е прегледал всички доклади от този ден, от протокола на охраната до отчета, който Питър Мак навярно бе изготвил. Тя се питаше, дали Ладъм ѝ предоставя възможност да обясни, или се опитва да я хване в лъжа.

Слоун реши да се придържа към твърдението, което бе отрепетирала, и изложи случая, наблюдайки на критичните моменти. За чест на Ладъм, той я изслуша, без да я прекъсва.

— Позволете да ви задам един въпрос — обърна се към нея той. — Защо не дойдохте при мен с това, което сте открили?

— Всъщност това беше намерението ми, сър — отговори тя. — Но, предвид обстоятелствата...

— Хванаха ви.

— Да, сър.

— Проникнахте в компютъра на Макгрегър, защото решихте, че това е единственият начин да се сдобие с необходимите доказателства. Много добре, това го разбирам. Нетрадиционен метод, наистина показващ въображение и кураж.

Слоун примигва.

— О, хайде, госпожице Райдър — продължи Ладъм. — Не е като да не сте знаели какво вършите — преминали сте определената граница, защото според вас целта го оправдава. Наистина, имаме правила, които трябва да спазваме, но и вие и аз знаем как сега те са изкривени, деформирани и опорочени. Вижте, деветдесет и девет процента от това, което сте извършили, за мен не представлява проблем. Нямах представа, че Макгрегър върши някаква незаконна сделка с Източнокитайската петролна компания, в противен случай щях да го заключа в килера, така да се каже. Но трябва да разбере защо в последната секунда изпратихте информацията на Комисията по ценните книжа.

— Нямах друг избор — отговори Слоун. — Бях сигурна, че ще унищожат доказателствата или най-малкото, че няма да ги види отново.

— Затова решихте да се уверите, че някой ще ги види.

Тя кимна.

— Не ви ли дойде на ум да ги изпратите до компютъра в кабинета си или до този в дома ви? Откъдето лесно ще можете да ги изтеглите?

Слоун почувства, че се изчервява.

— Не, сър. Не ми дойде на ум подобна възможност. Но тъй като така и така Комисията щеше да разбере подробностите...

Думите на Ладъм експлодираха като бомба:

— Не, госпожице Райдър, това е предположение. Ако имахте богат опит в нашия бранш, ако повече мислехте, преди да действате, щяхте да се досетите, че можем и сами да се погрижим за кирливите си ризи, а не да ги излагаме на показ. Макгрегър е алчен глупак. Но този глупак си е наш, госпожице Райдър. Ако ми бяхте представили доказателствата, щях да разреша въпроса с три телефонни разговора. Инвеститорите на Източнокитайската петролна компания, в името на които се направихте на Дон Кихот, нямаше ни най-малко да пострадат. Има начини за контрол върху акциите, така че цената им да не скача до небесата, но затова е нужно съдействието на борсата. А моята специалност е именно да убеждавам хората да си съдействат.

Другото име на конспирацията. Слоун бе достатъчно мъдра да не изкаже гласно мисълта си.

— Макгрегър не е особено представителна личност — продължи Ладъм. — Но все пак е съдружник в тази фирма. Когато сте го проследили, сте го изложили на опасност. Отишли сте дори по-далеч: като сте го изобличили, сте привлекли вниманието върху фирмата по един много неприятен начин. Ако мога да използвам метафора, госпожице Райдър, направо сте ни залели с катран.

На Слоун й се стори, че стаята се стеснява, въздухът натежава от заплахи и последствия, които още не можеше да предвиди.

— Постъпих както е редно — настоя тя.

— Направили сте това, което сте сметнали за правилно, което не е същото. — Ладъм замълча. — Сега трябва да оправям последствията от добрите ви намерения. Източнокитайската петролна компания няма да участва на борсата тази сутрин. До час чакам да ми се обадят посредниците. След това фирмата ще бъде залята от телефонни обаждания от средствата за масова информация. Вече съм дал инструкции как да процедират и съдружниците, и персоналът.

Но не за това ставаше въпрос в моя имейл.

— Допускам, че ще бъдете по-заета и от мен, госпожице Райдър. Служителите на Комисията по ценните книжа ще ви отделят много време. Медиите ще ви разглеждат под лупа. Кажете ми, харесва ли ви да се изживявате като съвременна Жана Д'Арк?

Въпросът накара Слоун да потрепери.

— Не, сър.

— Но такъв е резултатът, госпожице Райдър. А именно резултатите имат значение.

— Какво искате да направя? — попита тя, мъчейки се гласът ѝ да не звучи прекалено отчаяно, но без успех.

— Да правите? Ще постъпите както трябва. Естествено, по-добре да бяхте помислили за последствията от действията си. Или според вас сте обмислили всичко?

Слоун вирна брадичка и срещна ледения поглед на Ладъм.

— Уволнена ли съм?

Усмивката на шефа ѝ разкри два реда идеално бели зъби.

— Чака ви дълъг ден, госпожице Райдър — отвърна той. — По-добре се пригответе.

След като излезе от кабинета на Ладъм, Слоун тръгна с бързи крачки, втренчила поглед в асансьорите в дъното на дългия коридор.

Изражението на секретарката на Ладъм рязко се промени, щом Слоун я погледна. Когато премина покрай кабинета на Макгрегър, ѝ се стори, че въздухът е неподвижен, видя, че съдружниците стоят прави до разтворените врати и секретарките надничат, седнали зад бюрата си.

Вратата, водеща към кабинета на Макгрегър, беше затворена, но Слоун забеляза тъмните сенки на мъже през матовото стъкло. Иззад стъклото се чуваха звуци, сякаш някой набързо опаковаше нещо, чу се тупване на документи, хвърлени в куфарче, шумолене на амбалажна хартия, увиваща стъклария и порцелан.

Излезе набит мъж с гащеризон на хамалин, който буташе количка, натоварена с кашони. Следваше го колегата му с по една ориенталска ваза във всяка ръка. После се появи Макгрегър. Тя забеляза смачканите му сако и панталони, бледите петна от засъхнала пот по ръба на яката на ризата му. Х. Пол Макгрегър беше спал с дрехите — ако въобще беше мигнал. Очите му се впериха в нея и тя потрепери от агресията, която се четеше в тях.

Макгрегър направи две крачки към нея, но замръзна на място, когато гласът на Ладъм разцепи тишината.

— Госпожице Райдър, служителите от Комисията по ценните книжа са в кабинета ви. На ваше място не бих ги карал да чакат.

За полета от Хонконг до Ню Йорк Ловкия избра „Юнайтед Еърлайнс“. Тя е сред петдесетте и една авиолинии, включени в Информационната система за пътническа информация, с най-многобройни полети, прекосяващи Тихия океан.

Ловкия пътуваше с паспорт, издаден на името на несъществуващ бизнесмен — канадец от френски произход. С течение на времето американските митници си бяха създали стабилна представа за този обикалящ земното кълбо човек. Когато Ловкия влезеше в някое летище по света и представеше документите си на бюрото за проверка, знаеше, че номерът ще се сканира от една от три хиляди и петстотинте машини, предоставени от митниците на избрани авиолинии. Машината копираше данните от паспорта и докато самолетът още беше във въздуха, предаваше данните на митническото управление в Нюингтън, Вирджиния. Там те се сравняваха с база данни на федералните изпълнителни власти — Обединената система за митнически контрол. Ако възникнеха усложнения, на пътника — в този случай френско-канадския бизнесмен — имиграционните власти отказваха да дадат „зелена светлина“.

Независимо от обичайните облекчения, митницата можеше все пак да наложи ниска такса на багажа. Съществуват три основни категории контрол върху багажа. Едната е насочена към онези пътници, чиито имена са записани в база данни за нарушители. Другата представляват хора, които имат да плащат мито или формулярите им са привлекли вниманието на митническия служител. Ловкия не се безпокоеше, че принадлежи към тях. Заплахата за него се криеше в това, което митниците наричаха „контролна група“: случайно избрани хора, които да запълнят квотата на нарушителите. Само веднъж това се случи на Ловкия, преди година на „Дълес“. Митническият служител отвори куфара му „Дънхил“, който можеше да побере и слон, но не откри нищо друго, освен напълно законна консерва foie gras^[1].

Самолетът кацна на летище „Кенеди“ в 11:05 сутринта. Четиридесет минути по-късно Ловкия пътуваше с такси към хотел „Четири сезона“ в Манхатън. Летище „Кенеди“ му навяваше неприятни спомени и той не искаше да се задържа дълго там.

В хотела имаше резервация за апартамент — с просторна тераса с изглед към града — на името на френскоговорещия канадец. Ловкия плати с платинена кредитна карта „Американ Експрес“, на която беше изписано съответното име. След като се регистрира, му дадоха ключ и голям, плътно залепен плик, върху който се четеше името на международна, известна издателска къща — причината, поради която бе прелетял двадесет хиляди километра.

Ловкия взе душ, преоблече се във всекидневни пролетни дрехи, пригответи си питие от барчето и разпечата плика. Ако бяха пипали съдържанието на пакета, крадецът и/или полицаят щяха да останат разочаровани. В ръцете на Ловкия изпаднаха биографии и лъскави снимки на водещи американски бизнесмени и финансисти с размер 24 на 30 сантиметра. Придружителното писмо уведомяваше, че бъдещата книга би привлякла вниманието на инвеститорите. Предлагаха заглавието „Милионерът в теб“.

Ловкия захвърли всички материали, с изключение на биографията и съответната снимка на Х. Пол Макгрегър.

Убиецът се усмихна. Това щеше да му спести огромен обем подготвителна работа, което от своя страна намаляваше риска от изобличаване. Вместо да преследва Макгрегър, щеше просто да остави изпадналия в немилост ръководител да дойде при него.

Докато Ловкия се наслаждаваше на продължителни обеда в „21“ и „Ле Сирк“ — ресторанти, предпочитани от адвоката по развода на Макгрегър, който взимаше на клиента си по 300 долара на час и после му връчваше сметката от обяда — Слоун Райдър лакомо поглъщаше сандвича си пред Федералния съд на Съединените щати, преди да даде показания под клетва пред служителите в Комисията по ценните книжа.

Ладъм се бе оказал прав: тя нямаше представа какво я чака.

Комисията се представляваше от двойката одитори Бърнет и Рийс. Сивите им костюми подхождаха на строгия им вид и Слоун едва

различаваше монотонните им гласове. Нарече ги Боб и Роб.

В тясна стая без прозорци с лаптопи, свързани с главната мрежа на Комисията, и огромен, скърцащ ролков магнетофон, одиторите мрачно похвалиха Слоун за стореното от нея, след което зададоха първия от много си въпроси:

— Желаете ли да присъства адвокат, госпожице Райдър?

Тя примигна.

— Защо би ми бил необходим?

Роб изпусна дъх с аромат на плодова дъвка и се усмихна:

— Предвид обстоятелствата, решихме да ви попитаме...

— Искяхме само да се уверим, че знаете правата си — допълни Боб.

Слоун си припомни всяка подробност от втората си среща с Ладъм, по време на която той я посъветва изцяло да сътрудничи на Комисията. Пресея всяка дума от разговора, търсейки примки и капани, но не можа да открие. Ладъм изглежда желаше само едно: разследването да приключи колкото може по-скоро.

— Не ми е нужен адвокат — отговори тя на служителите. — Да започваме.

Роб и Боб бяха проучили доклада ѝ, но искаха да чуят историята от самото начало от собствената уста на Слоун. Докато говореше, магнетофонът се въртеше и скърцаше като щурец. Въздухът в стаята стана задушен.

Слоун първоначално мислеше, че доказателствата, които изпрати на Комисията по ценните книжа, и свидетелските ѝ показания са напълно достатъчни. Но всяка вечер ѝ казваха да се върне и на следващия ден Роб и Боб я чакаха с дебели папки със записки, страници, отбелязани с жълт маркер, и подчертани с червен молив пасажки. Разчленяваха думите ѝ, както рибарите от Фултън Стрийт транжираха рибата.

Процесът продължи две седмици. Отлагаха някои от срещите, тъй като изпращаха информацията във Вашингтон за двойна проверка и чакаха отговор от чуждестранни финансови институции. Понякога казваха на Слоун да не идва определени сутрини и после линията на модема ѝ иззвняваше точно когато говореше по телефона с клиент. Би ли могла да слезе веднага? Имало известно „развитие“. Повечето пъти се касаше за факти, които не ѝ бяха известни, цифри, за които

единствено Макгрегър, като централна фигура, можеше да коментира. Уморена и изнервена, веднъж тя запита служителите на комисията защо не се обърнат направо към него.

— Макгрегър си нае адвокат — отговори й Роб. — Уили Престън от Вашингтон. Чували сте за него.

Беше истина. Престън беше главният съветник на един от предишните президенти, защитаваше го от обвинения в сексуален тормоз.

— Престън държи Макгрегър далеч от очите ни — добави Боб. — Твърди, че иска да види с какво разполагаме, преди да позволи на Макгрегър да говори с нас.

— Мислех, че Макгрегър ще бъде принуден да сътрудничи — възрази Слоун.

— Теоретически е така — призна Роб. — Но не искаме да си изгаряме мостовете, нали? Ако принудим Макгрегър да ни съдейства, кой знае кого още ще ни сервира.

— Но грешка няма — бързо допълни Боб. — Макгрегър потъва.

Не и докато Уили Престън го държи за ръката, помисли си Слоун.

Смелите й думи, че не й е нужен адвокат, оставиха горчив вкус в устата й.

Заради постоянноменящата се програма на служителите на комисията, й бе невъзможно да си върши работата. На повечето си обаждания до клиенти въобще не получи отговор; отменяше срещи, променяше графика си и пак не й бе възможно да спази уговорките си. До средата на юни броят на клиентите, които я търсеха, намаля с петдесет процента.

Гласността изведнъж я направи известна. В рамките на две седмици „Уол Стрийт Джърнал“, „Бизнес Уик“ и „Форчън“ публикуваха обширни материали за скандала с Източнокитайската петролна компания. Слоун беше обрисувана или като предател на собствения си вид, жена, която умишлено подкопава името на един добър човек, или като отмъстител, представител на потребителите, рискуващ кариерата си в името на дребния инвеститор. Нито едно от двете не беше полезно за кариерата й.

Неколцината корпоративни инвеститори, с които работеше Слоун, първи оттеглиха поръчките си. Независимо от опитите й да ги

разубеди, отговорът им беше неизменен: беше удоволствие да работим с вас, спечелихте ни пари, но онези, които представляваме, се притесняват от цялата тази публичност. Инак бяхте чудесна.

Единичните клиенти до един бяха ядосани, искаха да знаят защо не им е закупила от въпросните акции. Извършеното от нея разследване, макар и довело до разкрития, бе останало ялово. Конкурентите ѝ се бяха възползвали от възможностите, които първа бе забелязала. Клиентите промърморваха някакво извинение и изтегляха парите си.

Цифрите за тримесечието на „Янг и Пулен“ отчитаха загуби. Слоун беше постигнала това, което фирмата наричаше с евфемизма „отрицателен приход“. Повече пари бяха излезли от сметката ѝ, отколкото бяха влезли. В една написана на ръка бележка Ладъм беше посочил, че спечелените от нея суми — с други думи, ползата на фирмата от нея, са намалели със седемдесет процента. Щеше да се отрази при оценката на работата ѝ. Въпросът за премиите дори не се споменаваха.

През третата седмица от юни ѝ съобщиha окончателната дата за изслушването на Макгрегър от Комисията по ценните книжа. Тя щеше да бъде единственият свидетел и разполагаше с три седмици да подготви показанията си. Нито една от страните не знаеше, че други събития ще променят начертаната програма.

Нощите, през, които Слоун се прибираще в апартамента си, ставаха все по-тихи и мрачни. Една вечер забеляза, че Питър Мак е идвал и си е отишъл. Ключът, който му беше дала, стоеше на масата, дрехите му, които преди висяха в гардероба ѝ, ги нямаше. Ядосана, че е влизал в нейно отсъствие, тя позвъни в централата на ФБР в Ню Йорк, но ѝ отговориha, че Питър Мак е заминал и нямат връзка с него. Слоун не си направи труда да попита къде е или кога ще се върне. За нея Питър Мак вече не съществуваше.

За две седмици планът узря в главата на Ловкия. Той се отнасяше към него като към рядко цвете, обикаляше го, възхищаваше му се от всички възможни ъгли, винаги готов да търси дефект или вредител. Но не намери такива.

По това време беше опознал отблизо Х. Пол Макгрегър. Информира се не само за неговия график, но и за този на съпругата, с която се бе разделил, и на двете дъщери близначки в юношеска възраст, които Макгрегър сляпо обичаше. Когато Ловкия прецени, че е готов, посети Макгрегър в дома му в Лонг Айленд и се представи като изпратен от човек, на когото Макгрегър не можеше да откаже нищо.

Хотел „Уолдорф“ си бе спечелил репутация със своята елегантност и сигурност. Той бе дом на множество знаменитости и безброй президенти бяха отсядали в него при посещенията си в града. „Алеята на пауните“ си бе възвърнала старото име след период на анонимност по времето на кризата с иранските заложници. Отново блескава, тя бе великолепно прелюдия към коктейли и известност.

Беше десет часа в петък вечерта. В хотела цареше суетня, балните зали и салоните му бяха пълни. „Алеята“ гъмжеше от народ точно както Ловкия искаше. Бяха му нужни разговорите, музиката и шумът на прислугата.

Портиерът на хотела му бе резервирал тази маса, необходима предпазна мярка срещу наплива в петък вечер. От мястото си на червеното кожено канапе видя Макгрегър да подминава метр д’отела и да си пробива път покрай него. По нищо не личеше, че го е познал, преди да спре пред него. Макгрегър не знаеше как изглежда човекът, с когото му предстоеше да се срещне, известен му бе само номерът на масата.

— Господин Смит?

Макгрегър сведе поглед към мъжа с морскосин костюм на дискретно райе, на фона на който като ярко петно изпъкваше вратовръзка с цвят на слънчоглед. Изглеждаше спокоен, даваше вид на напълно компетентен, от тези хора, с които Додж Френч разполагаше, когато задачата изискваше едновременно дискретност и сила.

— Господин Макгрегър — заговори Ловкия. — Моля, седнете.

Макгрегър се настани на канапето, като едва не блъсна ръката на сервитьора, който му носеше питието.

— Не съм поръчвал това.

— Малцово уиски — отговори му Ловкия. — От специалните запаси на хотела.

Макгрегър се усмихна и се поотпусна. Опитваше се да определи акцента на Смит — явно европейски, но откъде?

— Човек сте на Френч — предположи той.

— Разбрах, че имате известни затруднения.

Макгрегър изсумтя:

— Може и така да се каже.

Принуден да си вземе отпуск, той откри, че се е превърнал в парий за членовете на групата си и в очите на цялата финансова общност на Уол Стрийт. Забраниха му да извършва каквато и да е финансова дейност и не знаеше с какво да запълва дните си. Съпругата му, унижена от клюките в кълбурите на клуба, бе забегнала в Европа на продължителна почивка; дъщерите му бяха надалеч в пансиона и нямаше да се връщат седмици наред.

— Според Додж Френч можете да ми помогнете — подхвана Макгрегър.

Ловкия сложи на масата нещо, прилично на табакера. Беше електронен механизъм, който екранираше подслушвателните устройства и не допускаше да запишат разговора, който се водеше. Само по устните им можеше да се разбере за какво говорят. После Ловкия извади кафяв плик и го подаде на Макгрегър.

— Отворете го.

Съдържанието представляваше фотографии, които накараха Макгрегър да пребледнее. Щеше да даде воля на гнева си, ако нещо не го беше предупредило да остане на мястото си, нещо много меко и едновременно крайно неприятно в гласа на Смит.

— Близначките ви са весели момичета, не съм ли прав, господин Макгрегър? Кати и Али — и двете като розови пъпки. Посещават девическото училище на госпожица Фармър в Гринич и ходят на езда в конюшните на Ланкастър. Два пъти годишно се състезават за Националната купа в Кънектикът, Кати — с Черния рицар, а Али — с Малката Нел. Обожавате ги, нали господин Макгрегър? Давате им всичко, осигурявате им нужните пари, така че да не пострадат дори и при най-лошо стечение на обстоятелствата при сегашното ви положение. Всъщност сте скрили известна сума на Антилите или както интуицията ми подсказва — в Хага. Искате дъщерите ви да имат красив, блестящ живот. Убеден съм, че е така.

Макгрегър не забеляза, че сервитьорът му е донесъл второ питие. Взе пълната чаша и отпи дълга глътка.

— Кой сте вие? — прошепна той.

— За вас това е без значение. Единственото, което е важно за вас, е, че косъм няма да падне от главите на дъщерите ви, докато правите каквото трябва.

— За какво, по дяволите, говорите?

Ловкия остави на масата кашонче с размерите на кутия за обувки, но не толкова дълго. На капака стоеше фирменият знак на „Холанд и Холанд“, потомствени производители на огнестрелни оръжия и ловни принадлежности.

— Когато си тръгна, отнесете това в тоалетната. Съдържанието говори само за себе си.

Очите на Макгрегър бяха приковани в кашончето. Изведнъж се опита да заговори, думите се препъваха една в друга върху езика му в желанието си да видят бял свят.

— Каквото и Френч да си мисли, кажете му, че не е необходимо. Пред Комисията съм като бетон — адвокатът ми ще види сметката на онази кучка Райдър. А когато приключи с нея...

— Не тя е проблемът — полека заговори Ловкия, — а вие. Този въпрос трябва да приключи.

— Нека поговоря с Френч!

Ловкия, му подаде клетъчен телефон.

— Опитайте, но няма да ви отговори. Никога.

Макгрегър бясно занатиска копчетата и долепи телефона до ухото си. Очите му се изцъклиха, докато секундите отлитаха.

— Никога — повтори Ловкия.

— Защо? Защо ме отстранява, след всичко, което съм направил за него? — просъска Макгрегър.

— За да не потърся Кати и Али — отговори Ловкия.

Макгрегър се загледа в спокойния, съдържан непознат и сякаш почувства гробовен повей. Бяха му донесли ново питие. Стисна очи и го изпи на един дъх.

— Какво искате да направя?

Ловкия се плъзна по канапето и се приближи до Макгрегър.

— Изпийте още едно. Но само едно. После вземете каквото ви дадох и отидете в тоалетната. Отворете кашончето, извадете каквото има вътре и излезте. Няма да ме виждате, но аз ще ви наблюдавам.

Сърцето на Макгрегър прескочи.

— Господин Френч ме помоли да ви уверя, че не е нищо лично. Просто е нужно да се приключи случаят.

Непознатият си беше тръгнал и се появи сервитьорът с още една напитка. Когато Макгрегър посегна към нея, забеляза три банкноти от по петдесет долара на масата. Господин Смит, джентълмен докрай, беше платил сметката.

Макгрегър се загледа в кехлибареното питие, мъчейки се да проумее какво го е сполетяло. Единственото, което виждаше, беше образът на близначките си. Смехът им зазвуча в главата му като ужасно ръмжене и той не издържа.

Макгрегър пи на почти празен стомах. Крепеше се нестабилно на краката си, но достигна до тоалетната без инциденти. Остави кашончето на една лавица и седна върху тоалетната чиния. Отвори го, загледа се тъпо в двата предмета, поставени в легло от тънка хартия, след което ги пусна в джоба си. Докато излизаше, разсеяно хвърли няколко банкноти на таблата на сервитьора. Изобщо не обърна внимание, че са двадесетачки, нито чу разточителните благодарности, отекващи зад гърба му.

Нощта беше хладна, вятърът разнасяше изгорелите газове от лимузини и таксито и ги отвяваше към хотела. Макгрегър се блъсна в една двойка, запътила се да влезе, чу как жената изруга, после тръгна към уличната лампа. Портиерът го забеляза, но бе прекалено зает с парада от пристигащи, за да се намеси.

Когато светофарът светна зелено, Макгрегър слезе от бордюра и упорито се насочи към средата на улицата, приведен, сякаш си пробиваше път през снежна буря. Образите на близначките се смениха с този на Додж Френч, но топлото бащинско лице сега беше студено и безстрастно и го наблюдаваше като коравосърдечен бог.

Идея да потърси Френч, да го моли, да иска прошка проблесна в съзнанието на Макгрегър. Но знаеше твърде добре, че след като веднъж е взел решение, Додж Френч никога не го променяше. С очите си Макгрегър бе виждал как скъпернически Френч раздава своята пощада.

Светофарът на Парк Авеню и Петдесета улица се сменяше на дълги интервали. Макгрегър можеше да пресече целия булевард, стига да искаше. Вместо това той тръгна встрани от хората, които пресичаха заедно с него, и, за да не стои на пътя им, застана на разделителната

линия, движейки се близо до лехите с цветя. Светът наоколо се въртеше, светлините от сградите се смесваха с фаровете на колите, чиито лъчи първо го пронизваха, а после го заливаха с блясъка си. Воят на преминаващите коли, непрестанните клаксони, пронизителните изсвирвания на портиера на „Уолдорф“, за да извика такси, се смесваха в чудовищна симфония в главата му.

Макгрегър вдигна поглед към небето, което поради светлините на града никога не ставаше съвсем черно. Кръвта му се отдръпна към задната част на главата му, внезапно му се зави свят и той едва не падна. Някакъв глас наблизко го питаше:

— Човече, добре ли си?

Ако не действа сега, някой ще се опита да го спре. Щяха да повикат полиция; щяха да го претърсят и разпитват. И докато седи в ареста, господин Смит щеше да пътува към дъщерите му, да постави монети върху очите им, както са правели римляните, или по няколко зърна ориз в устата им, като виетнамците, когато изпращат покойниците си.

Макгрегър зарови ръка в джоба на балтона си. Стори му се, че хартията, на която бе написана бележката, е мазна, а инкрустираната с диаманти дръжка на малкия револвер — топла и гладка. Той се обърна с лице към стария небостъргач на „Пан Ам“ и фокусира погледа си към мястото, където някога светеше гордият символ. Дулото на оръжието се удари в зъбите му, когато го тикна в устата си. Не разбираше как е възможно да крещи, когато устата му бе пълна, не осъзна, че това е писъкът на една пресичаща жена, случайно хвърлила поглед към него. После задната част на главата му бе отнесена и не му беше нужно да разбира нищо повече.

[1] Foie gras — (фр.) пастет от черен дроб на угоена гъска. — Б.пр. ↑

Разследването на смъртта на Макгрегър се съсредоточи върху последните му няколко часа. Детективите подушиха миризмата на алкохол, лъхаща от трупа. Това и доброволните показания на портиера ги отведоха на „Алеята на пауните“. Не позволиха на вечерната смяна да напусне, преди всеки от служителите да бъде разпитан.

Сервитьорът, носил напитките на Макгрегър, обясни, че клиентът изпил четири двойни. Момчето зад бара потвърди. То описа Макгрегър като обикновен бизнесмен. Спомена, че човекът, който бил с него, изпил само една бира, но тази вечер имали много работа и с големи усилия даде бегло описание. Несъзнателно подведе детективите, като им съобщи, че именно Макгрегър е платил сметката с три петдесетдоларови банкноти, без да иска ресто. Сервитьорът помнеше щедрия бакшиш, така че имаше по-ясна представа за мъжа, който му го беше дал, отколкото за другия, който го придружаваше.

Когато детективите потърсиха името на Макгрегър в компютрите си, историята за проблемите му с Комисията по ценните книжа, принудителната му отпускат от „Янг и Пулен“ и неуреденият му развод обрисоваха образа на човек, комуто предстои да загуби всичко. Отчаяние и безнадеждност бяха най-честите обяснения в подобни случаи. Не бе никак чудно, че Макгрегър бе постъпил като страхливец. Освен това версията за самоубийство неимоверно улесняваше изготвянето на доклада.

Детективите съсредоточиха усилията си да изготвят профил за психическото състояние на Макгрегър от една страна и да се опитат да установят откъде се е сдобил с оръжието. Втората им задача остана нерешена. Тридесет и осемкалибровият револвер бе най-обикновен модел. В Ню Йорк да купиш такъв бе по-лесно, отколкото да откриеш място за паркиране.

Инцидентът намери неизбежното си обяснение. Необходимостта да бъде открит вторият мъж ставаше все по-неналожителна, докато

накрая единствената следа от него остана кратка записка в бележника на детектива.

Седем часа след самоубийството на Макгрегър на Парк Авеню Слоун влезе във фитнес залата на Уорик Стрийт за сутрешната си тренировка.

След като се преоблече, се качи на пътеката за бягане, за да загрее, и започна да се движи със спокойната скорост от десет километра в час. Ритмичното шляпане на каучуковите ѝ подметки по гумената лента звучеше успокояващо, докато една друга жена не стъпи на машината до нейната и с помощта на дистанционното не включи телевизора. Слоун чу равния глас на говорителя и направи грешката да погледне към екрана.

Видя „Уолдорф“ през нощта, целия осветен, сякаш бе фар. Полицейски коли с мигащи светлини, регулировчици, опитващи се да насочват движението, и микробуси на телевизиите, боричкащи се да застанат на по-удобно място. Парамедиците се появиха с носилка, полицаите избутваха настрана репортерите и зяпачите. Санитарите подтичваха с носилката между тях, внезапен порив на вятъра разгърна чаршафа, с който бе завит трупа, излагайки на показ това, което бе останало от лицето на Макгрегър.

Слоун не забеляза, че е ускорила ход, сякаш иска да влезе в сцената, показвана на телевизионния екран. Улови ръкохватките, препъна се и едва не падна.

— Искате ли да извикам някой от тренъорите? — попита жената до нея.

Слоун поклати глава, неспособна да откъсне поглед от екрана, заслушана как говорителят повтаря отново и отново името на Макгрегър. Стрескащите, трепкащи образи я преследваха, докато залитаše между редовете от уреди, устремена към банята, където взе душ за по-малко от минута. С треперещи ръце отключи катинара на шкафчето, набързо навлече дрехите си и се втурна към вратата.

Наложи се да тича чак до Западен Бродуей, преди отчаяното ѝ махане да привлече вниманието на някое такси. Пътуването ѝ се стори безкрайно, но най-накрая съзря силуетите на колоните и каменните лъвовe пред сградата на „Янг и Пулен“. Докато тичаше към входа,

Слоун забеляза редицата от пристигащи леки коли и лимузини. Още нямаше седем часа, но съдружниците вече прииждаха.

Слоун взе асансьора до своя етаж. Макар че в две от работните клетки светеше, там нямаше никого. Тя се върна в асансьора и се качи до кабинетите на съдружниците.

Администраторката беше там, което я изненада. Тя мина покрай жената и забеляза, че всички секретарки са по бюрата си.

Обърна се към най-близката:

— Къде е Ладъм?

— В заседателната зала, но не можете...

Слоун вече се бе отправила натам, профуча като вихър между бюрата. Щом стигна до вратата на конферентната зала, почука без колебание.

Всички се бяха събрали, седнали върху столове от полиран орех. Светлината се процеждаше през леко опушените прозорци, хвърляйки отблясъци, отразяваща се в сервизите от сребро, кристал и порцелан. Петнадесет лица едновременно се обърнаха към нея. Трябваше да са шестнадесет. Мястото на Макгрегър беше празно.

Ладъм вдигна поглед към нея от председателското място на масата.

— Госпожице Райдър, от присъствието ви разбирам, че сте чули новината.

Слоун отвори уста, но после замълча. Тези мъже бяха сресани и избръснати, както винаги безупречно облечени, с будни и живи очи. Как беше възможно? Тя изведнъж се притесни от мокрите кичури, прилепнали към челото ѝ, и от неправилно закопчаната си блуза.

Не са чули случайно за Макгрегър по новините. Някой е съобщил на Ладъм, той е информирал останалите и ги е свикал.

— Чух за... Слушах новините — проговори накрая тя. — Какво е станало?

— Макгрегър е извършил самоубийство, ето какво е станало, госпожице Райдър — студено ѝ отговори Ладъм. — По средата на улицата пред „Уолдорф“. Малко след единадесет снощи. Според полицията е използвал револвер.

Отстъпвайки крачка назад, Слоун се облегна на тежката остъклена врата.

— Но защо...

— На вас най-малко подобава да питате подобно нещо — изстреля Ладъм. — Но след като го сторихте, държа да ви прочета копие от бележката, която полицията е намерила до трупа. Тя ще ви осветли по въпроса.

Бележка ли? Как Ладъм е успял да се добере до нея?

— Готова ли сте да чуете, госпожице Райдър?

Без да чака отговора ѝ, Ладъм започна да чете:

„Винаги съм се старал да водя скромен и почтен живот.

Опитах смело да посрещна отправените напоследък обвинения към мен, черпейки сили от факта, че съм невинен. Но болката, която причиниха на семейството ми, бе непоносима. Съществува само един начин да спра лъжците и мъчителите ми, които желаят да ме съсипят и нямат жал към съпругата и децата ми. Реших да поема по този път, за да сложа край на болката и страданията им.

Нека бог се смили над душата на Слоун Райдър, която ми причини това.“

Слоун видя как Ладъм сви устни, поклати глава, сякаш да се отърве от някаква неприятна миризма, и вдигна поглед към нея.

— Мисля, че всичко е казано, госпожице Райдър.

Слоун все още стоеше подпряна на вратата, по страните ѝ се стичаха сълзи.

— Не беше нужно да го прави! Нямахте защо да се самоубива.

— Твърде много неща нямахте нужда да се случват — бързо изрече Ладъм. — Предупредих ви, госпожице Райдър. Нямахте понятие на каква верига от събития сложихте начало. Сега те стигнаха до трагичната си развръзка.

— Да не би да ми казвате, че сте знаел или подозирал, че Макгрегър е в състояние да извърши самоубийство? — попита тя. — Защо тогава не му помогнахте?

— Не сте в положение да задавате въпроси за действията ми! — прогърмя гласът на Ладъм. — По време на изпитанието, на което подложихте всички нас, се постарях да защита доброто име на

фирмата ни. Сега разбирам, че не съм направил достатъчно. Вече не сте добре дошла в „Янг и Пулен“, госпожице Райдър. Незабавно съберете личните си вещи. Ще ви изплатят обезщетението за прекратяване на договора в рамките на един час.

Самоубийството на Макгрегър и последвалият интерес на бизнесмедиите направиха Слоун уязвима. Беше лесно за Ловкия да я следи през следващите няколко седмици. Инструкциите му, прикрепени към тези за Макгрегър, бяха кратки. Жената не се смята за заплаха; информацията, до която се е добрала, не е от значение за проекта. Независимо от това бяха предприети стъпки да бъде пречупена. Задачата на Ловкия беше да я наблюдава и да се намеси, ако се окаже, че знае по въпроса повече, отколкото изглежда.

Слоун се явяваше пред федералния съд пет дни в седмицата за по два часа. Очакваше полицията да я разпитва във връзка със самоубийството на Макгрегър. Беше убедена, че след като Ладъм я бе уволнил, ще бъдат повдигнати обвинения за незаконно проникване в компютър и кражба на данни.

Нищо подобно не се случи. Вместо това ѝ наредиха да се върне в задушната стаичка, където я очакваха Роб и Боб. След като набързо измърмориха съболезнованията си относно „трагичните обстоятелства“ около случая, те ѝ разкриха, че „Янг и Пулен“ оказват пълно съдействие на разследването. Беше хвърлена светлина върху нови подробности. Помолиха Слоун да отговори на въпроси, отнасящи се до свързаните с работата пътувания на Макгрегър, връзката му с китайските власти и определени файлове, които може да е видяла, докато се е ровила из компютъра му. Тя възрази, че не знае нищо по тези въпроси, че никога не е работила по който и да е от проектите на Макгрегър, нито знае къде е пътувал.

Но въпросите продължаваха да ваят, магнетофонът се въртеше и в края на първата седмица тя осъзна, че повтарят едно и също.

— Макгрегър е мъртъв — каза накрая тя. — Вече няма кого да съдите, поне не и под юрисдикцията на Комисията по ценните книжа. Какво всъщност правим тук?

Роб и Боб бяха олицетворение на търпението.

— Изясняваме случилото се, госпожице Райдър. Искаме да стигнем до същината на въпроса.

Слоун погледна безизразните им очи и за първи път усети тръпки на страх. Двамата имаха право да я викат в тази стая докогато искат. Можеха да ѝ задават най-безсмислените въпроси и тя беше длъжна да им отговаря. Разполагаха с колкото време и пари им бяха нужни и работеха по някаква неясна програма, чиито подробности само те знаеха. Напомняха ѝ на Данъчната служба за работещите в чужбина или друга контролна комисия, способна да съсипе човек до пълно изтощение.

Изпитваше непреодолимо изкушение да ги предизвика, но знаеше, че това щеше да бъде най-лошото, което може да направи. Те я изолираха, изкарваха я от равновесие, не ѝ оставяха нито време, нито възможност да се защити пред съда на общественото мнение. Слоун получаваше десетки обаждания от репортери. Винаги, когато се изкушаваше да проговори, си припомняше, че Роб и Боб я бяха предупредили, че преди да бъде готов докладът на Комисията по ценните книжа, няма право да говори с когото и да било за случилото се. Увериха я, че ще има предостатъчно време да представи собственото си гледище. Това беше явна лъжа, и на тримата им беше ясно. И така, играта продължаваше.

През последния ден на втората седмица въпросите се задаваха с безразличие, като че ли този фарс бе омръзнал и на служителите на Комисията. После изключиха магнетофона. Роб и Боб благодариха на Слоун за съдействието и ѝ казаха, че е свободна от всякакви обвинения.

— А сега какво? — попита тя. — Кога ще представите доклада си?

— И това ще стане.

— Ами „Янг и Пулен“? Не чух да споменавате санкции или глоби.

— Работим по въпроса — отговори ѝ Боб. — Приятно прекарване на почивните дни, госпожице Райдър. Ще ви потърсим, ако е необходимо.

Слоун побърза да си тръгне. Знаеше, че никога няма да ги види повече, че някой някъде бе наредил: „Стига толкова“. Остана само

горчивината в сърцето ѝ и образът на окървавения труп на Макгрегър в сънищата ѝ.

Слоун не обърна внимание на любопитните погледи, които я следяха през този уикенд, когато се отби до книжарницата и ателието за копиране, нито че една ръка бръкна в кошчето за отпадъци, за да извади листа с пресниманата ѝ автобиография, който копирната машина беше сдъвкала и тя бе изхвърлила.

Слоун Райдър се държеше точно както Ловкия бе очаквал. Опитваше се да пренареди живота си. Следващата седмица тръгна на няколко крачки от нея; видя, че отива на Уол Стрийт да си търси работа и да се опита да се реабилитира. През повечето време влизаше в различни офиси, като се задържаше там не повече от двадесет минути и излизаше с разочарован вид и навярно една автобиография по-малко. Ловкия реши, че може да се окаже от полза, ако проследи връзките, осъществявани от компютъра ѝ, и подслушва телефона ѝ, но всъщност не бе нужно. Виждаше резултата от нейните усилия в очите ѝ, докато седеше в закусвалнята пред чаша кафе. Тя апатично поглеждаше часовника си и се запътваше към следващата брокерска къща или инвестиционна банка, където директорът по персонала отново я отправяше.

Райдър беше черната овца и Ловкия знаеше, че изгнанието ѝ от финансовия свят щеше да трае много дълго.

Точно преди уикенда на Четвърти юли един пакет, съдържащ благодарствена бележка с изрисувани цветя, пристигна в хотела на Ловкия. Беше сигнал, че може да прекрати следенето на Слоун Райдър.

Ловкия беше очаквал съобщението и с изненада установи, че е леко разочарован да го получи. Райдър му беше направила впечатление; не превиваше лесно гръб. Щеше да му бъде приятно да се запознае с нея. Човек така рядко попада на интересни хора.

Същата нощ, настанил се на седалката в самолета, Ловкия гледаше проблясващите под машината светлини на Ню Йорк и се питаше какво ли ще стане със Слоун Райдър.

Тъй като през лятото брокерите на Уол Стрийт напускат каньона от сгради на Манхатън и се отправят към Лонг Айленд или Мартас Винярд, Слоун не очакваше скорошен резултат от подадените молби за работа. Затова бе изненадана и обезсърчена от бързината, с която заваляха отказите. От големите играчи до невзрачните фирми резултатите бяха едни и същи: чудесна квалификация, с радост биха я наели, но за жалост в момента нямат свободни места.

Слоун лично беше подала над сто молби. До средата на юли беше получила отговор от почти всички и установи, че се пита накъде да се насочи занапред. Чикаго, Филадельфия или Бостън? Навярно щеше да успее да започне наново кариерата си в някой от тези градове, но знаеше, че ще бъде крачка назад. Уол Стрийт беше върхът в нейната професия. Беше доказала, че е способна да работи там, там ѝ беше мястото. С тази разлика, че сега никой нямаше да я назначи. Ладъм се бе погрижил за това.

Беше оставил скандала с Макгрегър да отшуми и самото име да се забрави. Историите за разследванията на Комисията по ценните книжа изчезнаха от финансовите издания. Продължи продажбата на акциите на Източнокитайската петролна компания и цената им остана относително стабилна, без да дава признаци, че нещо не е наред. В края на юли „Уол Стрийт Джърнъл“ публикува незабележимо съобщение, забутано в страницата с пазарните проценти, за споразумение между „Янг и Пулен“ и Комисията по ценните книжа. Условиата не се съобщаваха.

Когато пристигна и чекът от „Янг и Пулен“, Слоун осъзна, че държи в ръка последната отломка от живота, на който се надяваше.

В началото на август Слоун направи резервации за полети, хотели и кола под наем по Интернет и седмица по-късно се отправи с баща си към летище „Кенеди“. През следващия месец обиколиха целия калифорнийски бряг, тръгвайки от Сан Диего, спряха в Лос Анджелис и продължиха по пътя на мисионерите^[1] чак до Сан Франциско.

Поразителната красота на бреговата линия, старомодните, удобни хотели, в които отсядаха, времето, което Слоун посвети на баща си, разчупи обвивката от несигурност и потиснатост, която я притискаше. Когато се качиха на борда на самолета от Сан Франциско

за полет към дома, тя се чувстваше отпочинала и освежена. След Деня на труда отново щеше да започне да търси, дори можеше да основе собствена фирма. Отначало щеше да бъде трудно, а щяха да я очакват и разходи, но ѝ трябваха двама-трима солидни клиенти и няколко успешни сделки, за да покаже, че е отново в бранша.

Когато Слоун влезе през вратата, забеляза мигащата светлинна на телефонния си секретар. Натисна бутона за пренавиване и се приготви да слуша, докато отваряше прозорците, за да проветри апартамента. Изведнъж спря и се втурна обратно към апарата. Отново пусна съобщението, опитвайки се да си отговори на въпроса защо федералното правителство я търси и ѝ предлага работа.

[1] Пътят на мисионерите — става дума за испанските мисионери католици, покръстили местното индианско население. — Б.пр. ↑

Лий Портър винаги взимаше влака, когато пътуваше по работа до Ню Йорк. Да отиде до националното летище „Роналд Рейгън“, да се качи на самолета и после да стигне до Манхатън от летище „Ла Гуардия“ му отнемаше повече време и съвсем не беше така приятно.

Портър имаше карта на правителствен служител, която му позволяваше да плаща по-ниски такси. Беше на шестдесет и пет и като възрастен гражданин имаше право на отстъпка от цената. Възползваше се и от двете, но винаги плащаше извънредните екстри от собствения си джоб. Беше изключително акуратен, когато станеше въпрос за свързани с работата разходи и цифри. Налагаше му се. Лий Портър оглавяваше отдел в Сметната палата, финансовият контролен орган на Конгреса.

Вагонът, бързо се пълнеше с адвокати и лобисти, тръгнали към Ню Йорк да събират средства за кампанията. Портър прегледа менюто за закуска, поръча си ягоди и кафе и се приготви да отвори документите.

Слоун Райдър се появи в полезрението му, когато новината, че Комисията по ценни книжа разследва Източнокитайската петролна компания, достигна Вашингтон. Съдейки по това, което бе прочел и чул, Портър предположи, че тази жена е преживяла ужасно лято. Изкушаваше се да я потърси по-рано; можеше да я отърве от служителите на Комисията само с едно телефонно обаждане. Но искаше да види как тя ще понесе разпитите, да провери дали натискът ще я пречупи. В крайна сметка Портър остана впечатлен от умението ѝ да оцелява.

На гара „Пенсилвания“ си проби път през тълпата на пиацата за таксите и тръгна по Седмо авеню. Вървеше бързо, изпитвайки наслада от хладния септемврийски въздух — желана отмора след изтощителната влага на Вашингтон. Зави по западната Осма улица, прекоси Пето авеню и влезе в малък хотел в европейски стил, чиято

трапезария предлагаше питателна американска кухня на изненадващо приемливи цени.

След като салонният управител го насочи към маса до прозореца с изглед към тучната градина на хотела, Портър почувства, че нечийи очи го наблюдават, много преди да забележи Слоун Райдър.

Тя гледаше как Портър прекосява помещението. Очакваше да види безличен бюрократ. Но пред очите ѝ се изправи висок чернокож мъж с къдрава сива коса и тъмнокехлибарени очи. Облечен в костюм с консервативна кройка от лек вълнен плат, той се движеше с непринудено достойнство. Тя си каза, че притежава повече от бегла прилика с актьора Морган Фриймън.

— Госпожице Райдър, аз съм Лий Портър.

Ръкостискането му беше крепко, кожата му едва доловимо груба, сякаш майстореше нещо през свободното си време. Слоун се запита дали има хоби — навярно дърводелство.

Размениха кратки любезности и се загледаха един в друг. Портър се усмихна.

— Май не ви бива особено в празните приказки.

— Извинете — отговори Слоун. — Напоследък съм позагубила уменията си за общуване.

— Ще позволите ли да ви поръчам нещо?

— С удоволствие.

Портър избра препоръчаното от сервитьора еленско с хвойнов сос, придружено от бутилка „Фримарк Аби“^[1]. След това погледна за момент Слоун Райдър. Кожата ѝ беше потъмняла, но имаше тъмни кръгове под очите и бръчки около устата, които навярно още не бе забелязала. Лицето ѝ бе малко слабо. Седеше с изправен гръб, облечена с безупречно чист син костюм. Формата на брадичката ѝ говореше за упорит характер.

— Разбрах, че служителите на Комисията по ценни книжа са приключили с вас — заговори той.

— Имат всички документи, които са им необходими — отговори Слоун. — Плюс свидетелските ми показания. С изключение, естествено, на човек, когото да подведат под отговорност.

— Съжалявам за Макгрегър — поде Портър. — Но доколкото ми е известно, нямате нищо общо с неговата смърт.

— Мнозина биха изразили несъгласие с вас.

— Вие чувствате ли се виновна?

— Предполагам, че Макгрегър нямаше да се самоубие, ако не го бях изобличила. Вината ми се простира дотам.

— Смятате ли, че сгрешихте, като го изобличихте?

— Не. Но понякога тази увереност не ми е достатъчна.

— Не може да бъде, госпожице Райдър — отвърна й Портър. — Спомняте ли си Хюбърт Даунс?

Слоун кимна. Хюбърт Даунс беше шеф на Президентската комисия по образованието, докато не го хванаха, че злоупотребява със средствата, които бе длъжен да предоставя на нуждаещите се училища. Два дни след като истината се разчу, Хюбърт Даун, запален парашутист, не си даде труд да отвори парашута си, скачайки от шестстотин метра над крайбрежието на Флорида.

— Гласуваха на Даун огромно доверие, което той не оправда — продължи Портър. — С деянията си лиши децата от учебници, от учители, дори и от отопление на класните стаи през зимата. Аз го разкрих и не, госпожице Райдър, не чувствам ни най-малко угризение на съвестта заради този подлец.

Слоун погледна в силните, мъдри очи на Портър.

— В съобщението си казвате, че сте от Сметната палата. Но кой сте всъщност?

— Знаете ли какво представлява Сметната палата, госпожице Райдър?

— Не съвсем.

— Казано накратко, ние сме финансовите инспектори на Конгреса. Наблюдаваме финансовата дейност на всяка правителствена служба, било тя военна или гражданска.

— Вие сте хората, които питат Пентагона защо е купил гаечни ключове за по шестстотин долара.

— И ключове, и какво ли не още. По-голямата част от работата ми е прозрачна за обществото, но има неща, които никога не се обсъждат, дори и от шефовете ни. С това се занимавам, госпожице Райдър. Ogлавявам малък отдел с името МГ-11.

— Никога не съм и чувала за него.

— Щях да се изненадам, ако бяхте. МГ-11 работи в условия на много строга секретност. Почти нямаме контакт с останалите отдели. Единственото, с което разполагаме, са възложените ни задачи и най-

модерния кодиращ и декодиращ софтуер от Националната агенция по сигурността.

Обядът им бе сервиран и Слоун не възобнови разговора, докато сервитьорът не се оттегли.

— След като ми съобщавате толкова много — започна тя, — навярно сте ме проверили.

— Повярвайте ми, госпожице Райдър, зная всичко за случилото се в „Янг и Пулен“. Дори повече.

— И съм тук, за да ми предложите работа.

Портър се усмихна.

— Нека да ядем, преди храната да е изстинала.

Слоун го наблюдаваше как си отрязва хапка от месото, взима си парченце печен картоф и покрива всичко с малко спанак със сметана. Движенията бяха като него самия: точни, икономични и добре премерени. Успя да хапне няколко залька, след което търпението ѝ се изчерпа.

— Нали става дума за работа? — повтори тя. — Под ваше ръководство във Вашингтон.

Портър вдигна поглед от чинията си.

— Точно така.

— И какво по-точно ще правя?

Портър остави приборите си на масата.

— Гаечните ключове на Пентагона от по шестстотин долара не ме интересуват особено, госпожице Райдър, като изключим, че мразя всякакво прахосничество. Други хора се занимават с такъв вид работа. МГ-11 има много по-широка дейност. Всеки, когото обсъждат за каквато и да е работа за федералното правителство, всеки, който в момента е назначен на подобна служба, всеки, когото пенсионират или уволняват, попада под наша юрисдикция.

— Юрисдикцията ви да правите какво?

— Да наблюдаваме. Всекидневно проучваме стотици имена на хора на най-различни длъжности. Търсим нещо нередно. Дали служител с петдесет хиляди долара годишна заплата не кара мерцедес последен модел? Дали тя или той не живеят в прекалено луксозен квартал в къща или апартамент, чиято ипотека е по-висока от месечния им доход? Не посещават ли децата им неподобаващо скъпи училища? Ходят ли на почивка в Сейнт Китс и Невис^[2] или Телурайд^[3], вместо в

Атлантик Сити? А ако прекарват ваканцията си в Атлантик Сити, искаме да разберем колко често пътуват, дали хотелите, в които отседат, са им по джоба и дали на кредитните им карти не е започнало да пише „Картие“ и „Неймън Маркъс“^[4].

Портър отново се зае с храната си, давайки възможност на Слоун да осмисли казаното от него. Беше заинтригувана, но все още не разбираше накъде бие Портър. Изчака да отнесат чиниите им, преди да попита.

— Събирате тази информация, за да откриете нещо нередно — повтори бавно тя. — Откривате го. После какво става?

— Правим подробно досие на съответния човек. Започваме да го следим. Инсталираме подслушвателни устройства и други уреди, които ни помагат да следим действията му.

— Подслушвателни устройства значи — промълви Слоун.

— Познат ли ви е законът от 1978 за разузнаване и наблюдение в чужбина?

— Единствено зная, че съществува такъв.

— Навярно от вашия приятел специален агент Питър Мак?

Очите на Слоун се присвиха.

— Да, от него.

— Има една стая в Министерството на правосъдието — започна Портър. — Непроницаема за електронни подслушвателни устройства. Веднъж на всеки две седмици съдия от някой от федералните райони влиза и подписва молби за инсталиране на подобна апаратура, представени от юрист от същото министерство. ЦРУ, ФБР и други служби използват това място. Ние също.

Когато сервитьорът се приближи с кафетата им, Портър му подаде кредитна карта „Американ Експрес“.

— Подслушвате, провеждате наблюдение — заговори Слоун, — за да хващате граждани, които печелят от залози или на комар и не декларират приходите си ли?

Портър се усмихна.

— Тях ги оставяме на мира, госпожице Райдър. Дори не съобщаваме това, което сме разкрили, на Данъчната служба за работещите в чужбина, защото така ще привлечем внимание върху методите и средствата си. Не, ние търсим американци, решили да изменят на страната си. Заради идеологията си, защото ги изнудват или

за пари. — Той замълча. — Аз съм ловец на хора, госпожице Райдър. Хвърлям мрежите си, за да хвана шпионите сред нас.

Дори и да беше забелязал израза на изненада върху лицето на Слоун, Портър не го показва.

— Искате ли да се поразходим? — попита той, подписвайки сметката.

Слоун тръгна редом с Портър по Пето авеню, опитвайки се да разбере как тя се вписва в картината, която този мъж с мек глас рисува.

— Преследвате шпиони. Какво става, когато ги хванете.

— Никога не сме сто процента сигурни, че необичайно многото пари означават шпионаж — отговори Портър. — Въпреки че така се оказва в девет от десет случая. Понякога става въпрос за неочаквано наследство или нещо друго, също така невинно. — Той замълча. — Но, когато сме убедени, че начинът на живот и заплатата не си съответстват, че наблюденията ни показват необичайно поведение, се обръщаме към ФБР.

— Отделът за разследване — добави Слоун.

Портър кимна.

— Да. Към звеното, в което работи специален агент Питър Макс. Повторното споменаване на името на Питър я обезпокои.

— Това, което ми разказвате, има ли нещо общо с връзката ми в миналото с него?

— Ни най-малко. Макар да не знаех, че тези отношения са „минало“.

Той очакваше отговор, но Слоун замълча.

— Защо ми казвате всичко това? Какво очаквате от мен?

— Да помислите, госпожице Райдър. За работата, която ви предлагам. Набираме хората си извънредно внимателно. Предвид естеството на дейността ни, сме длъжни да постъпваме така. Привлякохте вниманието ми преди няколко месеца, когато започнаха неволите ви.

— Много хора ме забелязаха.

— Наблюдавах ви как се държахте през цялото време — продължи Портър, сякаш тя не бе казала и дума. — Чух как сте се защитили пред служителите на Комисията по ценните книжа, разбрах, че сте решили да не давате широка гласност на случилото се. — Гласът му стана по-мек. — Струваше ми се, че дотогава съм ви опознал

достатъчно добре. Искях да мога да ви помогна след самоубийството на Макгрегър, но изглежда се справихте забележително добре.

— Нима така изглежда?

Стигнаха до Четиринадесета улица. Портър я притегли към масата на един шумен уличен комарджия. Слоун се загледа в сръчните му пръсти, с които размесваше картите и ги редеше върху импровизирана масичка, направена от щайги за портокали. Той непрекъснато бърбореше, приканвайки потенциалните си клиенти.

— Нека позная какво сте правили в последно време — продължи Портър. — Подали сте десетки молби за работа. Бързо сте получили отговори, всичките отрицателни. Борили сте се да поправите грозния факт, че Уол Стрийт вече не ви обича особено. Разследвали сте техен човек и, по-лошо, изобличили сте го. Нима сте допусkali, че някой в бранша отново ще ви има доверие?

— Ще мине време и може пак да се върна — отговори Слоун.

— Може би. Убеден съм, че сте обмислили всички възможности. Тази, която изглежда най-привлекателна, е да започнете да работите самостоятелно. Трудно начинание, госпожице Райдър.

— Какво ми предлагате?

— Възможност да правите това, за което ви бива най-много. Да извършвате работа, имаща цел и значение. Искam да започнете в МГ-11.

Слоун не знаеше как да отговори. Предложението беше примамливо, но носеше и очевидни затруднения. Щеше да се наложи да напусне Ню Йорк и баща си. Предполагаше, че Портър е бил наясно, още преди да ѝ предложи работата.

— Знаете много за мен — отговори тя. — Навярно ви е известно колко печелех през изминалата година.

Портър поклати глава.

— Ако въобще започнете тази работа, няма да е заради парите. Не мога да ви плащам, колкото сте получавали в Ню Йорк. Учили сте в „Рейвънхърст“, госпожице Райдър. Разкрихте Макгрегър заради уменията, които сте усвоили там, и защото притежавате нужния талант за повечето от тях. Аз съм като командир от морската пехота. Търся подходящи хора. Според мен попаднах точно на такъв.

Изминаха следващите няколко пресечки в мълчание, Слоун потънала в мисли, опитвайки се да вземе решение. Споменаването на

„Рейвънхърст“ я впечатли.

През пролетния семестър на последната ѝ година в „Харвард“ един от преподавателите, който ѝ беше станал нещо като наставник, я запита чувала ли е за място с името „Рейвънхърст“. Когато Слоун отговори отрицателно, той ѝ разказа за отличната програма по икономика, която колежът предлага.

Пенсиониран агент от ФБР, през осемдесетте заместник-шеф на отдела, занимаващ се с контратероризъм, беше организатор на курса. Целта на програмата за проучване, разследване и анализиране беше да обучи кадри за ФБР, ЦРУ, секретните служби и други организации по сигурността. През деветдесетте курсът беше разширен и включваше и икономически шпионаж.

В общи линии американските компании имаха печално невярна информация за конкурентите си в чужбина и в страната. Взимаха се решения, засягащи бизнеса, без да се мисли как да се подложи крак на конкуренцията, как да се събира, съпоставя, анализира и представя съществуващата вече информация за продуктите ѝ — настоящи и бъдещи — и как да се направи така, че проучванията и разработките да останат тайна. В глобален икономически аспект Америка започна да разбира, че няма съюзници, а само конкуренти.

— Повечето от класа, в който завършихте, нямат търпение да отидат на Уол Стрийт и да започнат да печелят пари — беше ѝ казал нейният наставник. — Но това е недалновиден подход. „Рейвънхърст“ ще ви научи как да оцелявате в света въобще, не само в бизнеса. Уменията, които ще придобиете, винаги ще се търсят. Ще се научите как да бъдете крачка напред от тълпата. Изборът е ваш, но винаги сте ми правили впечатление на командир, а не на прост войник.

Думата „оцеляване“ остана в паметта на Слоун. Случилото се с баща ѝ показва как животът на човек може да бъде съсипан. Ако „Рейвънхърст“ можеше да ѝ помогне да не се превърне в жертва, тогава и времето, и похарчените пари щяха да имат смисъл.

Слоун учеше както в класната стая, така и вън от нея. Тя и колегите ѝ кръстосваха улиците на Чикаго в безлични автомобили и прихващаха разговори от клетъчните телефони. Нямаше нищо неетично или незаконно в това. Те просто проверяваха възможностите, които даваха двете поприща, които стояха пред тях, и определяха кой

сигнал е най-силен, коя компания има решително предимство на пазара и какво може да направи друга, за да я измести.

В Милуоки тя анализира отпадъчните води на три пивоварни, като ключов фактор беше какви съставки използва всяка от тях. Ако изоставащата пивоварна искаше да се съревновава с продукта на конкуренцията или да подобри своя собствен, съдържанието на отпадъчните води щеше много да помогне.

При посещението си в стоманодобивните заводи в Питсбърг Слоун използва услугите на специалист по металите, който измери дебелината на слоя ръжда по железопътната линия, водеща към стоманолеярната. Ако конкурентна фирма възнамеряваше да се заеме със същото производство, количеството ръжда щеше да покаже обема на трафика към и от мястото на производство. Колкото по-малко ръжда имаше, толкова движението е по-интензивно, толкова по-усилено е производството, което сочеше, че е оправдано създаването и на втора стоманолеярна.

В Сиатъл Слоун наблюдава работата на група по сигурността, обединяваща усилията на ФБР и компанията „Боинг“, която наблюдаваше китайските търговски представители, докато разглеждаха един завод. Нищо не изглеждаше необичайно. Всеки можеше да разгледа завода и китайците не се отклоняваха от групата си. Тогава служителят по сигурността от „Боинг“ направи мълчалив знак на Слоун и ѝ посочи обувките, които носеше всеки един член на китайската група. Подметките, бяха от мек каучук и сякаш лепнеха. Стъпките с тях по бетонния под звучаха сякаш се отлепва лента.

— Подметките задържат стружки от последната сплав, която сме използвали — обясни ѝ той. — Веднага щом групата се качи на автобуса, ще им съберат обувките, ще ги запечатат в найлонови пликове и ще ги изпратят на китайските авиоинженери, които ще отделят метала и ще се опитат да го възпроизведат.

— И ще ги пуснете да си отидат просто така? — попита Слоун.

Служителят на „Боинг“ се засмя.

— Разбира се. Винаги, когато знаем, че ще дойдат, почистваме пода с прахосмукачка, после го посипваме с хромови или никелови стружки. Сигурно в Пекин се побъркват от яд.

След като се дипломира в „Рейвънхърст“ и започна работа в „Янг и Пулен“, Слоун прилагаше разузнавателните техники по отношение

на пазара. Клиентите ѝ, както и „Янг и Пулен“, печелеха.

Вече не, поправи се тя сама.

— Всъщност никога не ви се е отдавала възможност да практикувате това, което сте усвоили в „Рейвънхърст“, нали така? — запита Портър.

— Не — отговори тя. — Не съм имала възможност.

— Сега ви се удава такава.

Медисън Скуеър Гардън се възправи на хоризонта, когато приближиха малкия площад пред входа на гара „Пенсилвания“ откъм Седмо авеню. Лий Портър се обърна към нея, тонът му бе настойчив.

— Елате да работите при мен във Вашингтон, госпожице Райдър. — Той посочи към забързаното множество около тях. — Тук вече нямате бъдеще. Започнете отново. Опитайте нещо по-различно.

Без да ѝ даде време да му отговори, той стисна ръката ѝ и се отдалечи.

Слоун се загледа след него, фигурата му изпъкваше сред потока от минувачи, влизащи ѝ излизащи от гарата. Достатъчно познаваше хората, за да не признае, че това беше забележителен човек — принципен, честен, всеотдаен. Не можеше да си спомни кога за последен път бе срещала подобен.

Докато вървеше към апартамента си, Слоун мислеше, че градът ѝ изглежда различен, нещо, което не бе осъзнала до момента. Само преди година беше част от живота ѝ. Сега ѝ се струваше далечен, непознат и безличен.

А Лий Портър от Сметната палата търсеше подходящи хора...

[1] „Фримарк Аби“ — червено вино от типа каберне совиньон от долината Напа в Калифорния. — Б.пр. ↑

[2] Сейнт Китс и Невис — островна държава в Източните Кариби, получила независимост през 1983, предлагаща отлични морски курорти. — Б.пр. ↑

[3] Телурайд — ски курорт в Колорадо, САЩ. — Б.пр. ↑

[4] „Неймън Маркъс“ — верига магазини в САЩ, основана 1907, издаваща кредитни карти. — Б.пр. ↑

Беше втори октомври, последният път, когато Ловкия щеше да види 1818. Момчето бе напълняло с три килограма и пораснало с два сантиметра. Удължените кости правеха лактите и коленете му да изглеждат едри. Бледите страни на детето и неестествено големите очи му придаваха деликатен, но не и болнав вид, можеше да протегне ръце и да прегърне всекиго, без да предизвика страх от зараза.

Ловкия донесе на 1818 книжка за оцветяване, която беше купил в Ню Йорк. Необикновено големите й страници бяха изпълнени с рисунки на американски забележителности: Статуята на свободата, Капитолия, Белия дом, планината Ръшмор. Гледаше как момчето разлиства страниците с безизразно лице. После посегна към цветните моливи, стисна по един във всяка ръка и започна да драска. Яростните му движения напред-назад разкъсаха хартията. Парчетата се попиляха по покрития с линолеум под. От тъглчето на устата на 1818 потече лига.

Ловкия откъсна поглед от момчето и обърна очи към стаята. Преди няколко месеца тя изглеждаше като всяка друга спалня на осемгодишно момче. Сега стените и подът бяха покрити със страховити драсканици. Цветните чаршафи бяха разкъсани, пълнежът на юргана се виждаше. Стъклото на прозореца беше сменено с плоскост от здрав материал, какъвто използват в затвори и лудници. Обезглавени играчки се валяха по пода.

Ловкия разбираше защо става така. Никой не знаеше колко време 1818 е прекарал сам, преди да го прибере военният патрул, и какви ужасни неща са му причинили, докато пристигне в лагера. При постоянно психиатрично наблюдение и под грижите на хора, които истински го обичат, навярно щеше да има надежда. Но не и тук, не и с тези двамата.

Севернокорейката не забеляза каквато и да е промяна в изражението на Ловкия, но незабавно долови гнева му.

— Чудите се защо стаята на момчето е в този вид — започна тя. Когато той не ѝ отговори, тя продължи: — Кризите започнаха преди месец. Отначало имаше кошмари, после започна да се напикава нощем. Давах му малки дози диазепам и за кратко се почувства по-добре. После кризите станаха по-чести и по-бурни. Продължаваха по-дълго. Започнах да добавям по двадесет милиграма хлорпромазин към млякото му — сутрин и вечер. — Жената сви рамене. — Виждате резултатите.

— Обяснете ми.

Азиатката отново повдигна рамене.

— Чудовищата накрая го победиха. Изпочупи мебелите, преди да ги заковем за пода, и разхвърля всичко. После скъса чаршафите и юргана. На два пъти чупи прозореца, преди да го заменим с това.

— Защо не му вземете боичките?

— Живял ли сте някога с вълк, който вие в другата стая? Съседите вече се оплакаха. Заплашиха ни, че ще извикат полицията. Успяваме да го накараме да мълчи само като му оставяме цветните моливи — поне през повечето време.

— Защо не му давате по-голяма доза? — попита Ловкия. — Или по-силно лекарство?

— И аз така ѝ казах — намеси се севернокореецът.

Той седна в ъгъла на канапето, под късите ръкави на ризата му се виждаше, че горната част на дясната му ръка е превързана.

— Аз пък те предупредих, че хапе — възрази жената. После отново се обърна към Ловкия: — Увеличих хлорпромазина на тридесет милиграма. След по-малко от час получи конвулсии. Успях да ги овладеея, но докато не му се направят пълни изследвания на кръвта, няма как да знаем какво да му даваме. — Тя хвърли поглед към апартамента. — Тук нямам нужните условия да му ги направя. Ако се обърнем към местната клиника, ще събудим подозрения. Неблагоприятните медицински резултати могат да предизвикат нежелан интерес, даже да възникнат проблеми с документите за пътуването.

— Зная — отговори Ловкия. — Но пътуването е дълго. Нужно ви е силно успокоително.

Жената присви очи. Чувстваше, че медицинските грижи за момчето са нейна отговорност. И все пак не обръщаше внимание на

студения, обвинителен тон на този човек.

— Ще му даваме диазепам — отсече тя. — Толкова, колкото му трябва, за да стои мирно. Няма време да опитваме с друго.

Ловкия се обърна към мъжа:

— А вашите задължения?

Азиатецът се размърда и се почеса близо до превръзката. За по-малко от пет минути обясни плана си.

Много трупове, помисли си Ловкия. „Косвени загуби“, както американците евфемистично ги наричаха, предстояха много скоро, и то в сериозни количества. Питаше се как ли щяха да ги нарекат медиите.

Ловкия седна на масата за хранене.

— Планът ти е добър — беше коментарът му. — Сега ми донеси всички документи.

На следната вечер, докато улиците бяха препълнени с хора, прибиращи се от работа, двамата азиатци се измъкнаха от сградата, хванали детето за ръце. Не носеха никакъв багаж, защото Ловкия вече беше отнесъл чантите им на международното летище на Хонконг и ги беше заключил в едно от шкафчетата.

Американецът вървя след тримата, докато изминаха три пресечки и после се качиха в такси. Веднага щом изчезнаха от поглед, той се отправи към бижутерския магазин на мъжа, който бе със спуснати кепенци за през нощта. Продължи по улицата, спря пред една сергия и си купи купичка ориз, размесен с риба. Не се докосна до храната, но и не откъсна очи от магазина дори когато улицата потрепери и се разтресе.

Желязната решетка пред вратата на магазина се изкриви. Кръстосаните метални пръчки разбиха стъклото на прозорците и то се разпиля по тротоара. Въздухът почервения, изпълнен с покъртителните писъци на жертвите, покосени от отломките. От вътрешността на магазина изригнаха пламъци. Без да обръща внимание на хаоса около себе си, Ловкия изхвърли ориза и рибата в канавката. Имаше точно шест минути, за да стигне до мястото на втората си задача.

Прозорците на постройката, в която живееха севернокорейците, светеха. Някои бяха отворени и по улицата се носеше миризма на готвено. Наемателите забързано влизаха през предната врата, понесли

мрежи, пълни с продукти. Ловкия предвидливо избра наблюдателната си позиция близо до ъгъла на сградата зад един голям камион за доставки. Над капака на превозното средство виждаше част от прозореца на апартамента.

Експлозията напомняше далечен топовен гърмеж. Частица от секундата по-късно взривът разруши вътрешните стени, изстрелвайки във всички посоки остри парчета бетон, арматура и пластмаса. От силата на удара се пръснаха прозорците на апартамента на същия етаж в намиращата се наблизо сграда. Парчета от мебели заваляха по улицката между двете сгради. Огромна част от готварска печка, откъсната от високата температура на експлозията, се вряза в камиона и разби капака.

После се издигнаха пламъци, използващи от дупката в стената подобно на змийски езици. Ловкия, чуваше виковете, гледаше как смелите и безразсъдно храбрите се спускат, за да помогнат на жертвите, повалени от падащите отломки. В улицката една жена пълзеше на четири крака, лицето ѝ представляваше кървава маска.

Ловкия се обърна и се отдалечи. Всички следи, оставени от севернокорейците и, още по-важно, от 1818, бяха заличени. Полицията и службата за бърза помощ щяха да имат много ранени, които да спасяват. Някои от труповете щяха да са дотам изгорели или разкъсани, че да не могат да бъдат разпознати. Идентификацията щеше да бъде продължителен и изнервящ процес, особено в квартал, където мнозина нямаха никакви документи.

По-късно властите щяха да открият името на собственика на бижутерския магазин. Щяха да го свържат с взривената сграда. Съседите щяха да дадат показания за момчето. Полицията отново щеше да провери мъртвите и да потърси и семейството сред тях. Невъзможно начинание. Дори близките на някои от загиналите нямаше да могат със сигурност да ги разпознаят.

Полицията никога нямаше да разбере чия е била някоя ръка или тяло. Никой нямаше да попита за корейците и детето.

После вниманието щеше се насочи към бижутерския магазин. Щяха да се намерят доказателства, че Триадата е замесена, и така разследването щеше да продължи в друга насока. Престъпните банди бяха нещо, което полицията познаваше. Беше по-лесно да се справят с

нещо познато, отколкото да губят време в догадки около доклади на следователи.

Съществувахе незначителната възможност някой предприемчив детектив да извърши компютърно разследване на севернокорейците. Може да не са били в магазина или в апартамента си и от тях да няма вест, защото са напуснали колонията преди експлозията, заминали по работа или на почивка. Но проверката на заминаващите пътници от хонконгското международно летище нямаше да доведе до нищо, тъй като мъжът и жената пътуваха под друга самоличност. Колкото до фериботите, които плаваха между острова и сушата, огромният брой на пътниците щеше да направи всяка проверка невъзможна.

Ловкия взе такси до аерогарата и се приближи до редица шкафове за обемист багаж. Вътре откри дипломатическото куфарче и пътническия сак, които бе оставил по-рано. Те показваха, че приносителят им е високоплатен служител в издателска къща. Мина през детектора за метал на път към залата за заминаващи на „Юнайтед Еърлайнс“ и влезе през входа. Зад прозорците, издигащи се от пода до тавана, видя гордостта на авиокомпанията, новия презокеански „Боинг 777“. В залата бяха севернокорейците, седнали в края на реда седалки с момчето помежду си, заспало в прегръдките на жената, която го галеше по косата. Идеалното семейство. Колко сърцераздирателно.

Ловкия не забави крачка. Дигиталното табло с разписанието на заминаващите самолети показваше, че има още четиридесет минути. Очите му се насочиха към таблото за пристигащи. Самолетът щеше да дойде навреме, но въпреки това той щеше да бъде наблизко.

Ловкия забърза по стъпалата на ескалатора. Влезе в залата за заминаващи на „Юнайтед Еърлайнс“, показа билета си за първа класа и паспорта си на служителя и остави ръчния си багаж на един рафт близо до администратора. После попита къде се намира щандът с вестници.

Не остана на нивото за заминаващи, а продължи с ескалатора към залата за пристигащи. Подражавайки на американския модел, китайските митнически и имиграционни служби бяха създали входни бюра на всички по-големи летища из цяла Азия. Едно от тях се намиреше на международното летище на Сеул „Кимпо“, което означаваше, че пътниците от полет 104 на корейските авиолинии щяха

да бъдат проверени, преди да излетят. Това щеше да му спести ценни минути, които му бяха изключително нужни.

Полетът беше пристигнал. Ловкия се загледа в лицата на приятели и роднини, нетърпеливи да зърнат близките си. Видя тази, която търсеше, млада азиатка, облечена в безупречен син официален костюм, с дипломатическо куфарче от мека кожа в ръце. Той тръгна през навалищата, приближи се, колкото тя да го забележи, и отново се отдалечи.

Миг по-късно лицето на жената се озари от усмивка и тя помахаше с ръка. Семейство Чо бяха пристигнали.

Да накара семейство Чо да изчезнат беше най-трудната част от операцията до този момент. Когато се разнесе новината, че синът им е привлечен в кампанията против СПИН и са го поканили в Белия дом, интересът на медиите предизвика суматоха. Но Южна Корея беше динамична, непостоянна страна. Работнически вълнения, финансови кризи и напрежение около демилитаризираните зони скоро изместиха Чо от първа страница. Фактът, че живееха в грозен индустриален квартал на Сеул, помрачи романтичния им образ. Друг благоприятен факт беше, че Чо нямаха други приятели, освен хората, с които работеха в корабостроителния завод на „Хюндай“. Единствените им роднини бяха престарели дядо и баба. Всички знаеха, че семейството заминава за Америка. Очакваха картички, а защо не и сувенири? Международните телефонни разговори щяха да са прекалено скъпи.

Планът, който бе довел семейство Чо в Хонконг, бе дълго обмислян от най-добрите аналитици на китайската армия. Ловкия разгледа всички сценарии и доуточни подробностите на избория.

Подобно на много азиатци, корейците са страстни комарджии. Когато Ли Чо получи съобщение по пощата, че е спечелил на лотария, бе на седмото небе от щастие. Въобще не бе повдигнат въпросът, че нито той, нито съпругата му са участвали в нея. Човек винаги сграбчва щастливия случай с две ръце, никога не пита откъде е дошъл.

Наградата, която Чо „спечели“, беше безплатно пътуване до Хонконг, една седмица преди да тръгнат за Съединените щати. Очарователна млада жена, служителка в китайските тайни служби, ги посети в скромния им апартамент, показва им фалшиви документи, на които пишеше, че е представител на лотарията „Щастливата седморка“. Занесе им цветя и великолепен коняк и Чо и не помислиха

да попитат какво точно е „Щастливата седморка“. Представителката им връчи самолетните билети и резервацията за хотела, осведоми ги за програмата им и им даде еквивалента на хиляда щатски долара в хонконгска валута. Преди да си тръгне, увери семейство Чо, че ще ги посрещне на международното летище на Хонконг, „за да ги ориентира“.

Естествено Чо споделиха новината за неочаквания си късмет със своите приятели и съседи. Поканиха гости, за да пийнат коняк и да им покажат билетите. На другия ден целият квартал знаеше къде ще заминават. От „Хюндай“ вече бяха отпуснали платен отпуск по здравословни причини на Ли Чо заради сина му.

Следвайки ги по петите, Ловкия забеляза колко са развълнувани. Както беше обещала, представителката беше там, за да ги приветства, и те запърхаха около нея като врабци, засипваха я с нетърпеливи въпроси, момчето беше като хипнотизирано от огромния балон, който тя му подари.

Появи се носач с количка, за да се погрижи за багажа. Секунди по-късно към тях се приближи униформен шофьор. И двамата едри китайски агенти с компетентен вид, които изпълняваха нарежданията на очарователната жена, успокоиха Чо. Предвид обучението им, това не бе лека задача. Но Чо не заподозряха нищо. Последваха представителката като овце на заколение, тя им говореше през рамо, а те се оглеждаха в изумление.

Предупредително звънче трябваше да иззвъни за тях, когато видяха, че превозното средство, което ги чакаше, не беше лека кола, а микробус с тъмни стъкла и без нарисуван фирмен знак. И никога не бе имал. Ловкия видя как шофьорът подава ръка на госпожа Чо, изчаква я да се настани удобно, после помага на детето с балона да се качи. Господин Чо попита нещо, свързано с микробуса, защото шофьорът го заведе отпред и му показва знака на „Мерцедес-Бенц“ върху капака. Кореецът беше впечатлен.

Ловкия забеляза, че бащата влиза и сяда до съпругата си. Синът им подхвърляше балона си и той рикошираше от тавана на микробуса. С едно издърпване шофьорът затвори вратата и седна на предната седалка.

Но микробусът не се отдели от ръба на тротоара. Ловкия стоеше на по-малко от десет метра и не чу нищо. Колата леко се залюля.

Шумът от потока пристигащи заглуши звуците от клането, което се извършваше вътре. Във въображението си Ловкия си представи ужаса и изненадата по лицата на семейство Чо, когато пистолетът със заглушител е започнал да стреля. Надали е имало време да извикат. Навярно са убили момчето последно. Ловкия пропъди образа.

Сега представителката се приближи към микробуса и издърпа плъзгащата се врата. За миг Ловкия видя изпръскана с кръв от китката нагоре ръка да подава на жената някакъв плик. Отвътре отново затвори вратата и автомобилът бавно се включи в потока от коли, движещ се навън от международното летище.

Без да се мае, жената се доближи до Ловкия и му подаде плика. Той го взе и се отправи в противоположната посока. Пет минути по-късно се намираше в залата за заминаващи с полета на „Юнайтед Еърлайнс“. До момента повечето седалки бяха пълни и пътниците се редяха, за да се регистрират и да се качат. Служителите бяха заети, семействата се суетяха около багажа и децата, пътуващите по работа нетърпеливо разлистваха списания. Никой не забеляза, че Ловкия се отправи към мястото, където са седнали севернокорейците — сега вече възкръсналото семейство Чо. Никой не видя, че пликът се изплъзна от пръстите му и падна на пода до жената, която бързо го взе и го пхна в дамската си чантичка. Съвсем навреме.

Писмото, което Ловкия предаде на севернокорейците, носеше президентския печат и емблемата на проекта на президент Клодия Балънтайн „Ръце на надеждата“. На една от страниците беше поканата към семейство Чо и сина им Сун да присъстват на специалния обед в Деня на благодарността, организиран от Белия дом. Осемгодишният Сун Ил Чо, ХИВ позитивен от рождение, бе избран за представител на Южна Корея на събитието. Писмото и прикрепените към него документи бяха особено важни, за да могат севернокорейците да се представят за семейство Чо.

Ловкия забеляза как една от служителките се приближи към семейството с явен израз на загриженост и съчувствие. Заговори им, когато ѝ подадоха паспортите си и плика. Служителката хвърли бегъл поглед към паспортите, бавно и внимателно прочете писмото от плика.

След като им върна документите, жената направи знак с глава на семейство Чо да я последват. Мъжът вдигна момчето, слагайки ръцете

му около раменете си, и последва „съпругата си“, която тръгна след служителката към самолета.

Ловкия изчака, докато двамата изчезнат, преди да се върне отново в залата на „Юнайтед Еърлайнс“. Намери чантите си, увери стюардесата, че отива направо към изхода и последен се качи в самолета. Щом влезе в пътническия салон, обърна поглед надясно. Завесата между втора и трета класа беше дръпната и той видя новите Чо седнали близо до преградата, където щяха да имат повече място за краката, проява на загриженост от страна на стюардесата. Севернокорейката навярно оглеждаше пътниците, защото погледна право към него и устните ѝ потрепнаха в нещо като усмивка.

Ловкия постави на място сака и дипломатическото си куфарче и помоли стюардесата за малко минерална вода. Мина му през ум, че пластичната хирургия бе накарала новите Чо твърде много да заприличат на покойните. Фалшифицираните документи, които носеха, бяха перфектни във всяко отношение. Колкото до момчето, то беше точно копие на сина на Чо. То бе ключът към всичко.

„НЮ ЙОРК ТАЙМС“

КИТАЙЦИТЕ ОТМЕНЯТ ВОЕННИ МАНЕВРИ, ПРЕДПОЛАГАЕМА ПРИЧИНА —
ПРОТЕСТИТЕ НА САЩ

Джоун Тамборели

Късно снощи източници на Пентагона разкриха, че планираните маневри на китайската флота и военновъздушни сили в Тайванския проток са отменени.

Когато зададохме въпроси, свързани с това решение, говорителят на Пентагона потвърди новината. Говорителят на Белия дом Лари Гинзбърг съобщи, че Белият дом е получил уверенията на министър-председателя Зен Кси Йънг, че „никакви провокативни действия няма да се предприемат в международни води в близост до територията на Китай.“ Обаче говорителят добави, че китайците „си запазват право да провеждат учения по вода и суша, в случай че армията на Народната демократична република сметне за необходимо“.

Президентът Балънтайн, понастоящем в Кемп Дейвид, не направи коментар.

Военни специалисти оценяват хода на китайците.

— Военни специалисти оценяват? — говореше Джеймс Тримбъл, президентският съветник по националната сигурност. Беше слаб като хрътка, но румените му страни говореха за опасно високо кръвно налягане. За това той хвърляше вината върху двама души — Додж Френч и генерал Семюъл Мърчисън, главния съветник на президента по военните въпроси.

— Какви ще са тия специалисти, Сам?

Мърчисън беше едър мъж и предпазливо се размърда върху деликатния наглед стол. Овалният кабинет беше придобил очебийно женствен вид с топлите си пастелни тонове, тапицирани столове „Доня“ и малки канапенца. Мърчисън питаеше носталгия по добрите стари дни на кожените фотьойли и солидни канапета, предпочитани от предшествениците на президент Балънтайн.

— Моите момчетата и момичета са най-добрите аналитици, с които разполагаме, Джим — отвърна Мърчисън, копнеейки за една пура, почти усещайки вкуса ѝ. — Четат сателитните съобщения и известията от внедрените ни хора, както пасторът чете Библията. Китайците набързо са си стегнали багажа. И са си прибрали ръждясалите тенекии и вехтите подводници. Наблюдаваме ги отгоре двадесет и четири часа в денонощието. Ето за какво говорят специалистите — по една случайност най-ценните ми помощници.

— Махнаха се и няма да се върнат — подигравателно се засмя Тримбъл. — Защо ми е трудно да го асимилирам?

Мърчисън лесно се гневеше.

— Не съм казал, че няма да се върнат, Джим. Или че няма отново да опитат същия номер. Единствено мога да ти кажа, че няма да нахлуят в Тайван днес, утре или вдругиден.

Тримбъл прокара ръка през онова, което беше останало от косата му. Повечето беше окапала, зъбите му бяха опаднали и бе загубил лявата си ръка в пленнически лагер в Северен Виетнам. Лицето на врага никога не му се струваше по-далеч от собственото му отражение в огледалото. Спомените за мъченията, които бе преживял, бяха оставили дълбок белег в душата му.

— Нека ти цитирам нещо, Сам — започна той. — Казал го е един твой колега, генерал-лейтенант Ми Зеню.

— Да, знам го — прогърмя гласът на Мърчисън. — Бившият комендант на Академията за военни науки в Пекин.

— Хубаво. Слушай, сега. „По отношение на Съединените щати в продължение на относително дълго време ще бъде нужно да усмиряваме желанието си за отмъщение. Трябва да крием силите си и да чакаме благоприятен момент.“

Тримбъл удостои председателя с многозначителен поглед.

— Звучи ти познато, нали Сам?

— Чел съм Зеню.

— И си чел всички доклади за инцидента от 1994 година. Самолетоносачът „Кити Хоук“ беше в региона, за да покаже на севернокорейците, че държим международните инспектори по ядрените оръжия да проверят заводите им. По дяволите, това нямаше нищо общо с Китай. Но какво предприе Пекин? Изпрати пет хиляди тонна подводница клас „Хан“ на по-малко от двадесет и една морски мили от „Кити Хоук“. На палубата всички се разбързахме, една подводница клас „Морски вълк“ я взе на мерник, преди китайската подводница да се измъкне оттам.

Очите на Тримбъл трескаво горяха, сякаш бе екзорсист, който говори за дявола.

— Но подводницата наистина си отиде — намеси се Додж Френч с равен, благоразумен глас. — И този път китайците пак отстъпиха. Казахме им, че тези маневри в протока, особено с боеприпаси, с които могат, ако се случи инцидент, да ударят Тайван, са неприемливи. Бесняха и се превземаха и журналистите им ни нарекоха с разни неприятни имена, но се оттеглиха. — Френч замълча. — Както и направиха някога, но този път дори не изпратиха корабите си в морето. Според мен им дадохме урок през 1994.

Тримбъл обърна поглед към специалния съветник на президента. Никога не подценяваше влиянието, което Френч упражняваше в Белия дом. Освен това знаеше, че Френч е много по-опасен от Мърчисън. Военният можеше да предизвиква Тримбъл, да спори и да се кара с него. Но ако Тримбъл се аргументираше, Мърчисън използваше целия си арсенал от най-разнообразни средства да го убеди. Не и Френч. Беше повече дипломат, умееше да води преговори. Сключваше сделки и възстановяваше проваления. Човекът, който познаваше Китай. *Поддръжник на Китай*. В резултат Тримбъл прозря какво е истинското лице на Френч — това бе лице на миротворец.

— Според теб Зеню се преструва, а Додж? — попита Тримбъл със спокоен тон.

Френч повдигна рамене.

— Зеню не дава политически съвети. Работата му е да обучава армията си. Прецени каква част от литературата, която изучават в „Цитаделата“ и „Уест Пойнт“^[1], служи да мотивира нашите момчета.

— Не е същото — отговори Тримбъл. — Ние не кроим агресивни планове, не се каним да завоюваме други държави. — Френч се готвеше да заговори, но Тримбъл вдигна ръка — Има нещо странно, което ме поразява, Додж. Искаше ми се да те попитам. „Таймс“ пише, че китайците са се оттеглили заради нашите протести. Но нашият посланик подаде нотата, след като маневрите бяха отменени. Как, преди всичко, китайците успяха да разберат, че ще им се противопоставим?

Френч тихичко се засмя.

— Дори и „Таймс“ не са безпогрешни, Джим. Важното е, че възстановихме статуквото в региона, нали това целяхме?

— Да, това искахме. Но не вярвам, че го имаме. Нещо не ми е ясно. По традиция китайците дрънчат с оръжие в края на ноември; тази година подраниха със седем седмици. Защо? И наистина ли отстъпиха? Плавателните съдове, които щяха да участват в маневрите, не са се прибрали в пристанищата си, нали?

— Сателитните наблюдения показват, че флотата им се е подредила успоредно на брега — съгласи се Мърчисън. — Могат да престроят бойните си сили за по-малко от десет часа. Тайван е на един хвърлей камък.

— Имат ли китайците някакви планове във военно отношение за Тайван?

Седнала зад бюрото си, Клодия Балънтайн слушаше дебата между съветниците си, претегляйки аргументите им. Струваше й се, че Тримбъл се цели не където трябва.

Бивш декан на Факултета по стратегия и международни отношения в „Принстън“, Тримбъл притежаваше безпогрешен аналитичен ум и широк кръгзор. Нещо повече, усърдно изучаваше човешката личност. Той се ровеше в психиката на онези, които бяха предизвиквали или можеха да станат участници в бъдещите глобални събития.

Но независимо от богатата си ерудиция, Тримбъл имаше един недостатък — изпитваше дълбоко подозрение към всички азиатци. Не че беше расист. Просто разбираше съзнанието на китайци, японци и корейци по-добре от мнозина и осъзнаваше колко е различен начинът на мислене и културата на тези народи.

Тримбъл беше предвидил както японското икономическо чудо, така и неизбежния му крах. Беше лобирал против оттеглянето на британците от Хонконг, аргументирайки се, че ако се присъедини бившата колония към територията на Китай, това само ще събуди апетитите му към Тайван. Предсказа стремежа на Северна Корея да се сдобие с ядрено и биологично оръжие и системата им на плащане и как тази политика ще доведе до банкрутира на икономика, масов глад и международно напрежение.

Досега беше прав, помисли си Балънтайн, но по въпроса с Китай...

— Джим?

Тримбъл се беше изправил и крачеше напред-назад, изкуствената му ръка се поклащаше покрай тялото му и слънчевата светлина проблясваше по двойните закопчалки.

— Госпожо президент, според мен трябва да приемем китайците такива, каквито са — проговори той накрая. — В исторически аспект винаги са гледали на Тайван като на част от един по-голям Китай. Искат си го обратно, имат военната мощ да си го върнат, само изчакват сгоден случай.

— И той ще бъде?

— Един от няколкото възможни. Когато вниманието ни е погълнато от друга част на света, да кажем Близкия изток. Или ако успеят да дестабилизируют тайванското правителство до такава степен, че някой прокитайски настроен политик „помоли“ за тяхната намеса, или ако възникне някаква вътрешна ситуация в тази страна, от която да преценят, че могат да се възползват.

— Във военно отношение сме готови да се бием на два фронта — обади се Мърчисън. — Имаме чуждестранни бази в Окинава и Япония, две групи бойни самолетноносачи в Сингапур, да не говорим за новите подводници „Морски вълк“.

— Какво ще препоръчаш, Джим? — попита президентът.

— Да задържаме китайците. Както сме правили досега. Да им дадем ясно да разберат, че всякакъв опит за промяна на положението на договорените територии Хонконг и Макао е неприемлив.

Тримбъл замълча. Имаше какво още да каже, но не бе обмислил аргументите си из основи, както му се искаше. Не искаше да дава на Френч лесен повод да го обори.

— Така ли смяташ, Джим?

— Засега, да, госпожо президент.

— Генерале, вие ми обяснихте ситуацията от военен аспект — продължи президентът. — Какво ще кажеш ти, Додж?

Френч прехвърли единия си дълъг крак върху другия.

— Госпожо президент — тихо започна той, — най-големият ресторант на „Кентъки Фрай Чикън“ се намира на по-малко от двеста метра от мавзолея на Мао. Героите от „Улица Сезам“^[2] веселят китайските ученици. „Проктър и Гембъл“ продават повече сапун на територията на Китай, отколкото в Съединените щати. „Моторола“ беше съвсем доскоро водещата компания за мобилни телефони, с повече от два милиарда долара печалба за миналата година; „Боинг“ спечели двойно повече. Все повече нашата икономика става свързана с тази на Китай. До две-три години той ще бъде най-големият ни търговски партньор.

— С търговски дефицит, който продължава да расте — троснато отговори Тримбъл.

— Още една причина да не позволяваме на китайците да помислят, че се опитваме да ги хванем в капан — каза Френч, след което продължи: — Знаете ли, че за китайците Америка е синоним на красива страна?

— Известно ми е също, че „Китай“ означава на езика им „средно царство“, на което всички заобикалящи го съседи плащат дан — изстреля в отговор Тримбъл.

Френч не обърна внимание на думите му.

— Моето мнение, госпожо президент, е, че ние отблъскваме Китай на свой риск. — Той многозначително изглежда Тримбъл. — И това може да създаде катастрофален дефицит.

— Повтаряш същото от години, Додж — отбеляза президентът. — И в повечето случаи се оказваш прав. Но какво да кажем за човешките права и потисканите работници, които произвеждат всички онези евтини стоки, които внасяме?

— Вече установихме, че становищата ни по отношение на човешките права се различават — почтително отговори Френч. — Според мен това е част от външната политика, подобно на глобалното затопляне и изсичането на джунглите. Но не там е въпросът. Китай отбеляза голям напредък в правителствената реформа. Мисля, че

всички ще се съгласим с това. Понякога ние, американците, очакваме прекалено много и твърде бързо.

— Да се върнем на най-важното, Додж. Ще посегне ли Китай на Тайван? Основателни ли са тревогите на Джим?

— С цялото си уважение, госпожо президент, не. Китай ще използва всички възможности, за да придобие политическо влияние в Тайпе. Ще използва пари и пропаганда. Но сила — не.

Президентът се обърна към главния си военен съветник.

— Вашето мнение, Сам?

— Госпожо президент, всичко, което мога да ви кажа, е, че ако възникне криза в протока, в Жълто море или където и да е в региона, трябва да сме готови да реагираме, и то бързо.

— Добре ви разбрах, генерале — сухо отвърна Клодия Балънтайн. — Господа, благодаря ви, че споделихте мислите си. Джим, би ли останал за момент?

Когато останалите излязоха, президентът се приближи към барчето.

— Мога ли да ти предложа нещо, Джим?

— Каквото пиете и вие, госпожо президент.

— Нещо по-силничко.

Тя наля две чаши с бърбън и добави минерална вода. Отпиха по една дълга глътка, вдъхвайки аромата на уискито.

— Е — започна тя, — като че премълчаваш нещо, Джим. Казвай.

— Госпожо президент, анализът още не е напълно готов...

— Тогава нека започна първа — прекъсна го Клодия Балънтайн. — Познавам Додж Френч от години. Винаги е харесвал Китай. И е бил прав за много събития, които са се случили там. Китайците отчаяно искат Тайван. Няма намерение да си играят на шикалки с глупостите за азиатското „търпение“. Няма да стане като в Хонконг, където изчакаха британците да си отидат. Този път ще вземат каквото искат. — Тя погледна към Тримбъл. — Ти какво ще кажеш?

Тримбъл отпи и заговори:

— Бих предложил да изберем „Огърлицата“ — тихо отговори той.

— Огърлица — промълви Клодия Балънтайн, — поне звучи по-добре от примка на шията. Разкажи ми за нея.

Овалният кабинет олицетворява върховната власт в Белия дом. Степента на власт зависи от близостта до него. Апартаментът на вицепрезидента е през три помещения от Овалния кабинет, делят ги личният кабинет на президента и стаите на заместник-директора на канцеларията и на самия директор. Това никак не удовлетворяваше вицепрезидент Антъни Фостър, който завиждаше на заместник-директора на канцеларията за работното му място.

Фостър не беше избран от президента за политически партньор. Всъщност името му никога не би привлякло вниманието на Клодия Балънтайн. Той стана кандидат по споразумение, когато партията беше натрапила на покойния ѝ съпруг. Вицепрезидентът бе напълно наясно с този факт, но ни най-малко не се тревожеше. С десет години по-млад от Клодия Балънтайн, той се отнасяше към президента с престолено уважение. Беше убеден, че Балънтайн няма да изкара повече от един мандат с него. След това, с подходящата подкрепа, се надяваше сам да стане главният кандидат на партията. Бе потомък на стар род политици. Покойният му баща, дългогодишен сенатор на Вирджиния, му бе показал всички тънкости на занаята и с кои държавни служители на върха трябва да е близък.

След убийството на Робърт Балънтайн Фостър бе сигурен, че партията ще обърне поглед към него. Никога не бе обръщал сериозно внимание на съпругата на Балънтайн, дори не подозираше, че ще се кандидатира и с помощта на масовата организация „Америка напред“ ще се превърне в истинско цунами. Помете всичко: Фостър, опонента на Балънтайн, шестдесетимата самовлюбени конгресмени, които внезапно осъзнаха, че им предстои да си търсят работа. Тази жена, която Фостър никога не бе харесвал, защото вярваше, че прониква в най-тъмните му кътчета, се превърна в машина, мачкаща всичко по пътя си. Единственото, което той постигна, бе името му да остане в избирателната листа. Дори Клодия Балънтайн нямаше силата да промени този факт.

— Тя отново ще ти направи забележка — заговори го Додж Френч, виждайки пулсиращата вена на челото на Фостър.

Последният се наведе напред, извади цигарата от устата си и ожесточено я смачка в кристалния пепелник. В Белия дом на Клодия Балънтайн имаше строги правила против тютюнопушенето. Сякаш го

беше грижа. Бяха му инсталирали специални прочистващи въздуха устройства и ги беше платил от собствения си джоб.

Той се изправи, строен, мускулист мъж с дълго конско лице и непроницаеми кафяви очи. Такива, които освен на снимки и по време на обществени появи, изглеждаха като забулени, сякаш надничаха към света от дъното на пещера.

— Тя все ме държи настрана, Додж — сопна му се Фостър. — Не съм в течение на нищо, което става тук. Кара ме да изглеждам като глупак винаги щом някой рече да ме попита нещо.

— Има изключения — отговори Френч. — Имам предвид нещата, които не знаеш.

— Да бе. Залъгваш ме със сладки приказки, но те не ми вършат работа. Дръпнатият Тримбъл веднага ми реже квитанцията, опитам ли се да кажа нещо.

— Тримбъл е проблем — съгласи се Френч. — Но и него ще изхвърлят, подобно на камък в бъбреците. Въпросът е какво става с китайските сделки.

Фостър се усмихна, разкривайки шедьовър на козметичната стоматология на стойност десет хиляди долара.

— „Боинг“, „Шератон“, „Фрийпорт Фармасютикълс“, „Чейс“ — всички търгуват с тази страна. Европейците и японците ни гълтат праха.

— Каква е окончателната сума в долари?

— Един билион, нищо чудно да е повече.

— И човекът, който е спечелил това богатство, трябва да влезе в Белия дом — тихо продължи Френч.

— Само ако Балънтайн отпише Тайван — припомни му Фостър.

— Ще се откаже от него — увери го Френч.

— Склонен ли си да споделиш някои подробности? — осмели се да попита Фостър.

Френч поклати глава.

— Няма нищо, което би те интересувало. — После замълча. — Или би искал да знаеш. Ти заложи капана, Тони. Останалото е моя работа.

Фостър сви рамене. Беше професионалист: умееше да оцени откровения отказ.

В съседния кабинет на долния етаж помощникът на съветника по националната сигурност си мислеше, че шефът му никога не е изглеждал по-добре. Марти Гарет беше един от отличните студенти на Тримбъл в „Принстън“, випуск 1981. Оттогава работеше в „Брукингс“, Институтцията на Хувър по въпросите на войната, революцията и мира^[3] и „Ранд“^[4]. Когато бившият му наставник бе поканен в Белия дом, телефонът на Гарет иззвъня и той веднага си стегна багажа.

Заради пясъчнорусата коса, добре оформените брада и мустаци и очилата с кръгли рамки, често погрешка приемаха Гарет за анкетьор или журналист. Широката му усмивка на кореняк от Айова не можеше да се съизмери с общоприетите параметри на коефициента за интелигентност. В политическите си пристрастия бе точно копие на шефа си. Поне това бе убеждението на Джеймс Тримбъл, защото вярваше на Гарет безусловно. Младият мъж никога не бе му дал повод да мисли другояче.

— Шефе, мислиш ли да ми съобщиш какво става, или ще ти измъквам думите с ченгел от устата? — попита Гарет.

— Предвкусявам момента, млади Мартин — отговори му Тримбъл. — Като станеш по-възрастен, ще разбереш колко сладък може да бъде.

— В този случай ще възразиш ли, ако отида на обяд? В града ме чака една млада дама на име Пати, която не съм виждал скоро. — Той се засмя. — Съпругата ми.

— Естествено, не — небрежно отвърна Тримбъл. — Като се връщаш, мини през архива и вземи папката с досието „Огърлица“.

Челюстта на Гарет увисна.

— „Огърлицата“... Да не искаш да кажеш, че тя... Да не би президентът... да я е приел?

— Искан да я види, Марти. Не е съгласна с Френч по въпроса за Китай. Искан да се запознае с „Огърлицата“. Ние с теб сме на ход.

— Веднага се връщам с папката — едва издума Гарет на път към вратата.

— Ами обядът ти?

— Ще се обадя на Пати да ѝ се извиня.

Смехът на Тримбъл заглъхна, когато Гарет затвори звуконепроницаемата врата. Съветникът по националната сигурност

нямаше и понятие, че последните думи, изговорени през рамо от Гарет, бяха само половината истина. Не със съпругата си щеше да говори по телефона.

В собствения си кабинет Клодия Балънтайн вдигна слушалката. Портър отговори при първото извъняване.

— Лий?

— Да, госпожо президент.

— Джим Тримбъл иска да проуча „Огърлицата“. Струва ми се, че ще приема проекта. Какво става с протежето ти?

— Напълно съм сигурен, че ще се включи в екипа.

— Увереността ти не е достатъчна, Лий. Събитията се задвижиха бързо. Има ли някой друг, когото можеш да използваш?

— Групата ми работи по въпроса от месеци, госпожо президент. Нужна ми е свежа кръв, някой с нов поглед. Повярвайте ми госпожо, ще работи за нас.

— По-бързо, Лий. Китайците ни въртят номера и е време да разбера защо.

[1] „Цитаделата“ и „Уест Пойнт“ — военни академии в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] „Улица Сезам“ — забавно и образователно телевизионно предаване с куклите на Джим Хенсън. — Б.пр. ↑

[3] Институтция на Хувър по въпросите на войната, революцията и мира — основана през 1919 от Хърбърт Хувър, има научна, образователна и развойна цел за общественото благо и сигурността на САЩ. — Б.пр. ↑

[4] RAND — независима организация с идеална цел, основана на 14 май 1948 за разработки и анализ, с цел опазването на сигурността на САЩ. Името идва от англ. research and development. — Б.пр. ↑

Първия път, когато Слоун Райдър срещна Уип Али, последният беше облечен с украсен с волани червен пенъоар с африкански шарки и имаше тюрбан на главата в същия стил. Според Слоун дрехата беше твърде оригинална, дори екстравагантна. Но можеше да се иска повече от червилото и грима на Али.

Беше чудесен ден за бягане, дори и в леки дрехи, тъй като игривият бриз охлаждаше потните им тела. Уип Али, партньорът му Пако Сантана и още четиристотин мъже бяха излезли, облечени в червено, от скромни ризи с дълги ръкави и бели яки и ръкавели, до бюстиета, прозрачни наметки и оскъдно бельо. Започнаха пробегата си край малкото езеро пред Капитолия, поеа по Мадисън Драйв до Пета улица, заобиколиха паметника, след което се понесоа успоредно с голямото Огледално езеро през Мемориала на Линкълн и поеа нагоре, покрай Федералния резерв и Седемнадесета улица по посока на Белия дом. Бяха решили да завият наляво по Пенсилвания Авеню и да се отправят към Джорджтаун, където баровете тъкмо щяха да отварят.

Али зави покрай галерията „Ренуик“^[1] и помахаше с ръка на туристите, които изумени гледаха как четиристотинте мъже, издокарани с кошмарни одежди, припкат покрай най-могъщата институция в света. Местните се наредиха от двете страни на тротоара и нададоа одобрителни възклицания. В очите на по-голямата част от нацията столицата бе официална и превзета. „Хрътките от евтините кръчми“, както самите бегачи се наричаха, развеселиха множеството.

Али бягаше по „Пенсилвания“, предвкушвайки първата глътка бира, когато забеляза отпусната, дребна фигура сред тълпата. Без да нарушава ритъма си, промени посоката и тръгна към тротоара, за да я зърне по-отблизо.

Лицето принадлежеше на взломаджия, който проследяваше жертвите си с кола и наричаше себе си Тип. Али го бе арестувал на два пъти и побесня, като разбра, че престъпникът е бил освободен предсрочно от затвора.

Тип обичаше да се шляе из големите търговски центрове и да дебне сами жени, които излизат от магазините. Предпочиташе дамите над шестдесет, натоварени с пакети и кутии, които са постоянно нащрек да видят кой се спотайва на паркинга, но забравят да погледнат в огледалото за обратно виждане, след като веднъж подкарат към къщи. Тип ги следваше до дома им с хубава нова кола, задигната предната нощ, която не биеше на очи в предградията. Наблюдаваше как жертвата му спира на алеята пред къщи, изчакваше ръцете на жената отново да бъдат заети с покупки, изскачаше, зашеметяваше я, обираше парите и бижутата ѝ и избягваше.

До вчера единственото, което искаше Тип, бе да открадне още една кола и да нападне още една жена, този път в Бетесда. Докато се носеше по улицата, наслаждавайки се на времето и похапвайки сладолед на клечка, надали подозираше, че последната му жертва е починала от масиран инфаркт в резултат от нападението му и това бе станало новина номер едно в отдел „Убийства“ на полицията във Вашингтон. Али се канеше да се втурне към престъпника и да го обезвреди, преди Тип да се усети какво го чака. Ако извадеше пистолета си, веднага щеше да предизвика хаос.

— О, каква страхотна шапка!

Али хвърли поглед към жената, която извика комплимента, и видя, че пронизителният ѝ глас е привлякъл вниманието на Тип.

Тип бе в добро настроение, гледаше парада, всички тия пичове с развети одеяния, потящи се като прасета. Предположи, че е някакъв празник на хомосексуалистите.

Чу вика на жената и забеляза човек с ужасно грозно боне, който се отдели от бягащите. За миг му се стори, че оня ще се блъсне в него. После видя очите му. Тип имаше двадесетгодишен опит като обирджия. Можеше да разпознае ченге сред тълпата на мач на „Червенокожите“. Устременият към него нямаше вид на човек, който се шегува, независимо от червената си роба.

Пъхайки ръка под якето си, Тип измъкна малък пистолет. Сред тълпата избухнаха писъци. Видя, че ченгето бърка под дрехата си, опитвайки се да напипа оръжието си, и го чу да му вика да спре.

Тип се запромъква през навалищата, целейки се във всеки, който не се отдръпваше начаса. Пред себе си видя малка уличка. Ще се

вмъкне там и нека ченгето го преследва и прескача огради, облечено с тая премяна.

Уип Али потрепна от паниката и объркването, което Тип оставяше след себе си. Видя проблясъка на метал и се досети, че престъпникът има оръжие. Али заби рамо между скупчените около него хора и видя, че туристите отстъпват назад или падат на колене. Тип почти се бе измъкнал от мелето, когато нещо се случи.

Престъпникът се затича към уличка между две сгради, когато Али видя една млада жена с къси панталони и яке да му пресича пътя. Тип замахна с пистолета и тя бързо приклекна. После устойчиво застана на десния си крак и пръстите на двете си ръце. Леко се завъртя, замахна с левия си крак, улучи Тип и той се просна на земята. Пистолетът изхвъркна от ръката му, Али скочи върху него, сграбчвайки в юмрук мазната му коса, и заби коляното си в тила на престъпника.

— Знаеш ли откога търся тази рокля? — попита той. — Сега изглежда сякаш кучето ми е спало върху нея.

— Али — простена Тип. — Ти ли си? Ще ми счупиш врата.

— Така ли? Добре.

Али разхлаби хватката си и го бутна напред. Челото на Тип се блъсна в тротоара с такава сила, че очите му щяха да изхвъркнат.

След като му постави белезниците, Али извади мобилния си телефон. Докато се обаждаше в управлението, очите му потърсиха младата жена с дълги, стегнати крака в сини шорти, кестенява коса, изрусяла от слънцето, придържана от ластична лента. Зелените ѝ очи бяха още широко отворени под влияние на шока, но като изключим това, изглеждаше добре.

След като приключи разговора си, той затършува из дебрите на фустата и извади полицейската си значка.

— Детектив Уип Али, отдел „Убийства“, Вашингтон. Много пъргаво го сритахте.

Ръката, която тя му подаде, беше хладна.

— Слоун Райдър. Той защо бягаше?

Преди Али да отговори, върху тях падна сянка. Слоун вдигна очи и видя огромен латиноамериканец със свирепи мустаци а ла Сапата^[2] и златна обица на лявото ухо.

— Партньорът ми Пако Сантана — обясни Али.

Слоун кимна. Гигантът бе облечен с червена официална рокля, перли и дълги ръкавици. Слоун реши, че сигурно носи огромен размер и се зачуди откъде е намерил дрехата. Премълчаният въпрос навярно се бе изписал на лицето ѝ, защото едрият мъж погледна надолу към нея като дружелюбен мечок, вторачен в примамлива кошница за пикник.

— Майка ми умее да шие — тържествено съобщи той. — Между другото, видях как го повалихте. Добър удар. — Той се обърна към Али. — Това Тип ли е?

— Същият. Искаш ли да му прочетеш правата?

Две патрулни коли със святкащи предупредителни светлини спряха наблизко. Полицаяте отстраниха насъбралата се тълпа и зяпнаха, щом видяха Али и Сантана.

— Какво? — прогърмя гласът на Сантана. — Да не си моден критик?

С рязко движение свали русата си перука и се почеса по идеално голото, лъскаво теме. Запали една огромна пура и изрецитира на Тип предупреждението в съответствие със закона Миранда^[3].

— Тренирате бягане, нали? — запита Али Слоун.

Тя съсредоточи вниманието си върху него.

— Да — отговори, питайки се какво ще последва.

— Остава да завърша последната част от пробегата. Такива са правилата на отбора. Краят е в Джорджтаун. Искате ли да побягате с нас?

Слоун погледна към Сантана, който вкарваше крадеца в един крузър.

— Искате да ми зададете някакви въпроси ли?

— Определено. На чаша леденостудена бира в „При Пол“.

— Ще дойда при вас, само да прибера тая отрепка — обади се Сантана.

— Какво решавате? — попита я Али.

— Да потичаме.

Изминаха по-малко от тридесет минути, отминаха улица М, където трябваше да намалят темпото заради излезлите на пазар в събота граждани и туристи. Слоун беше доволна, че детективът не се опита да поведе разговор по пътя и се съсредоточи върху ритъма на крачките си. Бягайки редом с него, тя го погледна крадешком. Краката

му, които се подаваха изпод роклята, бяха стройни и мускулести. Имаше остри черти, умни очи и гъста черна коса, която се виеше изпод тюрбана му. Според нея приближаваше четиридесетте, но трудно можеше да отгатне дали бръчките по лицето му са от годините, или в резултат от работата му.

Али предизвика взрив от овации, когато стигна до входа на „При Пол“. Барът се изпълни с облечени в червено бегачи, жадно пиещи халби с бира. Независимо от блъсканицата, намериха два свободни стола в края на бара. Али свали тюрбана, избърса си челото и вдигна два пръста към бармана.

Веднага се появиха две бутилки „Бекс“.

— За близките срещи — усмихна се той, подавайки едната на Слоун. — Ударът, който нанесохте, говори за добра подготовка.

Слоун отпи дълга глътка и задържа леденостудената бира до страната си.

— Когато живееш в Ери, ходех на курс по самоотбрана, воден от един бивш израелски военен. Не учехме нищо паранормално или свръхестествено, единствено да удряме и да избягваме удари.

— Харесва ми — бе коментарът на Али. — От Ери ли сте?

Надвиквайки „Ролинг Стоунс“, които гърмяха от уредбата, Слоун му разказа накратко за живота си: как е напуснала Ню Йорк, за работата си в Сметната палата, която щеше да започне от понеделник, и за желанието си през тази седмица да добие впечатление от Вашингтон.

— Може ли да попитам в кой отдел ще работите?

Слоун се поколеба. Портър не ѝ беше споменавал, че не може да разгласява къде ще работи и в кой точно бранш. Идеята беше работата ѝ да прозвучи като нещо толкова скучно, че хората да не питат за подробности.

— В един малък отдел — отговори му Слоун. — Нарича се МГ-11.

— МГ-11 — повтори Али. За миг очите му блеснаха, сякаш знаеше за какво става дума, после блясъкът изчезна.

— Разкажете ми за пробега — бързо заговори Слоун. — Какъв е той?

— Съвсем уместно се нарича „Бягането на червените фусти“ — започна да обяснява Али. — Група англичани са сложили началото

през тридесетте, считайки, че Вашингтон е прекалено скучен. Така създали клуба на „Хрътките от евтините кръчми“, не питайте как им е хрумнало името, нагиздили се с червени рокли и хукнали по улиците. Представете си ги. Идеята ме привлече. Сега имаме около четиристотин членове, всички с почтена работа, които веднъж годишно се обличат като проститутки и бягат. В понеделник всичко отново ще е нормално.

— Значи е клуб по бягане.

Той направи знак към бара, където бармани и сервитьори едва смогваха с поръчките.

— Всъщност повече прилича на клуб по пиене, който има проблем с бягането. На това се дължи холестеролът ни.

Али се облегна по-близо до Слоун, докато Пако Сантана си пробиваше път през навалищата.

— Лично аз смятам, че някои от нас приемат идеята прекалено сериозно. Да караш майка си да шие, като спокойно можеш да си избереш нещо от вехтошарите.

— Това го чух — прогърмя гласът на Сантана. Той се настани до Слоун, предизвиквайки земетресение на бара. — Говори за тоалета ми, нали? Според вас нередно ли е да се спазва обичаят?

— Не — побърза да отговори Слоун. — Категорично не.

— Ама си отишъл да се преоблечеш — подкачи го Али. — Не щя да се покажеш така тук.

— Смених си дрехите, защото ми стягаха — надутото отвърна Сантана. — Пък и не е твоя работа. — Замълча, за да си поръча двулитрова халба светла бира, преди да продължи: — Като говорим за работа, ще ви притесня ли, госпожице, ако изясним някои подробности?

— Естествено, че не.

Сантана извади миниатюрен бележник и тънък златен молив.

— Преди да започнеш — прекъсна го Али, — къде закара Тип?

Сантана му отвърна с усмивка на млад крокодил.

— В управлението. Точно в този момент разказва на братята Богет за обирите си и всичко, което сметне, че ще ни заинтересува.

— Комисията по углавни престъпления ще му предяви обвинение в убийство — поясни Али на Слоун, след което отново се обърна към Сантана. — Кажи, нали няма да му предложат сделка?

Сантана доби оскърбен вид.

— Разбира се, че не. — Наплюнчи пръста си и отгърна чиста страница в тефтерчето. — Името ви, моля — очарователно се обърна той към Слоун.

— Докато свършите с това, отивам да се преоблека — прекъсна ги Али. Той се пресегна към спортния сак, който Сантана бе донесъл със себе си, и се запромъква през блъсканицата по посока на тоалетната.

Слоун даде на Сантана адреса на мебелирания служебен апартамент, който бе наела до края на месеца, телефонния си номер там и в работата и името на Лий Портър за справка. Сантана престана да пише.

— Това е МГ-11? — тихо попита той.

Слоун почувства, че той я гледа по различен начин, с предпазливост, примесена с уважение.

— Познато ли ви е?

Гласът на Сантана спадна с една октава.

— Вашингтон е малък град, особено когато става въпрос за спазването на закона и реда. Ченгета, федерални и призраци се препъват един в друг. Уип и аз бяхме в управлението за криминални разследвания на армията, в контрашпионажа. От време на време се сблъскахме с някои от вашите.

Али се върна, облечен с джинси, маратонки и меко, жълто-кафяво кожено яке върху лека памучна риза.

— Чакай малко — промълви тя. Потопи ъгълчето на една салфетка в чаша вода и избърса петно от червило, което Али не бе забелязал. На тази светлина не можеше да прецени дали Али се изчерви.

— Записа ли каквото ти трябваше? — обърна се Али към Сантана, който потупа малкия бележник.

После заговори на Слоун:

— Госпожице Райдър, за мен беше удоволствие. Много ми се иска да остана, но вече закъснявам за смяната си. В случай че имам още въпроси...

— Пако е записал номера ми в тефтерчето си.

Али поруменя.

— Номера ви. Ясно.

Слоун го изглежда многозначително.

— Което означава, че нищо не ви извинява, ако не ми се обадите.

[1] Художествена галерия за живопис и скулптура „Ренуик“ — изградена от 1859 до 1861 от Уилям Уилсън Коркоран (1798–1888), американски banker и филантроп, проектирана от Джеймс Ренуик, архитекта, създал катедралата „Сейнт Патрик“ в Ню Йорк и сградата на Смитсън (с прозвището „замъка“). — Б.пр. ↑

[2] Емилиано Сапата (1877–1919) — мексикански национален герой от буржоазната революция (1910–1917). — Б.пр. ↑

[3] Става въпрос за закона, наречен на името на арестанта Миранда, при чието арестуване не е спазен полицейският протокол за прочитането на гражданските му права. — Б.пр. ↑

Полетът на „Юнайтед Еърлайнс“ от Хонконг кацна на летище „Кенеди“ в 9:03 в понеделник сутринта. Ловкия беше сред първите слезли, но се забави, за да може семейство Чо да го настигне. Въпреки че сакът и дипломатическото му куфарче бяха при него, той ги последва в залата за получаване на багажа и продължи да се движи плътно зад тях към митницата и имиграционното бюро.

Бяха пристигнали няколко полета от чужбина и опашките пред имиграционните гишета бяха дълги. Когато накрая семейство Чо се придвижиха напред, Ловкия насочи вниманието си към младия чернокож служител. Последният провери паспортите на корейците и започна да им задава въпроси, когато разгъна и прочете писмото от Белия дом. Изражението му се смекчи и той се наведе напред, за да погледне 1818, който сънливо стискаше крака на „баща си“. Служителят надраска нещо на формуляра, отразяващ влизането в страната на семейство Чо, и ги пусна да продължат.

Ловкия ги настигна при митницата, наблюдаваше как преминаха без проблеми заедно с отрупаната с багаж количка, после продължи след тях.

Навън, на платното за лимузини, бе спрял празен микробус. Шофьорът — севернокорейски агент, за когото Чо бяха предупредени, ги чакаше до вратата за пътници. Помогна им да натоварят чантите си и затвори вратите.

С пътническия сак, висящ на рамото му, Ловкия се увери, че микробусът се насочи към изхода на летището. Влизането на семейство Чо в Съединените щати бе последното опасно препятствие. Ако нещо се бе объркало, ако някой ги беше проследил, именно тук щяха да ги хванат. Сега 1818 се намираше само на няколко километра от планираната цел. Още мъки щяха да му причинят, преди той и пазачите му да пристигнат в Белия дом. Ловкия знаеше колко болезнено щеше да бъде, но се стараеше да не мисли за това. Предстоеше му да изпълни други задачи, втората част от договора.

Докато семейство Чо пътуваха към Лонг Айленд, Марти Гарет, помощникът на съветника по националната сигурност Джеймс Тримбъл, мина покрай кея за водни колела на езерото Тидал^[1]. Стоеше по-близо до шосето, отколкото до водата, въпреки че там бе по-шумно заради отиващите на работа хора.

Гарет идваше при езерото заради тишината и красотата му. През почивните дни постилаше одеяло и с часове седеше, загледан в Мемориала на Джеферсън^[2] от другата страна на водата. Друг път влизаше вътре и четеше цитатите от трудовете на президента, гравирани по стените. Макар да го правеше несъзнателно, Гарет търсеше пасаж, в които се говореше за патриотизма. Не си задаваше въпроса защо проявява такъв афинитет именно към подобни слова. Не осъзнаваше, че като мнозина предатели търси оправдание за действията си, което щеше да превърне измяната му в нещо не тъй противно.

Той чу зад себе си клаксон на кола. Един черен линкълн спря до него. Шофьорът излезе пръв, последван от охранител, който отвори задната врата, за да слезе Додж Френч.

Политикът бе елегантен, както винаги, с черен костюм на едва видимо ситно райе, сресан и избръснат. Изведнъж Гарет се притесни за вида на джинсите и старото си сако и че косата му изглеждаше мазна, защото не бе имал време да я измие.

Той спеше много малко след последната среща на Тримбъл с президента. Повечето време прекарваше в работа, но когато се връщаше в апартамента си, сънят бягаше от него.

Предната нощ лежа буден, взирайки се в тавана в мрака, калъфката на възглавницата и чаршафите му бяха подгизнали от пот. Разяждаха го съмнения, сякаш бяха червеи. Сънят дойде чак когато бе напълно изтощен. После будилникът иззвъня и не остана време да се приготви за срещата.

— Изглеждаш малко уморен, Марти. Май Тримбъл те кара да работиш по цяла нощ.

— Добро утро, сър — отговори Гарет. — Доста работа имаме, предвид това, което става.

Френч хвана младия човек за лакътя и го поведе встрани от пътя по една пътека, която криволичеше между дърветата.

Гарет погледна през рамо. Линкълнът подкара след тях по шосето. Охранителят вървеше на тридесет крачки отзад. Нямаше да чуе нищо. Нито който и да е друг. Лазерните подслушвателни устройства изискваха големи стъкла за рефлектори. За по-обикновеното оборудване трябваше транспорт — микробус или поне някаква спортна кола. На това място нито една от двете не можеше да остане спряла достатъчно дълго, за да осъществи подслушването. Гарет бе убеден, че шофьорът на колата си отваря очите за всяко превозно средство, което не се вписва в сутрешния трафик.

— Съжалявам, че не ти се обадох по-скоро — говореше Френч. — Почивните дни бяха невъзможни. — Той погледна Гарет. — И ти не би могъл да се измъкнеш, нали?

— Щеше да бъде трудно — съгласи се Гарет.

Не и невъзможно обаче. Щеше да измисли нещо, за да установи контакт. Но не така действаше Френч. Никога не се срещаше с някого, ако не е сигурен във времето и мястото. Гарет се чувстваше в пълна безопасност, когато имаше работа с Френч.

— Разкажи ми за „Огърлицата“ — подкани го тихо Френч.

Гарет подреди мислите си.

— „Изборът на огърлицата“... Името красноречиво говори: блокада на Китай. Първоначално по море, от териториалните води на Виетнам по целия път до Кигдао, през полуостров Корея при Инчон, на юг към Пусан и към Япония, при Фукуока. Съветът за национална сигурност предвижда четири бойни кораба и в средата на всяка редица — самолетоносач. Три ескадрили от Окинава и четири от Кагошима ще им пазят гърба.

Додж Френч хвана ръцете си зад гърба и наклони глава.

— Бомбардировачи ли? — промълви той.

— Вече са подписани секретни протоколи с филипинците. Сключихме договор за наемане на военновъздушната база „Кларк“ и ще я използваме, докато е необходимо. Това ни осигурява предна позиция за самолетите „Б-1“ клас „Либърейтър“ и „Б-52“. „Б-2“ ще излитат от секретната ни база в Куинсланд, Австралия.

Значи и филипинците и австралийците са в играта. Странно, че Клодия не го спомена.

— А подводници? — попита Френч.

— Пет са в позиция, изтеглихме ги от Индийския океан. Три от клас „Лос Анджелис“ и два „Вълка“. Пакетите с цели се програмират. Предвидили сме по тридесет ракети за всеки плавателен съд, по десет бойни глави на всяко изстрелване.

— А ядрени?

— На борда на кръстосвачите „Егис“ и разрушителите „Торънс“. Някои от тях използвахме в Персийския залив, само че към ракетите „Томахоук“ сме добавили технологията „Стелт“. Има слух, че китайците са разработили ултра нискочестотен радар. Може да е вярно, може и да не е. В нашия случай това няма значение.

— Сигурен съм, че няма. А сателити?

— Щом президентът издаде заповед, ще започне ескалация от положение нула. Лазерните ни платформи прихващат китайските сателити, военни и комуникационни. Ще ги оставим слепи.

— И това, докато „Огърлицата“ се разгърне?

— Лазерите няма да се задействат отново, преди да достигнем ескалация нула седем, две степени преди да използваме ядрено оръжие.

— Ядрено оръжие, значи. Върху невзрачно малко парче земя, което повечето американци не могат да намерят на картата.

Гарет се изненада от отвращението в тона на Френч.

— Какво е становището на Тримбъл? — поиска да знае Френч.

— Ще настоява „Огърлицата“ да се приведе в действие, ако китайската флотилия не се завърне в пристанищата си. Много се притеснява, че могат да прекосят Тайванския проток.

— Прекалено е млад, за да знае нещо от първа ръка за Корея — беше язвителният коментар на Френч. — Дните, когато жълтите орди се спускаха на вълни към нас, без да ги е грижа за жертвите, отминаха. — Той замълча. — Как очаква Тримбъл да реагират китайците, щом заплашим или атакуваме военните им сили в протока?

Гарет спря и се обърна към Френч.

— Ще използват химично-бактериологично оръжие. Предполага, че дотогава ще са се разгневили дотолкова, че да обстрелват корабите ни с такива ракети.

— Като нищо ще го сторят! — промърмори Френч. — Тримбъл иска война и ще си я получи.

— Сър, това са само възможности, поне засега — нервно му отвърна Гарет. — Имаме стотици такива проекти. Той просто издуха праха от един от тях, за да го даде на президента.

Тревожният тон на младия мъж напомни на Френч, че трябва да внимава какво говори по въпроси, засягащи Тримбъл. Притеснението на Гарет беше показателно.

Френч сложи ръка на рамото на младежа.

— Зная, че са само алтернативи — тихо заговори той. — Но пред очите ми те са добивали плът и кръв и са набирали скорост. Моля се ти да не ги видиш.

Гарет кимна и изглежда се поуспокои. Френч остана мълчалив, когато отново тръгнаха. Момчето беше изключително способно, едно от най-добрите, които бяха вербували.

Най-силната черта на Френч бе, че умееше да вижда отвъд непосредствената заплаха или явните действия на конкурентите си за спечелване благоразположението на президента. Добре му беше известно, че мъже като Тримбъл и генерал Мърчисън могат за една нощ да се превърнат от съюзници в непримирими врагове. Нищо не оставаше непроменено в коридорите на властта.

Френч отблизо познаваше подобни хора. Кои ли им бяха приятели?

Чии наставници бяха и къде бяха учениците им сега? Френч, който случайно бе чул за собственото положение на Гарет от член на своя екип, заложи примамката.

В миналото Тримбъл не се бе интересувал от Гарет точно когато анализаторът имаше нужда от покровител. Младежът се бе оженил за ученическата си любов и първото им дете се бе родило с увредено сърце. С течение на годините емоционалните травми бяха станали нелечими, а болничните разходи растяха.

Тримбъл обаче пренебрегваше асистента си, затова Гарет потърси нови възможности и приятели. Френч откри Гарет точно когато младият мъж се оглеждаше за подобие на Тримбъл, някой, който не само ще оцени таланта му, но и ще го ръководи и подпомага кариерата му. Помоли свой колега да го запознае с Гарет и се залови да облагородява младежа, водейки го в избрани клубове, където можеше да срещне едни от най-големите мозъци на Америка. Поласкан от

вниманието и покровителството на Френч, Гарет започна да прекарва все повече време с наставника си.

Чрез същия колега Френч уреди Гарет да получи огромен заем, с който спокойно да изплати болничните сметки на детето си. Банката му отпусна заема, като по мистериозен начин определи абсурдно ниска лихва, със схема на вноски, които Гарет не би могъл да изплати, дори да живееше сто години.

Френч провокира амбицията на Гарет и го накара да се почувства като част от кръг на избрани. По времето, когато бе постигнал целта си, Гарет беше напълно корумпиран, без да има каквато и да е представа какво са направили с него. Живееше два съвсем различни живота — единия за пред света, другия — мрачен и коренно различен, който се въртеше около хора, които Френч използваше, чрез които всичко ставаше възможно. Вследствие на резултатното промиване на мозъка, на което Френч го подложи дори когато Гарет се върна отново при Тримбъл, младежът не остави шефа си да забележи в какво се е превърнал.

Стигнаха до Мемориала на Джеферсън и спряха, загледани в него. Първите автобуси пристигаха, посетителите слизаха, фотоапаратите им подскачаха на гърдите, докато се трупаха около екскурзовода си. Застанал пред мемориала, Гарет се почувства по-спокоен след онова, което бе извършил. Джеферсън бе писал, че пътят към свободата не винаги е прав и широк, че често прави завои и може да бъде труден и изнурителен. Топлотата и уважението, които Гарет изпитваше към Тримбъл, нямаха нищо общо с начина, по който общуваше с Френч. В съзнанието си бе поставил невидима стена между отношенията си с двамата, подобно на разделителните прегради, които не допускат влязлата вода в трюма да се разпространи. Това, което ставаше от едната страна, не се влияеше от другата. Тримбъл беше човек, който мислеше — и навярно се налагаше да действа — предвид немислимото. Додж Френч беше стълб на разума и трезвата мисъл, легенда, извеждала страната невредима от ужасни грешки и бедствия към едно по-светло място в света. За да продължава да прави същото, Додж се нуждаеше от проникновеността на Марти и да го осветляват по отношение на информацията, която минаваше през бюрото на младежа всяка сутрин.

С целия си прехвален интелект Гарет така и не можа да осъзнае, че патриотизмът и предателството са двете страни на една и съща монета. Не можеше и да допусне, че в това, което вършеше, има нещо нередно.

— Сега какво ще стане? — попита той.

— Трябва да предприемем нещо, за да неутрализираме „Огърлицата“ — отговори Френч с нетърпящ възражение тон.

Стремеше се да създаде впечатлението, че поема на плещите си тежко бреме и се нуждае от помощта на младия човек. Играеше убедително.

— Мога ли да помогна с още нещо? — попита загрижено Гарет.

Френч се престори, че обмисля отговора си, после кимна.

— Ослушвай се. Може да започне раздвижване, което да не се нрави на Тримбъл. Нищо чудно да реши да изиграе и последния си коз пред президента. Необходимо ми е да зная намеренията му.

— Можете да разчитате на мен.

— Да — промълви тихо Френч, когато се обърнаха и тръгнаха към шосето. — Вярвам, че мога.

Китайското посолство на Кънектикът Авеню се помещаваше в два небостъргача от шестдесетте, разположени под прав ъгъл. Изтърбушени и преустроени, с покриви, обкичени със сателитни чинии, сградите гледаха към малък площад. Входните врати се пазеха от двойка силно стилизирани мраморни лъвове, които нито имаха някаква стойност, нито бяха приятни за окото.

Когато Додж Френч се приближи към входа, почувства, че косъмчетата на врата му настръхват. Фотографираха го, а той мразеше. Послушният му агент от ФБР Питър Мак му бе разказал всичко за двадесет и четири часовото наблюдение на Бюрото над сградите. Камерите се намираха в една стая в сградата от другата страна на улицата, в съседство с етиопското посолство. Бяха електрически и се захранваха с батерии, в случай че спре токът. Сменяха лентите всеки ден, преглеждаха ги и правеха копия, ако нещо представляваше интерес.

Френч не се тревожеше, че Бюрото проявява особен интерес към неговото посещение. Той често идваше в посолството, програмата му

бе пълна с подобни визити. Но този път случаят беше деликатен. След събитията, които предстояха, движението на онези, които питаеха някакви симпатии към китайците, щяха да се гледат под микроскоп. Недоволството и разследванията, които щяха да започнат, щяха да се разпрострат дори и върху хората, които обикновено не попадат под подозрение и по тази причина са недосегаеми. Фактът на това посещение щеше да бъде на разположение на детективите и както Питър Мак доброволно съобщи, Бюрото щеше да пази оригиналните касети шестдесет дни, преди да ги рециклира.

Жената, която очакваше Френч в непретенциозния кабинет на третия етаж, се казваше Мей Линг. Беше на неопределена възраст, някъде между шестдесет и седемдесет и пет. Косата ѝ беше опъната назад в стегнат кок и кожата на лицето ѝ напомняше по цвят и релеф на печена ябълка. Додж Френч си рече, че прилича на съсухрен прилеп, но въпреки това изпитваше огромно уважение към нея.

Мей Линг бе успяла да надхитри — и така да надживее — старата генерация китайски политици. С готовност подпомогна реформатори като Дън Сяо Пин и приемниците му и осуети опитите на консервативните маоисти да върнат старите порядки. Сега, преди да умре, ѝ бе останала една мечта: да види Тайван, присъединен към старото отечество.

— Радвам се да ви видя, Френч — поздрави го Мей Линг, думите ѝ се промъкнаха през зъби, захапали цигаре от слонова кост, пожълтяло от годините.

Тя винаги го наричаше с фамилното му име, така показваше добрите си чувства. Но черните ѝ очи проучваха лицето му. За да уреди тази среща, Френч се бе свързал с личния ѝ секретар. Мей Линг знаеше, че за него винаги представлява риск да го виждат, че идва в посолството. Тя се чудеше какво толкова важно има, че да не може да чака да се срещнат на някое светско тържество, което би осигурило прикритие и на двамата.

— Има проблем, за който е нужна вашата помощ — започна Френч. — Времето е от значение.

— Вие сте като старите воители ксуан^[3], Френч — избъбри тя. — Времето не ви плаши.

— Все пак ми е нужна дълбочината на вашата мъдрост — отвърна ѝ той и рязко се засмя в отговор.

Мей Линг махна с костеливата си ръка.

— Казвайте тогава.

Той ѝ разказа за Тримбъл и готовността на президента да обмисли плана „Огърлица“ и да го използва, ако възникне нужда. Докато говореше, се заслуша в плиткото, накъсано дишане на жената, явен признак на нарастващия ѝ гняв.

— Значи президентът е готов да използва сила — промълви тя. — Може да ѝ позволя — само този път. Известно ви е, че правителството в Пекин не я приема сериозно. Все пак тя е само една жена.

— Както и вие. Но с вас се отнасят съвсем сериозно.

— Ласкател! Уважават ме, защото в тази глава има достатъчно да надживее тях и десет поколения след тях. Клодия Балънтайн не им вдъхва подобен страх.

— Все още.

— Така е — съгласи се Мей Линг. — Какво е вашето предложение?

— Да отстраните Ми Зеню, който е в изгнание. Да изтеглите някои от военните си кораби.

— Не искате много — процеди сухо Мей Линг.

— Това е абсолютно необходимото.

— Трудно ще се приеме. Хората в Пекин ще се чувстват обидени. С мъжката си гордост и нейната посестрима глупостта.

— Вярвам, че можете да ги убедите. Единственият важен фактор е Зеню. За оттеглянето на флотата се изисква време, което е ясно на висшите ни военни.

— Как да ги склоня, Френч?

— Като им съобщите няколко дни по-късно, че планът „Огърлица“ е отново в нафталин.

— А какво ще стане с резултата от...?

— Ще използвате код „червено“, за да се свържете с Пекин и те с вас.

— Но вашата Национална агенция по сигурността разшифрова нашия „червен“ код...

— Именно.

Очите на Мей Линг светнаха, когато разбра какво цели Френч.

— Ще използвам този код, за да изпратя съобщение в Пекин. Вашето правителство, което не знае, че ни е известно, че са го разшифровали, ще разчете съдържанието на кореспонденцията. Ще предположат, че е истинска. Джеймс Тримбъл, който счита Зеню за олицетворение на отмъщението, изведнъж ще остане без противник. Генерал Мърчисън ще се успокои, защото флотата ни се завръща по пристанищата си. Всъщност нищо такова няма да се случи.

— Зеню трябва да напусне сцената — поправи я Френч. — Наложително е. Прекалено лесно ще бъде на агентите ни от ЦРУ да установят местонахождението му. Ако открият, че се е завърнал в страната, веднага ще докладват.

Мей Линг гневно издуха въздух през цигарето си.

— Скриваш голямата лъжа зад малката истина. Ако Клодия Балънтайн има доказателство, че Зеню го няма, ще очаква да направим и останалото.

— Така предполагам.

— Понякога най-голямата проява на суета е самоунижението — рязко проговори тя. — Обаче от вас съм склонна да го приема.

— Значи ще използвате код „червено“ — настоя Френч.

— Точно така. Ще получите известно удовлетворение от реакцията на Тримбъл, нали не греша? Говорят, че страда от сърце.

— Високо кръвно налягане. Определено ще бъда доволен, защото намеренията му са в разрез с нашите.

Мей Линг си сви нова цигара.

— Това е нещо друго, нали?

Френч кимна. Нещо го бе навело на мисълта по време на пътуването му от езерото Тидал.

— Новите ви най-близки приятели — иракчаните. Може да се окаже от полза, ако изведнъж обявят поредица от морски маневри или нещо също така провокативно.

Дим обвини усмивката на Мей Линг.

— От каква полза?

На тридесет и пет километра от нулевия километър на Вашингтон, на булеварда, водещ към Балтимор, се намира Националната агенция по сигурността, жълто-кафява, девететажна постройка, заобиколена от зелена сграда на три етажа с формата на буквата „А“. През пролетта и лятото околната зеленина до голяма

степен успяваше да скрие не само комплекса, но и издигащата се триметрова ограда, увенчана с няколко реда бодлива тел.

Два часа след като Додж Френч напусна китайското посолство, една от двете огромни сателитни чинии, закрепени на покрива на по-ниската сграда, прихвана излъчване, идващо от авеню „Кънектикът“ 2300. Компютрите, които се намираха на този адрес, автоматично проследиха и записаха шифрованото съобщение и декодирането започна.

Десет минути по-късно резултатите се появиха на екрана на специалиста по разшифроване, което прекъсна увлеченото му четене на списание „Ескуайър“. Анализаторът прочете разшифрованото съобщение и набра номера на командира си.

— Две хиляди и триста са на линия.

Един етаж над него шефът му получи съобщението на екрана си.

— Все още използват код „червено“ — заговори той в слушалката.

— Нещастници — беше отговорът на анализатора.

— Точно така. Като гледам, от нас няма особена нужда. Но някой ден ще се събудят и ще установят, че сме им надничали в пощата. Тогава ще трябва да поработиш, за да си изкараш хляба.

Анализаторът изсумтя.

— Машините работят извънредно върху новия им експериментален код „оранжево“. Според мен е толкова сложен, че дори китайците не знаят как да го използват.

Командирът прекъсна връзката. Извика „списъка на заинтересуваните“ от съобщенията, идващи от въпросния адрес: Джеймс Тримбъл от Националната сигурност и военният съветник Мърчисън. Командирът активира безопасен модем, въведе телефонните номера и проследи пътя на съобщението през живописния пейзаж на Мериленд.

[1] Тидал — езеро, на чийто бряг се намира мемориалът на президент Джеферсън. — Б.пр. ↑

[2] Томас Джеферсън (1743–1826) — президент на САЩ от 1801 до 1809, изработил проекта за „Декларацията на независимостта“. — Б.пр. ↑

[3] Ксуан — легендарни бойци от манастира Шао Лин. — Б.пр. ↑

На близо десетина пресечки от мястото, където съобщението на Агенцията по националната сигурност бе прието от съветника по националната сигурност Джеймс Тримбъл, Слоун Райдър приключваше първата си сутрин като служител в Сметната палата.

Основана през 1921, Сметната палата бе като противомярка на Конгреса спрямо наскоро създадената от президента Служба за съставяне и контрол върху бюджета. Функцията ѝ бе да подпомага Конгреса да наблюдава как се харчат федералните пари.

През следващите седемдесет и пет години правомощията на Сметната палата не се промениха осезателно. Най-сериозната промяна настъпи през шестдесетте, когато контролните ѝ действия се насочиха в две основни направления — програмна оценка и политически анализ.

По същото време съставът на персонала също претърпя промяна. Въпреки че счетоводителите и одиторите все още представляваха мнозинство, към екипа бяха привлечени учени, професионалисти в областта на здравеопазването, компютърни и други специалисти.

Работейки от началото на петдесетте години на века на улица Г, чудатият наглед екип от 3200 служители неотлъчно наблюдаваше състоянието на националното финансово здраве. Оглавяваше ги главният инспектор на Съединените щати, назначен от президента с петнадесетгодишен мандат, който направи службата последователна и уникална. Независимостта на Сметната палата се осигуряваше и от факта, че служителите ѝ преди всичко бяха професионалисти, назначени на работа заради уменията и опита си. Службата се грижеше сама за себе си, което бе жизненоважно за привличането и задържането на добре обучен и мотивиран персонал.

Официално агентите на Сметната палата имаха право да контролират всички възможни правителствени документи, с две изключения: свързаните с разузнаването и с известни функции на Федералния резерв. В началото на петдесетте години на миналия век, в

зараждащата се вълна от арести на шпиони, насочили интереса си към атомната бомба, с президентски указ се основа нов, секретен отдел към службата. МГ-11 беше създаден като висшестоящ орган за наблюдение и контрол на финансите на всички държавни служители, заети с отговорна военна или проучвателна дейност. В средата на седемдесетте под тяхна юрисдикция попаднаха цивилни компании като „Боинг“, „Локхийд“ и „Дженерал Електрик“, които участваха в строежа на ядрени подводници, и „Хюс“, които проектираха и създаваха разузнавателните сателити на страната.

— Проучваме по половин милион души годишно — съобщи Лий Портър на Слоун, докато я превеждаше през врата с електронна ключалка. Надписът с жълти букви над вратата гласеше „Архив“. — От тази бройка по-малко от две хиляди са подозрителни. Понататъшните проучвания оневиняват деветдесет процента от тях. Останалите ги прекарваме под микроскоп.

— Какво става с тях? — попита Слоун.

— Ако имаме късмет, установяваме откъде са дошли парите им. Понякога ги е споходил неочакван късмет на комар, друг път са получили наследство от роднина, починал извън пределите на страната. — Той замълча. — Считаме годината за успешна, ако не сме хванали никого.

Зад вратите с електронни ключалки се намираха самостоятелни работни помещения, за които Слоун предположи, че заемат половината от крилото на втория етаж. Преобладаваше приятната комбинация от морскосиньо и зелено, прозорците, които не можеха да се отворят, бяха от плътно стъкло, през което се виждаше само отвътре навън. Имаше просторна конферентна зала отляво, три реда самостоятелни работни клетки, а кабинетът на Портър беше в края на коридора. Той въведе Слоун в залата за съвещания, където персоналът от дванадесет души се бе събрал, за да я посрещне.

Портър забеляза изненаданото ѝ изражение.

— Точно така, само дванадесет са — увери я той. — Дяволска дузина, ако броим и теб. Малко сме и сме незабележими, но за един ден свършваме повече работа, отколкото повечето хора за два.

Слоун се ръкува с всички, от седемнадесетгодишно чернокожо момиче, вече защитило докторат по компютърни науки, до над шестдесетгодишен бивш агент под прикритие от ФБР с нос като на

ловджийско куче. Екипът на Портър, както сами се наричаха, идваше от цялата страна и широтата и дълбочината на опита им я удиви. Преди всичко, това не бе просто сбор от индивиди. Приносът на всички се считаше за равен, целта беше обща: да пазят и защитават страната си от онези, които искат да ѝ навредят.

След като я представи, Портър заведе Слоун до работното ѝ място. Тя плъзна бърз поглед към компютърната техника и тихо подсвирна.

— Използваме същите машини, както Националната агенция по сигурността и Националната службата за разузнаване. Основните мрежи са в сутерена, защитени от въоръжена охрана. Всички наземни линии, факсове и мобилни комуникации са снабдени с най-съвременна шифровъчна технология. С това — той прокара пръсти по клавиатурата — можеш да проникнеш във всеки правителствен компютър, навсякъде по света.

— Защо не започнем с личния компютър на президента? — пошегува се Слоун.

Лий Портър остана сериозен.

— Можеш, ако искаш. Кодът е 1600 отзад напред. — Той помълча. — Стига да си сигурна, че имаш основателна причина, и първо ме уведомиш. — Подаде ѝ дебела папка с разпечатки. — Нали си запозната с „Драгън“ на „Майкрософт“?

— Естествено.

„Драгън“ беше най-новият софтуер на гиганта от Вашингтон в Редмънд. Негов вариант беше приспособен за търговия с акции и специалистите на „Майкрософт“, които бяха дошли в „Янг и Пулен“, бяха обучили Слоун да го използва. Въпреки че програмата беше с много по-разнообразно приложение, тя се чувстваше уверена, че ще се справи.

— Ами хубаво — обади се Портър, изваждайки лулата и кесийката с тютюн. — Вземи ми акъла.

Портър влезе в кабинета си, затвори вратата и вдигна телефона. От другата страна веднага се обади Джеймс Тримбъл.

— Тя е вече при нас и е готова да действа — съобщи му Портър. — Към какво да я насочим?

Гласът на Тримбъл трепереше от гняв.

— Няма да повярваш какво научих току-що. — Той го уведоми за последните прихванати съобщения от звеното на Агенцията за национална сигурност във форт „Мийд“.

— Какво те кара да мислиш, че е фалшива? — запита Портър.

— Прекалено удобна е за нас — веднага отвърна Тримбъл. — Бях готов да запозная президента с „Огърлицата“, но аргументите ми май се изпариха във въздуха. Навярно някой е подучил китайците.

— Откъде искаш да започна?

— С Агенцията за национална сигурност, където е осъществено прихващането. Според мен някой го е очаквал, готов да го препредаде.

— Много деликатна територия — тихо отвърна Портър.

— Зная, но е нашият най-добър залог.

— Веднага ще запозная Райдър със ситуацията. Имаш ли ориентировъчен списък?

— Провери си факса.

Портър чу тихо бръмчене, идващо от ъгъла на стаята. От факса излизаше лист хартия.

— Пак ще те потърся — каза той.

Прелисти страниците. В Агенцията за национална сигурност работеха повече от четири хиляди души, но Тримбъл му бе изпратил само имената на онези, свързани с прихванатите съобщения на китайците, всеки от които може да ги е чакал, за да ги предаде по съответната верига. И все пак броят на хората беше 341.

Портър разбираше, че Тримбъл бърза, но свери всяко име с информацията в съзнанието си. Портър помнеше имената на всички, проверявани от МГ-11. Търсеше някакво подобие, връзка, каквото и да е. Нищо не му звучеше познато. Името на Мартин Гарет звучеше толкова чуждо, колкото и другите от списъка.

Работата на Марти Гарет в екипа на Тримбъл надали щеше да го постави в който и да е списък на Агенцията. Съветникът по националната сигурност избираше сътрудниците си от различни места, но най-често от академията или сред военните кръгове. Преди седем години, когато Гарет все още завършваше „Принстън“, един от докладите му беше привлякъл вниманието на Агенцията. Поканиха го във форт „Мийд“, за да обоснове тезата си доколко е възможен китайско-японският протокол, според който Япония, в замяна на

гаранции за териториалната си цялост, би си затворила очите за евентуална китайска инвазия в Тайван.

Компютрите, в които въведоха името му, също го окачествиха като специалист по въпросите, свързани с Китай. Тъй като голяма част от лекцията на Гарет се отнасяше до скритите комуникации, машините засякоха името му, като го свързаха с прихванатите китайски съобщения.

Случаят, забравен след седем години, наситени с много по-важни събития, се бе изплъзнал от паметта на Гарет.

С разпечатката в ръка Лий Портър влезе в работната клетка на Слоун Райдър. Заобиколи тапицираната с плат преграда, издърпа един стол и започна да обяснява какво иска от нея.

Модифицираната система „Драгън“ беше една от най-сложните програми, която Слоун някога беше използвала. Беше и една от най-страховитите.

Франк Андерсън, тридесет и седем годишен, женен, с три деца, с къща в Бетесда, аналитик към Държавния департамент, бе прекарал в Южна Америка пет години. Кръстосаните проверки установиха, че досието му е чисто. Името му присъстваше в държавните и окръжни избирателни списъци, плащаше данъците си. Водеше телефонни разговори предимно в страната, с изключение на два или три разговора месечно с Хавай. Проверката показваше, че овдовялата му майка живее там. Справката не откри наследствени заболявания. Но имаше нещо: регистрация за покупка на единадесетметров спортен модел въдица на фирмата „Хариър“. Справката в „Хариър“ показва, че този модел, с всичките му звънци и аларми, явно бе струвал на Андерсън над 140 000 долара. Прекалено много за заплатата, която получаваше.

Направиха нова справка в Данъчната служба. Търсеха нещо необичайно... Ето го, през 1997. Майката на Андерсън му бе прехвърлила собствеността върху парче земя на Големия остров^[1], за който Слоун след многобройните си пътувания знаеше, че представлява добро капиталовложение от средата на деветдесетте. Нищо чудно Андерсън да не е харесвал твърде острова. Беше продал земята три месеца по-късно, платил нужните данъци и след по-малко

от две седмици се бе сдобил с играчката си. Червената светлина около името на Андерсън избледня и угасна.

Щателното разследване на живота на Андерсън отне на Слоун всичко на всичко двадесет минути. „Драгън“ бе така бърза, толкова точна. *Прекалено обезпокоителна.* Слоун потрепери. Пръстите ѝ докоснаха ламинираната карта, висеща около врата ѝ. Не бе закачена с щипка, защото можеше да застане под неудобен ъгъл или да се разхлаби и падне. Портър отдели от времето си да я уведоми, че да си извади нова е малко по-трудно, отколкото да получи президентска амнистия. Белите карти се използваха единствено от работещите в МГ-11. Отблизо напомняха на временните пропуски за посетителите, дошли по работа в Сметната палата, но другите служители знаеха разликата. Когато Слоун се намираше в друга част от сградата, ѝ беше напълно ясно защо очите, които я посрещаха с усмивка, бързо ставаха сериозни и предпазливи, щом забележеха картата ѝ.

Тя се загледа в разпечатките, които Портър бе оставил на бюрото ѝ. Беше ѝ споменал, че трябва да ги обработи максимално бързо. Но не беше ѝ наредил да пропуска обедната си почивка. Нито пък имаше подобно намерение, защото денят беше прекрасен и ѝ предстоеше да се срещне с Уип Али.

Беше ѝ се обадил предната вечер. Слоун се надяваше той да я потърси, но не очакваше, че ще стане толкова скоро. Сърцето ѝ заби малко по-бързо, когато Али ѝ каза, че ще бъде в Първи областен участък на пресечката на Четвърта и Е улици и може да се видят, ако тя няма конкретни планове за обяд. Тази сутрин Слоун бе отклонила поканата на Портър да обядват заедно.

Тя бе навън, чакаше да прекоси улицата, за да стигне до Националния строителен музей, когато чу някой да вика името ѝ през множеството от хора и коли наоколо. Огледа се, опита се да открие Али и докато се усети, погледът ѝ попадна върху Питър Мак.

— Здравей, Слоун — тихо я поздрави той. — Радвам се да те видя. Имаш ли свободна минута?

Гърлото ѝ пресъхна. Тя стреснато се взираше в Мак.

— Питър, какво правиш тук? — успя да промълви накрая Слоун.

— Само искам да поговорим, Слоун. Не можеш ли да ми отделиш две минути?

Тя го последва към козирката над входа на Сметната палата, докато тръгналите на обяд служители на тълпи излизаха от сградата.

— Какво търсиш тук? — повтори тя, вече с по-уверен глас.

— Оставих ти няколко съобщения на телефонния секретар — отвърна Мак. — Въобще не ми отговори. Наложих се да дойда във Вашингтон, така че...

— Написах ти писмо — отвърна тя, после реши да не му спестява нищо. — Наскоро, след като се изнесе от апартамента ми, без да кажеш и дума.

— Преживяваме лош момент, Слоун — започна Мак. — И двамата. Струпа ми се прекалено много. Не можех да разбера какво става с теб.

— С връзката ни е свършено, Питър — заяви тя. — Раните ми зараснаха и сега гледам напред.

Мак се приближи към нея.

— Между нас имаше топлота, Слоун. Ако ми беше казала какво става с Макгрегър, може би щях да ти помогна. Поне щях да те разбера.

Слоун не възнамеряваше да се хваща на подобни уловки.

— Щеше да разбереш, докато Додж Френч не те накараше да ме компрометиаш. А това щеше да стане при всички положения.

— Като знаем какво се случи с Макгрегър, наистина ли мислиш, че Френч грешеше, като поиска да се оттеглиш? — попита я спокойно той.

Слоун отстъпи крачка назад.

— Тогава ти направи избора си, Питър. Аз направих своя. Да не се връщаме към това. Остави ме да си тръгна.

— Някой друг ли има, Слоун? Това ли е?

Слоун му обърна гръб, без да поглежда назад. Тръгна заедно с навалищата по пешеходната пътека и забърза към Националния строителен музей. Гледаше надолу и се сблъска с Уип Али.

— Брей! Какво е това бързане?

Слоун забеляза, че той гледа към другата страна на улицата, където Питър Мак стоеше и ги наблюдаваше. По очите на Али разбра, че разбира какво става. Беше ясно, че детективът е видял всичко.

— Да идем там.

Той посочи към малък парк в съседство с музея и я поведе към една празна пейка, след което се приближи към количка за хотдог и се върна с два огромни сандвича, пакетчета с горчица и шишета с безалкохолно.

— Вчера се случи нещо интересно — заговори той, изстисквайки горчица върху хотдога си. — От централата прехвърлиха разговора към Пако, защото някакъв човек го търсеше. Не ставаше въпрос за убийство, но онзи не искаше да говори с никого другиго. Така че Пако вдигна слушалката и чу шепот. Опита се да накара човека да говори по-високо, но напразно. Накрая успя да разбере името му. Оказа се заподозрян, когото Пако беше прибирал и преди и за когото бе издадена заповед за арест за грабеж. Пако го попита: „Защо ме търсиш? Има заповед за твоето арестуване“. А онзи му отвърна: „Да, знам. Искам да се предам“. През цялото време не спря шепнешком да моли Пако да отиде и да го отведе.

Накрая му съобщи, че се намира в дома на едно момиче. Бащата и брат ѝ ги хванали и той се заключил в една от баните. Викаше партньора ми на помощ, явно смяташе, че ако се предаде за извършен обир ще пострада много по-малко, отколкото ако го спипат разярените роднини.

Али замислено дъвчеше сандвича си и отпи глътка от газираната напитка.

— Всякакви ги има, какво ще кажеш?

Слоун го погледна както си седеше и поклати глава. Първо се усмихна, после се засмя с глас, по-силно и по-дълго, отколкото историята заслужаваше. После заразказва това, което наистина се бе случило в Ню Йорк, как връзката ѝ с Питър Мак бе започнала и свършила.

Слоун чувстваше, че говори дълго. От време на време хвърляше поглед към Али, опитвайки се да разгадае изражението на лицето му. Опитваше се да открие неодобрение или укор или покровителственото отношение, обичайно за много мъже, когато някоя жена им разказваше за провалила се любовна връзка. Рядко се срещаше някой, било то мъж или жена, който да не е склонен да осъжда другите.

Уип Али пресуши кутията си с безалкохолно.

— Между вас двамата всичко ли е приключило? Искам да кажа — окончателно?

— Да, определено.

Той постави ръка върху нейната.

— Радвам се.

За момент останаха неподвижни, седнали близо един до друг, смълчани, докато слънчевите лъчи се процеждаха през оределите есенни листа, които хвърляха сенки върху лицата им.

Слоун заговори:

— Време е да се връщам на работа.

Али се изправи.

— А аз трябва да хващам лошите. Какво ще кажеш да вечеряме заедно? Особено като гледам, че дори не си изяде сандвича. Само нека бъде по-късно. Вързан съм в работата до девет, и нещо.

— Дотогава ще съм огладняла като вълк.

— Да идем в „Клайдс“ на улица М.

— Не закъснявай.

Наблюдаваше го как се отдалечава, спира за миг, за да се обърне и да ѝ се усмихне, и ѝ се струваше, че онези грозни моменти с Питър Мак никога не се бяха случвали.

След като Слоун се върна в работната си клетка, се залови отново с разпечатките. Имената вървяха по азбучен ред и тя стигна до Марти Гарет едва към пет часа. Срещата ѝ с Уип Али бе най-малко след четири часа и на Слоун не ѝ се нравеше перспективата да ги прекара във все още чуждия за нея апартамент. Когато Портър се отби при нея на път към къщи, тя го уведоми, че ще остане още известно време.

Пригответи си чай в бокса и после се върна на бюрото си. В офиса цареше тишина, чуваше се само бълбукането на аквариума с тропически рибки, който принадлежеше на един от аналитиците, и приглушеното почукване, когато тя пишеше на клавиатурата.

Мартин Гарет... Всички проверки потвърждаваха, че е солиден, честен гражданин. Великолепен анализатор. Златното момче на Джеймс Тримбъл. Но Слоун забеляза, че скръбта не бе отминала Гарет. Документацията на здравната служба, свързана със сина му, беше недвусмислена. Извършвали бяха многобройни, извънредно скъпи

процедури, за да помогнат на болното сърце на момченцето. Сметките бяха непосилни. И всичките бяха изплатени...

Слоун наклони глава и притихна. Някаква мисъл се зараждаше в съзнанието ѝ, но още не бе добила форма.

Сметките за лечението бяха изплатени. Как? Тя бързо прегледа данъчните справки на Гарет.

Още по-внимателно провери данъчните му документи. И откри: десет месеца, след като детето се бе родило и болничните сметки заплашваха да разорят Гарет, той бе получил заем от банка.

И каква беше гаранцията? Гарет нямаше къща. Семейството не притежаваше акции, спестовният им влог бе изчерпан. Кой бе гарантирал заема?

Слоун стигна до сметката във „Фърст Фиделити Банк“ и извика полицата по заема. Обстойно проучи документите, докато не откри, каквото търсеше: разплащателното нареждане до здравната организация и съпровождащите документи по заема, които Гарет бе подписал.

При лихва от 2,5 процента?

Направо невероятно, помисли си Слоун, преравяйки наново документите, докато не намери това, което ѝ трябваше: името на поръчителя — д-р Сюзан Остроф, жителка на Джорджтаун.

Слоун проследи имената от разпечатката, започващи с „О“, но Остроф нямаше, което означаваше, че не е на прицела на Портър — поне за момента.

Беше ли Остроф някоя роднина? Не изглеждаше вероятно да е от страната на Гарет. Моминското име на съпругата му беше Франклин, беше родена в Средния запад. Надали бе свързана и с нея.

Бивша колежка от „Оксфорд“ или член на научните екипи, с които е бил свързан Гарет?

Слоун влезе в указателя на телефонната компания „Бел Атлантик“ и откри, че Остроф притежава нерегистриран номер. После извика телефонните сметки на Гарет и започна да търси. Гарет живееше в Маклийн, Вирджиния. Разговорите с Джорджтаун се считаха за междуградски. През последните три месеца той бе водил средно по два разговора месечно с номера на Остроф.

Слоун се облегна на стола си и изпусна дълбока въздишка. Нещо тук не беше наред, но не биваше да прави прибързани заключения.

Навярно имаше съвсем разумно обяснение за тази ситуация. От друга страна, Остроф беше станала гарант за повече от 200 000 долара. При 2,5 процента лихва месечните вноски бяха толкова ниски, че детето на Гарет щеше да достигне средна възраст, докато заемът бъде изплатен. Как се бе съгласила банката на такива явно абсурдни условия? Играеше ли Остроф ролята на някакъв лост, подтикнал банката да се съгласи? Ако е така, какви връзки бе използвала? И защо е решила да помогне на Гарет?

Слоун устоя на изкушението да се обади на Портър у дома. Първо ѝ предстоеше да довърши проверката на останалите имена от списъка. Може би щеше да намери трета връзка, която да ѝ даде ключ към загадката.

Погледна часовника си. Трябваше да прегледа повечето имена, преди да вечеря с Уип Али. След това щеше да се върне и да си довърши работата.

[1] Големият остров от архипелага на Хаваи. — Б.пр. ↑

Семейство Чо и 1818 се настаниха в малкото селище Корона на Лонг Айленд, окръг Насау. Домакинът им Кюнг Сик се представяше за братовчед на жената. В действителност той бе дълбоко законспириран севернокорейски агент, промъкнал се в страната с фалшиви документи по време на голямото преселение на южнокорейци в началото на деветдесетте.

Подобно на други имигранти като него, Сик работеше упорито и преуспяваше. Беше започнал с една-единствена бензинова тревокосачка и раздрънкан пикап, а сега управляваше огромна градинарска фирма. Добре плащаше на работниците си, предимно от латиноамерикански произход, редовно посещаваше католическата църква и бе щедър в местните благотворителни начинания. В квартала, населен предимно със семейства, толкова го харесваха, че в деня, когато положи клетва за вярност и получи гражданство, съседите му устроиха тържество.

Единственият въпрос, който помрачаваше образа на Сик — но той рядко се повдигаше — бе защо такъв работлив, богобоязлив човек не се бе задомил. Изглеждаше срамота.

Сик изцяло бе обсебен от пристигането на роднините си. Съседите му обичаха да клюкарстват, така че той предотврати неизбежните сплетни, като организира тържество в къщата си в събота следобед. На барбекю и бира им представи семейство Чо и деликатно спомена истинската причина за гостуването им. Само за час мълвата за състоянието на 1818 обиколи квартала. Когато Чо набързо представиха момчето с името Сун, жените го наобиколиха, кудкудякайки като квачки.

Легендата на Чо беше сигурна.

Американското гостоприемство, на което се радваше семейство Чо, не свърши дотук. Синът им беше представител на децата от Южна Корея, болни от СПИН. Направиха всичко възможно да получи първокласно медицинско обслужване, докато гостува на президента.

След тържеството братовчедът показва на семейство Чо писмото, което бе получил от престижна болница на около половин час път с кола от Корона. Ръководителят на отделението за изследване на СПИН ги поздравяваше с добре дошли и изказваше надеждата, че ще посетят болницата след два дни, за да могат да направят пълни изследвания на сина им.

За жената това не представляваше никакъв проблем. Болестта, която тровеше кръвта на 1818, беше все още в най-ранния стадий. Лекарите не можеха да предпишат лекарство или лечение, което до момента не бе прилагано. Прегледът щеше да бъде цялостен, резултатите — задоволителни. Щеше да се наложи да изтърпи ръкостисканията с персонала, но лошите ѝ познания по английски скоро щяха да им сложат край. Щяха да ѝ кажат да доведе детето след две седмици или по-рано, ако възникнат усложнения. Такава бе обичайната процедура и жената не очакваше каквито и да е промени.

С изключение на една: 1818 щеше да пропусне последния си преглед, някъде към края на ноември. Щеше да ѝ се наложи да измисли приемлива причина. Истината беше, че на 24 ноември 1818 имаше уговорен час в друга медицинска институция. След него на никой, с изключение на тримата обитатели на къщата, нямаше да бъде разрешено да вижда момчето разсъблечено, без риза и панталони. Всеки лекар, който го стореше, щеше да почувства, че е надникнал в ада.

Джон Кемени и Сара Пауел винаги пристигаха първи на работа, пътувайки с кола от Силвър Спрингс. Кемени, като най-възрастен член на групата, харесваше всички, които работеха в МГ-11, но изпитваше слабост към математическия гений Сара, която на двадесет и две годишна възраст бе завършила „Уелсли“^[1]. Това бе дъщерята, която ергенът Кемени никога не бе имал.

Първото, което доловиха, беше миризмата на кафе. Кемени и Пауел се спогледаха. Вратата към кабинета на Портър беше затворена, но щорите, покриващи остъклената стена, бяха вдигнати, осигурявайки изглед към празните бюра. От далечния край на помещението, зад преградите на една от работните клетки се чуваше приглушено мърморене. Когато Кемени и Пауел се приближиха, различиха думите:

— Има някаква грешка, нещо не е наред. При теб нещо не е наред!

За човек с неговия ръст Кемени се движеше твърде тихо. Много отдавна си бе създал навик да се прокашля или да издаде някакъв друг шум, за да обяви присъствието си. Така постъпи и сега. Слоун Райдър вдигна поглед от монитора си, примигна и ги поздрави с „добро утро“.

Кемени, Пауел и останалите знаеха всичко за Слоун Райдър дори преди Лий Портър да се свърже с нея. Политиката му бе да представя на вниманието на екипа си справката за новия кандидат с оглед потенциални конфликти или несъвместимост. В случая със Слоун информацията за нея заинтригува групата. Неколцина от тях самите бяха възпитаници на „Рейвънхърст“ и гарантираха за обучението ѝ. След първоначалното представяне общото мнение беше, че Слоун е напълно подходяща за работата на екипа.

— Добро утро, Слоун Райдър — поздрави я Кемени. В говора му се долавяше лек акцент; независимо от сърдечния поздрав, очите му бяха нащрек. — Не ви ли е съобщил Лий, че не дават премии за извънредни часове?

— Тук ли бяхте цяла нощ? — попита Сара Пауел. Беше стройна жена с дребен кокал, движеше се бързо и леко като птичка.

— Не съвсем — отговори Слоун. — Вечерях, отидох си вкъщи, но не можах да заспя. Върнах се около пет часа. — Слоун побутна купчина с разпечатки на бюрото си. — Искате ли да хвърлите един поглед, докато се поосвежа?

Тоалетните на етажа бяха чисти, просторни и добре осветени. Имаше душкабини, снабдени с богато разнообразие от сапуни и шампоани за онези, които често прекарваха нощите си в службата.

Слоун наплиска лицето си с хладка вода и почувства как паренето в очите ѝ изчезва. Разрови паметта си за някой приятен спомен, за да се откъсне за миг от това място, и го откри в образа на Уип Али, седнал до нея в „Клайдс“, където бяха отишли да вечерят. Ресторантът към бара беше претъпкан с жизнерадостни младежи — сътрудници в Конгреса, новобранци лобисти, всякакви адвокати — всички те разговаряха по-шумно от допустимото, опитвайки се да наложат мненията си.

Разговорът се въртеше около безопасни и приятни теми. Слоун научи, че Али е страстен почитател на мюзикълите на „Бродуей“, който пътува до Ню Йорк, вместо да чака продуцентите да поставят любимите му представления в центъра „Кенеди“. Беше израснал, играейки хокей, и освен че бягаше, ходеше да се пързала на откритата ледена площадка между западното крило на Националната художествена галерия и Националния природонаучен музей. Забеляза също, че между него и обслужващия персонал в града цари особено разбирателство. Първия път в „При Пол“ барманът общуваше с него с братска фамилиарност. В „Клайдс“ сервитьорът на два пъти му подаде сгънати салфетки, явно съобщения. Али си ги пхна в джоба без коментар.

Долови, че е разочарован, когато тя спомена, че трябва да се върне на работа. Поради късния час прие предложението му да я закара със стария си седан, по който още личаха полуизтритите опознавателни знаци на таксиметрова кола.

— Така по-малко прилича на кола под прикритие — обясни ѝ Али.

Почувстваха се неловко, когато пристигнаха пред сградата на Сметната палата, никой от двамата не знаеше какво да каже, докато

чакаха охраната да отключи вратата. После изведнъж и двамата заговориха в един глас и избухнаха в смях.

Споменът за Али, който протяга ръка към нейната и нежно я стиска, достави радост на Слоун. За първи път от месеци насам съмненията ѝ в мъжете и способността ѝ да ги подбира се бяха уталожили.

Лий Портър беше пристигнал и стоеше до бюрото на Слоун заедно с Кемени и Пауел. Вдигна очи от листа, който четеше.

— Добро утро — посрещна я той. — Май си се натъкнала на нещо.

— Мартин Гарет — отговори Слоун. — Всички останали от разпечатката изглеждат чисти. Единствено при него има нещо нередно. И то не е малко.

— Според мен Слоун е попаднала на нещо — изчурулика Пауел. — Цялата история със заема от банката. Има нещо гнило.

— И връзката с Остроф — добави Кемени. — Нищо не говори за съществуването на тази жена, освен гаранцията за заем от двеста хиляди и няколко междуградски разговора с домашния ѝ телефон. Прекалено много неизвестни.

Портър извади лулата си и започна да я върти с пръсти, сякаш бе броеница. Стаята се изпълни с шум, тъй като пристигаше останалата част от екипа.

— Остави Остроф — посъветва я той. — Засега. Съсредоточи се върху Гарет.

— Има ли действащо досие? — запита Кемени.

Портър кимна.

— Цялостна финансова ревизия. Ще се обадя на Хенриета от правния отдел да уреди заповедите за проверка. ФБР ще са поставили подслушвателните си устройства в къщата на Гарет до утре сутринта.

— Ами в службата му? — попита Слоун.

— Ще инсталираме и там — отвърна Портър. — Както и на всички обществени телефони в радиус от десет минути път пеша около работното му място.

Слоун не можеше да повярва колко бързо се развиваха събитията. Всичко, което Портър нареждаше, преследваше далечна цел.

Сякаш прочел мислите ѝ, Портър се обърна към нея:

— Трябва да действаме бързо. Трябва да разберем дневната програма на Гарет, докъде се простира и какви са целите ѝ.

— Ами ако връзката му с д-р Остроф и заемът с ниска лихва се обяснят по някакъв начин? — запита Слоун.

— Именно това искам — отговори Портър. — Да намерим обяснение. Щом това стане — ако стане, — прекратяваме всичко. Гарет никога няма да разбере, че сме се интересували от него. Нищо няма да навреди нито на него, нито на неговото семейство, нито на кариерата му. — Той се обърна към Сара Пауел. — Свържи се с правния отдел. Джон, обади се на Чарли Уедърс от звеното за наблюдение, кажи им от какво имаме нужда. Искам всичко да е готово, преди да сме получили съдебните разпореждания.

Слоун ги видя да се отдалечават.

— Аз какво да правя?

— Ще продължиш да проучваш Гарет — нареди ѝ Портър. — Обади му се и му кажи, че Сметната палата обсъжда искането на съветника по националната сигурност за увеличаване производството на спътници. Че сме склонни да изразим благоприятно становище, но съществуват някои въпроси. Това е любимият проект на Тримбъл. Гарет ще ти отдели колкото време искаш.

— Какво производство на спътници?

— Документацията е в моя кабинет. Всъщност са две огромни папки. Надявам се, че можеш да четеш бързо.

Портър бе прав за всичко. Гарет веднага прие да разговаря със Слоун. След като му обясни причината, поради която го търсеше, той отмени всякакви ангажименти по обяд.

И в класната стая, и в истински условия инструкторите от „Рейвънхърст“ учеха студентите колко важно е да използват правдоподобно прикритие, за да маскират тайните си намерения. В този случай Слоун разчиташе на документите от кабинета на Портър. Папките съдържаха подробни планове и описания на „КХ-15“, новото поколение спътници-шпиони, които „Хюс“ бяха разработили и предложили да произведат за Националната служба за разузнаване. Джеймс Тримбъл енергично се застъпваше за новите платформи, въпреки цената им от петнадесет милиарда долара. Гарет беше негов представител пред Сенатската комисия по разузнаването и финансовите институции.

Инструкторите от „Рейвънхърст“ втъпяваха и друго на учениците си: човек, който иска нещо от теб, неминуемо ще говори повече, отколкото трябва. Гарет не правеше изключение. Предложи на Слоун разхладителна напитка и след като тя прие, се впусна да възхвалява „КХ-15“. Колкото повече говореше, толкова по-дълго време имаше Слоун да добие представа за този човек.

Марти Гарет се оказа точно такъв, какъвто сочеше личното му досие: умен, енергичен, излагаше аргументите си последователно и стегнато. Слоун нямаше впечатлението, че е човек, върху който се упражнява някакъв натиск, като изключим напрежението, в което го държеше работата му. Подходът му към обсъждания въпрос беше откровен и открит; неговите отговори на въпросите ѝ бяха сериозни и добре обмислени.

Слоун се усмихваше, водеше си бележки и полека насочваше разговора. Следвайки напътствията на Портър, тя запозна Гарет с безпокойствата на Сметната палата относно разходите по проекта и нежеланието на „Хюс“ да даде някакви гаранции, че определените суми няма да бъдат превишени. Гарет изглеждаше видимо облекчен, че това бяха единствените ѝ тревоги, и обеща да ѝ отговори веднага щом може.

Би ли желала госпожица Райдър лично да се срещне със съветника по сигурността? Би могъл да уреди няколко минути.

Тя реши да се въздържа. Джеймс Тримбъл бе значително по-възрастен и по-проницателен от Гарет.

Гарет извика секретарката, за да изпрати Слоун. Чу се отговор:

— „Калинката“ е на етаж.

— Ще трябва да изчакате придружител — уведоми той Слоун.

Веднага щом изговори тези думи, на вратата се почука и агент на секретните служби влезе в стаята.

— Госпожице Райдър? Казвам се агент Тайло. Ще ви придружа на излизане. — Холанд Тайло забеляза изненаданото изражение на Слоун и добави: — Стандартна процедура. Моля, последвайте ме.

Слоун се сбогува с Марти Гарет и тръгна с русата жена от секретните служби, облечена в елегантен бежов костюм с панталон.

Когато излязоха в коридора, Холанд Тайло се обърна към Слоун и погледът ѝ се насочи към пропуската, който последната носеше на врата си.

— Както виждам, сте от Сметната палата.

— От МГ-11.

Слоун бе убедена, че секретните служби са запитали и са били уведомени точно в кой отдел работи.

— За първи път ли посещавате Белия дом? — попита Тайло.

— Личи ли си?

Тайло се засмя.

— Не чак толкова. Възнамерявах да ви изведа по обратния път, но нека пообиколим.

Пристигането на Слоун в Белия дом бе така набързо, че дори не можа да поспре и да оцени мястото, където се намира. Първото, което забеляза в резиденцията на президента, бяха две полицейски кучета, които душеха около един автомобил.

Тя го сподели с Холанд Тайло, която отговори:

— Това не е нищо. Имаме охрана на покрива и в целия периметър, както и сензори за движение и камери, както и допълнителни устройства, за които предпочитаме да не говорим. Информацията за вас постъпи час преди да пристигнете; в противен случай никога нямаше да ви издадат пропуск.

Тайло я поведе покрай кабинета на вицепрезидента и работните помещения на самия президент, след което спряха пред Овалния кабинет.

— Гари, къде е „Калинката“ в момента? — запита тя агента, оставен на пост отпред.

Той направи движение с брадичката си.

— В гнездото си.

— Съжалявам — обърна се Тайло към Слоун. — Надявах се да можеш да хвърлиш един поглед.

— Към какво да хвърли поглед? Към мен ли?

Слоун веднага разпозна гласа. Обърна се и видя Клодия Балънтайн, застанала на вратата на Овалния кабинет с чаша кафе в ръка и написано с червено мастило писмо в другата. Беше облечена с елегантна смарагдовозелена пола и бяла блуза, която караше червената ѝ коса да изпъква. Приличаше на изтормозен служител, който се опитва да се справи с натрупалата се работа.

— Госпожо президент — започна Тайло, но Клодия Балънтайн я спря с ръка.

— А вие сте?

— Слоун Райдър, госпожо президент. От Сметната палата. Клодия Балънтайн изпитателно я изглежда.

— Изглежда сте от отдела на Лий Портър, права ли съм?

— Да, госпожо.

— Моля ви да поздравите Лий от мен — каза президентът. — Сега ще трябва да ме извините, но се опитвам да осуетя мащабна криза.

— Да, госпожо — отвърна тихо Слоун. — Обезателно. Благодаря ви.

Тайло се засмя, когато двете със Слоун излязоха навън.

— Струва ми се, че те хареса.

Тя отстъпи, за да може шофьорът да отвори задната врата на колата.

— Беше ми приятно да се срещнем, Слоун. МГ-11 често работи заедно със службите. Ако се нуждаеш от нещо, обади ми се.

Лий Портър гледаше как Слоун се приближава към кабинета му, когато личният му телефон иззвъня.

— Добро утро, Лий — чу се гласът на президента. — Изпратили сте ми посетител, без да ме уведомите предварително.

Лий Портър бе свикнал с неочакваните обаждания на Клодия Балънтайн.

— Говорите за Слоун Райдър, госпожо президент.

— Точно за нея.

— Изпратих я, за да поговори с Мартин Гарет, помощника на Джим Тримбъл.

Клодия си играеше със златна статуетка на Марк Крос^[2], която преди принадлежеше на покойния ѝ съпруг.

— Разбирам. Има ли нещо, което трябва да зная за Джим или за Гарет?

— Тримбъл не ме тревожи.

Клодия Балънтайн си позволи да въздъхне с облекчение.

— Остава Гарет.

— Още е рано за заключения, госпожо президент. Днес говорили ли сте с Джим?

— Не още.

— Вероятно ще поиска да се срещне с вас, ако не е включен в дневния ви ред. — Портър ѝ докладва накратко за съобщението на китайското посолство, прихванато от Националната агенция по сигурността, неочакваната реакция на съветника по националната сигурност и за действията, за които се взе решение да се предприемат. — Лично аз не считам, че агенцията ще разкрие каквото и да било, но Слоун Райдър се натъкна на нещо, свързано с Гарет. В момента уточняваме подробностите. Изпратих я, за да си създаде лични впечатления от човека.

— Да не говориш за женската интуиция?

— Райдър притежава набито око за всичко подозрително. Струва ми се, че ще забележи, ако с Гарет нещо не е наред.

— Лий, да не би да се опитваш да ми кажеш, че от него изтича информация?

— Още е рано за подобни заключения, госпожо президент — твърдо отговори Портър.

— Но преди да са изминали седемдесет и два часа, след като Джим Тримбъл ме запозна с плана, наречен „Огърлицата“, китайците свирят отбой и се прибират у дома. Това не ми харесва, Лий. Ни най-малко.

Клодия Балънтайн си припомни за скандалите, които един от предшествениците ѝ бе принуден да изтърпи, когато доказателствата за китайски пари, вложени в американския изборителен процес, станаха причина за порой от обвинения, контраобвинения, подробни разследвания и проучвания от страна на правосъдието. Повечето стигнаха до задънена улица, въпреки че стана ясно, че китайците са се опитали да повлияят на изборите — и до известна степен бяха успели. Сега, навярно поради безрезултатните разследвания, бяха вдигнали мерника си по-нависоко. Да помпат пари в сметките на кандидатите бе едно, но когато целта бе да влияят върху политическите решения, ставаше въпрос за националната сигурност.

Именно там се коренеше проблемът на Клодия Балънтайн: самите агенции, чиято задача бе да се борят срещу държавната измяна, явно бяха корумпирани. Прехвалената находчивост на разузнаването за нея беше безполезна. Ето защо тя разчиташе на човека, на когото можеше да има доверие, вярното куче пазач на правителството, който

заради собствената си незабележимост оставаше пренебрегван от всички. За силните на деня Сметната палата бе последна дупка на кавала и името на Лий Портър не им говореше нищо.

— Лий, докъде стига мрежата им?

— Не зная, госпожо президент. Но няма да се огранича с Гарет. Въобще няма да спра. Не допускам, че вие бихте искали.

— Естествено, че не. Точно обратното, искам да действате, колкото може по-бързо. Тримбъл се притеснява за китайците. Кара и мен да се безпокоя, докато Додж Френч продължава да твърди, че трябва да се придържаме към установения курс. Противоречията стават причина за грешки, които могат да доведат до катастрофа. Длъжен си да ми кажеш пред какво съм изправена, Лий.

Секунди по-късно Слоун Райдър се намираше в кабинета на Портър и разказваше за срещата си с Мартин Гарет.

— Зарадва се да се срещне с човек от Сметната палата — започна Слоун. — Проектът за спътниците явно е важен за Гарет, и то не само защото Тримбъл държи на него. Помощникът на съветника вярва, че е жизненоважен за националната сигурност. Според мен е спокоен и представителен. Ако криеше нещо или посещението ми го безпокоеше, нямаше да го покаже. Значи или е дяволски добър актьор, или е убеден, че това, което прави, е в името на доброто.

— Казваш, че Гарет се държи напълно естествено, защото вярва, че е прав в действията си и каквото и да извършва, в очите му това не е престъпление?

— Ако въобще е престъпник, поне е убеден в правотата си.

Портър извади стара кесия с тютюн, чиято кожа лъщеше от продължителна употреба, и започна да тъпче лулата си.

— Използва думата „ако“. Не ти ли се иска да го оставиш извън подозрение?

— Щеше да е така, ако не беше заемът от банката. Ако можеше да го обясни по някакъв начин...

— Но не можем да го попитаме току-така, защото ще го изплашим. Разговорът ви навярно е регистриран от подслушвателните устройства.

Слоун кимна.

— Да. Междувременно възнамерявам да продължа да проверявам финансовата документация и пътуванията му в чужбина. В последно време Гарет често е напускал страната по нареждане на Тримбъл. Искam да зная точно къде е ходил, в кои хотели е отсядал, за колко време, имало ли е отклонения от предварително заявения маршрут.

— Подозираш, че може да е използвал пътуванията си като прикритие, за да предава информация и да прибира парите ли?

— Обикновено така става.

Портър се замисли над чутото.

— Добре. Ще изпратя Кемени и Пауел да ти помогнат. Но внимавайте. Гарет е използвал както службата, организираща пътуванията на Белия дом, така и тази на военните. Не искам проверките ви да бъдат проследени.

[1] „Уелсли“ — колеж в Бостън, основан от Хенри Фаул Дюрант.
— Б.пр. ↑

[2] Марк Крос — новозеландски художник и скулптор. — Б.пр. ↑

Двадесет и един часа след като Лий Портър бе дал нарежданията си, Сара Пауел се намираше в малък, безличен кабинет на шестия етаж на Съдебната палата. Стаята бе обзаведена с изоставени мебели от Управлението — имаше дървено бюро, нацърбено и изподраскано, и няколко стола с напукана кожа. Дъските на пода бяха разкривени и скърцаха дори под скромното тегло на Сара.

Хенриета Бомонт — федералният окръжен дежурен съдия — изглеждаше не на място в прашната стая без прозорци. Бе облечена с костюм на Армани, върху който носеше многоцветен шал на Версаче. Седнала зад дървеното бюро, четеше молбата на Сметната палата за поставяне на подслушвателни устройства в телефоните на работното място и в дома на Мартин Гарет и в десетина улични телефона близо до Белия дом.

Въпреки че Лий Портър се бе обадил на съдията, Сара Пауел стоя будна цяла нощ, за да подготви необходимите документи. Не можеше да прецени дали се чувства по-зле, отколкото изглежда, или обратното, особено пред тази така добре поддържана жена.

— Лий не иска много, нали? — бе коментарът на Бомонт.

— Само каквото счита за абсолютно наложително, Ваша чест — отговори Сара. Гласът ѝ звучеше, сякаш в гърлото ѝ имаше пясък.

Съдията започна да подготвя заповедите за подслушвателните устройства.

— Важи за шестдесет дни. Достатъчно ли ви е?

— Да, Ваша чест.

— Трябва да поспите — посъветва я Хенриета Бомонт. — Кажете на Лий, че аз съм наредила.

Сара се усмихна.

— Ще го уведомя, Ваша чест. Благодаря.

По подобие на психиатричен кабинет, помещенията на съдията имаха отделен вход и изход. Сара нямаше представа, че следващият посетител бе специалният агент на ФБР Питър Мак. Нямаше как да

знае, че както и Лий Портър, в много случаи Мак се бе обръщал към Хенриета Бомонт, за да получи съдебна заповед. Нито пък можеше да ѝ бъде известно, че съдията, сигурна в грижливо охраняваната си стая, никога не си даваше труд да прибира молбите. Те лежаха хаотично разпилени по бюрото ѝ пред очите на всички.

Питър Мак подаде на съдията искането си и се облегна, докато тя преглеждаше подробностите. Случилото се миг по-късно бе повече резултат от обучението му, отколкото преднамерено действие.

Очите на Мак се плъзнаха по документите в края на дървеното бюро. Да чете на обратно бе умение, което бе усвоил много отдавна. За него не представляваше проблем да разчете името на ищеца или на обекта, Мартин Гарет, описан като помощник на съветника по националната сигурност. Написаното в скоби непосредствено до името привлече вниманието на Мак: (КИТАЙ).

Не за първи път в кариерата си Мак зърваше нещо, непредназначено за неговите очи. В почти всички останали случаи той просто отвърщаше поглед или бързо изтриваше информацията от паметта си. Почти. Имал бе възможност да използва информацията, маскирана по подходящ начин, така че да не може да се проследи източникът ѝ. В този случай, ако не беше обозначението на Сметната палата на първата страница, документът нямаше да привлече вниманието му. Но Мак все още страдаше и се ядосваше на Слоун Райдър за начина, по който го бе зарязала на улицата.

Освен това Слоун го бе изложила пред Додж Френч. Въпреки че последният го бе уверил, че неуспехът му да убеди Слоун да играе на страната на „Янг и Пулен“ е отдавна забравен, агентът чувстваше, че е длъжник на Френч. Сега му попадеше нещо, с което да укрепи позициите си.

Питър Мак разполагаше с три номера на Додж Френч: единият — в столицата, другият — в „Брандиуайн“, имението в Лонг Айлънд, и третият — личният телефон на Френч със сателитна връзка. Преди да се отправи към националното летище, опита да се свърже с номера в окръг Колумбия и се изненада не само че Френч се намираше в дома си, но и че веднага се свърза с него. Тъй като винаги внимаваше, когато се обаждаше от обществени телефони, Мак единствено спомена, че се е натъкнал на информация, която Френч трябва веднага да научи и която може да му съобщи само на четири очи. Додж му даде адреса.

Мак до известна степен познаваше областта Калорама, на север от Шеридън Съркъл. Луксозната група от сгради бе позната като „Дипломатически квартал“. Резиденцията на Френч бе имение от началото на века с фронтони, намиращо се на авеню „Уайоминг“.

Един слуга, който, съдейки по ръста му, служеше и като охрана, придружи Марк до приемна от две части, сякаш пренесена от деветнадесетото столетие. Додж Френч стоеше пред мраморна камина и си топлеше ръцете.

— Питър, радвам се отново да те видя.

— Също и аз, сър.

— Може ли да ти предложи нещо? Кафе?

— Не, благодаря. Трябва да се връщам в Ню Йорк. Пристигнах само за едно денонощие. Имах работа с федералния съдия.

— Вярвам, че си открил, каквото си търсил?

— Да, сър.

Мак се поколеба. Не знаеше как да подходи към следващата част. От него се изискваше да съобщи необходимото, без да се впуска в подробности.

Френч долови неудобството на младия човек.

— Както навярно ти е известно, поддържам добри отношения с повечето федерални окръжни съдии. Предполагам, днес си се срещнал с Хенриета Бомонт?

— Да, сър. Тя работеше върху някаква петиция, подадена от Сметната палата.

— Така ли? Колко необичайно.

— И аз така си помислих, сър. Особено след като молбата им се отнасяше за някой си Мартин Гарет от кабинета на националния съветник по сигурността.

Споменаването на името на Гарет включи алармения звънец в съзнанието на Френч.

— Ясно — бавно отговори той. — Оценявам, че ме осведоми за този факт, Питър. Необходимо е да зная, ако възникне някакъв проблем в кабинета на националния съветник по сигурността.

Френч посочи с жест към трапезарията.

— Убеден ли си, че не желаш нещо, преди самолетът ти да излети?

— Не, благодаря, сър. Като гледам часа, едва ще успея.

— Тогава няма да те задържам. Скоро ще поговорим, Питър. Обещавам.

Френч нареди на слугата да изпрати агента, след което се отпусна в кресло с висока облегалка. Съсредоточи вниманието си върху подаръка, който му бе донесъл Питър Мак, дар, който напомняше кутията на Пандора: веднъж отворена, трудно щеше да се затвори. Едно от нещата, които бяха вътре, надали щеше да може се върне обратно. Колкото до останалото, ако действаше достатъчно бързо, навярно щеше да успее да възпре надвисналата опасност.

Френч никога не беше срещал и не познаваше отблизо Лий Портър, но бе наясно с репутацията му и бе виждал резултатите от работата му. Щом веднъж Портър тръгнеше на лов, не се отказваше, докато не повалеше плячката си. Което означаваше, че на Френч предстои да проведе телефонния разговор, който никога не бе допускал, че ще се наложи да води.

Докато се пресягаше към телефонната слушалка, Френч се сети за приятелката на Мак, тази, която не успя да сплаши или принуди, която причини такива неприятности на Макгрегър. Слоун Райдър... Да не би сега да работеше за Лий Портър?

Ловкия бе получил съобщението по пощата, изпратено до хотел „Четири сезона“ в Ню Йорк. Съдържанието го накара да прекрати престоя си по-скоро, отколкото очакваше и да се качи на първия сутрешен влак за столицата.

Там отседна в скромен пансион, недалеч от авеню „Масачузетс“, който предлагаше специални месечни тарифи за сменили местоработата си служители, които търсеха къде да се настанят, докато чакаха да се освободи къщата или апартаментът им.

В неделя сутринта тръгна заедно с тълпите местни и туристи, които се трупаха под украсената с орнаменти арка, отбелязваща входа на китайския квартал. В навалищата той беше обикновен човек на средна възраст, екипиран с обичайната за целта платнена чанта с храна, който си пробива път към сергиите, предлагащи всякакви деликатеси.

Ловкия влезе в една месарница с името „Щастлива луна“. Промъкна се покрай китайски домакини, струпани покрай тезгяха, и се насочи към малкия кът за хранене в кухнята — място, за което, множество бели и не подозираха, че съществува. В ъгъла, близо до изпускащите пара казани и вертикалния грил, на който бяха нанизани патици, намери Мей Линг.

Лист амбалажна хартия покриваше боядисаната в бледозелено маса. Беше сервирано за двама — пръчици за хранене, салфетки и напукани чашки. Уханна пара, излъчваща аромат на жасмин, се вдигаше от чайника.

— Благословени да са потомците ви — заговори Мей Линг на мандарински.

Тя седна, облегната на стената, без да обръща внимание на подвикванията на готвачите, ударите на касапските ножове и тракането на тежките тигани.

Ловкия приседна на другия стол и отговори на същия диалект:
— Нека всичките ви синове са плодовити, Майко.

Мей Линг се изкикоти. Беше ѝ известно, че Ловкия никога не се беше женил и нямаше деца. Беше последният от рода си и когато умреше, изключителният му талант и тайни щяха да бъдат погребани завинаги.

От своя страна Ловкия знаеше, че Мей Линг беше безплодна. Единствените ѝ деца бяха политическите интриги и смъртта. Двата идеално си допадаха.

— Изглеждате в добра форма — отбеляза Мей Линг, докато един от готвачите занарежда на масата блюда с октоподи, свинско и карантия.

Мей Линг щедро сипа ориз в купичката му и прибута чиниите към него. В продължение на няколко минути безмълвно се храниха и пръчиците им бясно се движеха напред-назад.

— Как е приятелят ви Фат Ли? — поинтересува се Мей Линг.

— Добре — отвърна Ловкия.

— Търсехте него, преди да се съгласите да работите с мен.

— Така е.

Ловкия не бе особено изненадан, че ѝ е известна връзката му с Фат Ли, навярно най-известния астролог на Запад. Ловкия изучаваше това изкуство. Вярваше в предзнаменованията и поличбите, на които хората бяха подвластни и които направляваха човешките действия, както лекият бриз кара падналото листо да плува в някое неподвижно езеро. Никога не приемаше задача, преди да разбере кой стои зад нея и да събере нужната информация, след което да я предаде на Ли. След като хороскопите им бяха готови, Ли му обясняваше значението им. Ако знаменията не бяха благоприятни, Ловкия отказваше работата.

В този случай поличбите вещаеха добро. Но той бе узнал, много по-рано, още като извършваше проучванията си за 1818, че в определено отношение Мей Линг представяше мисията му в невярна светлина. Уверяваше го, че с изключение на полковника от лагера в Северна Корея, неговите умения на убиец няма да му потрябват.

— Този, когото пазиш, се безпокои, че е изложен на опасност — заговори Мей Линг. Побутна към него по амбалажната хартия една снимка. — Според него този човек, брънка от веригата, е събудил подозрение.

Ловкия не докосна снимката. Образът в три четвърти профил бе на мъж над тридесет, с полуотворени устни, сякаш се готви да се

засмее. Ловкия надали разпозна, че фонът от безформени кафяви и зелени петна бяха храстите в двора на Мартин Гарет.

— В какво го подозират?

— Разследват го хора, на които това им е работата. Дочух, че са много опитни в занаята.

— Проучвания, които го правят — Ловкия почука с кокалчетата на ръцете си по снимката — опасен.

— Именно. Но за да се запази най-важният, да се изцери болестта, ще са нужни извънредни методи.

Инстинктът за самосъхранение на Ловкия приличаше на фино настроен камертон. Думите на Мей Линг бяха нежни като пеперуда, кацаща върху цвете. Но камертонът му все пак завибрира.

— Извънредни методи значи — промърмори Ловкия.

Мей Линг втъкна цигара в цигарето си от слонова кост.

— Разбирам предпочитанията ти към дългоцевни оръжия. Но смъртта на този човек не бива да се приема като екзекуция. Трябва да прилича на злополука, така че властите да не задават никакви въпроси. Нека умре, да бъде оплакан и погребан заедно с всякакви съмнения.

— Защото навярно не е единствената връзка.

Мей Линг кимна.

— Така е. И ако има разследване, другите също ще бъдат разкрити. Всеки от тях е все по-близо до най-главния. Всеки представлява огромна опасност.

— Най-главният никога не може да бъде разкрит, защото иначе всичко, което сте подготвили, ще бъде напразно — разсъждаваше Ловкия. — Семейство Чо, 1818 — всичко ще се провали.

Очите на Мей Линг бяха широко отворени и не мигаха, приличаха на две пълни луни.

— Има и друга причина за тревога.

— Причината да го подозират. Мъжът, който допринесе за това.

— Жената, която допринесе за това.

Ловкия реагира, като само леко, но дълбоко, си пое дъх. Последната му задача се отнасяше до жена. Тя беше аматьор, наивница, която нямаше представа, че я използват. Бе предвидено да умре, след като помогне на Ловкия да се върне в Съединените щати след изгнанието му в Марсилия. Но животът ѝ не приключи в онази безлюдна зала на летище „Кенеди“. Дори и в този момент някъде по

света тя го търсеше, чакайки да зърне сянката, издаваща присъствието му.

— Жена — повтори Ловкия, — която работи за преследвачите. Как се казва?

— Вече я познавате. Слоун Райдър. Не можете с пръст да я пипнете. Даже и идеално да инсценирате злополуката, дори и незначително да пострада, преследвачите ще знаят, че е била права. Ако я убиете, ще осуетите собствените си планове.

— Имате ли представа какво знае за мишената? — попита Ловкия.

— Не достатъчно. Ако имаше информация и я съобщеше на началниците си, мишената щеше да бъде подложена на пряко наблюдение. Знаем със сигурност, че разследванията им са още в начален стадий.

— Споменахте израза „пряко наблюдение“. Как го следят?

— С подслушвателни устройства. Предполагам в работата му и у дома. Вероятно са поставили и на други съобщителни средства, до които има достъп.

Правят нещо повече, помисли си Ловкия. Но действат внимателно. Не са убедени. Ако беше иначе, ФБР щеше да извърши проследяване с всички средства.

Значи не е ФБР.

— Необходимо ми е да зная кой извършва наблюдението — каза Ловкия.

— Ще ви доставя колкото може повече информация. Но запомнете: с всеки изминал ден, през който го следят, преследвачите се приближават все повече до нещо, което ще им позволи да приберат мишената. За предпочитане е да се справите с нея, докато все още се движи свободно, а не е скрита някъде на сигурно място и езикът ѝ се е развързал при мисълта какъв ще бъде животът ѝ, когато бъде осъдена за държавна измяна.

— Ще ми бъдат необходими няколко дни, за да се подготвя — уведоми я Ловкия. — След това той повече няма да ви притеснява.

— Нека боговете изсушат езика ви — мрачно произнесе Мей Линг.

Звучеше като проклетие, но, като твърде много неща от китайската култура, беше точно обратното, бе благословия.

Ловкия видя как тя се пресегна под масата и сграбчи две найлонови торби с листни зеленчуци. Торбите бяха в унисон с развлечената ѝ рокля, овехтяло палто и груби обувки.

Преструвайки се, че леко куца, Мей Линг излезе от кухнята, приличайки на хилядите китайски баби, излезли на пазар в неделя. Това бе причината, поради която групата за наблюдение на ФБР не я поглеждаше повторно, щом тя напуснеше сградата на Кънектикът Авеню. До един час жената, регистрирана като една от готвачките и която беше излязла, щеше да бъде записана от видеокамерата как се връща. Всички подробности щяха да се представят и докладват.

Додж Френч навярно никога нямаше да се свърже с Мей Линг, нито да я подтикне към действия, станали причина за събития, които не можеха да бъдат спрени, ако знаеше с колко малко информация всъщност разполага екипът на МГ-11.

През целия уикенд и идната седмица Слоун, Джон Кемени и Сара Пауел разнищваха живота на Мартин Гарет. Поради връзките му с военните и с разузнаването, Кемени застана начело в разследването на пътуванията на Гарет в чужбина.

Тъй като съветникът по националната сигурност имаше достъп до всякакъв транспорт, помощникът му се радваше на същите привилегии и летеше с военни и правителствени самолети, както и с граждански полети. Кемени упорито провери всички полети, с които Гарет бе пътувал, включително от военновъздушната база „Андрюс“ и от „Дълес“. Проучи причините за тези пътувания и установи какво бе правил Гарет в промеждутъка между конференцията на НАТО в Белгия и секретното посещение в Тел Авив, където той и Тримбъл се бяха срещнали с израелските си колеги, за да обсъдят износа на противоракетна технология. Бяха продължили към Санкт Петербург, където пред висшите командири на руските въоръжени сили представиха доклад за мюсюлманската заплаха в Източна Русия.

Навярно на Гарет щеше да му бъде лесно да се изплъзне от официалните си obligations или да се свърже с някого по време на многобройните срещи, в които участваше. Кемени нямаше начин да установи дали това се бе случило, затова провери телефонните разговори, които Гарет бе водил. От хотелите, в които бе отседнал,

Гарет бе звънял само на жена си. Разговорите по работа провеждаше от обезопасените линии на посолствата или консулствата.

Кемени още работеше по тази следа, когато докладва пред Лий и групата. Командировките на Гарет не бяха до известни финансови центрове. Ако бе взимал пари, надали щеше да ги внася в институции, които нямаха закони за опазване на тайната на влога. Би било прекалено рисковано, особено след посещението в Белгия, но лесно би могъл да се измъкне и да влезе в Холандия, където банковата информация се пазеше, както осите пазеха гнездото си.

Сара Пауел не бе стигнала по-далеч. Постави под лупа съпругата на Гарет. Пати Гарет бе защитила магистърска степен по социални науки в Колумбийския университет и бе работила две години в Ню Йорк, преди да се омъжи. Започнала бе нова работа в окръг Колумбия, но бе изоставила обществените служби след по-малко от година, за да роди сина си. Документите сочеха, че Пати Гарет е имала най-добри намерения да се върне на работа, но преди детето ѝ да получи диагноза сърдечна недостатъчност. Бе останала у дома с бебето, но със съпруга си все пак бяха наели медицинска сестра.

На Сара ѝ се струваше, че Пати Гарет води живот, изпълнен с тихо отчаяние. Тя бе единствено дете и родителите ѝ се бяха поминали, докато е била в колежа. Имала е малко пари от застраховки, колкото да преживее, докато завърши, но, все пак са ѝ били нужни студентски заеми.

Нямаше други пари, които Сара да проследи. Подобно на милиони американци, които живееха с ограничени финансови възможности, Пати Гарет използваше кредитни карти дори и когато пазаруваше от бакалницата. Трудно бе да проследи местата, от които пазаруваше, както и „Уол-Март“, „Кей-Март“ и други предоставящи намаления търговски центрове. Пати пазаруваше скромно и пестеливо. Често купуваше от разпродажби.

Слоун и Лий Портър се заеха с подслушвателните устройства. Записите с разговорите на Гарет по телефона пристигаха три пъти на денонощие — в осем сутринта, четири следобед и в полунощ. Ако в тях имаше нещо интересно, времето за реагиране на групата беше ограничено. Което означаваше, че нито Слоун, нито Портър си тръгваха от службата преди три сутринта.

Но записаните разговори на Гарет не разкриха нищо. Много от обажданията по работа бяха до същите хора, с които Гарет имаше основателни причини да разговаря. Личните бяха със съпругата му, с лекаря, който следеше състоянието на сина му, с автомобилния сервиз, с компанията за електронна търговия — нормални контакти за живота в големия град.

След почти цяла седмица пресяване на записите, Слоун настоя Портър да ѝ разреши да се върне към проследяването на парите. Повтаряше, че най-добрият им шанс да установят причината за заема на Гарет бе да намерят тайнствената д-р Сюзан Остроф. Портър бе категорично против.

— Вече започнах да я издирвам — обясни той. — Тя е много по-едра риба. Трябва да внимаваме как ще подходим към нея. Искam да зная повече за Гарет, преди да се насочим към нея.

— В един момент или ще се наложи да го обвиним, или да го оставим на мира — отговори Слоун. — Съдебното разпореждане за подслушване няма да продължава вечно.

— Може да помолиш приятеля си детектив Али за помощ, ако искаш — предложи Портър.

Слоун се изчерви, но не се изненада. Не пазеше в тайна срещите си с Уип. А ако Портър не бе проучил Уип и Сантана, нямаше да направи това предложение.

Нямаше много отворени заведения в три сутринта. „Попай“ на Пета улица беше най-популярното и най-безопасното, защото редовните посетители бяха ченгета, които отиваха или се връщаха от смяна.

Уип Али пое „гробарската“ смяна по същото време, когато Слоун започна работа по записите. Започнаха да се срещат в „Попай“, заведение в стил петдесетте със столове от лъскав хром и червена кожа, предназначено или за късни вечери, или за ранни закуски. Повечето от клиентите бяха полицаи, шофьори на камиони или правителствени служители, прелистващи сутрешното издание на „Поуст“.

Тази вечер Слоун Райдър безцелно ровеше с вилницата си в лека салата, докато Али съсредоточено ядеше денвърски омлет^[1].

— Мълчалива си тази вечер — установи Али.

Слоун вдигна поглед от храната си.

— Не ме разбирай погрешно — отговори тя. — Налага се. Свързано е с работата ми.

Али се засмя.

— Казала си на шефа си за мен и той ме е прекарал през месомелачката си.

— Нима знаеш?

— Когато ми съобщи, че работиш в МГ-11, предположих, че може да се случи. В този град проверяват досието ти по-често, отколкото хващаш простуда.

Али направи знак на сервитьорката да му налее още кафе и после попита:

— Е, какво има?

Слоун му разказа накратко за разследването, върху което работеше.

— Наистина ли си убедена, че има нещо гнило в този човек? — попита Али.

— Има нещо нередно. Но не мога да го открия.

Али не я попита за подробностите. От дните си в армията знаеше за огромните средства, които се отделят за МГ-11. Но разследването все още бе в началния си етап. Някои пътища навярно бяха пренебрегнати или не бяха още изминати. Предложи ѝ един от тях.

— Направихте ли справка за името в Националния криминален информационен център?

Говореше за компютърната база данни на ФБР. Полицията от цялата страна имаше достъп до нея, дори и от патрулните коли, за да провери, ако се налага, дали превозното средство, което е спряла, е откраднато и пътуващите с него не се издирват.

Слоун се намръщи.

— Не, не сме. Този човек има сериозен имунитет. Надали Центърът има нещо за него.

Али не обърна внимание на думите ѝ. От опит знаеше, че понякога най-очевидното средство дава най-добри резултати. Но откри и друга причина, заради която Слоун не следваше рутинната практика. Вече се бе обърнала към ФБР за подслушвателните устройства. Не

желаеше да контактува с Бюрото, освен ако не беше абсолютно необходимо.

— Ще се обадя вместо теб — предложи той. — Мога да го скрия сред няколко други имена и така няма да изпъкне.

Слоун внимателно го изглежда. Портър ѝ бе дал зелена светлина да включи Али в разследването. Ако искаше да продължи, щеше да се наложи да му даде името. Неин ред беше да вземе решение. Защо пък не.

— Мартин Гарет — тихо промълви тя и после му продиктува буква по буква името. — Помощник е на съветника по националната сигурност.

Али не изглеждаше впечатлен.

— Ами хубаво. — Той си погледна часовника. — До десет ще бъда готов. Удобно ли е за теб?

Детективът удържа на думата си. Обади се на Слоун в девет и четиридесет и пет.

— Вашият човек е чист, поне според Националния криминален информационен център — съобщи ѝ той.

— Струваше си да опитаме — отговори тя. — Длъжница съм ти.

— Може би това не е всичко. Следили ли сте го отблизо?

— Само чрез подслушвателни устройства. Веднъж ходих при него.

— Краят на седмицата приближава. Какво ще кажеш да се повъртя около него, в случай че, ако реши да замине... да видя къде обича да ходи, с кого разговаря?

Слоун се поколеба. Това, точно казано, не влизаше в правомощията ѝ, нито имаше някакъв опит в следенето. Но Уип имаше.

— Ти си на ход — съгласи се тя.

— Тогава ми кажи повече подробности.

Мартин Гарет нямаше никаква представа за интереса, който бе събудил в МГ-11, нито имаше понятие, че през по-голямата част от седмицата една сянка се движеше съвсем близо до него и семейството му. Поне докато съпругата му не повдигна въпроса.

Ловкия взе под наем буик „Регал“, защото беше подходящ за квартала на семейство Гарет. Всяка сутрин си купуваше кафе в местната закусвалня и после бавно преминаваше покрай дома им. Сякаш бе един от многото безлични служители с костюми на път за работа.

Но вместо това, след като проследеше Гарет до Вашингтон, Ловкия отново се връщаше. Нямаше намерение да се опита да извърши невъзможното — да последва обекта в Белия дом. Докато Гарет беше там, нямаше защо да го мисли. Имаше други начини, чрез които Ловкия да събере информация за него.

Всекидневието на Пати Гарет бе монотонно. В определени дни Ловкия чуваше да се лее рок музика от наполовина отворения прозорец, докато Пати тичаше осем километра върху наетата пътечка за бягане. Четвъртък беше ден за пране. Пералнята и центрофугата се намираха в гаража. За удобство Пати оставяше вратата отворена при всяко зареждане на машината. Тъй като колата на Гарет я нямаше, Ловкия виждаше стелажа с наредените на него евтини, но добре поддържани инструменти и поовехтелите градински мебели, прибрани за през зимата.

Една сутрин Ловкия видя как майка и син излизат от входната врата и тръгна след тях към местната болница. Там проведе кратък разговор с медицинската сестра, безлична жена на средна възраст, която се поддаде на чара на по-възрастния, хващащ окото мъж, който питаше за един пациент, чието име тя не можа да открие — нищо чудно, понеже болният съществуваше само във въображението на убиеца.

Сестрата работеше отдавна в болницата и добре познаваше Дани Гарет. Когато Ловкия попита за него, тя отговори, че е славно хлапе. Цяло чудо, че операцията била успешна. Момчето обичаше да играе бейзбол и въртеше бухалката като никой друг. Но на всеки две седмици, сякаш по часовник, го водеха за преглед на сърцето. Тя сподели с Ловкия, че така живее в клетка.

Споменаването на бейзбола събуди бдителността на Ловкия. Сред различните вещи в гаража на Гарет имаше кутия с топки и няколко бухалки. Сподели със сестрата, че има двама племенници на възрастта на Дани, които често му идват на гости. Кога играят децата, та и те да се включат?

Сестрата засия и му разказа, че в събота играят близо до езерото Тидал в парка „Уест Потомак“. Дани Гарет никога не пропускал мач. Ловкия ѝ благодари за отзивчивостта и тръгна да си ходи.

Подкара към езерото Тидал, паркира колата и пое през парка. Откритите затревени площи, оградени от двете автомобилни артерии и самото езеро, бяха идеални за целта.

Съвсем ясно си представи свеж, огрян от слънцето съботен следобед: масичките за пикник, натежали от табли с храна, увита с целофан, съпругите вадят безалкохолни напитки от хладилните чанти, докато бащите измерват с крачки разстоянието между базите, помъкнали стари одеяла за постилане. Следва добродушен спор как да разпределят децата в отбори и кой да бъде съдия. След първото хвърляне се чуват радостни викове. Бащите са седнали заедно със съпругите си и окуражават децата.

Какво ли пият бащите?

Бира, безалкохолни или чай с лед. За целта сякаш най-подходящ бе студеният чай. Тъмният му цвят го правеше по-примамлив от прозрачната газирана вода.

Имаше и друг важен фактор: зрителите. Разхождащите се наблизко сигурно спираха за няколко минути да погледат. Един симпатичен, подходящо облечен непознат нямаше да предизвика тревога, дори би останал незабелязан, докато всеобщото внимание е привлечено от играта. Всичко щеше да мине идеално.

Ловкия още веднъж премисли плана, докато караше към града, като бавно се разпростираше във въображението си подобно на кърваво петно. Пое по шосе №50, минаващо покрай международното летище „Дълес“, и се насочи към Мидълбърг, окръг Лаудън, сърцето на Вирджиния. След по-малко от час премина през ширналите се от двете му страни коневъдни ферми, където стопаните се отдаваха на спортове като лов на лисици, поло и стипълчейс^[2]. След ранен обяд, състоящ се от салата от морски дарове, Ловкия тръгна да търси това, което му трябваше.

Ветеринарният кабинет бе елегантно обзаведен и добре оборудван. Ловкия нарочно избра обеден час за посещението си, с надеждата, че собственикът няма да е там. Оказа се така, на мястото му любезен, сериозен млад помощник, изказа съчувствието си за лошото положение на несъществуващия кон, от което Ловкия му се

оплака. Лекарството, което търсеше убиецът, бе в списъка на контролираните вещества в повечето щати. Но законодателите във Вирджиния, самите занимаващи се с отглеждане на коне, тихомълком бяха решили да го махнат от списъка, което губернаторът, и той запален коневъд, бе потвърдил с един замах на скъпата си писалка.

Ловкия предпазливо купи само толкова, колкото се полагаше за състоянието на животното, което беше описал. Тъй като плати в брой, единствената следа от покупката остана в компютъра на ветеринаря, забутана сред десетки други продажби. Дори и да откриеха веществото след токсикологичен анализ на жертвата — малко вероятно, при положение че бе необходимо само миниатюрно количество и тялото бързо щеше изхвърли остатъка — следователите трудно щяха да го проследят чак до никому неизвестния кабинет в Мидълбърг. А и да разпитаха младия помощник, той в най-добрия случай щеше да даде бегло описание на незабележителния мъж на средна възраст, което по никакъв начин нямаше да ги отведе до Ловкия.

Уип Али взе Слоун от апартамента ѝ точно в седем часа сутринта в събота. Носеше голям термос с кафе и още топли кифли, купени от фурната. Хапнаха, докато пътуваха към покрайнините на града, и се отпавиха към панорамния път, свързващ Балтимор и Вашингтон.

Пътят им ги отведе през поредица от индустриални зони до голям склад, заобиколен от висока ограда, завършваща с бодлива тел. На табелата на портата пишеше „Полицейско депо на щата Мериленд“.

— Каза, че щяло да бъде изненада. — Слоун огледа смълчаните, изоставени сгради. — Определено знаеш как да ухажваш момичетата.

Али се засмя и показа значката си на видеокамерата. Огромните врати се отвориха и те вкараха колата в склада. Пако Сантана изникна сякаш от нищото, с недоядено парче пъпеш в ръка. Отвори вратата на Слоун, поздрави я със свенлива усмивка и ѝ предложи да си хапне от плода.

Али ги поведе през грамадното помещение, пълно с военни коли, влекачи и най-различни други превозни средства. Регистрира се при пазача в остъклената му стаичка, след което се обърна към Сантана:

— Подготви ли документите?

С уста, пълна с пъпеш, Пако измърмори, че всичко е готово, като ръкомахаше с плода. Флуоресцентното осветление хвърляше лъчите си върху тъмносин, обикновен на вид шевролет „Събърбън“.

— Става — отбеляза Слоун. — Ако се каните да влачите мъртъв лос.

— Колата е малко по-различна — заобяснява Али. Заобиколиха превозното средство. — Има устойчиви гуми с допълнителен пластмасов ръб. Можеш да изминеш осемдесет километра с осемдесет километра в час, дори и да са спукани. Акумулаторът е в бронирана кутия, а резервоарът е подсилен срещу експлозия.

Той отвори вратата откъм шофьора и ѝ показва купето. Беше облицовано с непробиваема стомана. На всички прозорци имаше бронирани стъкла. Съоръжена бе с дистанционно, което проверяваше за наличието на бомби, и с резервоар с кислород в задната част, в случай че срещу пътниците се използва сълзотворен газ.

— Вратите се отварят само ако освободиш този прекъсвач тук — завърши той, протягайки се зад дръжката на вратата.

Слоун внимателно разгледа всичко.

— Не забравяй това — посочи тя една пушка, окачена до арматурното табло.

— Вярно. Има още оръжия, които ще ти покажа.

Слоун положи длан върху ръката му.

— Извинявай, но във военна зона ли ще се движим?

— Доколкото ми е известно, не — весело отговори Али.

Когато се върнаха в стаичката на пазача, Сантана дръпна Слоун настрани.

— Военните често ни дават на заем разни неща. Конфискували са тази кола от трафикант на наркотици — добави поверително той. — Наистина си я бива. Собственикът ѝ е оцелял при атентат.

— Прекрасна препоръка — промълви Слоун.

Няколко минути по-късно отново се отправиха към панорамния път. При Колидж Парк Сантана, който караше закрыта кола, натисна клаксона и се насочи към платното за излизане.

— Забравил е да си вземе обяда — обясни Али. — Ще се срещнем при езерото Тидал. Имаме предостатъчно време.

В последната купчина записи от подслушвателните устройства, които Слоун беше прослушала, Мартин Гарет се обаждаше на разни приятели и се уговаряше да се срещнат в парка „Уест Потомак“ към десет часа, за да участват в играта. Оставаше им повече от час.

На шестдесет километра на запад Мартин Гарет приключи с нареждането на багажа в комбито си „Волво“. Някога бежово на цвят, сега боята му бе потъмняла до кално кафяво. Петната от ръжда около калниците и броните, следствие от солта, хвърляна по пътищата през зимата, изглеждаха все по-зле.

Гарет хвърли поглед към Пати, която се суетеше с обезопасителния колан на Дани. Момчето се дърпаше, твърдейки, че може да го нагласи само. Лицето ѝ беше отслабнало, с нездрава бледност. Заслужаваше нещо по-добро. Гарет искаше нещо по-хубаво за цялото семейство. Но сърдечният порок на Дани не само ги бе довел до ръба на финансов крах, а беше изсмукал няколко години от живота на Пати, бе ѝ отнел смеха и радостта — животът и любовта бяха загубили значение за нея.

Положението изглежда се влошаваше. Преди няколко дни Пати му съобщи, че ѝ се струва, че е забелязала един мъж да наблюдава къщата им. Зърнала го през прозореца, докато била на пътеката за бягане, и още веднъж, когато излязла, за да простре прането. Гарет настоя да му каже как изглежда и не се изненада, че описанието ѝ бе съвсем неточно. Пати се справяше с цифрите, но ѝ бе трудно да си спомня имена или външния вид на хората.

Все пак той я изслуша внимателно и поговори със съседите. Но никой не можеше да потвърди казаното от съпругата му.

Гарет надали щеше да обърне внимание, ако жена му не настояваше така решително. Постоянното споменаване на непознатия разтревожи Гарет и накрая, както го бяха инструктирали преди много време, се свърза със Сюзан Остроф и ѝ съобщи, че вероятно е под наблюдение. Тя не знаеше за подобно нещо и подметна, че Пати си въобразява. Гарет забрави за случая и го изхвърли от паметта си.

Когато Гарет спря на паркинга, повечето хора се бяха събрали. Докато махаше на съседите си, Дани грабна ръкавицата си за бейзбол и се втурна към игрището. Пати понечи да го последва, но спря, когато Гарет докосна ръката ѝ.

— Нищо му няма. Нека да върви. Помогни ми да пренесем храната.

Съпругата му едва забележимо се усмихна. Гарет знаеше, че тя няма да изпусне Дани от погледа си, докато вървят към масата за пикник. Забеляза зеления събърбън, спрял в края на паркинга, и го

жегна завист. Пати можеше да кара подобен джип или комби, особено през зимата. Щеше да бъде далеч по-сигурен, отколкото старата им трошка.

Гарет се ръкува с другите бащи и вдигна краката си на пейката до масата за пикник. Слънцето галеше лицето му, докато си отвори една кока-кола и я наля във висока пластмасова чаша, пълна с лед. Изпи няколко едри глътки от газираното питие, взе си едно хрупкаво пилешко бутче от препълнената чиния и бавно се запъти към мястото, където Дани поглъщаше напътствията на тренъора си. Мина покрай елегантно облечен по-възрастен мъж с малък, но скъп бинокъл, който висеше на кожена каишка около врата му. Гарет забеляза в ръцете му книга по орнитология и се зачуди какви ли пернати се надява да забележи този ентусиаст. Доколкото знаеше, бреговете на езерото Тидал не бяха известни като места за наблюдаване на птици. Човекът се усмихна и кимна на Гарет, когато се разминаха, после младият мъж чу сина си да го вика.

Ловкия продължи, без да променя крачка, и се насочи точно към масата за пикник, където седеше Пати Гарет с още две жени.

— Извинете, госпожо.

Приятен английски с парижки акцент се лееше от устата му. Той забеляза, че Пати Гарет и другите жени вдигнаха очи с интерес и любопитство.

— Как мога да стигна до Музея Холокоста?

Пати Гарет се смути. Знаеше къде е музеят, но не можеше да се сети за най-прекия път дотам. Приятелките ѝ предложиха няколко маршрута, после и трите заговориха една през друга, а Ловкия се усмихваше, докато ги гледаше. Вече го бяха преценили като безобиден турист с фотоапарат през рамо и книга в ръка. Никоя не забеляза, че другата му длан бе леко свита и в гънките си криеше малка пластмасова торбичка.

Ловкия незабележимо пристъпи, така че ръката му да се намира точно над чашата с кока-кола на Гарет, чиито стени се бяха изпотили от студената течност. Той притисна палец към дланта си, пластмасата се отвори и сив пращец поръси питието, разтваряйки се мигновено. Цветът на течността не се промени.

След като постигнаха съгласие кой е най-прекият път, жените се обърнаха към него и посочиха алеята, която минаваше покрай

Мемориала на Джеферсън. Ловкия им поблагодари и с вежлив поклон се отдалечи.

Слоун Райдър се размърда на седалката за пътници и пренасочи вниманието си от Гарет и играта към съпругите. Видя гърба на един мъж с жълто-кафяво сако и тъмнокафяви панталони. Той небрежно пое по алеята. Една от жените на масата за пикник също проследи с поглед отдалечаващата се фигура, после се обърна към останалите и се включи в разговора. Неясна мисъл си запробива път в съзнанието на Слоун, сякаш странник търсеше посока в нощта. Между жената и мъжа може би имаше връзка. Но мъжът вече бе изчезнал.

Слоун хвърли поглед към Уип Али, който не бе свалил очи от Гарет, откакто бяха пристигнали.

— Започвам да мисля, че май прибързах с Гарет — заговори тя. — Имаше една съвсем дребна нередност, която ме насочи към него. На времето ми изглеждаше достатъчна...

— Щом тогава е била достатъчна, така е и сега — отговори Али, гледайки как Гарет скача на крака, когато синът му удари една фалцова топка в полето извън игрището, завършвайки ининга^[3].

— Имаш информация, която не се връзва. Притежаваш инстинкт да я разпознаеш и да я използваш.

— Зная. Но човекът прави това, което всеки нормален баща прави сутрин в почивните дни.

— Но това, което е било нередно, не се е променило, нали?

— Ни най-малко.

— Тогава се довери на своя нюх. Този има вид, сякаш ще го сложат на корицата на „Тайм“ за баща на годината. Може да заслужава. Но ако не му е чиста работата, ще си проличи. Винаги така става.

Докато Уип се свързваше с Пако Сантана, заел позиция от другата страна на парка, Слоун наблюдаваше как Гарет разговаря със сина си. Момчето стискаше бухалка, но пред него имаше четирима други питчери^[4]. От изражението на детето Слоун долови, че то знае, че няма голяма възможност да удря през този ининг.

Гарет се отдалечи от ромба и се отправи към масата за пикник. Слоун видя как прегръща съпругата си и посяга, за да си вземе питието. После жадно го изгълта.

На сто и двадесет метра по-нататък, скрит зад един шубрак, Ловкия стана свидетел на същото. Сега всичко щеше да се развие бързо.

При хората кетаминът пораждаше халюцинации, предизвикваше спазми на кръвоносните съдове и загуба на паметта. Количеството, което убиецът бе изсипал в чашата на Мартин Гарет, веднага щеше да повлияе на нервната система.

Вкусът на питието се видя приятен на Гарет, силен и сладък. Той посегна към пластмасовата бутилка, за да си налее още, докато в съзнанието си отново виждаше удара на Дани, когато сладостта в устата му стана непоносима. Закашля се, после започна да се задушава. Нещо топло и влажно замъгли съзнанието му. Сякаш огромен червей, запушил гърлото му, бавно се спускаше навътре.

Пати Гарет видя, че съпругът ѝ се задави, изправи се до него и силно го потупа по гърба с отворена длан. Но той извика и впи нокти в гърлото си.

Хората около масата се отдръпнаха в ужас, когато Гарет залитна. Писъците му се приглушаваха от стисналите гърлото му пръсти, но бяха достатъчно силни, за да привлекат вниманието на минувачите. Пати се спусна към него и го прегърна. Мартин Гарет така и не чу виковете ѝ. Наклони се напред, поемайки тежестта ѝ с гърба си, после с див рев се освободи от прегръдката ѝ, като я блъсна на земята. Секунда по-късно нещо червено и мокро падна на масата за пикник. На крачка от лудостта, Гарет бе отхапал парче от езика си.

Устата му бе широко отворена, от нея бликаше кръв. Нямахме как да сподели ужаса, който го бе обзел. Накъсани, гърлени стенания се изтръгваха от гърдите му, всяко придружено от нов поток кръв. Предните части на ризата и панталоните му вече бяха подгизнали. С периферията на съзнанието си долавяше, че е откъснал нещо от устата си, но все повече чувстваше как червеят пълзи през гърлото му надолу към гърдите му, разяждайки всичко по пътя си. Струваше му се, че нажежени въглени прогарят мозъка му. Залитайки, той се отдалечи от съпругата и приятелите си и застана в средата на игрището. Играчите и зрителите с писъци се разбягваха, когато си проправяше път през тях. Действието на кетамина бе толкова силно, че Гарет не разпозна сина си, когато се блъсна в него. Писъците на Дани, причинени от болката,

потънаха в оглушителния водовъртеж, поглъщащ съзнанието на баща му.

Слоун и Али изскочиха от колата и хукнаха с всичка сила, бързо изминавайки петдесетте метра, които ги деляха от Гарет. Али викаше в микрофона, прикрепен на ревера му. След секунди Слоун видя Пако Сантана да се втурва към Гарет подобно на бизон, движейки се диагонално, стремейки се да го изпревари.

Но Гарет се оказа по-бърз. Стигна до булевард „Уест Бейсин“ и хукна напърно през потока от коли. Шофьорът на един идващ автобус с екскурзианти успя рязко да завие, след което превозното средство се качи на бордюра, прегازی лехите с цветя и удари странично едно дърво, преди да спре.

Слоун изгуби от поглед Гарет веднага щом той се залута из черешовата горичка от другата страна на булеварда. Али държеше високо значката си, опитвайки се да забави движението на колите. Слоун видя пролука и се завтече напред. Зад себе си чуваше тежките стъпки на Пако Сантана.

— Той е при водата! — извика му тя. — Няма къде другаде да отиде. Пресечи му пътя!

Слоун смяташе, че ще го доближи отдясно, Сантана отляво, а Али ще покрие пространството между дърветата и брега. Гарет щеше да остане между тях.

Обаче грешеше. Гарет въобще не спря, когато стигна до брега. Воден от неистовата нужда да убие каквото го изяждаше отвътре, той скочи в езерото Тидал и веднага отвори уста. Щеше да удави изчадието.

Слоун за миг свали якето си, изрита маратонките и скочи във водата след него. Ледената вода спря дъха ѝ, но тя продължи да плува до мястото, където Гарет бе потънал. Пое дълбоко дъх и изчезна в тъмната вода. Не беше много дълбоко, но трябваше опипом да го търси. Докосна студеното, меко, кално дъно и отдръпна ръка с отвращение. В следващия момент пръстите ѝ напипаха нещо друго — плат. Крачол на панталон, после глезен.

Слоун стисна глезена като в менгеме и зарита колкото сила имаше с двата крака, опитвайки се да изтегли Гарет на повърхността. Изведнъж конвулсиите му престанаха. Слоун направи грешка, разхлаби хватката си и глезенът отплува. Едновременно с това нещо

тежко я удари по слепоочието. Тя се извъртя, като се държеше за главата, и се опита да изплува на повърхността. Но две ръце се сключиха в смъртоносна хватка около кръста ѝ, не ѝ позволяваха да мръдне, изстисквайки въздуха от измъчените ѝ дробове.

Слоун се вкопчи в ръцете, притиснали диафрагмата ѝ. Черна пелена забулваше съзнанието ѝ. Изглеждаше невероятно, че Гарет беше толкова силен, че досега не му бе свършил въздухът.

Изведнъж, за част от секундата, Слоун разбра, че е свободна. В дробовете ѝ не бе останал никакъв въздух и замаяна, почти удавена, за миг остана неподвижна. Почувства, че се носи. *Няма нужда да умираш*, каза си тя и самата мисъл ѝ се стори нелепа. Но инстинктът ѝ за самосъхранение се задейства и тя с усилие заплува към повърхността.

Почувства слънцето. Пако Сантана, застанал до кръста във водата, без всякакво усилие я носеше към брега. Обърна се и се сблъска с Уип Али, който тъкмо изплуваше на повърхността. Докато кашляше и плюеше вода, Слоун видя лицето на Али с размазана по него кал и кръв. Имаше дълги, дълбоки кървави ивици, където Гарет го бе издрал, докато Али се опитваше да освободи Слоун, счупвайки китката на Гарет.

Али постави ръка под брадичката му, поставяйки я в класическата поза за даване на помощ на удавник. Държа го в това положение, докато Сантана не издърпа Гарет, после го метна през рамо и тръгна през водата. Слоун видя как едрият детектив положи Гарет на стръмния бряг и се приготви да му окаже първа помощ.

Али се повлече към нея и рухна на земята.

— Добре ли си?

Слоун кимна.

— Трябва да му направим изкуствено дишане.

Али я дръпна назад.

— Не знаем какво му се е случило...

— Но той ще умре! — извика тя.

— Няма значение. Вече не — обади се Пако Сантана.

Прокара ръка през лицето на Мартин Гарет, затвори зиналата му уста и склопи клепачите над ужасените му, невиждащи очи.

В същия момент Пати Гарет, която бе успяла да се измъкне от обкръжилите я зяпачи, закрещя.

[1] Денвърски омлет — приготвя се от шунка, яйца, зелени чушки, лук, масло и сол. — Б.пр. ↑

[2] Стипълчейс — конно състезание с препятствия. — Б.пр. ↑

[3] Ининг — полувреме в бейзбола, след изтичането на което двата отбора сменят позициите си. — Б.пр. ↑

[4] Питчер — в бейзбола играчът, който хвърля топката. — Б.пр.

↑

Клодия Балънтайн влезе в Овалния кабинет и обърна поглед към съветника си по националната сигурност. Лицето на Джим Тримбъл беше бледо, очите му бяха зачервени от недоспиване. С лявата си ръка несъзнателно разтриваше рамото си в опит да облекчи въображаемата болка, там където бе прикачена изкуствената му ръка.

— Джим...

Тримбъл се изправи с усилие.

— Госпожо президент.

— Имаш ли новини за Мартин Гарет?

— Ще разполагаме с резултатите от аутопсията след няколко часа. Тогава ще знаем повече. Съпругата му е още под въздействието на успокоителни в Университетската болница в Джорджтаун. Съседите им се грижат за Дани.

— Толкова съжалявам, Джим. Имал ли е някакво заболяване в миналото, заради което да получи подобен пристъп?

— Не.

Секретните служби, които следяха всичко, отнасящо се до висшите служители на Белия дом, бяха информирали Клодия Балънтайн за смъртта на Мартин Гарет.

Гледайки Тримбъл, тя прокле наум проблема с Китай. Искаше й се да му предложи да се прибере вкъщи, но не можеше да си го позволи. Нещо ставаше на другия край на света. Чувстваше го, както морякът предусеща задаващата се буря, която все още е на километри от него.

— Китайците са изтеглили флотата си, Джим — заговори тя. — Изпратили са съобщение до генерал Зеню. Въвеждането в действие на плана „Огърлица“ сега може да се счита за провокация.

Тримбъл знаеше, че ще стане така. При други обстоятелства би привел множество аргументи в подкрепа на „Огърлицата“ — че това е уместна защитна тактика, че дори китайските или руските сателити да засекат американските маневри, могат да ги обяснят някак и да се

извинят. Но внезапната смърт на Мартин Гарет отвори мрачна, студена дупка в душата му, изсмука силите му и не му позволяваше да се съсредоточи.

— Все още не знаем *защо* китайците са се оттеглили — възрази той.

— Това не е причина да прибягваме до „Огърлицата“ — категорична бе Балънтайн.

Тримбъл разбираше позицията ѝ. Разчиташе на Лий Портър да му предостави някаква информация, обяснение *защо* Пекин извършва толкова рязък политически завои, и то точно когато Вашингтон има най-голяма нужда от него. Беше прекалено удобно, а Тримбъл не вярваше в съвпадения. Но от Портър нямаше вест, което означаваше, че няма какво да му съобщи.

Тримбъл реши, че е време да изиграе козове си. Би предпочел да ги запази за друго време, при друга криза. Но не можеше да позволи отново да захвърлят „Огърлицата“ в прашните архиви на склада за военни игри.

— Въпросът с Питър Лин все още чака решението си — припомни ѝ той.

От години Лин беше трън в очите на тайванското правителство. Първокласен журналист, той беше ревностен националист, който неуморно се бореше за присъединяването на острова към Китай. Министър-председателят на Тайван считаше Лин за проводник на политиката на Пекин и всъщност Лин не криеше връзките си и влиянието си в китайската столица. Нито това, че оглавяваше огромна организация, поддържаща присъединяването на Тайван към Китай.

Правителството бе обявило Лин за предател и след съдебно дело, изродило се във фарс, го бе хвърлило в затвора. Този опит да го накарат да замълчи предизвика бурна реакция и Лин се превърна в мъченик. Редиците на последователите му неимоверно нараснаха. Вашингтон не спираше да вярва, че Лин оглавява мощна пета колона, която ще сложи ръка на инфраструктурата на острова в случай на въоръжено нашествие.

— Какво общо има Лин? — запита президентът.

— Ще се кандидатира за парламента в следващите избори — отговори Тримбъл. — Ако спечели, навярно ще бъде в състояние да състави марионетно правителство.

Това заинтригува Клодия Балънтайн. Но също ѝ бе известно, че Тримбъл не бе експерт по тайванската вътрешна политика.

Тя позвъни на секретаря си.

— Открийте Сюзан Остроф и ѝ съобщете, че искам да се срещна с нея, моля.

Половин час по-късно един агент на Секретните служби отвори вратата на Овалния кабинет. Сюзан Остроф неотдавна бе навършила четиридесет години, носеше подчертано строг официален костюм от камилска вълна и нефритенозелена блуза. Блестящата ѝ черна коса бе прибрана в стегнат кок, марковите рамки на очилата ѝ ярко контрастираха с бялата ѝ кожа. Зад трифокалните стъкла тъмните ѝ очи бяха твърди и бдителни. Остроф, която бе защитила два доктората по китайска цивилизация и политика, бе известна сред някои среди като експерт по китайските въпроси.

— Госпожо президент — официално започна Остроф.

— Сюзан, радвам се да те видя отново. Познаваш Джим Тримбъл.

— Естествено. Въпреки че не сме имали възможност да се срещнем след конференцията в Сингапур.

Където щяхте да предизвикате международен инцидент, защото не съгласувахте речта си с мен, помисли си Тримбъл.

Остроф се беше свързала със сингапурските власти, за да проучи отношението на Индонезия към населението от етнически китайци. Тримбъл мина през всички кръгове на ада, за да заличи действията ѝ.

— Приятно ми е да се срещнем, Сюзан — накрая успя да проговори той.

Остроф оглавяваше отдела на Държавния департамент за Китай, така че Тримбъл нямаше как да възрази срещу присъствието ѝ, което прие като кръст, който трябва да понесе. Освен това Остроф беше съученичка на президента от колежа. Последното, както и безспорният ѝ превъзходен ум, я правеше един от водещите в света експерти по китайските въпроси, което ѝ осигуряваше вниманието на президента.

— Сюзан, с Джим обсъждахме някои въпроси около Питър Лин — започна президентът. Тя я осведоми накратко за последните военни събития и за спора относно прилагането на плана „Огърлица“.

— Въпросът е, ако Лин спечели място в тайванския парламент идната седмица, ще представлява ли достатъчно дестабилизиращ

фактор, за да накара Пекин да помисли, че може да окупира острова и да му се размине?

Остроф бавно кимна, докато асимилираше въпроса. Сведе очи към скута и ръцете си. Безименният ѝ пръст никога не бе удостояван с венчален пръстен.

— Според мен това е реална възможност — проговори накрая тя. Тримбъл рязко вдигна поглед.

— Правилно ли ви чух?

Остроф хладно го изгледа.

— Вие и аз имаме различия в мненията, Джим. Но този път навярно сте стигнали до същото заключение.

— Ако става въпрос...

— Следователно бихте ли препоръчали да приведем в действие плана „Огърлица“ като предпазна мярка? — запита президентът.

— Не, не бих — твърдо отговори Остроф.

— Но току-що казахте...

Остроф вдигна ръка.

— Ако ми разрешите да обясня... Една седмица ни дели от изборите. Допускам, че Лин ще има добра възможност да спечели място в парламента. Но ако стартираме „Огърлицата“ и се разчуе, Лин ще има още един аргумент в полза на присъединяването на Тайван. И повод да се бори.

Остроф насочи цялото си внимание към Клодия Балънтайн.

— Госпожо президент, категоричното ми мнение е, че не трябва да задействаме „Огърлицата“, преди да приключат изборите. Ако я въведем в изпълнение по-рано, ще предизвикаме политическа катастрофа.

Тримбъл се отпусна на стола си, докато наблюдаваше как Клодия Балънтайн претегля разсъжденията на Остроф.

Изглежда, че ще загубя, каза си наум той. Първо Френч ме изложи, сега и Остроф.

— Джим, ти как смяташ? — попита президентът.

Той положи всички усилия да придобие хладното спокойствие на Остроф, но думите му прозвучаха упорито и сприхава.

— Госпожо президент, Пекин не действа според очакванията. Да отстрани Ми Зеню и да оттегли флотата си — това е напълно нехарактерно.

— Но нали точно това искахме? — прекъсна го президентът.

— Да, да, така е — започна да заеква Тримбъл. — Може да е било съвпадение. Не зная. Искам да кажа, че не можем да допуснем Пекин дори и да помисли, че би било възможно да прекоси протока и да завземе Тайван.

Клодия Балънтайн го изгледа съчувствено. Изведнъж той престана да бъде съветникът, на когото се уповаваше. Превръщаше се в уморен, покосен от скръб човек.

— Никой няма да окупира Тайван — каза тя. — Сюзан има право. Има множество доводи против „Огърлицата“. Засега замразявам плана и ще видим каква е обстановката след изборите. Ако изберат Лин и започнат разгорещени дебати...

Сюзан Остроф се засмя вътрешно на поражението на Тримбъл. Знаеше, че той винаги мисли, че тя омеква, стане ли дума за Китай. Беше се постарала да не му дава преки доказателства за подобни твърдения. Никой, най-малко Клодия Балънтайн, можеше някога да твърди, че позициите и препоръките на доктор Остроф не са уравновесени и прагматични.

Съществуваше параван, наглед без никакви пукнатини, прикриващ истинския живот на Сюзан Остроф, недопускащ чужди погледи към болката, загубата и страданието сред безрадостния ѝ живот.

Преди десетилетие в продължение на осем невероятни седмици Сюзан Остроф бе страстно влюбена. Обектът на чувствата ѝ беше един изключителен мъж, който не само ѝ подхождаше по интелект, но извади на бял свят чувствеността, на която тя не подозираше, че е способна. Беше си взела отпуска от „Бъркли“ и обикаляше из Азия. Той беше въодушевен от работата си журналист, чиито статии вдъхновяваха местното население и предизвикваха гняв у тайванското правителство.

През онези безценни седмици Сюзан Остроф си възвърна свободолюбивия дух, който отдавна бе загубила надежда, че притежава. Тя и Питър Лин сякаш бяха едно цяло, водеха разговори до късно през нощта, открадваха по някой час денем, за да подарят и наслада на телата си. Той отвори очите и съзнанието ѝ за единен, обединен Китай и всичко, което бе мислила или бе научена да вярва,

остана на заден план. Осъзнаваше необходимостта държавата да възвърне целостта си, копнееше за нея.

После една нощ, докато бяха в леглото, вратата на апартамента беше разбита. Тайванските тайни служби нахлуха, сграбчиха Лин, а нея биха до безсъзнание. Два дни тя премина през всички кръгове на ада, без да знае дали е жив, или мъртъв. После един от последователите му дойде при нея с новината, че са намерили Лин. Израненото му и кървящо тяло било изхвърлено от движеща се кола пред стъпалата на сградата, в която работеше.

Остроф не се отдели от него, докато той не оздравя. Всеки път, когато докосваше някоя рана или сменяше превръзките, които сякаш го пазеха да не се разпадне, чувстваше как гневът ѝ се задълбочава и набира мощ. Болките на любимия мъж я доведоха до просветление, тя разбра справедливостта на неговата кауза, явната правота на възгледите му. Китай трябваше да бъде единен. Тайван бе политическа грешка, извършена от отдавна мъртви политици и победени военни диктатори. Мястото ѝ бе до рамото на мъжа, който щеше да поправи тази грешка.

Но Лин не ѝ позволи да остане.

— Тук е прекалено опасно за теб — промълви той с уста, пълна с изпотрошени зъби. Носът и скулите му изискваха хирургическа намеса и Остроф с мъка го гледаше. — Отново ще дойдат да ме арестуват, а ще приберат и теб, ако те видят тук. Щом го сторят, ще им стане ясно, че могат да те използват, за да ме сломят. Един мъж е най-уязвим, когато заплашат жената, която обича.

Тя дълго се мъчи да го убеди да остане, използва всички средства — от студени, разумни доводи до сълзи. Но Лин не отстъпи. Накрая именно той ѝ събра багажа, защото тя не можеше да намери сили.

— Не бива нито да ми се обаждаш, нито да ми пишеш — заяви ѝ той на летището, докато тя чакаше да се качи на самолета за Сан Франциско. — Да не може никой да направи връзка между нас. — После ѝ обясни какво трябва да направи и защо, и ѝ даде едно име: Додж Френч.

Сюзан Остроф помнеше този ден отпреди десет години, сякаш бе вчера. Всеки професионален ход, който предприемаше, от напускането на „Бъркли“ до постъпването ѝ в Държавния департамент, денонощният труд, за да стане несъмнен специалист по въпросите на

Китай — всичко бе, с цел да помогне да се осъществят идеите, които споделяха с Лин. Колкото по-високо се изкачваше в административния апарат на Вашингтон, толкова по-близо се чувстваше до любимия си.

Избирането на Клодия Балънтайн бе неочакван късмет. Остроф използва познанството си с нея, за да напредне още повече. Сега, с нарастването на значението на Китай за американската стратегия, тя бе станала експертът, на когото Клодия Балънтайн се доверяваше безусловно.

През всички тези години никой не бе разкрил далечната връзка между Сюзан и Лин.

Много скоро Остроф щеше да получи удовлетворение за всички прекарани самотни години. Докато бързо се отдалечаваше от Белия дом, тя чувстваше с абсолютна сигурност, че бдението ѝ почти е приключило. Скоро с Лин щяха да бъдат заедно.

Слоун Райдър никога не бе ходила в морга. Изненада се, че не ѝ прилоша, първата ѝ реакция не бе отвращение, а страхопочитание. Безпощадните светлини и оборудването от неръждаема стомана придаваха на смъртта ослепителна чистота.

Уип Али стоеше до една от масите за аутопсии, тихо разговаряйки с патологоанатома. Изведнъж двукрилата врата рязко се отвори, една асистентка забързано влезе и подаде на детектива компютърна разпечатка.

Слоун видя, че Али чете, както тя предположи, резултатите от аутопсията на Мартин Гарет.

— Сигурен ли сте в това? — попита той патологоанатома, посочвайки един ред от напечатаното. Патологоанатомът се наричаше Грант Лейн. С Али бяха изминали дълъг път заедно.

— Наистина е странно — промърмори Лейн. — Нека да проверя още веднъж в лабораторията. — Той се приближи до телефона, като се почесваше зад ухото.

— Какво има? — обърна се Слоун към Али.

Той ѝ показа справката, пълна с научни термини.

— Кетамин. Знаеш ли какво е това?

Слоун поклати глава.

— Хормонален медикамент. Често се среща по нашите места. Ветеринарите го използват при конете.

— И е открит в кръвта на Гарет? Може ли да се прилага при хора?

— Използват го само най-безнадеждните наркомани. Към него може да посегне човек, който иска много да навреди на някого. Кетаминът предизвиква халюцинации. Причинява също спазми на кръвоносните съдове и загуба на паметта.

За миг в съзнанието на Слоун се върна образът на Гарет с окървавената уста, необяснимите му опити да се самоунищожи и непонятното му поведение.

— Провери ли медицинския му картон? — запита тя. — Може ли действията му да се обяснят с нещо друго?

— Възможно е, но неговият случай не е такъв.

Слоун знаеше, че Али е прочел медицинските сведения за Гарет. Като се изключи незначителният обрив, причиняван от сезонна алергия, Гарет не пушеше, пиеше умерено и бе в прекрасно здраве.

— Искаш да кажеш, че някой му е дал този... кетамин.

— Така изглежда.

— Но хората, с които беше там, му бяха приятели. Възможно ли е да е бил в храната, която е ял? — Тя спря за момент. — Не, храната беше сложена на масата. Не видях Гарет да си взима каквото и да е. Но той наистина пи нещо.

— Нали? И аз го видях.

Слоун си припомни вестникарските заглавия и водещите новини по телевизията: епидемия от салмонела, предизвикана от развалено телешко в хамбургери, сервирани по време на тържество; деца, разболели се, след като яли вносни ягоди, обработвани с пестициди; перилен препарат, съдържащ отрова, иззет от щандовете на магазините.

— Нещо в безалкохолното на Гарет — възкликна Уип. — Вчера, докато лекарите те преглеждаха, Пако и аз преровихме кофата за смет до масата за пикник. Взехме всичко. Жените можеха да си спомнят какво са приготвили и донесли, чак до рибената салата. Предадохме съдържанието на кофата в лабораторията на ФБР. Оказа се, че в храната няма нищо. В консервите и бутилките също. Но не и в пластмасовата чаша, от която пи Гарет.

Той се обърна към Лейн, който още размишляваше над сведението.

— Сигурно ще искаш да обмислиш подробностите няколко дни — меко му заговори той.

Патоанатомът се сепна.

— Уип, знаеш, че съм длъжен да дам на близките достоверна информация...

— Още не сме получили цялостния доклад. Само спомени, че си намерил кетамин в колата му, и ще предизвикаме истинска национална — не, какво говоря — паника в международен мащаб. Всеки, който е пил кока-кола през последните двадесет и четири часа, ще хукне към спешното отделение. Хората ще изливат напитката в канала. Да не забравяме, че този човек беше главен помощник на съветника по националната сигурност. Сигурен ли си, че искаш да направиш изявление и да се подпишеш под него, с което да разгневиш Белия дом?

Целият професионален живот на Лейн бе преминал във Вашингтон и той беше наясно какво става в града.

— Мога да съобщя на съпругата му, че още нямаме окончателни резултати. Но ако вдигне шум...

— Това надали ще стане в скоро време — прекъсна го Али.

Единствения път, когато лекарите не бяха дали на Пати Гарет успокоително, тя бе започнала да плаче и пищи за съпруга си и да къса чаршафите. Сега я държаха упоена, докато някаква нейна леля пристигне от Лос Анджелис.

— А медиите? — сети се Лейн. — Вече душат наоколо. Някакъв тип в парка заснел с камера как Гарет полудява. Телевизиите пускат записа в началото на всички новини. — Той направи физиономия. — Много естетично, нямам думи.

— „Нямаме окончателни резултати.“ Само това ще казваш.

Лейн обмисли идеята за момент.

— Каквото и да предприемаш, гледай да стане, преди госпожа Гарет да е дошла и да е започнала да задава въпроси — каза накрая той. — Най-добре ще бъде така.

Потупвайки Али по рамото с неговото копие от разпечатката, Лейн излезе от помещението.

Али се обърна към Слоун.

— Искам да говоря с Лий Портър.

— Защо?

— В чашата, от която Гарет пи, имаше отрова — напомни й Али.

— Но не и в шишето. Което означава, че някой преднамерено го е отровил.

— Но ние го наблюдавахме, откакто пристигна в парка. Не видях никой дори да го доближава.

Тя замълча, после бавно продължи:

— О, Боже! Един мъж се приближи до масата за пикник. Попита ли жените за него?

— Спомниха си за някакъв възрастен човек, който ги попитал как да стигне до някъде. Казват, че бил французин.

Слоун затвори очи и си представи жените, скупчени около масата. Една от тях гледа към... Накъде гледа? В главата й нямаше образи, само цветове. Жълто-кафяво сако, тъмнокафяви панталони. Един мъж се отдалечава по пътеката, която води към Мемориала на Джеферсън. Но не може да види лицето му.

Гласът на Уип Али я стресна.

— Слоун, какво има?

— Възрастен мъж, който ги пита как да стигне до някъде. Помня, че го видях с периферното си зрение, стори ми се, че има нещо нередно. Не мога да го обясня! Не мога да си го представя.

— Може да се е промъкнал покрай нас. Нищо чудно да е наблюдавал разигралата се сцена — пикника, бейзбола, Гарет отива да гледа играта и оставя чашата си на масата. Но той знае как да постъпи, внимателен е, очарова ги с акцента си, отвлича вниманието им достатъчно дълго, за да пусне наркотика в питието.

— Убит е помощникът на съветника по националната сигурност и ние сме гледали — промълви Слоун, категорично отказвайки да повярва.

— Ето затова искам да поговоря с Портър. Довчера този случай беше ваш. Сега е и мой.

Комплексът на Университетския медицински център „Джордж Вашингтон“ започва от Пенсилвания Авеню и стига до Двадесет и втора улица. Заради близостта му до площад „Вашингтон“ и самия

университет уличното движение покрай него е доста натоварено, преминават много пешеходци. Дори Слоун и Али да знаеха как изглежда Ловкия, нямаше да го забележат как стои под арката на Пенсилвания Авеню близо до паркирана линейка. С черните си панталони и синьо шушляково яке с оранжева емблема, откраднато от университетската закусвалня, приличаше на парамедик на повикване.

Отдалечен на стотина метра, Ловкия видя как кетаминът проникна в организма на Гарет, превръщайки го в обезумяла марионетка. После жената от Ню Йорк, Слоун Райдър, и мъжът, който очевидно беше с нея, се втурнаха след отравения. Накрая третият, много едър мъж се включи в гонитбата от противоположния край на парка.

Присъствието на третия потвърждаваше, че се е извършвало наблюдение. И тримата бяха в цивилно облекло, което показваше, че следят някого или провеждат контраразузнавателна операция. Но каква беше ролята на Слоун Райдър? Довчера приличаше на наивница, която обикаля от едно учреждение в друго по мрачните нийоркски улици.

Два часа по-късно Ловкия се върна в месарницата, където се бе срещнал с Мей Линг. Филмовата ролка, подходящо опакована и скрита в тялото на една прясно заклана патица, бе доставена в китайското посолство.

На следващата сутрин Ловкия закуси в хотел „Ана“ на Двадесет и четвърта улица, където намери малък плик, пхнат в сутрешния му вестник. Проучи фотографиите, усамотен в една кабина на мъжката тоалетна, запомни лицата и подробностите, скъса снимките и ги пусна в тоалетната чиния. Сега знаеше всичко, което му беше нужно за Слоун Райдър, Уип Али и партньора му.

Ловкия изчака Райдър и Али да се смесят с другите минувачи, преди да тръгне след тях. Искаше сам да види къде живее тя.

Портър остави доклада от аутопсията върху кожената си папка и погледна към Слоун, Али и Сантана.

— Искате ли да се включите в разследването? — попита той Али.

— Това е убийство — отговори детективът. — Технически погледнато, случаят е вече мой.

От информацията, която Портър имаше за Али, знаеше, че е всеотдаен в работата си и упорит. Нямахте да се откаже, но бе готов да действа в екип. Портър реши да опита по този път.

— Отдел убийства не може да се заеме със случая. Прекалено е деликатно. Ако участвате, ще бъдете част от моя екип.

Али повдигна вежди.

— Добре. Пако също идва.

Портър хвърли поглед към Сантана, който се усмихна, разкривайки идеално белите си зъби.

Шефът на МГ-11 се обади на началника на полицейското управление, заговори бързо, после подаде слушалката на Али. Разговорът продължи всичко на всичко петнадесет секунди.

Али се обърна към Сантана:

— Шефът каза, че ще работим самостоятелно по специална задача.

— Сигурен съм, че няма да му липсваме — промърмори Сантана.

— Слоун — започна Портър. — Разкажи им всичко от самото начало.

Слоун говори в продължение на половин час. Когато свърши, Али се обърна към Портър:

— Каква е позицията на Белия дом по въпроса?

— Президентът изразява силната си загриженост — отговори ръководителят на МГ-11. — Националният съветник по сигурността го приема много тежко. Исква подробности.

— И?

— Когато приключим, ще му ги дам.

— Ами съпругата на Гарет, приятелите му?

— Аутопсията ще покаже, че е страдал от мозъчен тумор, за който не са знаели.

Портър вдигна ръка, преди Слоун да запротестира.

— Нямаме избор — продължи той. — Ако разкрием използвания кетамин, или ще набедим невинна многонационална компания като потенциална заплаха за потребителите, или медиите ще поставят убийството на висш държавен служител на първа страница и няма да го свалят цяла вечност. И в двата случая това ще хвърли светлина върху разследването ни, което не можем да си позволим. Не обичам да

лъжа никого, най-малко близките на убийтия, но при сегашните обстоятелства няма друга алтернатива.

— Кой ще бъдат посветените? — запита Али.

— Президентът, Тримбъл, ние четиримата, Джон Кемени и Сара Пауел.

— Ами ФБР? Няма ли да проявят любопитство?

— Нищо не са чули по случая, няма и да чуят. Слоун, съгласна ли си с тази схема?

— Мартин Гарет умря, защото го разследвах — промълви тя. — Някой е разбрал. Почувствал се е застрашен и го е убил. Искам да разбера кой е той.

В стаята настъпи гробна тишина.

— Не можеш да бъдеш сигурна, че е свързано с теб — проговори Али накрая. — Гарет изглеждаше най-обикновен човек, но работеше в националната сигурност. Може да има факти в тайното му досие, за които не знаем нищо.

Портър поклати глава.

— Цялото сме го проучили.

— Тогава навярно Слоун е права — заключи Али. — Но все пак не мисля, че убиецът е същият човек, който се е уплашил, че разследват Гарет.

— Защо? — беше въпросът на Портър.

— Защото убийството беше сложно замислено — избоботи Сантана, накланяйки се напред на стола си. — Убиецът е знаел къде ходи Гарет, познавал е навиците му. Било му е известно, че ще бъде в парка през онази сутрин и че наоколо ще има много хора. Това изисква търпение, планиране и опит.

— Какъв човек може да притежава подобни качества? — настойчиво попита Слоун.

— Онзи, когото видях да действа в Латинска Америка — едва чуто отвърна Сантана. — Професионален убиец. Само професионалист може да разбере как да стигне до Гарет при определени обстоятелства. Как да се приближи до него, да го ликвидира и да напусне местопрестъплението, без да го заподозрат. Дори без да го забележат. Предвид ситуацията, изборът на кетамин бе идеален.

В съзнанието си Слоун видя как мъжът с жълто-кафявото сако се отдалечава.

— Трябва отново да разпитаме приятелките на Пати Гарет за французина, с когото са говорили — предложи Али.

— Заеми се с това — посъветва го Портър. — Но много внимателно. Няма нужда да събуждаме подозрението им.

— Можем да направим нещо по-добро — добави Слоун. — Говоря за видеозаписа, заснет от туриста. Когато телевизиите купуват такъв материал, те правят копия. Оригиналът се връща на продавача, с убеждението, че няма да го продаде другаде. Ако открием хората, които са го заснели, и изгледаме целия филм, а не само откъса, който дават по телевизията, може да научим нещо за тайнствения французин.

Али кимна.

— Идеята ти ми харесва.

— Кое то ни отвежда до един човек, с когото Гарет е бил близък — продължи Портър. — Сюзан Остроф. С нейна помощ е взел заема от банката. Време е да я попитаме защо.

— Просто ей така? — учуди се Слоун.

— Не можем да си позволим да чакаме — обясни Али. — Всеки близък с Гарет го познава добре. Това се отнася и за връзката му с Остроф. Ако ни съобщи нещо важно, можем да я включим в програмата за защита на свидетелите, докато приключим разследването.

— Говорете с нея — завърши Портър.

Когато всички станаха да си вървят, Али каза:

— Има нещо, което не обсъдихме. Ако убиецът е знаел, че наблюдаваме Гарет под лупа, знае и кой го е поставил там.

Той погледна Слоун.

— Видях сградата, където живееш. Не е много сигурна. Зная по-добро място.

Клуб „Сърат“^[1] се помещаваше в елегантна, вековна къща на улица Р, недалеч от авеню „Уискънсин“. Когато го основали през 1934 година, първите му членове вярвали, че Мери Сърат, която според слуховете зарязала добрите нрави заради беглеца Джон Уилкис Бут, всъщност била жертва, осъдена на обесване от разгневеното общество, въпреки че нямали доказателство за вината ѝ.

Както повечето настоящи членове, Сюзан Остроф не се вълнуваше от съдбата на Мери Сърат. През годините клубът се бе превърнал от параклис на историята в място, където вашингтонските жени, на възраст от тридесет и пет до осемдесет, чиито кариери бяха свързани с постове във Върховния съд и американската дипломация, тихомълком си помагаха в опитите си да влияят върху политиката на нацията.

Зад главните помещения в постройката имаше малка уединена оранжерия с изглед към покрит с плочи вътрешен двор с фонтан. Правилата на клуба повеляваха да не се нарушава усамотението на член, докато е там.

Додж Френч беше рядък гост на клуба, предпочиташе Сюзан Остроф да му предава информацията си чрез други, не тъй преки канали. Сега седеше срещу нея до прозореца, който гледаше към двора, където врабчета се къпеха във фонтана.

— Свързано е с Питър Лин — започна Остроф веднага щом размениха поздрави.

Френч ценеше прямотата ѝ, въпреки че тя подчертаваше безкомпромисната ѝ същност.

— Клодия се безпокои какво може да се случи, ако Лин спечели място в следващия тайвански парламент.

— В какъв смисъл?

— Че ще започне да лобира открито за присъединяване към Китай. И този път ще получи достатъчно подкрепа, за да наложи референдум.

— И ако това стане, тогава какво?

— Ще приложат плана на Тримбъл „Огърлицата“. — Тонът, с който бяха изречени думите ѝ, показваше нейната антипатия. — Реших, че трябва веднага да те уведомя.

— Вече знам.

Остроф забеляза, че е засегнала чувствителна тема.

— Значи „Огърлицата“ и преди се е споменавала. Гарет има ли нещо общо?

— До известна степен.

Точно такъв отговор очакваше Остроф. Френч рядко споделяше конкретни данни. Държеше информаторите си разделени и в неведение. Само в редки случаи установяваше пряк контакт с хората, които мълчаливо му осигуряваха сведения. Остроф беше свързката на Гарет, ръководеше го, анализираше и подлагаше на оценка действията спрямо Китай, преди да ги предаде по-нататък на Френч.

— Какво стана с него? — предпазливо попита Остроф.

— Все още чакам справката от патоанатома — отговори Френч.

— Прекалено дълго... Много време мина. — Тя забарабани с пръст по кожената облегалка на канапето. — Не разбирам защо. Беше напълно здрав. Или навярно на вас е известно друго?

— Не.

— Кога за последен път разговаряхте с Гарет? — беше новият ѝ въпрос.

— Най-малко преди година — с лекота излъга Френч. — Защо?

— Значи не сте се срещали през последните няколко дни?

— Не.

— Защото ми се обади в събота сутринта и сподели, че вероятно е под наблюдение.

— Прекалено богато въображение — тъжно отбеляза Френч.

— Съпругата му съобщила, че видяла непозната кола близо до къщата им — продължи Остроф. — Както и мъж, който изглежда наблюдавал къщата.

— И двамата знаем, че Пати Гарет е чувствителна жена — беше коментарът на Френч. — А Тримбъл е под голямо напрежение в работата си. Не бих се изненадал, ако то се е отразило и на Мартин.

— Значи според вас това няма нищо общо със смъртта му?

— Някакво въображаемо следене? Не.

Остроф кимна. Убедена беше, че се тревожи без причина, но едно тихо гласче в мозъка ѝ не спираше да нарежда.

— Президентът ще го направи, нали? — каза тя. — Ще активира „Огърлицата“ при всички положения.

— Това няма да се случи — тихо отговори Френч. — Вие, аз, а и други няма да го допуснат. Но трябва да се вземат определени мерки.

Остроф предусети какво престои и изпита ужас. Понякога се чудеше как Френч, който не трепваше пред никакви жертви, изобщо спи нощем.

— Какви? — попита тихо тя.

Френч посегна и я потупа по ръката, сякаш окуражаваше дете. Сюзан Остроф бе прекрасна, но отчаяна жена. Огънят на десетгодишната любов и разстоянието от тринадесет хиляди километра изгаряше сърцето ѝ. Беше се свързала с Френч, защото Лин ѝ бе казал, че Френч е единствената надежда Китай отново да стане единен. Така той се превърна в единствената надежда за Сюзан Остроф да се събере със своя любим.

Сега Френч ѝ каза какво трябва да се направи и обясни защо това е единствената алтернатива. Говореше ѝ истината не от състрадание или да я утеши, а защото за него бе нужно тя да разбере защо точно определени събития ще се случат. Не можеше да поеме риска тя да научи със закъснение и да извърши нещо глупаво.

Видя как раменете ѝ се отпуснаха и очите ѝ заблестяха със свирепа ярост. Почти долавяше как контрааргументите се оформят в съзнанието ѝ, как ги претегля и веднага ги отхвърля. Сюзан Остроф би се постарала да запази всичко, създадено от Лин, защото то представляваше мостът ѝ към него. Но накрая хладният разсъдък взе надмощие. Мостът можеше да се разруши, ако Френч ѝ обещаеше, че много скоро тя ще бъде отново с Лин.

След като Френч свърши, настъпи тишина, нарушавана само от чуруликането на врабчетата. Някъде в къщата стенен часовник отмери часа.

— Нали все още можеш да се свържеш с Лин?

Сюзан Остроф вдигна поглед от скута си, очите ѝ искряха. Имаше начин. Тя и Лин го бяха уредили, преди да напусне Тайпе. Но сигурността на връзката не можеше да се гарантира. Беше я заставил да обещае, че ще я използва само в краен случай. През дългите ѝ

самотни безсънни нощи, дори в миговете, когато би дала мило и драго само за да чуе гласа му, беше удържала на обещанието си.

— Ще му се обадят от Пекин — заговори Френч. — Но той трябва първо да го чуе от теб. Нужно е, за да повярва колко важно е за него да изпълни това, което иска Пекин. Необходимо е да повярва.

— Ще го направя — отговори тя.

На вратата се почука. Остроф прокара ръка през очите си и се намръщи. Прислугата знаеше много добре, че не бива да я безпокои на това място. Тя отвори вратата и взе бележката, подадена ѝ от управителя на клуба.

— Какво има? — попита Френч.

— Странно — промърмори Остроф. — Защо от Сметната палата ще искат да ме видят?

Сърцето на Френч трепна.

— Кой те търси?

— Слоун Райдър.

— Нима?

— Какво има, Додж? Какво иска?

— Помоли ги да ѝ съобщят, че ще се забавиш няколко минути.

Остроф се намръщи, но изпълни, каквото я помоли. Когато управителят излезе, тя попита:

— Е?

— Тази жена е част от екипа, който разследва смъртта на Гарет.

— Разследва ли? Защо? Какво подозира полицията?

Френч деликатно ѝ направи жест да мълчи.

— Не се безпокой. Слоун Райдър няма да ти попречи. Но трябва да си предпазлива с нея. Единствената причина, която обяснява присъствието ѝ тук, е, че свързва Гарет с теб. Заради заема от банката. Сметната палата проучва напосоки избрани федерални служители. Известно ти е. Натъкнали са се на заема, който, ако го проучиш повнимателно, изглежда малко подозрителен. Щом ѝ обясниш за какво става въпрос, ще си отиде.

Остроф долавяше нещо нередно, но не бе в състояние да определи какво е.

— Информацията за заема бе така дълбоко скрита, че не допусках някой да попадне на него — каза тя. — Щом са ровили толкова усърдно...

— Не се притеснявай — чу се мекият глас на Френч. — Нямах какво да криеш. Кажи й истината. Банковите ти документи ще го потвърдят.

Той се изправи и излезе на двора.

— Обади ми се и ми кажи как е минало.

Началото на срещата в президентския офис, в съседство до Овалния кабинет, вещаеше само добро. Президентът набързо се беше снимала с момичетата от организацията „Скаути на Америка“; Тримбъл беше там, както Портър бе помолил. Последният бе влязъл в Белия дом през тунел, който тръгваше от Министерството на финансите. Никой, освен ескорта от Секретните служби и секретарят на президента не знаеше, че той е в сградата.

Президентът и нейният съветник по сигурността бяха стигнали до последната страница от доклада от аутопсията. И двамата прочетоха целия документ, въпреки че Портър беше прикрепил резюме от една страница. Той виждаше как челюстта на Тримбъл бясно трепери, а очите му излъчват неподправен гняв.

— Съобщавате ни, че Мартин Гарет е убит — заговори президентът.

— Всички доказателства сочат това, госпожо президент — отговори Портър.

След като Клодия Балънтайн първа взе думата, Тримбъл се намеси:

— И пазите това в тайна повече от двадесет и четири часа?

— Има основателни причини.

— Трябваше да ме уведомите веднага — не се успокояваше Тримбъл. — Щях да възложя случая на мои хора...

— Джим — гласът на президента бе едновременно нежен и твърд. — Нека първо изслушаме Лий.

Портър често общуваше с Тримбъл и бе свикнал да го харесва и уважава. Но сега Тримбъл му се противопоставяше, вместо да слуша и разбере. Портър се бе подготвил за такава реакция.

Обясни как двамата детективи от отдел „Убийства“ във Вашингтон са били включени в разследването, как всички свидетели били разпитани и физическите доказателства — проучени. Как са

успели да открият кетамина. Описа как разследването е било извършено при пълна секретност и аргументира необходимостта това положение да не се променя.

— Добре, Лий — започна президентът. — Разбирам какво имате предвид. Струва ми се, че прикривате основното. Имам няколко въпроса: Колко дълго патоанатомът ще си държи устата затворена?

— Завинаги — ако го изисква националната сигурност и вие го потвърдите.

— И вдовицата никога няма да узнае истината за смъртта на съпруга си?

Портър почувства остротата на думите ѝ. Клодия Балънтайн също бе вдовица. Все още не бе напълно ясно защо съпругът ѝ е послужил за мишена на убиеца. В сърцето си съчувстваше на Пати Гарет.

— Госпожо президент, убийството на Мартин Гарет, извършено от непознат убиец или убийци, представлява заплаха за националната сигурност.

— И това го прави случай, който трябва да разрешат силите за опазване на реда! — обади се Тримбъл.

— Ако го дадете на ФБР, все едно ще поднесете на тепсия историята на медиите — възрази Портър.

— Имам и друг въпрос, Лий — продължи президентът. — Точно защо поставихте Мартин Гарет под наблюдение?

Тримбъл примигна поразен.

— За Бога, Лий. Какво сте си мислели?

— Беше свързано с разследването, което извършвах — каза Портър. — Нали си спомняте, Джим? Вие изложихте пред президента причините да се даде зелена улица на плана „Огърлица“, а няколко дни по-късно китайците извършиха маневри, след които вашите аргументи загубиха смисъла си. Подозирахте, че изтича информация.

— Така беше, разбира се — отговори Тримбъл. — Но ми съобщихте, че това става в Службата по разузнаването, която е извършила прихващането, и че някой там чака да предаде сведенията от първоначалния източник. Не може да е бил Марти. Той никога не е имал нищо общо с тази служба.

— Имал е, Джим. Изпратихте ми списък на всички от Службата, които са работили с китайците. Но не сте го проверили. Името на

Гарет беше в него, защото преди много време представил някакви доклади за позициите на японците и китайците във форт „Мийд“. Компютрите го свързаха с прихванатите китайски съобщения. Проверихме всички имена. Гарет бе единственият, при когото открихме нещо, което не можехме да обясним. Затова беше нужно да се върнем назад и да проучим всички факти, за да си изясним ситуацията.

Портър замълча.

— Преди всичко вие ни насочихте към него. Получихме информацията от вас. Но не стигнахме далеч. Нямаше за какво да се захванем. Ако имахме, навярно щяхме да му спасим живота.

Тримбъл бе съсипан от този парадокс.

— Лий ме уведоми за Гарет, Джим — каза тихо президентът, после се обърна към Портър. — Лий, твърдите, че убийството на Гарет е заплаха за националната сигурност.

— Вярвам, че е така.

— Значи отново обстоятелствата ни връщат към Китай — отвърна президентът. — Тъй като допуснах, че ще се окаже така, помолих двама души да бъдат на разположение, в случай че се наложи да поискаме помощта им. Сега считам, че е необходимо да излязат на сцената. Лий, ще възразите ли, ако генерал Мърчисън и Додж Френч дойдат при нас?

Беше по-скоро знак на учтивост, отколкото въпрос. Но Лий Портър си напомни, че е дал обещание пред групата си, а той винаги държеше на думата си.

— Уверих екипа си, че само крайно тесен кръг ще бъде запознат с този въпрос — беше отговорът му. — Бих желал да ме уверите, че разследването ще продължи безпроблемно.

— Ще го имам предвид — каза Клодия Балънтайн, след което помоли секретаря си да покани двамата мъже.

Додж Френч забеляза колко бързо ги представиха един на друг и колко мрачна е атмосферата в стаята. Хвърли поглед към Сам Мърчисън, но главният военен съветник на президента само вдигна рамене. Двамата мъже бяха прекарали последните двадесет минути, разменяйки по няколко думи, но никой не знаеше защо са ги повикали.

— Господа — започна Клодия Балънтайн. — Лий Портър има да ви съобщи нещо. Моля, изслушайте го внимателно и задайте

въпросите си, след като свърши. Лий, моля ви да започнете.

Портър описа фактите, които Тримбъл и Клодия Балънтайн вече знаеха, стигна до момента за вероятния убиец и човека, който насочва действията му. Това привлече вниманието на всички. Когато приключи, настана тишина на смайване.

— Сигурен ли сте в това, Лий? — накрая запитва Мърчисън. — Наистина ли имате доказателства, както твърдите?

— Да — отговори Портър. — Очевидно не можем да потвърдим съществуването на убиеца. Но фактите сочат в тази посока.

— Не мога да повярвам — тихо промълви Тримбъл.

— Но залавянето на този убиец ще ни затрудни — обади се тихо Додж Френч. — Това не е нещо, в което имате опит, господин Портър. Нямате право да упражнявате действия, свързани с прилагането на законите, нито хората ви са обучени за такава работа.

— Вярно е, сър.

Френч поклати глава, сякаш целият случай за него бе загадъчен и противоречив. Всъщност беше смаян от фактите, които Портър им представи, поразен, впечатлен и поуплашен колко бързо и безпогрешно следотърсачите на Портър се бяха насочили към Гарет. Беше му пределно ясно как да постъпи, за да спре Портър, но трябваше да действа изключително предпазливо.

— След разследването на Гарет стигнахте ли до някакво заключение по каква причина би предавал информация на китайците?

— Не, сър.

— Следите му отведоха ли ви до някой друг, който може да му е помагал?

— Не.

— Марти Гарет не беше предател! — извика Тримбъл.

Френч кимна.

— Съжалявам, ако съм те засегнал, Джим. Но явно господин Гарет е бил замесен в нещо. Имал е известна връзка със сведения, които идват от това място — информация, която помага на президента да взема решенията си.

После Френч се обърна към Клодия Балънтайн:

— Госпожо президент, според мен преди всичко трябва да решим коя агенция на изпълнителната власт ще се заеме със случая.

— Още е рано — прекъсна го Портър.

— Така ли, сър? Нима ще предпочетете да почакате, докато убиецът нанесе нов удар? Защото, както знаем и двамата, това не е изключено. Действаме на тъмно. Не знаем какво му предстои да извърши, дали жертвата му е само Гарет, или е част от дълъг списък. А е нужно да разберем.

— По него вече работи един детектив. Обясних ви.

— Да, вярно. От вашингтонския отдел „Убийства“. Това наистина ли ви удовлетворява, господин Портър?

Портър бе загубил контрол над положението и не знаеше какво да прави. Френч насочваше разговора в определена посока, а шефът на МГ-11 бе сигурен, че крайната цел няма да му хареса.

— Достатъчно — каза рязко Клодия Балънтайн, търпението ѝ се изчерпваше. — Додж, нека разследването продължи по този начин.

— Госпожо президент, смятам, че това разследване трябва да се повери в ръцете на опитни агенти колкото може по-скоро. Мисля, че ФБР е най-подходящо за целта. — Френч вдигна ръка, за да спре протестите. — Моля, оставете ме да довърша. Разбирам и оценявам необходимостта от строга поверителност, както го формулира господин Портър. Следователно препоръчвам да включим само един агент, някой с по-голям стаж и по-богат опит, запознат с въпросите, свързани с Китай. Човек, който може да разчита на по-сериозна подкрепа, ако ситуацията го наложи.

— Очевидно имате някого предвид — каза президентът.

— Да. Името му е Питър Мак. Нека ви информирам за него.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнем — започна Слоун.

— Бях любопитна какво може да иска от мен Сметната палата — хладно отговори Остроф.

Тя посочи към прозореца, чиято ниша приютяваше два стола и малка маса. Докато се движеше до Слоун Райдър, Остроф се опита да прецени жената, припомняйки си какво ѝ бе разказал Додж Френч за нея.

След като се настаниха, каза:

— Е, с какво мога да ви бъда полезна?

— Познавате ли Мартин Гарет?

— Помощника на Джим Тримбъл. Да, естествено. Това, което се случи с него, е ужасно. В новините съобщиха, че е получил нещо като инсулт.

— Доктор Остроф, добре ли познавахте Мартин Гарет?

— Питате дали сме били приятели? Не. По-правилно би било да се каже, че общувахме професионално. Мартин беше способен аналитик, областта, от която основно се интересуваше, беше Китай. Както и моята. Убедена съм, че ви е известно, че оглавявам отдела на Държавния департамент за Китай.

— Следователно през годините сте си създали близки отношения, основаващи се на работата.

— Обикновено се срещаме по конференции и семинари. И в редките случаи, когато се натъкнем на нещо измежду документите ми, за което считах, че трябва да информирам Тримбъл.

— А обратното?

— Разбира се. Мартин ми изпращаше материали в отдела, ако му се стореше, че могат да ме заинтересуват. Госпожице Райдър, какво целите с подобни въпроси?

— Уредили сте му и сте му гарант за голям заем, за да покрие болничните си разходи.

— Така е. Искан да му помогна.

— Много благородно от ваша страна.

— Госпожице Райдър, вие работите в МГ-11. Повярвайте ми, зная с какво се занимава отделът ви. Навярно ви е известно, че съм твърде заможна.

Прадядото на Остроф бе основал компания за производство на джинси, която с течение на времето стана синоним на Америка, подобно на „Дисни“ и „Макдоналдс“. Сюзан Остроф не бе просто „заможна“, тя бе невероятно богата.

— По ваша препоръка банката е отпуснала на Гарет заема с извънредно ниски вноски — продължи Слоун.

— Да не би да намекувате, че нечий интереси са накърнени?

— Само се питам дали всички тези разговори, проведени от него с кабинета ви и телефона ви у дома, са свързани със заема — или са се отнасяли за нещо друго.

— Госпожице Райдър, финансовата ми документация е на разположение на всеки със съответните пълномощия. Предполагам, че

това включва и вас. Ако вие или одиторите ви искате да ги проверите, моля заповядайте. Няма да откриете нищо нередно. Имам крайно консервативни счетоводители. Колкото до разговорите на Мартин с мен, както в кабинета ми, така и вкъщи, повечето от тях са свързани с работата ни. И нямам намерение да разгласявам съдържанието им, докато или не ме принудите по съдебен ред — в който случай ще ви се противопоставя — или не ми кажете защо си пъхате носа в неща, които, както изглежда, нямат нищо общо със смъртта му.

Дойде време за взимане на решения, рече си Слоун. Остроф се дърпаше, но щеше или да отстъпи, или да престане да отговаря. Инстинктът подсказа на Слоун, че трябва да бъде настъпателна. Налагаше се да постресне тази жена, дори и това да означаваше да позволи на Остроф да надникне в собствените ѝ карти.

— Разполагаме със запис на разговора между вас и Мартин Гарет отпреди два дни — започна Слоун. — В него той звучи много разтревожен. Подозира, че го следят — че на този телефон има подслушвателно устройство. Спомняте ли си този разговор?

Очите на Остроф бяха корави като стомана.

— Предполагам, че имате съдебно разрешение да подслушате разговора?

— Имаме.

— Нека ви съобщя нещо за Мартин Гарет, което навярно не знаете — каза Остроф. — Параноята му беше нещо като професионално заболяване. В неговата работа дори е полезно. Но при Мартин тя беше в повече. Ако проверите записа на онзи разговор, ще си припомните, че му говоря, че във всеки момент половината телефони във Вашингтон се подслушват. Особено в места, изискващи извънредна сигурност.

— Този разговор беше от уличен телефон.

Остров вдигна рамене.

— Както отбелязах, параноя. Госпожице Райдър, струва ми се, че има много по-важни неща, свързани със смъртта на Мартин, отколкото тези, които разгласявате — особено ако сте го поставили под наблюдение. И ако желаете да ми зададете още въпроси, по-добре уточнете какво, по дяволите, искате да знаете за Мартин и какво общо има то с мен.

Слоун срещна погледа на жената.

— Нямам повече въпроси, за момента.

Остроф стана.

— Тогава ще ме извините. Имам друга среща. Нека ви дам съвет, госпожице Райдър. Имам чувството, че сте отскоро в града. Не заставайте на погрешната страна с неподходящи хора.

Първата реакция на Сюзан Остроф беше да се втурне към кабинета си. В сейфа си пазеше купчини компютърни дискове, на които с течение на годините бе записвала информацията, която Мартин Гарет ѝ предаваше. Голяма част представляваше висш политически анализ, далеч извън нормите за конфиденциалност. Ако някой попиташе за дисковете, щеше да ѝ бъде трудно да обясни.

После размисли и се отправи към малкия бюфет — четири маси, осем стола, бар с формата на подкова, облицован с кожа, и поиска от бармана малцово уиски без лед.

След което наум преповтори първата част от разговора с Френч.

Все още очаквам доклада на патоанатома. Това ѝ беше казал Френч, когато тя попита за Гарет. Тя беше проявила настойчивост, защото докладът прекалено се бавеше, но той отклони вниманието ѝ, съобщавайки ѝ за какво бе дошъл, приковавайки мислите ѝ към мястото, където витаеше образът на Лин.

Беше ли възможно Френч да не знае, че Гарет е под наблюдение? Беше ли тя първият — и единственият човек, с когото Мартин бе споделил подозренията си? Разговорът се проведе сутринта преди да умре. Беше изпълнил това, което му нареждаха инструкциите: при спешен случай, истински или въображаем, да се свърже с висшестоящия. С нея.

Остроф отново отпи от питието. Действията на Гарет бяха логични. Последователността им бе безупречна. Обяснението на Френч за доклада на патоанатома бе убедително, тонът му — твърд, но търпелив. Все пак Остроф си припомни мимолетната промяна в държанието на Френч, когато се спомена името на Слоун Райдър. Не ѝ каза доброволно, че знае, че жената работи за МГ-11. Остроф трябваше да прояви настойчивост, за да чуе от него, че Райдър е в екипа, разследващ смъртта на Гарет. След това, преди да успее да го попита още нещо, той започна да ѝ обяснява защо Слоун Райдър е в клуба и че прави проверки за банковия заем.

Но не ми спомена, че Райдър може да задава и други въпроси.

Слоун Райдър бе използвала заема от банката като отправна точка. Основно се интересуваше от телефонните разговори между Гарет и Остроф, от професионалните им взаимоотношения, от връзката между тях...

Знаеш повече за аутопсията на Гарет, отколкото ми казваш, Френч. Известно ти е повече и точка! Да не би да се каниш да се отървеш от мен?

С усилие Остроф потисна паниката, която заплашваше да я задуши. Две противоречиви мисли се бореха в нейното съзнание. Додж Френч, човекът, комуто се бе доверявала в продължение на десет години и който не бе извършил нищо, за да събуди съмненията ѝ. Додж Френч, изкусният манипулатор, навярно бе използвал способностите ѝ срещу нея. Кое беше истина? За да вземе правилно решение, Остроф знаеше, че трябва да пипа много предпазливо.

Но преди всичко трябваше да се погрижи за най-належащото: дисковете в сейфа в кабинета ѝ. Знаеше, че са на сигурно място, в противен случай неочакваният ѝ посетител нямаше да бъде Слоун Райдър, а двама служители от отдела по сигурността на Държавния департамент, които щяха да я помолят да ги придружи до работната си стая и да отключи сейфа.

Остроф пазеше дисковете по две причини. Първата бе дълбоко лична: те бяха живо доказателство за действията ѝ от името на Лин, нещо като любовен дневник. Информацията, която ѝ доставяше Гарет, сведенията, които получаваше и предаваше, където бе нужно, бяха документ за приноса ѝ в грандиозната схема на Френч.

Втората причина имаше по-практичен характер. Сюзан Остроф беше еврейка. Бе израснала, слушайки историите за масовите погроми и геноцида, за златни монети, зашита в подплати на палта, за диаманти, скрити в токовете на обувки. Знаеше, че благоразумният евреин винаги пази нещо — пари, благоразположение, влияние — с които да откупи оцеляването си. Непроницателните евреи бяха оставили костите си в лагерите. Дисковете бяха застрахователната ѝ полица. Ако стигнеха до нея и я обвиняха в държавна измяна, тя щеше да им предаде човека, на когото служеше и чиито нареждания изпълняваше. В критична ситуация можеше да покаже, че е била само брънка от веригата от американски патриоти, застанали на пост, за да бранят страната си.

[1] Мери Сърат (1823–1865) — приятелка на актьора Джон Уилкис Бут, убиеца на Линкълн, несправедливо обвинена в съучастие и осъдена на смърт на 7 юли 1865. — Б.пр. [↑](#)

Доктор Сюзан Остроф излезе от клуба „Сърат“, полите на непромокаемото ѝ жълто-кафяво манто плющяха на вятъра. Али беше със спортни обувки и сако от туид и носеше вехто дипломатическо куфарче. Приличаше досущ на някой млад хоноруван преподавател в колеж, за какъвто тя го взе. Това, че Остроф си направи труда изобщо да го погледне, както и останалите минувачи, му подсказа, че проверява дали не я следят.

Тръгвайки след нея, Али влезе в ритъм със забързаните ѝ крачки. Разговаря със Слоун след срещата ѝ с Остроф. Според служителката от МГ-11, Остроф била твърда като бетон и срещата им била напразна. Али не бе на същото мнение.

След като поспря, Остроф се насочи към Уисконсин Авеню, като не преставаше да се оглежда. Забави ход близо до ъгъла на улица Н и влезе в офисите на „Уестърн Юниън“, разположени в близост с един универсален магазин. Али не разполагаше с много възможности. Нямаше други клиенти, така че не можеше да я последва вътре. Хлътна в магазина и тръгна безцелно покрай манекените на витрината, докато я чакаше да излезе.

Остроф остана не повече от пет минути в „Уестърн Юниън“, което накара Али да заключи, че е подготвила съобщението си, преди да отиде там. Сега тя отново бе в движение, зави по улица М, премина покрай „Четири сезона“, после тръгна по Пенсилвания Авеню и измина целия път до Уошингтън Скуеър. Двадесет и трета улица и Държавният департамент бяха съвсем наблизо, но Остроф не се бе запътила натам. Тя изчезна в станцията на метрото на ъгъла на улица И.

От тази станция можеше да избере два маршрута. Остроф взе „Синята линия“ към Франкония-Спрингфийлд и слезе на половината път, при Пентагона.

Али не очакваше подобно нещо. Този ход бе и благословия, и проклятие. Остроф му показваше връзката — фактът, че се отпрати

към Пентагона веднага след острия разговор със Слоун, не бе съвпадение. За жалост Али не можеше да я последва вътре. Полицейските му правомощия щяха да предизвикат въпроси от страна на военната полиция.

Али тръгна след Остроф през фоайето, видя я как показва картата си на служител в Държавния департамент и после изчезва. Ругаейки тихо, той се върна по същия път към метрото. След бърз поглед към часовника над главата си установи, че ако побърза, може да хване линията към предградията и да стигне до Международното летище „Балтимор-Вашингтон“.

— И на мен не ми е особено приятно, но така иска президентът.

От нотките в гласа на Лий Портър Слоун разбра, че е разочарован. Тя погледна към Джон Кемени и Сара Пауел. Кемени прокара ръка през косата си и промърмори нещо на унгарски. Пауел явно бе посветила цялото си внимание на ноктите на ръцете си.

Слоун осъзна, че Портър говори само на нея.

— Съжалявам, че става дума за Питър Мак — продължи той. — Джон и Сара ще се намесят, доколкото е възможно, но ти можеш да се справиш с него. Ще успееш ли?

— Да — отговори тихо Слоун. Забеляза съчувствения поглед на Сара и сви рамене.

И тримата разбраха, че нещо не е наред още щом Портър се върна от Белия дом. Фактът, че Додж Френч бе успял да убеди президента да включи нов човек в разследването, бе достатъчно лош, но Слоун не можа да повярва, когато Портър спомена името на Питър Мак. Отне й няколко минути да разкаже накратко на Кемени и Пауел каква връзка е имала с Мак и как безрадостно бе приключила.

— Френч какво точно очаква от Мак да направи? — запита Кемени. — Ако е убедил президента Бюрото да вземе участие, защо тогава иска само един човек?

— Първо, защото хвърля прах в очите, като включва само един агент — обясни Портър. — Така изглежда, че продължаваме да бъдем малка, сплотена група.

— Освен това моли да използва конкретен агент — добави Слоун. — Сигурна съм, че е убедил президента, че познава Питър.

Истината е, че знае как да го манипулира. Питър жадува да се издигне. Френч може да му даде такава възможност. — Слоун погледна Портър. — Питър ще иска всичко, което сме научили досега за Гарет и Остроф.

Портър пусна една тънка усмивка.

— Само за Гарет. Няма да му дам името на Остроф. Не смятам, че е добра идея.

Сара Пауел тихичко се засмя.

— Колко си лукав, Лий.

— Ами да.

— Значи ще получи информацията ни за Гарет — продължи Слоун. — Ще минат няколко дни, докато набере скорост. След това имайте готовност за нови предложения.

— Искаш да кажеш, че ще се опита да направлява разследването — решително отбеляза Кемени.

— Хващам се на бас, че ще иска. И ще използва Френч, за да ни въдворява.

Сара Пауел въздъхна.

— Щеше да бъде далеч по-лесно, ако си бе стоял в Ню Йорк.

На вратата се почука и всички глави се обърнаха по посока на Уип Али, който влезе в стаята, последван от Пако Сантана, лъхащ на самолет и почти толкова голям.

Латиноамериканецът се приближи към Слоун и ѝ подаде малък пакет.

— Видеозаписът, заснет от двойката от Уискънсин — промърмори той.

— Пуснах касетата в колата, докато идвах от летището — започна Али. — Виждат се много лица. Качеството не е лошо, но образът се нуждае от изчистване.

— Тук можем да го постигнем — отговори му Портър. — Първата ни работа обаче е да направим копия. Джон?

Слоун подаде на Кемени касетата и той изчезна. После Портър разказа на Али и Сантана какво се бе случило в Белия дом. Ако Али бе ядосан или изненадан от намесата на Френч и натрапването на Питър Мак в разследването, не го показа. Засмя се, когато Портър му спомена, че ще пропусне името на Остроф, когато информира агента.

— Така ще имаме няколко дни, преди Мак да разбере за нея — отбеляза Али. — Нужно ни е това време, за да разберем точно как се

вписва тя в цялата картина.

Обясни им как е последвал Остроф от клуба до офисите на „Уестърн Юниън“ и после до Пентагона.

— Трябва да я следим — продължи той. — Пако ще поеме първата смяна пред къщата ѝ в Джорджтаун. Аз ще го сменя. Ако някой се опита да ѝ играе игрички, ще бъда на линия. В пълна безопасност е, когато е на работа, като се има предвид охраната на Държавния департамент.

— Няма да е възможно да пазиш наблюдението в тайна — изтъкна Портър.

— Затова разчитам на вас да измислите нещо правдоподобно. Била е много по-близо свързана с Гарет, отколкото иска да мислим. Слоун дотолкова я подплаши, че веднага хукна към „Уестърн Юниън“ и Пентагона. На първото място — за да изпрати съобщение, на второто — навярно да се срещне с някого?

— Ще поставя подслушвателни устройства на телефоните ѝ — каза Портър.

— Имайте предвид, че тя ще бъде предпазлива — обади се Али. — Опита се да се свърже с някого. Можете да сте сигурни, че въпросната личност няма да я потърси у тях, дори не и в работата. Ще се срещнат насаме.

— Плочките на доминото започват да падат — чу се гласът на Слоун.

Когато Уип Али убеди Слоун, че след убийството на Мартин Гарет не бива да остава във Вашингтон сама, тя реши, че той иска да я настанят в пазено от полицията жилище. Съгласи се неохотно.

Сега, докато пътуваше с Али през окръг Феърфакс, почувства, че се отпуска за първи път от няколко дни насам. И последните листа бяха се оцветили в есенни краски, природата преливаше от багри. Али ѝ бе казал, че живее в провинцията, и Слоун се изненада, когато той отби от шосе 620 и се насочи към тихото селище, носещо името Имения Брук Хил.

— Че не са имения, не са — обясняваше той, докато пътуваха из местност, която напомняше природен резерват. Почти нямаше тротоари или улични лампи. Къщите бяха различни — строени през петдесетте години дървени домове на скотовъдци и двуетажни сгради в колониален стил, заобиколени от обширни парцели земя. Алеята, по която сви Али, граничеше с малко езеро. На приглушената следобедна светлина Слоун зърна патици, кротко плаващи по повърхността му.

— Красиво е тук — промълви тя.

— Баща ми купи фермата през петдесетте — обясни Али, когато спряха пред постройка от дялан камък и сурови трупи с огромни панорамни прозорци. — След като почина, останахме тук само с майка ми, но тя вече има нужда от специални грижи.

Личеше си, че веднъж седмично домът на Али се поддържа от икономка. Мебелите бяха от шестдесетте, някои от тях претапицирани, дървото блестеше, редовно мазано с лимоново масло. Али я поведе през стаите, докато стигнаха до отделния апартамент за гости. Бюфетът, огледалата, лампите и двойното легло бяха нови. Слоун погледна килима и забеляза следите от мебелите, които преди са стояли там. Знаеше точно какво бе направил Али. След като майка му бе отишла в старчески дом, беше опразнил стаята и бе купил изцяло ново обзавеждане, предмети, които да не му навяват спомени. Слоун бе постъпила по същия начин, две седмици след като майка ѝ си бе отишла на онази метростанция.

— Самостоятелно е — каза Али, показвайки отделната баня. Той посочи плъзгащите се стъклени врати, които водеха към двора. — Едно време идваха елени.

За вечеря Али сложи на барбекюто пържоли. Сипа ароматно червено вино и запали огън, който стопляше сърцето и изпълни къщата с аромат на сух дъб. Слоун неусетно заговори за баща си, какво бе постигнала на Уол Стрийт, как бе настъпил краят на кариерата ѝ там и как се бе озовала във Вашингтон.

По-късно седнаха в двата края на едно дълго канапе. Слоун подви крака под себе си и се загледа как Том Ханкс и Мег Райън играят в своята комедия от грешки „Безсъници в Сиатъл“. Но не успя да види повече от първите няколко кадъра.

Когато отвори очи, минаваше полунощ. Огънят бе догорял и от него бяха останали само купчинка въглени. Тя се бе раздвижила в съня

си и се бе изпънала на канапето. До нея спеше Уип, прегърнал я с една ръка.

Първият ѝ порив бе да се изправи. Да го събуди и да си легнат — в отделните легла. Каза си, че само страхът да не прекъсне дълбокия му сън я кара да се колебае, а не топлото и успокоително усещане за тялото му до нейното. Ръката ѝ се плъзна по гърдите му, разкопчавайки копчетата на ризата му, докосвайки твърдите му мускули. Остана неподвижна за момент, стаила дъх, когато той въздъхна и се размърда, после се притисна към него.

На тридесет километра от Слоун и Уип Али, които спяха на меките отблясъци на камината, Питър Мак бързо потегли по магистралата. Последните дни бяха дълги и трудни. Без предупреждение китайците бяха сменили целия състав на мисията си в ООН. Мак стоя ноци поред, проучвайки документите на новопристигналите, въвеждайки данните им в компютъра, пресявайки стотици снимки и километри видеоленти, за да добие представа за тях. Очите му бяха червени, беше станал раздразнителен. Но той не можеше да не се отзове, когато Додж Френч неочаквано го повикаше.

„Брандиуайн“ бе окъпан в светлини, сякаш имаше празненство. Мак бе въведен от един охранител. Агентът се извини и се отправи към банята. Изплакна възпалените си очи, среса косата си и си оправи вратовръзката.

— Добър вечер, Питър. Или по-точно добро утро — поздрави Френч, когато поканиха Мак в библиотеката.

Агентът си помисли, че стаята прилича на разхвърляния кабинет на преподавател в колеж, само че бе по-просторна.

— Добър вечер, сър.

— Съжалявам, че те извиках тук в този час, но имаме криза. Нещо за пиене?

Мак отказа предложения от Френч арманяк.

Ако имаше криза, мисълта му трябваше да бъде бистра. Предпочете минерална вода.

Френч разглеждаше по-младия мъж над ръба на чашата с коняк. Нужна му бе голяма предпазливост, когато работеше с Питър Мак. Фактът, че агентът беше почти мъртъв от умора, беше от полза за Френч. Щеше по-лесно да го подведе и заблуди. Семената на предразсъдъците срещу общите врагове щяха да попаднат в

плодородна почва. Мак нямаше да мисли така бързо, че да задава неудобни въпроси.

— Има обезпокоително раздвижване във Вашингтон — заговори Френч.

Започна с подробностите около срещата си с президента и нейните съветници, после набързо разказа на Мак за смъртта на Гарет, заподозрян като информатор, който е предавал сведения на Пекин, как последният е имал връзки поне с още един високопоставен правителствен служител. Най-накрая изрече името Сюзан Остроф.

Беше рисковано, защото името на Остроф досега не беше споменавано. Лий Портър го пазеше в тайна. Френч бе сигурен, че Портър и хората му вече са разбрали за връзката между Гарет и Остроф, но пазят информацията за себе си. За да действа правилно, беше необходимо Мак да знае, че и тя е в играта.

Френч обясни хитростите на Портър, после продължи:

— При никакви обстоятелства не бива пръв да споменаваш името на Остроф. От твоя полза е Портър и хората му да смятат, че знаеш по-малко от тях.

Мак внимателно слушаше, като внимаваше да не покаже, че не вярва в чутото. Фактът, че Додж Френч го покани на масата на най-властните на света, прогони изтощението му.

— Говорих с директора — продължи Френч. — Освободен си от текущите си задължения и ще докладваш в управлението във Вашингтон. Всички средства на Бюрото ще бъдат на разположение. Работата ти ще бъде да узнаеш всичко, което екипът на Портър е събрал за Мартин Гарет. Заради тяхното разследване го убиха. Работата ти е да разбереш кой го е извършил и дали Остроф не е следващата потенциална мишена. Тя е твоят ключ. Дръж се за нея. Искам да зная за всякакви подозрителни действия, за всичко различно от обичайното.

— Кой ще бъде човекът ми за връзка?

— Ще докладваш направо и само на мен.

— Има ли Портър някакви подозрения кой може да бъде убиецът?

— Доколкото ми е известно, никакви. — Френч замълча. — Президентът наблюдава развитието, Питър. Предстои ни да потанцуваме с китайците, но някой предварително им показва

стъпките. Говорим за много секретно разследване, затова Портър се занимаваше със случая, а не, да кажем, контраразузнаването на Бюрото. Но сега всичко се промени. Убедих президента, че ни е нужен професионалист. Тя се съгласи. Препоръчах теб. Тя не възрази. — Френч остави последните си думи да увиснат във въздуха. — Вярвам, че мога да разчитам на теб.

Мислите на Мак се зареяха за момент. Пред очите му изникна последната му среща със Слоун, как обидата и гневът му я отблъснаха. Прати я в обятията на друг мъж.

— Чии права са по-големи, сър, моите или на Слоун Райдър и групата ѝ?

Френч се засмя вътрешно. Момчето здраво бе налапало въдицата. Първоначално предполагаше, че Слоун ще представлява проблем за Мак, но явно случаят не бе такъв.

— От Райдър се изисква да те информира за всичко. От друга страна, не ти поставям никакви ограничения. Как ще работиш с нея и екипа ѝ, зависи от теб.

Изпращайки Мак до входната врата, Френч каза:

— Грижи се за себе си, Питър. И запомни, който и да донася сведения на врага, без значение какъв пост заема, отива в затвора.

Докато гледаше как агентът се качва в колата си, изражението на Френч стана сурово. По-малко от три седмици оставаха, докато планът буквално щеше да експлодира. Френч най-много се опасяваше, че Слоун Райдър и приятелят ѝ детектив Али ще продължават да се въртят около Остроф, докато намерят слабото ѝ място. Питър Мак му бе нужен, за да бъде една крачка пред тях, да държи Остроф настрана, докато убиецът, който работеше за Мей Линг, не я премахне.

Питър Мак се движеше по магистралата. Вече не се чувстваше уморен. Думите на Френч му подействаха като чист адреналин. Караше без да мисли, докато изброяваше нещата, които му предстоеше да свърши, преди да поеме за Вашингтон.

Навярно затова не си спомни за активирация се от глас касетофон в джоба на самото си. Беше последен модел, съвсем лек и оборудван с изключително чувствителен микрофон. Касетата съдържаше последните бележки, които Мак бе продиктувал,

напускайки Манхатън, музика и новините, които бе слушал по радиото, докато пътуваше към „Брандиуайн“, и всяка дума, казана му от Додж Френч.

Някъде близо до границата между окръзите Насау и Куинс лентата свърши и касетофонът се изключи. На Мак му се стори, че чу тихо изщракване, но не можа да определи откъде. Погледна индикаторите на арматурното табло. Всичко работеше безупречно.

Слоун мислеше, че на сутринта с Али ще се почувстват неудобно, но когато се събуди, той вече беше станал и отишъл в кухнята. Кафето, което ѝ подаде, ухаеше примамливо. Очите му блестяха. Пиха в мълчание, слушайки сутрешните шумове, идващи отвън. В отношенията им бе настъпила разлика, не можеха да говорят за нея, но я очакваха и разбираха. Въпросът беше как щяха да приемат промяната, която сякаш лежеше в ръцете им като рядко, уханно цвете.

Докато пътуваха към града, започнаха да съставят плана за деня.

— Нека първо да сменя Пако — каза Али. — Досега сигурно е капнал.

— Какво ще правиш, когато Остроф отиде на работа?

— Там нямаме свобода на действие. Ще се уверя, че е стигнала без проблеми, и ще се върна преди обедната почивка. Няма смисъл да вися отвън цяла сутрин. Сградата на Държавния департамент има тридесет входа и изхода. Ако реши да се измъкне, няма да е през парадния вход.

Именно това безпокоеше Слоун, но нямаше какво да предложи.

— Ще поработя върху връзката с Пентагона — каза тя. — С Кемени и Пауел ще прегледаме разпечатките от телефонните разговори на Остроф, може да се натъкнем на нещо. Ако имаме късмет, ще открием поредица обаждания на конкретен номер. Естествено, говорим за Гарет и Остроф — добави тя. — Какво ще правим с убиеца?

— Не ми излиза от ума — отговори Али. — Ще тръгна по дирята на кетамина, откъде може да се е сдобил с него. Но не очаквам прекалено много.

— Защо? Това вещество не се намира под път и над път.

— Тук не. — Той обясни защо. — Дори да ми провърви и да открия откъде го е купил, надали някой ще го помни. Този тип предвижда събитията в далечен план. Не оставя много на случайността. Вероятно се е дегизирал, преди да тръгне да го купува.

— Разполагаме с видеофилма, който Пако донесе. Ако можем да разграничим лицата, да ги увеличим...

— Това също ще бъде от помощ, но и тук ни е нужен късмет.

Пако Сантана паркира близо до къщата на Сюзан Остроф в горната част на Джорджтаун. Той слезе от колата, прозя се, протегна се и тръгна бавно към събърбъна на Али. Премести поглед от Слоун към Али, после отново се взря в Слоун и дяволчето в очите му накара Слоун да се изчерви.

Сантана ги осведоми, че Остроф си е била вкъщи през цялата нощ. Получила една доставка от индийски ресторант на „Уискънсин“ около осем часа. Светлините изгаснали два часа по-късно.

Али изпрати Сантана у дома да спи, след което зае мястото, освободено от партньора му.

Пако Сантана беше много опитен в наблюдението, но направи едно принципно предположение, което се оказа неправилно. Представяше си убиеца като бял мъж, който, имайки предвид това, което се бе случило с Мартин Гарет в парка „Уест Потомак“, предпочита да действа отблизо. За да му се противопостави, Сантана щателно провери периметър от тридесет метра около предната част на къщата на Сюзан Остроф. И през ум не му и мина да провери района зад себе си.

От мястото си за наблюдение над магазина за старинни мебели „Може би, скъпа“ Ловкия наблюдаваше сцената, която се разиграваше долу, и виждаше подробностите, увеличени с израелски военен бинокъл. Когато едрият мъж започна наблюдението си, същото направи и той, като задъвка сушени плодове и ядки вместо пура, отпивайки глътки минерална вода.

Дойде време за смяна на охраната, едрият мъж си тръгна и стройният детектив зае мястото му, а момичето се отдалечи. Ловкия приписа розовите й страни на нещо повече от хладния утринен въздух.

Слоун Райдър се поспря до отворения прозорец на джипа, за да поговори с мъжа, който очевидно ѝ беше любовник, после потегли.

Жалко, помисли си той, че толкова бързо бяха изследвали трупа на Гарет. Ловкия не можеше да предположи какво ще прави Мартин, след като веднъж попадне под въздействието на наркотика. Надяваше се, че ще се втурне към шосето и ще попадне под някоя шеметно движеща се кола. Така щеше да е най-добре. С всичката паника, писъци и объркване, ценни моменти щяха да са изгубени заради тълпата и контрола на движението. Когато патологът се заемеше с трупа, истинската причина за смъртта щеше да се е заличила.

Вместо това Слоун Райдър се бе намесила. Ловкия си припомни обяда с Мей Линг в китайския квартал, когато тя го бе предупредила, че Слоун е изолирала името на Гарет, че го разследва, но няма достатъчно информация, за да оправдае пряко наблюдение. *Не и официално*. Но Райдър все пак беше в парка. Изобретателна и независима, тя не се боеше да следва инстинкта си.

Ловкия не свали очи от нея, дори и докато пръстите му се плъзнаха върху пластмасовия кобур, където държеше оръжието си. Нещо в него му нашепваше, че трябва да се отърве от нея сега, докато предупрежденията на Мей Линг все още отекват в ушите му. Представи си сложния, заплетен сценарий, който щеше да създаде, и отдръпна пръстите от кобура. Слоун Райдър не беше важна. От значение беше жената в къщата.

Нощното бдение бе дало на Ловкия представа за точния обхват и възможности за защитата около Сюзан Остроф. Щеше да е крайно неподходящо да използва оръжие с дълга цев. Но както и смъртта на Гарет, крайт на живота на Остроф също трябваше да бъде заобиколен с въпросителни. Мей Линг беше обещала, че когато дойде времето, Сюзан Остроф ще стане уязвима. Ловкия щеше безпрепятствено да стигне до нея.

— Както обикновено, си във форма, Сам. Свеж като краставичка.

Доктор Били Лебонт беше висок, слаб мъж, леко прегърбен, с което напомняше щъркел. Притежаваше най-деликатните ръце в болницата. Познаваше военния съветник на президента от повече от тридесет години.

Мърчисън се плъзна по меката материя, която покриваше кушетката за прегледи. Помещението в болницата „Уолтър Рийд“ в Бетесда бе същото като съседното, използвано от президента. Широките му прозорци бяха отворени към покрит с трева четириъгълен вътрешен двор, притежаваше всички удобства, от добре зареден бар за напитки, до удобен кът за почивка с плазмен телевизор на стената.

Обличайки отново униформата, Мърчисън разговаряше с Били Лебонт за миналогодишния лов. В политическо отношение лекарят беше пацифист и все пак същите нежни ръце можеха здраво да държат пушка и да улучат лос или виторог овен на четиристотин и петдесет метра. Двамата мъже ловуваха заедно още от колежа.

На вратата се почука.

— Влез — обади се Мърчисън.

Адютантката му, с чин капитан, пъкна главата си вътре.

Мърчисън бе едва наполовина облечен, но нито той, нито капитанът се смутиха. И двамата знаеха, че е виждала много повече. Били Лебонт прикри усмивката си.

— Имате посетител, генерале — отривисто докладва адютантката. — Доктор Сюзан Остроф от Държавния департамент.

Мърчисън вдигна поглед от копчетата на ризата си. Капитанът се зачуди защо генералът изглежда така озадачен и се разтревожи. Мисълта, че Мърчисън може да ѝ изневерява, проблесна в съзнанието ѝ.

— Дай ми една минутка и после я покани, капитане.

— Слушам, сър.

— Май намираш повече от един начин да поддържаш сърдечния си ритъм, а Сам? — подметна лукаво Били Лебонт, докато излизаше.

— Срещата е по работа — сухо отговори Мърчисън. — Ако не ми вярваш, почакай да я видиш. Сякаш е направена от лед.

Когато излезе от помещението, на Били Лебонт се наложи да признае, че жената е слаба и нежна. Далеч не от типа, харесван от Сам.

— Здравейте, Сюзан — заговори Мърчисън, след като вратата се затвори зад нея. — Как разбрахте къде да ме откриете?

— Помощникът ми се обади на вашия и му съобщи, че спешен въпрос, свързан с Държавния департамент, изисква вашата намеса — отговори Остроф.

Мърчисън забеляза бързите ѝ резки движения, колко скована беше — нещо крайно необичайно за студената ѝ същност.

През годините Сюзан Остроф предоставяше на Мърчисън отличния си първокласен интелект, който, независимо от поста му не би получил при други обстоятелства. В резултат той направляваше военната политика към Китай в посоката, която тя и Додж Френч желяеха.

Сам Мърчисън доби опит в политиката след Виетнам. Загуби повече приятели в тази азиатска дупка, отколкото му се искаше да си спомни. Наблюдаваше как цивилните — политиците — постоянно пречат на командването и следователно на воюващите мъже и жени да изпълняват задълженията си. Закле се, че никога повече няма да позволи решенията им да причинят нови кръвопролития.

Въпреки че устоя на думата си по време на войната в Залива, Мърчисън разбираше, че Китай не е Близкият изток. Друг президент, цивилен, се готвеше да поиска от Мърчисън да изпрати ново пушечно месо в защита на Тайван. Клодия Балънтайн недвусмислено показва, че няма да даде острова на Пекин. Кое то означаваше, че тя трябва да си отиде.

Три седмици. По-малко. Важното беше дотогава да следват плана.

Но сложната операция на Мърчисън започна да се проваля. Разни административни служители започнаха да душат наоколо. Беше дадена първата жертва — Гарет. Мърчисън оправи възела на вратовръзката си и се извърна от огледалото, обръщайки се към Остроф, която вървеше пред високите, широки прозорци.

— Е, Сюзан. Какво ви е дошло наум?

— Имаме проблем.

Остроф му разказа за неочакваната поява на Слоун Райдър в клуб „Сърат“, за въпросите, които бе задавала, за пробните фишеци, които бе пушнала.

— Няма никакви доказателства — заключи Остроф. — Но не спира да рови. А тази сутрин, като излязох от нас, един тип ме следеше с някакъв джип.

— Записахте ли регистрационния му номер?

— Разбира се. Ще го проверя, щом отида в службата.

— Не зная как мога да попреча да ви следят — започна Мърчисън.

— Не ви моля да правите нищо — рязко отвърна Остроф. — Мога да се справя с онези от Сметната палата — под категорията ми са. Но искам да разберете какви са намеренията на Френч относно Питър Лин.

Мърчисън забеляза как чертите на Остроф омекнаха, като спомена тайванеца. Струваше му се, че усеща какво предстои.

— Френч иска да попречи на Лин — продължи тя, опитвайки да прикрие възмущението си. — Той ще се оттегли от изборите. Вече осъществих първоначалния контакт. Чака да го потърся отново.

Тя обясни причината за обрата на събитията напоследък.

— Изглежда се справяте добре със ситуацията — отбеляза Мърчисън, стараейки се да запази тона си неутрален.

— Вярно. Така е. Като вас, и аз съм добър войник.

Мърчисън бе потресен от горчивината в гласа ѝ.

— Бих искала да ми обещаете нещо — отново заговори Остроф. — Питър Лин работи през целия си живот, за да може Тайван да се присъедини към Китай. Не са ви известни и половината от жертвите, които е направил. Сега Френч иска да го отстрани. Нужно ми е да ми гарантирате, че нищо лошо няма да му се случи. Когато нещата започнат да се разнищват там, Лин ще бъде един от първите, които полицията ще подгони. Няма да понеса, ако го ранят или арестуват. Няма да оставя да го измъчват. Искам да ми обещаете, че ще го измъкнете.

Мърчисън не допускаше, че Остроф бе способна на сълзи, но видя, че очите ѝ овлажняха.

— Мога да го направя — тихо отговори той. — Мога да го доведа тук.

Остроф кимна и се обърна настрана. Затърси носна кърпичка из дамската си чантичка и я притисна към очите си. Не обърна лице към него, когато заговори.

— Добре тогава. Зная, че ще му помогнете. Не мисля, че Френч би му протегнал ръка, но вие... — когато отново се завъртя към него, Мърчисън се изненада от уязвимостта ѝ, думите ѝ не по-малко го слисаха. — Защото, ако нещо се случи с Лин, ще пратя и Френч, и цялата история по дяволите. Ясно ви е, нали, генерале?

Военният кимна.

По-рано същата сутрин Питър Мак мина покрай къщата на Сюзан Остроф, забеляза събърбъна, паркиран на улицата, и веднага се залови да разбере какво става. Зад тъмните стъкла шофьорът изглеждаше като неясен силует. Мак предположи, че това е Уип Али и навярно е сам.

Агентът реши да използва детектива като прикритие. Отдръпвайки се назад, видя как Остроф се качва в беемвето си и потегля на заден ход по тясната алея. Али последва вносната кола, а Мак подкара след тях по задръстените артерии на Джорджтаун.

Подобно на Уип Али, и Мак бе изненадан, че Остроф се отправи извън града. Намали пред поста на охраната на болницата „Уолтър Рийд“ и показа документ за самоличност. Али реши да не продължава след нея и Мак разбра. Детектив от отдел „Убийства“ щеше да привлече вниманието на охраната.

Мак изчака, докато Али обърне, и се приближи към поста. Документите му предизвикаха у охраната вълна от досада и агентът влезе. Сега единственият му проблем беше времето. Виждаше беемвето на Остроф на паркинга за посетители, но самата тя вече бе изчезнала. Би могла да влезе във всяка от шестте постройките на комплекса.

Мак реши да действа направо. Извадил пропуска си на показ, той се запъти към кабинета на охраната. Там поговори с дежурния офицер, чиято първа реакция беше да попита представлява ли доктор Остроф някаква заплаха. Мак го увери, че случаят не е такъв. Но е нужно незабавно да говори с нея. Кого е дошла да посети?

Дежурният офицер въведе името на Остроф в компютъра и любезно упъти Мак към помещенията, заемани от генерал Самюел Мърчисън.

За да изиграе ролята си докрай, Мак наистина се качи на асансьора до споменатия етаж. Но нямаше никакво намерение да говори с Остроф. Беше открил, каквото търсеше — името на човека, когото тя посещаваше.

Защо Остроф се срещаше с военния съветник на президента в „Уолтър Рийд“? Какво толкова важно имаше, че не можеше да почака,

докато генералът напусне болницата?

Мак видя Остроф да излиза от помещенията на Мърчисън, чу ехото от токчетата, чаткащи подобно на пистолетни изстрели, и ѝ се усмихна, когато тя мина покрай него на път за асансьора. После вратата се отвори и той я последва вътре.

Генерал Мърчисън не видя агента от ФБР, защото не излезе заедно с Остроф от апартамента си. Вместо това, щом вратата се затвори след нея, той бързо вдигна шифрования си телефон. Гласът на Френч звучеше дрезгаво по обезопасената линия.

— Току-що Остроф беше тук — каза генералът без предисловия.

— Какво искаше, Сам?

Мърчисън осведоми Френч за тревогите ѝ относно Лин, настояването ѝ да му се осигури безопасност и заплахите, които беше отправила.

— Опасна е — категорично заяви Мърчисън.

— Няма защо да се безпокоиш за нея — отговори Френч. — Готов ли си да продължиш?

— Да. Но Тримбъл и президентът са ни нужни в кутия — двойното значение на думата го смая.

— Работим по въпроса.

Домът на Портър бе скромна провинциална къща в един от старите квартали на Чеви Чейс. Слоун Райдър тръгна по застланата с плочи пътека, оградена от двете страни с розови храсти, натисна звънеца и чу мелодичен звук, който се разнесе някъде из къщата. Не я очакваха и тя съжали, че не се бе обадила предварително.

— Здравейте. Какво обичате?

Младата жена зад вратата с мрежа против насекоми беше на деветнадесет-двадесет години, облечена с широк суичър с надпис „Университет Джорджтаун“ и анцуг. Кожата ѝ имаше цвят на тъмен карамел, очите ѝ бяха черни като на Портър.

Слоун ѝ показа картата си и се представи.

— Дойдох да видя господин Портър. Той не ме очаква...

— Кой е, Камил?

Облечен с джинсова работна риза, Портър се появи в антрето и застана зад младата жена. Слоун забеляза, че капчици вода проблясват в косата му.

— Слоун... — После се обърна към момичето. — Камил, скъпа, защо не отидеш да си довършиш закуската. Търсят ме по работа. Сега идвам.

— Добре — отвърна тя, без да звучи много уверено.

Портър почака, докато тя се отдалечи, после с един замах отвори вратата.

— Племенницата ми — обясни той. — Студентка втора година е в „Джорджтаун“.

Слоун прекрачи в антрето.

— Съжалявам, че се натрапвам. Трябваше да позвъня.

Портър погледна претъпканото дипломатическо куфарче в ръката ѝ и подпухналите ѝ зачервени очи.

— Не си лягала цяла нощ. Нека ти предложи едно кафе.

Той я покани в къщата и я въведе в малък кабинет, облицован с чворест бор. Имаше внушителна апаратура и овехтяло канапе, чиято

форма подсказваше, че често играе роля и на легло.

Портър я остави сама за няколко минути. Слоун чу гласове и тракане на съдове откъм кухнята. След минута той се върна, подаде ѝ чаша кафе и се настани в стола си.

— Благодаря — каза Слоун и започна да му разказва за Остроф. — Според Уип вчера Мак я е проследил до „Уолтър Рийд“. Докато Али я следял, видял, че Мак се движи отзад.

— Уип последвал ли я е в болницата?

— Не. Преценил е, че ще събуди излишно любопитство.

— Ами Мак?

— Влязъл и останал вътре около четиридесет минути. Нямаме представа какво се е случило там.

— Не си ли говорила с него?

— Оставих две съобщения на мобилния му телефон.

— Да не мислиш, че крие нещо?

— Прекара пет дни във Вашингтон и все още не ни се е обаждал — отговори Слоун. — Дори и от любезност. Но явно работи по случая Остроф. Как въобще е разбрал за нея? Ти каза, че името ѝ не се е споменало на срещата в Белия дом.

— Така е. Не знам откъде е научил.

Портър отпи от кафето си.

— Първо ми разкажи за Остроф.

— Оказа се чиста. Джон, Сара и аз проследихме записите на разговорите от домашния ѝ телефон, кредитните ѝ карти, проверихме къде ходи всеки ден. Не открихме нищо. Няма да можем да се прикачим към телефона в кабинета ѝ до понеделник. Не е излизала от Вашингтон от шест месеца. Преди това е била на почивка в Сейнт Тома във Френчмънс Рийф.

— Проверихме данъчните ѝ документи и банкови извлечения. Каза ми истината — счетоводителите ѝ са консервативни. Парите, които е наследила от семейството си, са вложени в престижна компания, откакто е започнала работа в Държавния департамент. Остроф получава тримесечни извлечения — все пак е един от основните акционери. Заемът на Гарет от банката е напълно законен, въпреки че лихвата е повече от подозрителна. Но не можахме да се свържем с банковия служител, който е обработил документите, защото е във от града до средата на идната седмица.

Портър отмести поглед. Слоун и екипът му бяха работили усилено, но не бяха открили много.

— Не си дошла само за да ми съобщиш това.

Слоун бръкна в дипломатическото си куфарче и извади една палка. Лъскави цветни снимки се разпиляха по масичката за кафе. Всяка беше номерирана в горния десен край. Имаше двадесет и две фотографии.

— Имаше сума туристи на видеокасетата, заснета от семейството от Уискънсин — заговори тя. — В лабораторията махнаха обичайните кадри с паметниците. Само деветдесет секунди са заснети в парка „Уест Потомак“. Превърнаха всеки от кадрите в снимка. Разгледах ги всичките и се спрях на онези, на които има изобразени хора. После подбрах направените преди да пристигнат Гарет и компанията му за софтбоул. Ето кои останаха.

Питър проучи всяка снимка. Някои бяха с по-добър фокус от другите, можеше да различи лицата на мъже, жени и деца. Някои от децата играеха на топка.

— Какво е отбелязано с червено? — попита той, сочейки към кръстчетата, написани с молив за стъкло.

— Известните лица. Уип разпозна мъжете, които играеха, и жените около масата за пикник.

Това изключваше седемнадесет от двадесет и двама. Портър отново се вгледа в останалите петима. Две бяха несъмнено жени. Резолюцията беше толкова добра, че не можеше да става и дума за грешка. Чернокожи жени на средна възраст, всяка с библия в ръка. Носеха чанти през рамо, на които ясно се виждаше символът на пътническа агенция.

Оставаха трима. Един мъж, излегнал се върху одеяло на земята, с лице, обърнато към слънцето, и с немска овчарка, изпънала се напреко върху краката му. Вторият беше около четиридесетгодишен, с приятни черти и стреснато изражение на лицето, сякаш бе изненадан или ядосан, че го снимат с камера. Третата снимка имаше най-лоша резолюция от трите. Разстоянието беше значително и светлината — недостатъчна. Човекът сякаш се бе извърнал от камерата. Виждаха се едва три четвърти от лицето му. От увеличението жълто-кафявото му сако изглеждаше размазано.

— Какво виждаш тук?

— Уип смята, че убиецът е някъде тук — обясни Слоун. — Гарет не беше убит с огнестрелно оръжие или нож — не и по начин, по който извършителят да бъде абсолютно сигурен, че жертвата му е мъртва. Затова е искал да бъде наблизко, да наблюдава резултата от деянието си, за да се увери, че с Гарет е свършено. Според мен ни е гледал как се опитваме да го спасим, дори е изчакал, докато приберат трупа в чувала.

Портър трепна при студения ѝ тон. Навярно изтощението си казваше думата.

— Какво целиш с това, Слоун?

Тя остави кафето си.

— Уип вкара тези три снимки в компютъра на отдел „Убийства“, търсеше сходство с някой от известните престъпници. Освен това помоли за съдействие колегите си във Вирджиния и Мериленд. Не откри нищо. Искан да разширя мрежата още повече, като използвам базата данни на ФБР за търсените заподозрени в убийство и компютрите на Секретните служби.

Портър усети, че стомахът му се присвива.

— Защо Секретните служби? Да не мислиш, че някой от тези тримата може да е чужденец?

— Не зная. Но предполагам, че отделът им за разузнаване в чужбина ще бъде наясно.

— Нещо събуди подозренията ти, Слоун. Какво?

— Многократно превъртах лентата — отговори тя. — Отначало смятах, че Гарет е бил убит, защото го разследвахме. Ами ако има и друга причина? Ако са го убили, защото вече не им е бил нужен? Какво ли е извършил, че да решат да го ликвидират?

— Нещо, свързано с Остроф?

— Нищо чудно.

— Но когато се срещна с нея, тя не тъгуваше ли за Гарет?

— Странно поведение, не ти ли се струва? Веднага щом се разделихме, тя се отправи към „Уестърн Юниън“. Защо ѝ е на Остроф, която разполага с най-надеждните комуникационни системи, да постъпи така? За да запази нещо в тайна. Това не е съобщение, за предаването на което ще се довери на своите телефони и факсове — не и след като е разговаряла с мен.

— Искаш да кажеш, че Гарет е изпълнявал някаква задача и е убит не само защото сте го разследвали, но и понеже вече не е бил необходим. После насочваш вниманието си към Сюзан Остроф и тя реагира по необичаен начин. Изпратеното чрез „Уестърн Юниън“ съобщение може да е било последната ѝ задача и сега може и нея да изхвърлят през борда. Правилно ли те разбирам?

Слоун кимна.

— Тя е съвсем сама, Лий. Уип и Пако я пазят, доколкото могат, но не могат да го правят до безкрай. Уип ще ти каже, че следенето ѝ не е пълноценно, има пролуки, през които всеки убиец може да се промъкне.

Портър взе една от трите снимки.

— Жълто-кафяво сако. И преди го забеляза. Мислиш ли, че е той?

— Той беше най-близо до жените на масата за пикник. Спомниха си, че са разговаряли с него. Беше в непосредствена близост с храната и напитките на масата. Имал е десет, а може би и петнадесет секунди да отрови колата му.

Портър отново погледна снимката, мъчейки се да види нещо отвъд зърнистия образ, да проумее тайната, която се криеше там. Ясно му беше, че Слоун е правила същото часове наред.

Проблемът беше, че като се има предвид апаратурата на Сметната палата, това беше най-доброто, което можеха да постигнат. Имаше лаборатории, например на НАСА в Кейп Каневерал, където увеличаваха снимките, направени на Марс, или на самолетните заводи в Пасадена, Калифорния. Портър можеше за една нощ да получи увеличение на фотографияте и от двете места.

— Можем да се обърнем към Секретните служби — каза той. — Там имат отлично оборудване.

Слоун кимна.

— Така е по-добре. Когато бях в Белия дом, се запознах с един агент, Холанд Тайло. Струва ми се, че мога да помоля нея.

— Тя ще иска да знае представлява ли въпросната личност заплаха за президента.

— Няма признаци за това. Като изключим, че познава президента от колежа, Остроф не е имала често работа в Овалния кабинет. А и

Гарет, въпреки че е работел в Белия дом, не е контактувал с президента. Да видим дали от машините на Тайло ще изскочи зайче.

Портър познаваше Тайло, неизменната сянка на президента.

— Ами Бюрото?

Слоун сви рамене.

— Нямаме кой знае какъв избор. — Слоун събра снимките и се изправи. — Обадох се в кабинета на Мак и оставих съобщение, че искам да се срещнем в десет часа.

Слоун набра номера на Белия дом от телефона в колата си. Извади късмет. Дежурството на Холанд Тайло тъкмо свършваше и тя се съгласи да се срещнат във фойето на хотел „Уилърд“, на две пресечки от жилищната сграда, заемана от служителите.

След години ремонти европейското великолепие на „Уилърд“ старателно бе възстановено. Заобиколени от махагонови корнизи с позлатени ръбове, Слоун и Тайло се срещнаха в една ниша, близо до рецепцията. Шумът от постоянната навалица от гости, които имаха нужда от съдействие, приглушаваше разговора им.

Слоун ѝ подаде плика с трите снимки.

— Нужна ми е помощта ви — каза тя и започна да обяснява.

Тайло не погледна фотографиите, докато Слоун не привърши. После бавно заразглежда всяка една.

— Не съм ги виждала сред лицата, представляващи заплаха — заключи накрая тя и това бе съвсем вярно. Онова, което Тайло премълча, бе, че образът на мъжа с жълто-кафявото сако разпали жаравата на далечен спомен, който тя не можеше напълно да си възвърне.

— Има ли нещо, което е необходимо да зная във връзка със сигурността на президента?

— Не. Само прекарайте тези снимки през компютърните данни за издирваните от Секретните служби и евентуално машините да свържат лицата на мъжете на фотографиите с човека, когото службите може би наблюдават или за когото имат някакви сведения.

— Точно бях тръгнала към управлението — отговори Тайло. — Ще ги оставя и ще ги отбележа като спешни, но навярно ще изминат

двадесет и четири, дори четиридесет и осем часа, докато получим резултат.

— Каквото и да успеете да направите, ще бъда благодарна. — После Слоун ѝ спомена, че НАСА и Лабораторията за разработване на реактивни двигатели ще извършат увеличението. Ако успеят да избистрят образите, веднага ще предаде снимките на Тайло.

Докато гледаше Слоун, в главата на Тайло сякаш заговори някакво гласче. Сигурна беше, че служителката на МГ-11 казва истината, че не съществува заплахата за президента, но...

Тайло реши да направи нещо повече от това да маркира фотографиите като спешни. Самата тя щеше да ги пусне през компютъра. Ако машината не покажеше нищо, а малкото гласче не спреше да нарежда, имаше още две очи и други компютри, които можеха да обработят фотографиите. Особено онази на мъжа с жълто-кафявото сако.

Слоун изчака пет минути в приемната на управлението на ФБР, после един охранител я придружи до горе. Подозираше, че Питър Мак ѝ играе психологически номера.

В асансьора охранителят не натисна копчето за четвъртия етаж, където се намираше управлението на отдела по разузнаване. Кабината спря два етажа над него и тя тръгна по широк коридор, който завършваше с врата с надпис „Специални операции“.

Слоун нямаше откъде да знае, че влиза в един от районите с най-ограничен достъп. На жаргона на ФБР мястото бе известно като „скритата зона“. Тук Бюрото работеше със съдействието на Агенцията за национална сигурност, за да прихваща предавания, излъчвани от намиращи се на територията на САЩ чуждестранни посолства, комуникации чрез сателити, по телефона, чрез факс, куриер или по пощата. Тук се взимаха решения за задачи, които не ставаха обществено достояние, те получаваха одобрение и се възлагаха за изпълнение. Задачата можеше да бъде проникване на федерални агенти в чуждестранно посолство, инсталиране на подслушвателни устройства или залавянето на някой младши дипломатически служител, чийто нисък пост само прикрива факта, че е куриер на важни съобщения.

Зад двойните врати в приемната млада жена, чийто пистолет издуваше сакото ѝ отстрани, провери временния пропуск на Слоун и я покани да седне. Специален агент Питър Мак се извинявал, че я кара да чака. Все още говорел по телефона.

На двадесет метра в лабиринта от звуконепроницаеми кабинети зад гърба на администраторката Питър Мак разговаряше с Додж Френч, завършвайки доклада си за срещата на Сюзан Остроф с военния съветник на президента в „Уолтър Рийд“.

— Едно не разбирам, сър — говореше Питър Мак. — Защо ще ходи да се среща с него. Нищо в досието на Остроф не показва да има каквото и да е общо с този човек — нито оперативки, нито консултации, никакви необичайни задачи. И все пак ѝ е известно, че ще бъде в „Уолтър Рийд“.

Гласът на Френч идваше сякаш изпод земята, но Мак знаеше, че е така, защото телефонът е шифрован.

— Сигурен ли си, че не става въпрос за съвпадение, Питър? Възможно ли е да е била там по друга причина?

— Не, сър. Този етаж е резервиран за президента и висшите служители. Мърчисън беше единственият пациент по това време. Освен това я видях да излиза от стаята му.

— Значи според теб между тях има някаква връзка. — Гласът на Френч стана замислен и Мак не посмя да го прекъсне. — Изглежда ми прекалено странно, наистина, въпреки че се чудя, дали от дърветата не виждаме гората. Сам Мърчисън има репутацията, че макар да е съвсем дискретен, има слабост към жените. Това е също възможност.

Че чука Остроф и тя излиза за обедна почивка.

— Нищо чудно да е така, сър — дипломатично отговори Мак. — Ще се наложи да събера повече информация за Остроф, за да разбера дали е възможно. — Коего го накара да си припомни — Слоун Райдър чака пред кабинета ми. Може би тя ще ми помогне.

— Внимавай — предупреди го Френч. — Нека първо Райдър свали картите си по отношение на Остроф. Но ако вече е научила за връзката ѝ с Мърчисън, разбери какво знае.

Мак затвори слушалката и сигнализира на администраторката да пусне Слоун. Подобно на всички кабинети в скритата зона, предоставеният му бе малък и без прозорци. Предшественикът му бе монтирал стъкло на една от стените, за да придаде илюзията за повече

пространство и Мак се огледа в него. Знаеше, че изглежда добре, но все пак затаи дъх, когато чу на вратата да се чука.

— Питър...

— Здравей, Слоун. Изненадах се, като получих съобщението ти. Струва ми се спешно. — Покани я със знак да седне. — Изглеждаш изморена.

Слоун обгърна с поглед кабинета. Не беше такъв, какъвто бе очаквала. Малките, стерилни кабинети често криеха мрачни тайни. Мак се изправи.

— Опитах се да се свържа с теб в апартамента ти — каза той.

— Преместих се. Питър, нали няма да представлява проблем да работим заедно?

— Не виждам защо да бъде обратното. Обаждах ти се, за да взема докладите за Гарет и разследването. Вярвам, че ти е известно, че и аз ще участвам.

— Да. Но май това вече е факт. Защо си проследил Сюзан Остроф до „Уолтър Рийд“? Откъде знаеш за нея?

Мак се стъписа.

— А ти откъде знаеш?

— Защото и ние я наблюдавахме.

Мак сви рамене.

— Хубаво. Аз само си върших работата, Слоун. МГ-11 не е единствената агенция с достъп до информацията за Гарет. Стигнах до същите изводи както вас.

И също така бързо.

Увереният отговор на Мак прозвуча фалшиво, но Слоун реши да не го притиска.

— Добре. Направил си същите заключения. Това не е лошо, защото искам да поговорим за Остроф. Знаеш ли с кого е отишла да се срещне в болницата?

— Не. Вътре я изгубих.

Слоун прехапа устната си. Мак отново лъжеше. Защо? Търсеше слава или искаше да я zlepостави?

— Питър — тихо промълви тя. — Смъртта на Гарет е официално разследвана като убийство. Не само аз задавам подобни въпроси.

— Говориш за детектив Али ли? Ако имам нещо да съобщя във връзка с разследването, Али ще бъде първият, който ще го чуе.

Обещавам.

Надменният му тон я уязви.

— Нека ти го кажа по друг начин — продължи Слоун. — Според докладите, които си прочел, от какво е умрял Гарет?

— От някакъв тумор в мозъка.

— Грешиш. Дали са му кетамин.

Слоун не обърна внимание на изумлението му и обясни какво бе открил патоанатомът в кръвта на Гарет, как действа веществото и как го е погълнал убитият. Мак изглежда се изненада, когато тя заговори за убиеца и как Пако Сантана ги е навел на тая мисъл.

— Гарет може да е жертва на професионален убиец — продължи тя. — След като е била близка с Гарет, Сюзан Остроф навярно е в опасност. Сега ще продължаваш ли да набираш точки пред Додж Френч или наистина ще работим заедно?

Мак се беше окопитил, но бе смутен. Френч не бе и загатнал за резултатите от аутопсията и убиеца. Какво още знаеше?

— Добре — отговори той. — Не започнахме добре. Грешката е моя. Както казах, проследих с кого е общувал Гарет и се натъкнах на Остроф. Но абсолютно нищо не зная за какъвто и да е убиец. Разкажи ми.

Слоун постави снимките на бюрото му и обясни къде и как са били направени. Спомена, че в момента други агенции работят по тях и съобщи накратко какво иска от Мак.

— Мога да ги вкарам в нашите компютри — беше отговорът му. — Ако си съгласна да изчакаш ден и нещо, ще ги дам в лабораторията, да ги увеличат по-прецизно.

— Защо не направим и двете неща? Може да успеем да видим подробностите и да не се наложи да чакаме.

— Хубаво.

— Сега — за Остроф. С кого се срещна в „Уолтър Рийд“?

Мак се поколеба, припомняйки си съвета на Додж Френч. Но в уравнението се бяха появили нови неизвестни. Мак реши да ѝ каже.

— Мърчисън. Генерал Сам Мърчисън, съветникът на президента по военните въпроси.

Слоун се отпусна на стола си. Първо Сюзан Остроф отива в Пентагона, после се отправя към „Уолтър Рийд“, за да установи връзка... с един от най-висшите по ранг военни...

— Ти не знаеше ли? — запита Мак.

Слоун поклати глава.

— Проверяхахме телефонните й обаждания. Има разговори с Департамента на отбраната, но не и с Пентагона.

— Ето как най-вероятно ви е заблудила — заговори Мак. — Операторите от отбраната грешно са ви насочили към Пентагона. Да кажем, че Остроф набере някой номер и си проведе разговора. Преди да затвори, натиска бутона със звездичка на телефона си, свързва се с оператора, който после я прехвърля към Пентагона. Неговите номера не излизат на никакви разпечатки.

Колко просто, помисли си Слоун. Как сме могли да не се сетим? Как са могли така непохватно да проведат разследването?

После осъзна, че я тласкат в неправилната посока. Не беше нужно да се безпокои за Мърчисън. Необходимо беше да се съсредоточи върху Остроф.

— Известно ли ти е разписанието на Остроф? — попита Слоун.

Мак измъкна няколко напечатани листа от една папка.

— Довечера има тържество в новия хотел „Меридиан“, благотворително мероприятие във връзка с церемонията на фондацията „Ръце на надеждата“, която президентът ще проведе в Деня на благодарността.

Той й подаде разпечатките.

— Най-важните клечки във Вашингтон — промърмори Слоун, след като прочете имената в списъка.

Всички, от управителните съвети на големите корпорации до обществени и политически величия, щяха да бъдат там. Цената на билетите започваше от 25 000 долара, резервацията на маса надхвърляше милион. Фондация „Ръце на надеждата“ щеше да направи голям удар. Остроф щеше да присъства, заради приноса на семейството си.

— Питър — продума тихо Слоун, — искам довечера да вкараш мен и детективите.

— Ако се безпокоиш заради Остроф, по-добре недей. Президентът ще присъства при необходимите мерки за сигурност.

— Но за президента, не за Остроф.

— Ти сериозно ли мислиш, че някой ще се опита да я нападне там?

— Не зная. Не мога да бъда сигурна. Ти искаш ли да рискуваш?
— Тя замълча. — Само ще ти кажа, че трябва да я пазим до утре.

Ако не бяха разкритията ѝ по отношение на смъртта на Гарет, Мак щеше да спори с нея. Сега и той изпитваше съмнения за специалистката от отдела за Китай на Държавния департамент.

— Била ли си в „Меридиан“? — попита я той.

— Не — отговори Слоун.

Мак извади огромен чертеж на хотела.

— Ами ето, това е сервизният вход, това е помещението за охраната...

Севернокорейката, известна под името Ким Чо, седеше в приемната на болницата. Имаше още четирима души, майки и бащи, които разгръщаха страниците на списания, като се правеха, че четат, и често поглеждаха към стенния часовник, сякаш се опитваха да ускорят влудяващо бавния ход на голямата стрелка.

Чо държеше вестник в скута си, вечерното издание на „Ню Йорк Поуст“. По цялата широчина на средните страници бяха отпечатани снимките на хотел „Меридиан“ във Вашингтон. Статията за празненството същата вечер бе написана с възторжен, екзалтиран тон. Севернокорейката се вгледа във фотографията на американския президент — красива, представителна, придирчива наглед жена, сякаш бе богиня, възправена далеч над нещастиято, което с действията си бе причинила на родината на Чо. Американското ембарго над севернокорейските стоки и блокадата на пристанищата биха съсипали икономиката на родината ѝ. Без търговия хората нямаха работа, а безработни — гладуваха.

Ким Чо знаеше, че операцията, в която участваше, не бе дело и не се финансираше от Пхенян. Великият и отдаден на народа ръководител не притежаваше нито средства, нито възможности да организира удар срещу американската напаст. Но общите интереси с една далеч по-могъща сила накараха Ким Чо да стане инструмент за отмъщение. Скоро американците щяха да изпитат скръбта, ужаса и безпомощността, с която заспиваше две трети от света всяка нощ.

— Госпожо Чо?

Лекарят, тридесетгодишен мъж, беше напълно плешив и лъхаше на мента, което Чо прие за обидно. Независимо от това, тя влезе в ролята си, като се усмихваше и глуповато кимаше.

Детският лекар, специалист по СПИН, припряно заговори колко добре изглежда 1818 — когото той познаваше като Сун. Беше особено доволен, че момчето бе напълняло, но го посъветва да се движи повече.

— Не искам да възникнат проблеми със сърцето — сериозно обясни той.

Ким Чо заклати глава:

— Разбира, разбира...

Една сестра изведе 1818 и му подаде бонбон с карамел. Лекарят разроши косата му и каза, че отново ще го прегледа след две седмици.

Само че 1818 нямаше да дойде на прегледа. До десет дни щяха да го заведат на друго място, в Роуд Айлънд. Там група специалисти, които по това време би трябвало да са на конференция в Бостън, щяха да се погрижат за него. Когато приключе, 1818 щеше да бъде готов да се отправи към Белия дом.

Следобед Слоун се върна в жилището на Уип Али в Брук Хил. Седна до масата в трапезарията и се зачете в документите, които Мак й бе изпратил по факса.

Беше разказала на Уип и Лий Портър за срещата си с Мак. Агентът бе удържал на думата си. Куриер донесе пропуски за тримата и за Пако Сантана. Час по-късно копие от списъка с гостите и плана за сигурността пристигна по факса. Бяха единодушни, че най-безопасното място, на което може да се намира Остроф тази вечер, е „Меридиан“. Секретните служби и този път бяха свършили работата си безупречно.

Въпросът беше каква е връзката между генерал Мърчисън и Остроф.

— По този проблем никой не може да направи нищо за днес — беше заключил Портър. — Утре ще си поговорим с нея.

Слоун долавяше, че внезапната поява на Мърчисън в мозайката бе заварила Портър неподготвен и бе предизвикала невероятни усложнения. Портър беше участвал заедно с Мърчисън в многобройни политически разисквания и дебати в Овалния кабинет. Добре му беше известно до какви сведения има достъп военният съветник на президента. Беше ли възможно човек с доказана преданост и самоотверженост да продава най-важните тайни на страната си?

— Още ли се занимаваш с тия неща?

Слоун вдигна поглед и успя да се усмихне, когато Али влезе през вратата.

— Готова ли си за довечера? — попита я той.

— Винаги готова — апатично отговори тя.

Той се приближи до масата, разгледа разпечатките от факса и собствените ѝ бележки, после покри всичко с вестник.

— Забрави ги — обърна се към нея. — Поне до довечера.

Слоун кимна.

— По-добре да хапнем. По-късно може да не ни се удаде възможност.

Тя му помогна да разопакова продуктите, които бе купил, и нареди студените колбаси в една чиния, а той сервира салатата. Отидоха заедно с чиниите си във всекидневната и гледаха ранните новини по Си Ен Ен. Чуждестранни туристи бяха избити край пирамидите в Луксор, в Египет; колумбийски наркобарони разстрелваха мексикански държавни прокурори; германски служител от секретните служби бе арестуван като шпионин на Саддам Хюсеин. Светът изглеждаше мрачен и опасен и изведнъж Слоун се почувства уморена. Прииска ѝ се да затвори очи и да накара всичко да изчезне.

Али отнесе чиниите в кухнята и когато се върна, чу тиха музика да се носи от стереото. Слоун лежеше върху възглавниците на огромното канапе, очите ѝ бяха леко притворени. Той мина покрай нея, като не искаше да я безпокои, но почувства как ноктите на лявата ѝ ръка докоснаха дланта му.

— Седни — промълви тя. — Нали знаеш, един ден всичко това ще свърши.

— Някой ден...

— И тогава какво ще правим двамата с теб?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, досега не сме направили нищо, нали?

Слоун прокара лявата си длан по бузата му, челото, тила му и нежно хвана кичур от косата му. Като го привлече, за да почувства устните ѝ, долови лекия аромат на сапун, идващ от врата му.

Пръстите ѝ сръчно разтвориха копчетата на ризата му и се спуснаха надолу, за да разкопчаят катарамата на колана му. През всичкото време устните им не се отделиха.

После той я повдигна, издърпа пуловера и шортите ѝ. Тя разтърси коса и свали сутиена си. Целувките му я принудиха да легне по гръб, тя потръпна, когато устните му помилваха гърдите ѝ, после

поеха към корема ѝ, колебливи, възбуждащи, карайки я да стене, докато достигнаха меките гънки между бедрата ѝ.

Тя изгуби представа за времето. Получи три слаби оргазма, докато той вкусваше аромата ѝ, след което се остави на продължителните вълни на наслада, които я заляха. Когато вече не можеше да издържа, го придърпа към себе си, бедрата ѝ го обгърнаха, тя се надигна да го посрещне и от гърдите ѝ се изтръгна силна въздишка.

За дълго време Слоун се потопи в усещането за движение, прилепена към него, докато той я следваше. Когато извика от облекчение, тя се почувства пречистена, преродена и когато той не спря, когато нежно я склони да остане неподвижна още малко, тя стегна прегръдката си и го притисна, след което движенията им се сляха.

После всичко свърши, така нежно, както и беше започнало, сякаш пада перо, носено от вятъра. Слоун притихна, очите ѝ ярко искряха, по кожата ѝ се стичаше пот, цялата бе мокра, той дишаше дълбоко и учестено, вратът му яростно пулсираше. Когато понечи да се отдръпне, тя му прошепна да не мърда и той остана в нея дори и когато възбудата му премина.

Притихнаха, докато последните останки от деня изчезнаха и стаята около тях притъмня. Музикалният диск отдавна бе свършил, само спокойното туптене на сърцата и шепотът им изпълваше тишината. Очите им бяха вперени един в друг, широки и немигачи, удивени от съкровището, което бяха открили.

На двадесет километра от къщата, където Слоун и Уип Али лежаха, преплели ръце и крака, агентът от Секретните служби Холанд Тайло стоеше в просторното фоайе на хотел „Меридиан“. Тя се взираше в плановете на огромния хотел.

Международна туристическа компания със седалище в Париж бе построила „Меридиан“ върху парче земя до Калорама Роуд недалеч от френското посолство. Вложените суми бяха разточителни, но резултатът бе зашеметяващ.

Централната част представляваше облицован в розов мрамор атриум. В най-високата му част се намираше зала с водно съоръжение

със затворен цикъл, чието движение се осигуряваше от електрически мотор. Водата се преливаше от малък басейн и стъпаловидно се спускаше към дълбоко, подобно на тропическо, езеро, заобиколено от гъста растителност, обитавана от екзотични птици. Ако човек погледнеше нагоре към водопада от подходящ ъгъл и при съответната светлина, щеше да забележи бронзов улей. Той насочваше водния поток към езерото. Невидими оставаха дългите шестдесет сантиметра бронзови плочи, подобни на стъпалата на ескалатор, но с много по-остри ръбове, които хващаха и разпенваха водата, създавайки илюзията за бързеи.

Колкото и внушителен да беше водопадът, той не бе най-голямата грижа на Тайло. Движенията на президента щяха да се ограничат до временния подиум, издигнат в салона „Де Гол“, където щеше да посрещне тълпата от големци. След вечерята президентът трябваше да се отбие и в другите четири салона, за да мотивира дарителите. Дотук добре.

Най-хубавото бе, че хотелът още не бе отворен за посетители. Довечера щеше да бъде откриването му. Само по себе си, това спестяваше огромен брой хора, които иначе щяха да имат задължението да охраняват шестстотинте стаи на „Меридиан“. Всички асансьори, с изключение на един, който щеше да обслужва командния пост на охраната, намиращ се на втория етаж, и остъклената кабина, която водеше към залата с водопада, щяха да бъдат спрени. Всички пожарни изходи щяха да бъдат заключени, но алармените им устройства — включени. Оставаха парадният и сервизните входи, гаражът и кухните.

Тайло вече ги бе проверила. Агентите, отговарящи за събитието, бяха доволни от разположението им. Същото се отнасяше за гаража, част от който щеше да се отцепи за президентския кортеж. „Калинката“ щеше да влезе през коридорите на кухните. Докато преминаваше, агентите щяха да се погрижат персоналет да не мърда от определените места.

Що се отнасяше до работещите в хотела, в „Меридиан“ назначаваха висококвалифицирани хора, чиито препоръки и документи щателно се проверяваха. Естествено, готвачите бяха французи. Сервитьорите, поднасящи вечерята, и помощният персонал се осигуряваха от компанията за кетъринг, която ползваше Белият дом.

Холанд Тайло остана доволна от подготовката, което докладва на шефа си, началника на охраната на Белия дом. Стояха заедно в средата на подобното на пещера преддверие, заобиколени от десетки работници — дърводелци, електротехници, цветари, помощник-управители — които се занимаваха с довършителните работи. Огромен транспарант с думите „Ръце на надеждата“ беше разпънат над подиума.

— Я каква пола! — обади се началникът на охраната.

— Само няколко сантиметра над коляното.

— Виж ти. Изглежда прелестно.

— Практично е.

Беше истина. Късата дреха позволяваше на Тайло мигновено да извади оръжието си.

— Относно снимките, които прати в лабораторията.

— Моля?

— Ще бъдат готови утре сутринта. Вече ги сверихме със списъка на заподозрените. Никакво съответствие. Въпреки че онзи последният, с карираното сако, ми напомня на някого.

— Може да установим самоличността му до сутринта.

— Да се надяваме.

Тайло и началникът ѝ се обърнаха да се порадват на водопада. Осветлението не бе подходящо и никой от тях не забеляза сърповидните плочи в извивката на улея. Нито подозираха с каква огромна скорост се движи водата в съоръжението.

Но Ловкия знаеше. За това, както и за други факти, разбра от архитектурните планове на хотела, които един куриер му достави в скромната му стая в „Хауърд Джонсънс“.

Убиецът нямаше представа как точно са се развили събитията. Подозираше, че патронът, чийто живот бе нает да защитава, е изложен на още по-голяма опасност. Ето защо бе получил съобщение от Мей Линг, в което се уточняваше мястото на екзекуцията.

Наред с другата информация имаше списък с гостите на тържеството тази вечер. Сред тях беше името на Клод Бесон, на съответното място по азбучен ред, заедно с паспортните данни и поканата. Бесон беше старши вицепрезидент на корпорацията, построила „Меридиан“. Отговаряше за интересите на компанията в Бразилия. Нямаше да присъстват други служители на компанията от

Южна Америка. Тъй като корпорацията щеше да се представлява повече от мениджъри на чуждестранните ѝ дружества, а целият списък съдържаше почти хиляда имена, нямаше опасност Клод Бесон да се сблъска с някой, който го познава. Колкото до истинския Бесон, Ловкия знаеше от сигурен източник, че в момента наистина се намира в Съединените щати и разхожда вечно недоволната си жена и хленчещите си деца из „Дисни Уърлд“.

Убиецът се облече, после, с кърпа около врата, започна да нанася грим, който леко щеше да промени лицето му. Не си даде труд да заприлича на Бесон. Нямаше нужда. Но, както беше видял от студения, тъмен покрив в Джорджтаун, мишената му бе под наблюдение и не можеше да рискува да го разпознаят. След смъртта на Мартин Гарет, Слоун Райдър и детективите ѝ щяха да следват Остроф неотлъчно.

Въпреки това Ловкия знаеше, че щяха да бъдат в неизгодно положение. Главна грижа на охраната щеше да бъде президентът и сигурността на жертвата му щеше да остане на заден план. И когато извършеше убийството, първата реакция на агентите по сигурността щеше да бъде да защитят Клодия Балънтайн. С толкова хора, тълпящи се наоколо, плюс хаоса от последвалата паника, на местопрестъплението нямаше да останат никакви улики. Бъркотията щеше да му помогне да избяга.

Ловкия огледа резултата от труда си, изми си ръцете и за последен път нагласи черната си вратовръзка. Преди да влезе в хотела, плати на една цветарка пет долара за една-единствена бяла роза. Отдели цвета от стъблото и го пхна в бутониерата си. Сега всичко беше готово.

Сюзан Остроф поддържаше стройната си фигура благодарение на строга диета и изнурителни часове в салоните за красота. За нея не представляваше проблем да облече прилепнала вечерна рокля, творение на Норма Камали.

Остроф прекара по-голямата част от деня в луксозен козметичен салон, където ѝ направиха пълни процедури. Беше напълно сигурна, че никой не беше я проследил. След като влезе, се оказа заобиколена от жени, които ги масажираха, почистваха лицата им с маски, миеха

косите им и ги подстригваха. Разговорите се въртяха около тържеството същата вечер.

Между японския масаж и ваната с билки, Остроф се извини и отиде в преддверието. В телефонната кабина набра номер в чужбина. Времето предварително бе пресметнато, разговорът — болезнено кратък. Остроф не бе чувала гласа на Лин от десет години, освен в новините по телевизията. Сърцето ѝ се късаше.

Съвсем сбито му предаде съобщението от Додж Френч. Когато свърши, от другата страна на линията настъпи тишина. Накрая, сякаш на другия край на вселената, гласът на мъжа, когото не бе спряла да обича, долетя до нея, съобщавайки ѝ, че ще постъпи, както иска Френч. Последните му думи „Обичам те“ я прободоха като с нож.

Гледайки се в огледалото в антрето, Остроф остана доволна. Тя взе вечерната си чантичка, излезе от дома си и се качи в черна лимузина „Кадилак“. Пътуването до „Меридиан“ продължи само няколко минути. Когато стигнаха до хотела, шофьорът спря колата на сантиметри от голямата входна врата.

Във фоайето Остроф подаде вечерната си чанта на един учтив младеж, който би се чувствал далеч по-удобно в униформа на рейнджър, отколкото в тъмен костюм. Тя премина през детектора за метал и потъна във вихъра от гласове и движение във великолепно преддверие.

Семейството ѝ често присъстваше на подобни събития и тя знаеше къде да го намери — в залата с най-видните личности. Баща ѝ — човек с изискана осанка, я поздрави с топла прегръдка. Бенджамин Остроф беше солидна опора на президента. Да плати един милион за маса бе едновременно политически изгодно и проницателно от негова страна. Майка ѝ, обкичена с бижута и вече доста пълна, леко я целуна по двете страни и запита има ли мъж, който и да е той, в живота ѝ, как е със здравето, къде е пътувала напоследък, и то в този ред. Най-силният страх на Бърнис Остроф беше дъщеря ѝ да не остане стара мома.

Сюзан Остроф поговори няколко минути с по-големия си брат, който сега управляваше семейния бизнес и когото тя много обичаше, и със сестра си — измъчена и страдаща от анорексия, разведена наскоро, която даваше мило и драго да намери заместник на мъжа си.

Остроф изпи две питиета, което бе максималното за нея, поздравявайки се с познати и колеги. Когато обявиха, че е време за вечерята, тя видя, че мястото ѝ е между някакъв холандски дипломат, който надълго и нашироко обсъждаше необходимостта да се промени курсът на еврото към долара и сина на мексикански преуспял банкер, чието бедро докосваше нейното под масата — може би беше случайност, а може би не.

Речта на Клодия Балънтайн, произнесена между основното блюдо и десерта, бе убедителна, стигаща до пламенност. Остроф я удостои с вежлив поглед, но тъй като никога не бе чувствала слабост към деца, обръщението ѝ се стори високопарно. Мислите ѝ се носеха на километри отгук, при Лин, представяйки си лицето му.

Остроф се раздвижи, когато всички се изправиха и започнаха да ръкопляскаат. Когато аплодисментите стихнаха и сервираха десерта, тя използва възможността да се извини. Непрестанните разговори ѝ причиняваха главоболие.

— Изглежда тръгна към тоалетната — прошепна Али.

Застанала до него, Слоун видя как Остроф прекоси фоайето и изчезна зад ъгъла. Райдър щеше да я последва, но знаеше, че никой не бе влизал в тоалетните през последните двадесет минути.

Слоун хвърли поглед към изкуствената джунгла и забеляза, че Мак минава покрай папагалите в клетки.

— Има ли нещо? — попита той.

Слоун поклати глава.

— Обзалагам се, че си отива вкъщи.

Али наблюдаваше хората, които излизаха от залите. Някъде засвири оркестър.

— Може да реши да изкара някой и друг танц — обади се той.

Мак се обърна към него.

— Не я придружава никой и, както изглежда, не се среща с никого. — После замълча. — Вижте, двамата може да си тръгват, ако искате. Ако Остроф остане, ще я държа под око.

Слоун се замисли над предложението на Мак. Той вече бе дошъл в хотела, когато те с Али пристигнаха. Последва напрегнат момент, двамата мъже се срещнаха очи в очи. Слоун се питаше дали Мак все още долавя мислите и настроенията ѝ, както някога, дали е почувствал връзката ѝ с Али. Но и да беше така, не го бе показал. Любезно бе

поздравил Али и Сантана и бе започнал да излага предложенията си как най-добре да пазят Остроф. Незабавно се съгласиха, че щом аналитичната познава лицето на Слоун, последната е задължително да стои настрана. Тримата мъже щяха да се редуват да я следват.

— Все пак ще остана — реши Слоун.

За няколко минути, докато разговаряха, фоайето се изпълни с народ. Жените на групи се отправяха към тоалетните. Слоун се напрегна да зърне дали Остроф излиза.

— Нещо не е наред — промълви тя и, докато Али или Мак успеят да я спрат, изчезна.

Твърде късно. Сюзан Остроф излезе от дамската тоалетна, когато тримата ѝ пазачи се бяха скупчили на едно място. Сега всички гледаха множеството, Али и Мак бързо си пробиваха път през навалищата, взирайки се в лицата на гостите. Никой не си даде труд да вдигне очи към остъклената кабина на асансьора, издигаща се беззвучно към залата високо над атриума.

— Направете път!

Готвачи, помощници и миячи на чинии се пръскаха пред групите от въоръжени мъже, нахлули в кухните. Сред многобройните автомати „Узи“ и едрокалибрените автоматични пушки крачеше генерал Самюел Мърчисън, в пълна униформа, сякаш бе Один от Валхала.

— Mon dieu, c'est la guerre!^[1] — възкликна един от готвачите. Човекът се сви от страх под погледа на Мърчисън.

Личната охрана на генерала го поведе към стълбището към първия етаж. Последваха го по коридора, който обикаляше сградата и свършваше с пожарния изход. Двама мъже застанаха пред вратите, други заеха позиция пред личния апартамент на управителя на хотела. Когато Мърчисън влезе, предният отряд на Секретните служби вече бе проверил района.

В салона „Де Гол“ Клодия Балънтайн разменяше мисли с Бенджамин Остроф, когато Холанд Тайло срещна погледа ѝ. Президентът разпозна тайния сигнал на агента и се отдръпна от госта си. В същия момент забеляза Джим Тримбъл да се провира между масите с мрачно изражение на лицето.

Клодия Балънтайн незабавно обърна очи към офицера от Секретните служби и към дипломатическото куфарче, прикачено с верижка към китката му. Куфарчето бе известно като „футбола“ и офицерът никога не се отделяше на повече от няколко крачки от президента. Във „футбола“ се намираше устройството за комуникация, което позволяваше на президента да активира кодовете за изстрелване в случай на сигнал за ядрена тревога.

Тя забеляза безстрастното изражение на офицера. Явно не бе получил инструкции през слушалката, прикачена към ухото му. Тримбъл се приближи толкова, че устните му докоснаха косата около ухото ѝ.

— Нещо става в Ирак. Сателитните снимки показват дислокация на ракети „Скъд“ близо до предполагаеми площадки с биохимични оръжия. Всички разузнавателни данни сочат, че Саддам се готви за атака.

Клодия Балънтайн изведнъж почувства как залата рязко стихна, очите на всички бяха приковани в нея. Не можеше да си позволи множеството да усети дори и намек за ужаса, който изпитваше. Тя се обърна, усмихна се и помахаше с ръка на гостите. Преднамерено тръгна със спокойна крачка и не промени темпото си, докато тя и охраната ѝ не напуснаха салона.

— Проклетата рокля! — промърмори тя, движейки се толкова бързо, колкото тоалетът ѝ позволяваше.

За щастие апартаментът на управителя беше наблизо. Холанд Тайло се втурна напред, за да провери доклада на предния отряд. Нямаше да остави президента да влезе, докато не се увери напълно, че апартаментът е обезопасен. Оказа се така. Тайло избута вътре Клодия Балънтайн, след което зае поста си пред вратата.

— Сам, какво, по дяволите, става?

Мърчисън бе готов за отговор.

— В четири часа багдадско време един от сателитите ни е засякъл топлинно излъчване близо до долината Барса. Ето какво показват разузнавателните снимки.

Той ѝ подаде дигитално увеличени сателитни снимки. Не можеха да се сбъркат подвижните ракетни установки и смъртоносният им товар.

— Три минути по-късно конвоят пристигна в този комплекс.

Мърчисън показва още две снимки.

— Прилича на болница — отбеляза озадачена Клодия Балънтайн.
— Две линейки, коли на Червения кръст...

— Така искат да си помислим — обади се Мърчисън. — Ето последния доклад на Обединените нации за обекта. Заключение е следното: на това място се произвежда биологично оръжие. — Той й подаде последната снимка. — Това не са апарати за рентгенови или други медицински прегледи, госпожо президент, а бойни глави, предназначени да носят заряди за масово унищожение. Саддам се готви за стрелба. Единственият въпрос е: кога ще стреля и по кого.

Президентът си наложи да остане съвсем спокойна, за да може да схване чутото. После се обърна към съветника по националната сигурност.

— Джим, някакви предложения?

— Базираните в Диего Гарсия „Б-52“ са вече във въздуха. Презокеанските им ракети са насочени към целта. Всички на самолетоносача „Джордж Уошингтън“ са в бойна готовност. Самолетите са заредени с гориво и въоръжение.

— Колко са на брой?

— Общо петдесет.

— Петдесет? — Числото изглеждаше толкова малко пред чудовищната опасност.

— Естествено, събираме всичко, с което разполагаме в Кувейт и Саудитска Арабия, излитат под тревога...

— Където ни е нужно разрешение, за да използваме сила — прекъсна го Мърчисън. — Каквото и да правим, все се оказваме с вързани ръце.

— Можем ли да неутрализираме непосредствената заплаха с наличните ресурси? — попита студено президентът.

— Да — отговори Мърчисън. — Ако заповедта за нападение бъде издадена скоро.

— Колко скоро?

— Разполагате с не повече от тридесет минути, госпожо президент. Веднага щом монтират бойните глави към ракетите, могат да придвижат платформите им където искат и да стрелят на воля.

Президентът обърна поглед към Тримбъл, който кимна.

— Ами израелците?

— Още не сме ги уведомили.

— Съобщете им веднага. Ще говоря с министър-председателя от колата. Кажете им каквото ни е известно — и как възнамеряваме да постъпим!

Очите на Клодия Балънтайн пронизваха двамата съветници като свредели.

— Сигурни ли сте в подробностите? Тези снимки не заблуждават ли?

— Не, госпожо — отвърна Мърчисън.

— Тогава можете да тръгвате.

— Веднага се нуждаем от подкрепление — добави бързо Мърчисън. — Иначе сме като голи.

— Какво ви трябва?

— Поне още два самолетоносача. И незабавен въздушен мост от САЩ.

— Действайте — категорично отсече президентът.

— Откъде ще вземеш тези самолетоносачи, Сам? — поиска да знае Тримбъл.

— От Тайванския проток. При максимална скорост ще бъдат в региона за шест дни.

— Това ще остави Тайван без никаква защита по море — възрази Тримбъл. — Не можете да отзовете две цели бойни единици просто така!

— Никой не заплашва Тайван! — остро се намеси президентът. — Управляващите в Пекин не се готвят да хвърлят биологично оръжие по когото и да било.

— Но, госпожо президент, важен принцип във военното дело е, че щом започнат военни действия в един район, ще започнат и в други, и в трети, и така нататък. Ключът е винаги да поддържаме установеното ниво на отбрана, а не да го разрушаваме.

Клодия Балънтайн вдигна ръка и Тримбъл замълча. Днес тя се бе изправила пред гостите си и пред цялата страна и отново бе апелирала към щедрост, за да може отвратителната болест да се изтрие от лицето на земята. Сега някакъв луд, който трябваше да бъде свален преди години, заплашваше да пусне на свобода вирус, причиняващ всеобщо унищожение.

— Джим, ако съм принудена да изпращам американските мъже и жени на смърт, съм длъжна да им осигуря всяко възможно преимущество и цялата подкрепа, на която съм способна. Сам, имате необходимия контингент. Ще се справя с Пекин, ако реши да се възползва от ситуацията. Сега да вървим в колата. Искam да говоря с Израел, Великобритания, Русия и Франция, точно в този ред.

В залата високо над фоайето джазов оркестър свиреше брилянтна интерпретация на сантиментална пиеса на Майлс Дейвис.

Помещението бе кръгло, с бар като полумесец, заобиколен от маси и столове. От едната страна имаше малък дансинг, простиращ се до високия около метър метален парапет, който го отделяше от водопада. Таванът бе осеян с отделни малки светлинни, които образуваха познатите съзвездия.

На това място се бяха събрали главно младежи, привлечени от приятната обстановка. Сюзан Остроф си наложи да седне на едно високо столче в края на бара, където си поръча шардоне. Отпиваше от виното и разглеждаше лицата около себе си. Додж Френч бе поискал да се срещнат тук и тя щеше да му съобщи, че е предала съобщението на Лин.

Изминаха десет минути. После още пет. Чашата на Остроф се изпразни и тя се почувства леко замаяна. Пилешкият кордон бльо се оказа мазен и тя остави по-голямата част в чинията си. Защо Френч се бавеше? Винаги бе изключително точен. А ето на, сега седеше като последна глупачка, докато наоколо бъдещи конгресмени ухажваха едва навършилите пълнолетие богаташки дъщери.

Ще ги нахранят, изчукат и зарежат, цинично си помисли Остроф, докато гледаше как някакъв здравеняк с телосложение като булдозер милва врата на една блондинка.

— Бихте ли желали да потанцуваме? Ще бъде жалко, ако пропуснем такава прекрасна музика.

Сюзан Остроф се обърна на стола си. Почти бе готова да отреже мъжа, изправен до нея. Изглеждаше най-възрастния от събралото се множество, но определено бе привлекателен. Пригладена назад сребристосива коса, волева челюст, деликатни ръце с дълги пръсти,

завършващи с добре оформени нокти. Тя се запита какво ли е тези ръце да те докосват, прегръщат, галят...

Сама се изненада, като каза:

— С голямо удоволствие.

Пробиха си път към претъпкания дансинг. Той ѝ подаде ръка. Допирът му бе така лек, стъпките му бавни и сигурни. Поведе я под ритъма на музиката. Тя се приближи по-плътно до него, казвайки си, че е заради другите танцьори. Но най-вече я привлече ароматът на мускус, едва долавящ се под скъпия одеколон. Надяваше се, че той няма да развали магията, като заговори. Музиката бе така опияняваща...

Ловкия не възнамеряваше да казва каквото и да е. Известно му беше, че Остроф бе там, за да се срещне с някого, но въпросният човек нямаше да дойде. Убиецът очакваше поне един от пазачите ѝ да се върти наоколо, но тя се оказа сама. Сега никой не му пречеше да действа, но нямаше много време. След като по-голямата част от хотела беше затворена, някой от пазачите скоро щеше да се появи във фойето.

Ловкия се понесе по-близо към парапета. Там ромоленето на водата, изтласквана от помпите, се сливаше с музиката.

Поставил пръстите зад гърба ѝ, хванал другата ѝ ръка, той я отведе встрани от другите танцьори. За момент пожела да не я пуска. Разглеждаше отражението ѝ в огледалото над бара. Виждаше една самотна жена, недокосвана и неполучавала любов от дълго време. Въпреки това в очите ѝ гореше огън и той почувства как тя си представя, че прегръща друг мъж. Някой стар любим, мъртъв или недостижим? Нямаше никакво значение.

Време беше.

Ловкия плъзна ръката си по гърба на Сюзан Остроф. Не я усети да потръпва, когато палецът му докосна голия ѝ врат. Но беше късно за каквито и да е протести. Убиецът постави пръста си върху едва доловимия пулс на сънната ѝ артерия и Остроф се отпусна. Сигнал до парапета, той леко я бутна и остави земното притегляне да свърши останалото — да я прехвърли от другата страна и да я понесе към водопада.

Заради музиката, звука от падащата вода и вниманието, което танцуващите двойки бяха приковали в партньора си, изминаха няколко

секунди, преди някой да извика. Време, напълно достатъчно за Ловкия да се придвижи към центъра на дансинга, оттам — към другия му край, докато всички се трупаха около парапета.

Сюзан Остроф донякъде се върна в съзнание, щом почувства студената вода. Размаха ръце и се опита да размърда краката си, но те бяха обездвижени от дългата ѝ тясна рокля. Мокрият плат бе прилепнал към нея като саван на мумия. Течението, поддържано от помпите, неумолимо я влечеше към ръба на изкуствения водопад.

Езерцето бе дълбоко само метър и нещо, но Остроф не бе достатъчно на себе си, за да стъпи на дъното. Опитваше се да се захване за нещо във водата и докато течението я отнасяше към ръба, ноктите ѝ се изпочупиха в опит да се задържи за гладката, извита циментова стена.

Когато посетителите се разпищяха, Ловкия, застанал до остъклената кабина на асансьора, разбра, че е паднала във водопада.

Слоун Райдър също чу писъците. Беше се върнала във фойето, след като помогна на Али да провери една от залите. Тя проточи врат по посока на виковете и образът на Сюзан Остроф, висеща на ръба на водопада, завинаги се запечата в съзнанието ѝ. Защото в следващата секунда тя изчезна в пенливите води, виждаше се само черната ѝ рокля.

Изведнъж се чу тъп удар и водата почервения. Тялото на жената отново се показва на повърхността. Гръбначният ѝ стълб бе изкривен под невъзможен ъгъл. Тя продължи да пада, като ту се показваше, ту изчезваше от поглед. Чак когато Слоун се втурна и нагази в тропическото езеро, където свършваше водопадът, погледна нагоре и видя плочите с остри ръбове, превърнали Сюзан Остроф в парцалива кукла, носеща се сред лилиите и ужасените пронизително крещящи птици.

[1] Mon dieu, c'est la guerre! — Мили Боже, това е война. — Б.пр.

Додж Френч грижливо пресметна времето на пристигането си на тържеството. Не го беше грижа дали ще видят лицето му, не държеше да се среща с никого, нито се интересувахе от президентската кампания „Ръце на надеждата“. Беше дошъл само да се увери в едно и сега то ставаше пред очите му.

От отличното място за наблюдение на балкона на мецанина той видя Слоун Райдър, която пореше водата на тропическото езеро, а водопадът се изливаше върху нея, докато тя се опитваше да извлече тялото на Остроф към брега. Двамата детективи също бяха там, поедрият се опитваше да отстрани ужасените гости, другият прескачаше оградата на езерото, за да помогне на Райдър.

Очите на Френч се плъзнаха по лицата под него. Слухът, че се е случило нещастие, събра гостите на групи по трима-четирима, трескаво се питаха какво става. Фоайето ставаше все по-претъпкано, тъй като посетителите, дочули за трагедията, се тълпяха от залите.

Край извисяващото спирално стълбище в близост до остъкления асансьор настана смут. Френч разпозна Питър Мак, препречил стълбището с разперени ръце, за да не позволи на гостите в паниката си да се изсипят в преддверието. Какво, по дяволите, правеше?

Свидетелите. Не пускаше свидетелите да се разпръснат.

Мак се провикна през рамо и един едър детектив мощно се запромъква към стълбището, тъкмо на време, за да препречи пътя на множеството.

Френч гневно стисна зъби. Беше наредил на Мак да използва Райдър и детективите, не да им помага. От това, което ставаше, беше ясно, че Мак е измамил доверието на политика.

Непростимо.

Френч бързо обмисли възможните последствия. Не се боеше от свидетели. Човекът на Мей Линг се славеше като най-опитен в занаята. Извършеното тази вечер потвърждаваше уменията му. Не свидетелите

представляваха проблем. Имаше и други области, където уменията на убиеца можеха да се използват.

Докато измине дългия път от балкона на мецанина към витото стълбище, Френч успя да подреди мислите си. Гарет и Остроф бяха елиминирани по начини, които предизвикаха повече проблеми, отколкото решаваха. Райдър и нейните ченгета — сега и Мак бе с тях — щяха да се опитат да проследят връзката с Мърчисън. Но това, заключи Френч, бе значително по-трудно.

В по-широк план Ирак действаше точно както Пекин искаше. Щяха да последват дрънкане на оръжия и тревожни среднощни заседания. Накрая американските военновъздушни сили щяха да заличат от лицето на земята базата в долината Басра, Багдад щеше да моли за прекратяване на огъня и военните действия щяха да се преустановят. Но времето, от което Френч се нуждаеше, беше откупено. Двата самолетоносача на САЩ щяха да заемат позиция в Персийския залив и да останат там, като страховито напомняне за бъдещо наказание, което ще бъде наложено заради непокорството на Саддам Хюсеин.

Междувременно Тайванският проток щеше да остане незащитен.

— Хвани я за краката! Ще я прехвърлим.

Али се наведе и пхна ръце под мишниците на Остроф. Изчака да се увери, че Слоун държи здраво глезените на убитата и заедно повдигнаха трупа над ръба на езерото. Мускулите на Слоун болезнено се свиха, когато внимателно положиха Остроф на пода.

Лекарката, дежурна за тържеството, се промъкна през множеството. Треперейки, Слоун я гледаше как се навежда над тялото и търси признаци на живот. Прочете отговора в очите ѝ.

— Съжалявам — промълви тя. — Мъртва е.

Навалицата се раздели на две, когато парамедиците пристигнаха. Някой метна одеяло върху раменете на Слоун и тя плътно се загърна с него. Заедно с парамедиците дойде и полицията и скоро фоайето се опразни, с изключение на хората, които са били край дансинга.

— Колко мислиш, че са? — поинтересува се Али, наблюдавайки как офицерите от патрула насочват потенциалните свидетели към по-широкото пространство около рецепцията.

— Не всички са видели какво става — отговори Питър Мак. — Поне две групички слязоха с асансьора. Кой знае колко са се измъкнали, преди да стигна до стълбището.

— Разполагаме с персонала на хотела и оркестъра — твърдо заяви Али. — Барманите и очевидците могат да ни кажат дали е била с някого. Обикновено музикантите оглеждат публиката си. Може някой да е видял нещо.

— Нека се качим горе. Веднага.

Двамата мъже се обърнаха към Слоун, която отметна мокрото одеяло и тръгна към асансьора.

Масовото излизане от фойето се бе превърнало в паническо бягство. Столове и маси бяха прекатурени. Подът беше хлъзгав от разлетите напитки и покрит със счупени стъкла. Али предпазливо се приближи към парапета на водното съоръжение. Не го пипна с ръка, но по всичко личеше, че е достатъчно масивен — не се виждаха пукнатини или отчупени парчета.

— Как, по дяволите, е могла да падне? — прошепна Мак.

— Не е паднала — безизразно отговори Слоун. — Някой я е блъснал. Навярно първо е направил нещо, че да загуби съзнание — не зная — и после я е бутнал.

Али тихо изруга. Посочи към водата, която се спускаше по стените на съоръжението. Помпите все още работеха.

— Тук се губят следите — с горчивина каза той. — Имаше — колко — петдесет или шестдесет души горе? Дори да вземем пръстовите отпечатащи на всеки един, никога няма да открием извършителя. Водата е измила всякакви доказателства.

— Съществува шанс да открием нещо по тялото — проговори Мак с тих глас. — Нали така беше с Гарет.

Али мрачно го изглежда.

— Но не ни помогна много, нали?

Долу бяха пристигнали още полицаи и бързо опразваха фойето. Спешният лекарски екип беше сложил трупа на Остроф в чувал и се готвеше да го откара в микробуса на патоанатома. Първата група детективи оглеждаха сцената на местопрестъплението. Разговаряха с управителя на хотела, който ту сочеше към очевидците, застанали до рецепцията, ту към хората във фойето.

— Да се захващаме за работа — обади се Али.

— Можеш да свършиш нещо полезно — предложи Мак. — Да разпиташ свидетелите.

Али кимна и се обърна към Слоун.

— Трябва да махнеш тия дрехи. Ще се обадя по радиото на патрулната кола да те вземе от рампата за доставки.

Той стисна ръката ѝ и тръгна след Мак надолу по стълбището. Слоун трепереше с мокрите си дрехи. Уип беше прав, трябваше да се преоблече. Но първо бе длъжна да направи нещо друго.

Запъти се към парапета, прескачайки разпилени вещи и стъкла, с очи, вперени в пода. Имаше няколко дамски чанти, забравени в суматохата, и тя ги прегледа. Само в една имаше някакви документи и те не бяха онези, които търсеше. От фоайето се носеха сърдити гласове. Разполагаше само с няколко секунди, преди детективите да отцепят мястото.

Сега се намираше близо до ръба на езерото, искаше ѝ се да имаше повече светлина. Ами ако чантичката на Остроф бе паднала във водата? В момента можеше да е навсякъде — в езерото, закачена на някоя изпъкналост на водопада, всмукана в канал или помпа.

Но не бе така. Слоун всъщност не видя чантата — бутна я с носа на обувката си. Беше достатъчно малка, за да се заклеци в някоя цепнатина между пода и покрития с плочки ръб на езерото. Пръстите ѝ бързо опипаха съдържанието, без да обръщат внимание на несесера с гримове, и трескаво дръпнаха ципа на едно тайно отделение. Намери тънко навити банкноти от по сто долара, карта на „Американ Експрес“ и шофьорската книжка на Остроф. Имаше и още две карти: пропуск със снимка за Държавния департамент и чисто бяла карта с магнитна лента. Слоун взе и двете и захвърли чантичката.

— Хей, какво правите там?

Гласът на детектива прогърмя през празното пространство. Слоун се изправи, стискайки картите в шепа.

— Помагам на детектив Али — отговори тя.

— А, добре, той е долу, а вие тъпчете улики от местопрестъплението. — Полицаят посочи с палец към стълбището.

Слоун бързо мина покрай него. Няколко мига по-късно прекосяваше кухните на път към рампата за доставки. Както Али бе обещал, една патрулна кола я чакаше.

Началникът на канцеларията на президента научи за трагичния инцидент в „Меридиан“ тридесет минути по-късно. Тъй като Клодия Балънтайн беше заета в разгорещен диалог с несговорчивия френски министър-председател, той нямаше как да ѝ съобщи новината. Нещастieto се бе случило, след като президентът бе напуснал хотела. От първоначалните доклади нищо не сочеше смъртта да има нещо общо с Белия дом или със събитията, развили се от другата страна на земното кълбо. Служителят благодари на офицера за връзка с полицията, че му е предал съобщението за злополуката, помоли да му изпратят доклада и превключи на друг разговор.

С виещи сирени и блеснали светлини патрулната кола за рекордно време стигна Брук Хил. Слоун благодари на младия полицаи и изтича в къщата. След секунди се намираше под душа, пуснала горещата вода, доколкото можеше да търпи. Когато прогони студа от костите си, тя навлече поло и вълнени панталони. Двадесет минути по-късно бе отново на шосето, на път към столицата с колата на Али.

Предвид отговорностите му за целия свят, Държавният департамент е една от правителствените институции, които никога не спират да работят. Слоун се надяваше, че бялата кодирана карта е всичко, от което се нуждае, за да влезе по това време на нощта.

Докато караше по безлюдните улици на Вашингтон, тя се питаше дали не бе разумно да се обади на Лий Портър и да му съобщи какво е намислила да направи. Навярно той щеше да ѝ нареди да действа. А може и да ме спре, да ми заповяда да почакам, докато получи съдебно разпореждане.

Образът на прекършеното тяло на Сюзан Остроф под водопада отново изплува пред очите ѝ. Вече бе чакала прекалено дълго. Сега Остроф не можеше да ѝ съобщи нищо. Но вероятно бе оставила нещо важно, от което и убиецът ѝ би се заинтересувал — нещо, до което не бива да му се позволи да стигне пръв.

Слоун зави по Двадесет и трета улица и подкара към мигащите оранжеви светлини пред входа на гаража на улица С. Движейки се бавно по наклонения проход, тя откри от страната на шофьора устройство за магнитни карти и видеокамера. Зад тях имаше плътно

затворена стоманена врата. Слоун знаеше, че ако магнитната карта бъде отхвърлена, не само ще се включи алармата, но зад нея ще се разпъне верига с бодли. Щеше да се окаже в капан.

Затаила дъх, тя пхна картата на Остроф. Камерата продължи да я следи с немигащото си око. Сканиращият апарат не отхвърли картата, но Слоун не махна ръка от скоростния лост, готова да го включи на задна.

Стоманената врата изскърца и се задвижи. Слоун бавно изпусна дъха си, издърпа картата и полека подкара към гаража. Спусна се две нива надолу и откри запазеното място на Остроф.

Слоун забърза към асансьорите. Тъй като беше проучила из основи Остроф, знаеше точно къде да отиде. Въпросът беше дали ще стигне навреме. Фактът, че картата на Остроф беше приета, означаваше, че отделът за сигурност на Държавния департамент все още е в неведение за смъртта ѝ. Засега.

Слоун отново използва картата и вратите на асансьора се отвориха. Вътре бе пълно с камери. Тя не им обърна внимание. Натисна копчето за съответния етаж и леко ѝ се повдигна, когато кабината започна да се издига.

Приемната беше празна; ярка светлина заливаше сивия килим. Картата отново послужи на Слоун, за да влезе в главното помещение, откъдето тръгна с бърза стъпка по коридора. Кабинетът на Остроф беше съвсем в края, просторно ъглово помещение с хубави мебели. Слоун включи осветлението и веднага седна зад компютъра. За по-малко от десет секунди установи, че не може да проникне в машината, съдържанието на твърдия диск се охраняваше от шифър, създаден от Агенцията за национална сигурност, и от допълнителни пароли.

Няма значение, каза си Слоун. Интересува ме миналото ѝ, не настоящите ѝ проекти.

Чекмеджетата на бюрото бяха отключени, но не съдържаха нищо, освен записки от работата ѝ в Държавния департамент. Върху рафтовете се намираха най-различни книги, списания и военни справочници. Шкафовете за архива се намираха под тях. Вратите на средния се отвориха и тя видя неголям стоманен куб.

Шифърът за сейфа се състоеше от букви и цифри. Слоун започна с проста комбинация. Можеха да бъдат и йероглифи.

„Мисли. Мисли като нея. Каква е тя? Извънредно умна, много спокойна, уверена в себе си. Какво би използвала? Ти какво би използвала?“

Слоун прехвърли през ума си всичко, което знаеше за Остроф. Комбинацията можеше да бъде произволна — телефонен номер, част от автомобилен регистрационен номер, рожден ден... Слоун ги знаеше всичките. Всеки ги знаеше или можеше да ги установи.

Именно нещата, които Остроф никога не използва.

Какво не би се съдържало в личното ѝ досие? Или в компютрите на службата за сигурност на Департамента? Какво не би знаел и най-близък приятел, дори семейството?

Тя е самотна жена. Като личност, това е нейният избор — така е създадена.

Слоун помисли, че е близо. Разгледа внимателно сейфа, но той нищо не ѝ подсказваше. Не можеше да прецени дали е свързан с алармената система, която ще се включи, ако се въведе грешна комбинация. Слоун погледна към дланите си, пръстите ѝ още бяха сбръчкани от ледената вода, през която бе влачила тялото на Сюзан.

„Напрегни се“.

Наведена над сейфа, стараяйки се ръцете ѝ да не треперят, тя натисна клавишите един по един: Г-А-Р-Е-Т.

Червената светлина на устройството за въвеждане на шифъра блесна по-ярко, после се замени от зелена. Слоун примигна, потънала в пот, завъртя дръжката и дръпна.

Дискове за компютър, поне петдесет. Слоун натъпка всичките в чантата си. Отново огледа отвън, но не откри нищо друго. След като заключи сейфа, затвори вратите на шкафа.

Слоун бързо вървеше по коридора, когато телефонът в службата по сигурността на Държавния департамент извъня. Дежурният офицер провери самоличността на обаждания се, после изслуша съобщението.

— Доктор Сюзан Остроф, ръководител на отдела за Китай, пострада при фатална злополука тази вечер. Можете да се обърнете към полицията във Вашингтон за подробности. В момента група на

Националната агенция по сигурността е на път към кабинета ѝ, за да прибере документите, с които е работила. Да не се пречи на агентите.

— Слушам, сър — отговори дежурният офицер. — Но има нещо нередно.

— В смисъл?

— Доктор Остроф влезе в сградата преди двадесет минути. В момента е горе в кабинета си.

Слоун мушна картата на Остроф в процепа на асансьора. Изгуби няколко секунди, защото погледна настрани, и в първия момент не забеляза, че светлината на устройството е още червена. Вратите на асансьора не се отваряха. Тя разбра защо.

Завъртя се в обратна посока и се втурна към вратите на стълбището. Не познаваше процедурите за блокиране на сградата. Асансьорите бяха спрени. Охранителите всеки момент щяха да пристигнат на третия етаж. Вратите на гаража...

Наложи си да не мисли за това. Ехото от стъпките ѝ кънтеше ужасно по ограденото с циментови стени стълбище. Всеки път, когато минеше покрай някоя врата, очакваше да се отвори и от нея да изскочи човек, насочил оръжие.

Сега беше на първия етаж, пръстите ѝ се пързалиха по хлъзгавата сива боя на перилата, краката ѝ се подхлъзваха на завоите. Блъсна вратата на гаража с все сила, чу я как се удря в гумения ограничител и се блъска в стената. Втурна се към колата си, която изглеждаше ужасно малка в тази бетонна гробница, дълга колкото половин футболно игрище.

Първо я заслепиха светлините, ярките фарове на пристигаща кола. Преди Слоун да успее да реагира, автомобилът беше до нея, завивайки в последната секунда, във въздуха се разнесе миризма на триещи се в бетона гуми.

— Скачай вътре! — извика един глас.

Слоун го разпозна и незабавно изпълни, каквото ѝ се каза. Едва успя да затръшне вратата, преди колата да се понесе към изходната рампа на първо подниво.

— Добре ли си? Ранена ли си?

Слоун погледна Лий Портър, ръцете му въртяха волана, докато колата се промъкваше през резките завои и пое напреко към друга рампа.

— Нищо ми няма.

— Намери ли това, за което дойде?

Тя се втренчи в него.

— Намери ли това, за което дойде?

— Не зная. Мисля, че да.

— Е, определено се надявам да е така. Защото стана голяма беля.

— Портър замълча. — Сега ме слушай. Каквото и да се случи, не казвай и дума. Нито дума. Разбра ли?

— Откъде знаеше?

— После ще говорим. Нека първо да се измъкнем оттук. Пригответи се.

През предното стъкло Слоун видя стоманената врата на гаража и трима въоръжени мъже, които стояха пред нея, с автоматични оръжия, готови за стрелба. Портър подкара към тях, готов да намали при будката на пазача. Подаде пропуска си на охраната.

— Човекът, когото търсех, не беше вътре — спокойно заговори той. — Навярно съм сбъркал времето за срещата.

Очите на охраната пробягнаха по видеомонитора.

— Господин Портър, записали сме влизането ви, но нямаме информация за младата дама.

— Тя е с мен. Покажи им документите си, Слоун.

Тя извади пропуска си от МГ-11. Охранителят отново погледна към монитора.

— Влизането ѝ не е регистрирано.

Портър сви рамене.

— Става късно. Бързаме за важна среща. Има ли някакъв проблем?

— Проблемът, сър, е, че сме под тревога заради неправомерно нахлуване.

— Е, аз не съм вашият нарушител, нито пък госпожица Райдър.

С периферното си зрение Слоун видя, че охранителят се колебае.

— Принуден съм да задържа младата дама, сър.

Портър посегна към телефона си.

— Номерът, който ще набера, принадлежи на съветника по националната сигурност, който сега се намира в Белия дом, в залата за спешни съвещания. Заедно с президента. Който очаква госпожица Райдър и мен да пристигнем незабавно. Може би ще пожелаете да обясните защо не пътуваме натам.

Портър подаде телефона на охраната. Слоун чу звъненето, след което един глас изрече:

— Тримбъл, Агенция за национална сигурност. Ало? Ало?

Охранителят се отдръпна и даде знак на хората си да вдигнат вратата. Портър спокойно прекъсна връзката и върна телефона на мястото му. Оставяйки два метра следи от гуми, той подкара в нощта.

Слоун почувства, че я залива облекчение. Чантата с дисковете, скътани вътре, лежеше между коленете ѝ.

— Как ме откри? — попита тя.

Очите на Портър се стрелнаха към нея, после се съсредоточиха в пътя.

— Беше си тръгнала от хотела, в къщата на Али отговаряше само телефонният секретар, така че отгатнах къде си.

— За мой късмет.

— Какво става, Слоун?

— Аз трябва да ти задам този въпрос. В секундата, когато видях, че картата на Остроф я няма, разбра, че съм тук.

— Реших, че този, чиито нареждания изпълнява Остроф, може да се опита да прочисти кабинета ѝ.

— Някой от МГ-11?

Портър прехапа долната си устна.

— Какво да се прави, все някога щях да ти кажа. Слушай сега. Кой е общият знаменател между Гарет и Остроф?

Слоун се замисли за момент.

— Китай. И двамата са експерти по въпросите, свързани с Китай.

— А кое ликвидира кариерата ти в Ню Йорк?

— Макгрегър.

— Не само той.

— Ми Йънг. Сделката с Източнокитайската петролна компания.

— Правилно — потвърди Портър. — Много внимателно наблюдаваме финансовите действия на Китай още от изборите през 1992 и 1994, когато бяха повдигнати обвинения, че парите им се харчат

за всевъзможни политически кампании. Оттогава разбрахме как придвижват парите си, накъде, чрез кого и защо. Макгрегър и китайският му бизнес партньор Ми Йънг сключиха огромна петролна сделка. Въпрос: защо китайците, които се нуждаят от всяка капка енергия, ще са готови да разпродадат акциите на Източнокитайската петролна компания, вместо да я задържат като държавен монопол? Кое е по-важно от стабилния, надежден източник на енергия?

— Парите. В брой. И то много.

— Десетки милиони. Китайците събират капитали и те им трябва незабавно. Сякаш гонят някакъв краен срок.

— За какво става въпрос?

— Още не знаем. После ти се появи и Макгрегър загуби почва под краката. Малко по-късно той се самоуби наред Парк Авеню. Хвърлиха вината върху теб и ти стана черната овца.

— После ти ме потърси, защото смяташе, че може би знам нещо повече за връзката на Макгрегър с Ми Йънг — довърши Слоун.

— Ние, от своя страна, вече разследвахме китайците — заговори Портър. — Знаем, че четат съобщенията ни, но не можем да го докажем. Не знаем кой е куриерът им. Започнах да мисля, че именно ти ще разнищиш загадката или поне ще ни насочиш в правилната посока.

— Нов поглед. Необременен.

— Моля?

— Точно така се изрази за мен. Вместо това се превърнах в копой. — Тя се обърна към него. — По дяволите, защо отначало не ми каза всичко?

— Защото не исках да попреча на инстинкта ти. Не исках да ти съобщавам нищо, което би те тласнало в една или друга посока. Очаквах ти сама да вземеш решение.

— Така и стана. И двама души са мъртви.

— Не заради теб! — отговори яростно Портър. — Чуй ме. Играта набира скорост. Хората не ги убиват преди края. А той бързо приближава. Тази вечер ти поем невероятен риск и може би взе нещо, което ще ни бъде от полза. Какво ще кажеш?

Слоун го погледна в очите.

— Ще кажа: нека видим какво има на тези дискове.

Призори пуснаха и последния свидетел. Фоайето беше почти празно, като изключим екипа, извършващ първоначалното разследване, който проверяваше каналите и улея на вече стихналия водопад. Уип Али, Пако Сантана и Питър Мак бяха изписали страници, след часове разпитване на свидетели.

Намериха вечерната чантичка на Сюзан Остроф; по-голямата част от съдържанието беше непокътнато, но пропускът за Държавния департамент липсваше.

Пако Сантана огледа просторното, празно фоайе, в което само специалистите от полицията си вършеха работата.

— Изпуснахме го — мрачно установи той. — Беше тук и го изтървахме.

— Кого сме изпуснали? — рязко попита Мак. Разлисти страниците на тефтерчето си. — Виж какво казва пианистът: „Човекът беше по-възрастен тип, с коса, вързана на опашка.“ Ето и басистът: „Да, тя танцуваше с някакъв на четиридесет или повече. Приличаше малко на Мел Гибсън.“ А ето и показанията на бармана: „Не знам. Тук беше истинска лудница. Помня, че тя си поръча чаша вино. Един по-възрастен мъж седеше до нея. Следващия път, когато се обърнах към тях, ги нямаше.“

Мак вдигна ръка, сякаш питаше: „Какво ще кажеш?“

— Имаше прекалено много народ — промърмори Сантана.

— Всеки си търсеше някого, когото да заведе у дома. С цялото пиене и наркотиците можеха да се сблъскат с крилата свиня и да не я забележат. Въпросът е какво е търсела Остроф тук горе? Подобни купони не са й били по вкуса.

— Може и тя да си е търсила късмета — предположи Мак.

— Макар да имаше вид на света вода ненапита, но...

— Била е хваната в капан.

Али се съгласи:

— Пако е прав. Не й е било мястото в тая навалица. Семейството й беше долу, заедно с другите големи клечки. Нямала е никаква причина да идва в този бар... освен ако не е чакала определен човек, някой, който е знаел, че тук ще могат да се усамотят и едновременно да запазят анонимност. Наистина е било пълно с народ, но коренно различен от тях.

— И тогава същият този я е убил — завърши Мак.

— Не. Той е подготвил капана за убиеца ѝ.

Мак се изправи и се приближи до машината за кафе, която хотелът бе инсталирал за служителите на закона.

— Десет от очевидците, които разпитахме, са сигурни, че е танцувала с онзи тип — подхвана той. — Лошото е, че никой не може да го опише. Освен това, всъщност никой не я е видял да пада в езерото. Никой не спомена, че партньорът ѝ за танц я е блъснал или ударил, или направил каквото и да е.

— Освен дето е бил там и в следващата секунда е изчезнал — избоботи Сантана.

— Ето защо съм съгласен с теб: Остроф е била убита. Но нищо не мога да докладвам в Бюрото. — Мак замълча. — Забележи обаче, че всички свидетели говорят за един мъж, не за двама.

— Човекът, заложил клопката, не е трябвало да бъде наблизо — възрази Али. — Бил е някой, когото Остроф е познавала и на когото е имала доверие. Иначе защо ще си дава труд да следва указанията му? Съгласила се е да се срещнат извън обичайната ѝ среда, въобразявала си е, че сред навалищата ще бъде в безопасност. Който я е подмамил, е умен кучи син. Остроф не е очаквала да я нападнат — точно както той е планирал.

— И в края на краищата нямаме доказателства, че е била нападната — отговори Мак. — Без тях...

Мобилният телефон на Али иззвъня. Той го включи, заслуша се и се обърна към останалите:

— Обажда се Слоун. Има да ни съобщи нещо.

Осветлението в сградата на Сметната палата беше по-добро от повечето правителствени постройки, беше скъпо и напомняше на слънчева светлина. Въпреки това Слоун чувстваше, че очите ѝ смъдят, сякаш в тях имаше пясък.

Но това, което се виждаше на екрана на компютъра, компенсираше неуморната ѝ работа. Проверяваше серията още веднъж, когато Али и останалите влязоха.

— Господа — заговори Портър, изваждайки лулата от устата си. — Чака ни дълга нощ.

— Готови сме да продължим работа.

— Разкажете ми какво открихте?

След няколко минути Портър разбра защо тримата са така изтощени.

— Слоун, покажи им какво намери.

Тя обърна монитора така, че всички да могат да го виждат. Разказа им за незаконното си влизане в кабинета на Остроф. Слоун не можеше да прецени чие изражение бе по-недоверчиво, на Уип Али или на Питър Мак. Пако Сантана гордо се усмихваше.

— Това, което виждате на екрана, е информацията, която Остроф е събирала на дисковете с години. Някои от сведенията се отнасят чак за осемдесетте години.

Тя използва мишката и документите изпълниха екрана.

— Всичко това е свръхсекретно — промълви тихо Мак. — Произхожда от корпорацията „Ранд“, Институцията на Хувър и Военното...

— Все места, където Мартин Гарет е работил, преди Тримбъл да го доведе в Белия дом — обясни Слоун. — Съществува общ знаменател между всичко, което е предавал на Остроф.

— Китай — обади се Али. — Всичко досега има връзка с Китай.

— Още по-зле — продължи Слоун. — Доклади с изложени становища, военни сценарии, икономически и политически заключения, които Гарет е предавал на Остроф, след като е започнал да работи в Белия дом. Целият този материал е изключително важен. Не е трябвало да излиза от кабинета на съветника по националната сигурност. Не й е било работа на Остроф да го вижда.

— И си сигурна, че не е бил друг, а Гарет? — запита Мак.

Тонът на Мак издаваше колко му е неприятно това дълбоко и продължително нарушаване на мерките за сигурност. На Слоун й се искаше да може да каже нещо, за да му помогне, но предстоеше много повече, и то още по-лошо.

— Гарет е — отговори тя. — Открихме подписа му на някои от документите. Намерихме бележките на Остроф в полетата.

— И после? — попита тихо Али.

— Вече знаем, че Остроф е преживяла краткотрайна, но страстна любов с китаец от Тайван на име Лин. Считан е за най-горещия

поддръжник на присъединяването на острова към Китай. Несъмнено пристрастията му са насочени към Пекин.

— Да му се не знае! — прошепна Мак.

— Нищо не сочи, че Остроф е предавала на Лин сведенията, получавани от Гарет.

— Няма как да сме сигурни. Защо пък да не е?

— Защото ги е изпращала другаде.

— На Мърчисън — обади се Али. — Името му присъства навсякъде.

Лицето на Мак доби цвят на пепел.

— Военният съветник на президента? На него ли е предавала информацията?

— И то такава, до каквато е нямало как да се добере или е щял да научи прекалено късно, за да му е от полза. Стига, Мак. Знаеш колко строга граница има между различните отдели. Познаваш човешката суета, всеки иска да използва нещо, което другият не знае, да го компрометира и да подобри позициите си.

— Разбирам — бавно каза Мак. — Значи разполагаме със секретна информация за Китай, която е изнасяна и предавана на когото не трябва. Но въпросният човек работи за правителството.

Лий Портър заговори:

— Тази система не е създадена само за осведомяване. Организирана е да предава сведения на човек, комуто се оказва такова доверие, че самата мисъл, че може да бъде предател, е недопустима. Който и да е той, в крайна сметка е свързан с Китай.

— Говорите за заговор десет пъти по-сложен и резултатен от предателството на Робърт Хансен^[1] — намеси се Мак, сещайки се за агента на ФБР, който бе играл двойна игра.

— За Мърчисън ли говорим? — запита Али. — Той ли е последната брънка? Господ ми е свидетел, той може да прави каквото реши, да се среща с когото си иска и да не предизвиква подозрения.

— Не знаем дали веригата свършва с него — отговори Портър.

— Защо не го попитаме?

Портър го погледна с изненада, после се сети, че Али навярно не е чул последните новини.

— Елате с мен.

Той заведе групата в неговия кабинет, където телевизорът работеше с намален звук. Показваха документални снимки от войната в Персийския залив: иракското небе, осветено от трасиращи куршуми и ракети, сякаш са някакви фантастични фойерверки, после кратък кадър как боен кораб на флотата на САЩ изстрелва ракети „Томахок“, последван от репортажите на кореспонденти, базирани из целия Залив.

— Това започна преди около пет часа — заговори Портър. — Сводките от спътниците и преминаващите самолети показаха, че иракчаните инсталират ракети „Скъд“ с глави, съдържащи биохимично оръжие. Президентът заповяда незабавни ответни мерки.

Портър се обърна към Али:

— Ето защо не можем да попитаме Мърчисън. Той е далеч в някой бункер, готов да скрие задника на Саддам.

[1] Робърт Хансен — агент на ФБР, уличен като руски шпионин, продал секретни сведения на Москва за близо 1,4 млн. долара. — Б.пр.

↑

Подобно на по-голямата част от нацията и света, през следващите седемдесет и два часа Слоун и Али бяха погълнати от новините, идващи от Персийския залив. Вечер се сгушваха на канапето, гледайки денонощните въздушни атаки, провеждани от американските изстребители, бомбардировачи и ракети. Военните комуникети показваха снимки от птичи поглед на преки попадения върху иракските военни установки; кореспонденти на земята потвърждаваха разрушенията.

— Ударихме ги през пръстите — отбеляза Али.

През деня Слоун работеше върху разследването си, проучвайки под микроскоп живота и военната кариера на генерал Мърчисън. Започна от „Уест Пойнт“ и обърна особено внимание на пътуванията му из Югоизточна Азия, постоянно нащрек за връзката с Китай, за която чувстваше, че съществува. Ту се приближаваше, ту се отдалечаваше, като най-често стигаше до задънена улица. Но скоро броят на хората, изиграли някаква роля в кариерата на Мърчисън, се стопи до неколцина, които можеше да провери. Един от тях, реши Слоун, е този, който даваше заповеди на Мърчисън.

Когато в списъка остана само един, Слоун поиска среща с Лий Портър и Питър Мак. Тя знаеше каква ще бъде реакцията на Питър и искаше и той да участва в разискването. Беше сигурна, че на края ще спази професионалната си клетва и ще изпълни дълга си.

В кабинета на Портър тя наблюдаваше него и Мак, докато четеше доклада си, после почувства блесналия и гневен поглед, отправен към нея.

— Сигурно се шегуваш — заяви той. — Кажи ми, че не говориш сериозно.

— Не е шега — отговори му Слоун.

— Сигурна ли си? — тихо попита Портър.

— Това е човекът, на когото Мърчисън се обаждат, и с когото се среща най-редовно — отговори тя. — Най-естествената връзка с

Китай.

— Това е немислимо! — възпротиви се Мак.

— Трудно можем да приемем повечето предатели.

— Зная. Но все пак...

Тя чувстваше как Мак се бори с неверието си.

— Нужно е да обсъдим още нещо — чу се гласът на Портър. — Поради настоящата ситуация в Ирак, може да бъде трудно да съобщим това на президента. Това, което знаем — или подозираме — може да подкопае увереността ѝ, че Мърчисън е способен да си върши работата.

— С която той изглежда се справя дяволски добре — констатира Мак.

Портър мислеше същото.

— Освен това около Лин се забелязва раздвижване. По всичко личи, че той не възнамерява да се кандидатира за тайванския парламент. Слуховете в Азия се разпространяват бързо и всички се питат какво ли значи това. Но явно Лин няма да има политическо влияние.

— Което пък означава, че Тримбъл губи сериозен аргумент в твърдението си, че Тайван е уязвим спрямо нападение от страна на Китай — обади се Слоун.

Портър бе споделил с нея и останалите за тревогите на Тримбъл по време на последната им среща в Белия дом.

— Сякаш някой нарочно разклаща позициите на Тримбъл, прави го неубедителен или поне некомпетентен в очите на президента — заключи тя.

— Внимавай какво говориш — предупреди я Мак.

— Какво толкова казвам — изстреля в отговор Слоун. — Сюзан Остроф е била любовница на Лин. Той е яростен привърженик на присъединяването на Тайван, но изведнъж се отказва от целта на живота си, точно преди да я постигне? Освен ако няма изключително сериозна причина. И, естествено, ако някой не му нарежда какво да прави.

— Остроф ли имаш предвид? — изрази съмнението си Портър.

— Залагам на нея — отговори Слоун. — Тя има най-добра възможност да се свърже с него. Или да накара Мърчисън да го стори.

— Да се върнем на Мърчисън — предложи Мак. — Какво можем да направим с него?

— Нищо, докато не се върне в страната — отговори Портър.

— И после?

— Ще му покажем дисковете на Остроф и ще чуем какво ще ни каже.

— За Бога, Портър! Каниш се да разпитваш войник, който ще се прибере у дома като герой — отбеляза Мак.

— Няма да му задавам въпроси, свързани със заповедите на бойното поле — отговори студено Портър. — Могат да му дадат колкото си искат медали за това. Аз искам да зная други неща.

Слоун внимателно изглежда Мак.

— Питър, безпокои ли те това, което обсъждаме?

С върха на химикалката си Мак избута листа, на който бе изписано едно име, като че не искаше да си цапа ръцете, като го докосва.

— Ето какво ме тревожи — започна той, мъчейки се да избере между пословичната си вяност към клетвата си като агент на ФБР и към човека, когото считаше за безпогрешен.

Накрая Питър Мак реши, че не може да става дума за избор.

Мак подкара към хотел „Четири сезона“ в Джорджтаун през вечерното задръстване. Настрои приемника си на Националното радио и чу последните новини за прекратяване на огъня в Залива.

Барът на хотела бе по-шумен от всякога. Чуха се радостни възгласи, когато телевизионният коментатор съобщи условията на примирието и какви разрушения са предизвикали въздушните удари. Мак не се присъедини към общата веселба. Седеше в края на бара с чаша царевично уиски „Олд Уелър Антик“ и пиеше прекалено бързо. Колкото повече мислеше, толкова по-ясно му ставаше как е длъжен да действа и втрънен в кехлибарената течност, реши, че няма за кога да отлага. Извади мобилния си телефон и набра един номер.

Тридесет минути по-късно бе на път към огромното имение. Един прислужник му отвори вратата и го въведе в библиотеката, пропита с мирис на дърво и ароматични пури. Додж Френч, в елегантен тъмен костюм, го посрещна.

— Има празненство в кънтри клуба — обясни той и изглежда изпитателно Мак. — Спомена, че не търпяло отлагане.

Мак вдигна поглед към мъдрото му старо лице, угрижено и пълно с очакване. После мислите му се върнаха при Слоун и Лий Портър. Не. Трябваше да продължи.

— МГ-11 напредват прекалено бързо — започна той. — Вие ме осведомихте за Остроф, но Слоун и групата ѝ вече знаеха за нея. Смъртта ѝ не беше в резултат на злополука.

Френч разбута главните в камината с ръжен. Бавно се обърна, като продължаваше да държи машата.

— Нима? Това противоречи на докладите, които получих. Ако не е нещастен случай, тогава какво е?

Мак видя как лицето на Френч доби недоверчиво изражение, докато той излагаше теорията на Слоун за убийството.

— Разполага ли Портър с някакво доказателство? — попита той, когато Мак свърши.

— За убиеца — никакво, но Слоун направи връзка между Гарет и Остроф и между Остроф и още някого.

— Че кога успя?

Френч наистина бе изумен. Нали се бе обадил на охраната на Държавния департамент, за да им съобщи факта, че Остроф е претърпяла фатална злополука и е редно кабинетът ѝ да бъде незабавно запечатан. Но охраната явно е била твърде бавна. Още щом Мърчисън му предаде, че Остроф заплашва да ги разкрие, Френч разбра, че тя навярно има нещо, което да потвърди думите ѝ. Имаше намерение да прати някого да претърси кабинета ѝ по време на тържеството, но бе чакал по-дълго от необходимото. Искаше първо тя да умре, така че никой да не го безпокои.

Френч слушаше с ужас и интерес, когато Мак му разказа какво има на дисковете, които Райдър задигнала от кабинета на Остроф. Накрая осъзна, че мотивите ѝ да го предаде се кореняха в нещо, което той, който никога не се бе женил, нито бе имал постоянна връзка, не можеше да разбере: любовта.

— Нямах причина да се съмняваш в достоверността на информацията върху дисковете, така ли, Питър?

— Не, сър.

— И Остроф споменава Мърчисън като своя връзка за предаване на информацията, която Гарет е събирал?

— Точно така.

Френч поклати глава.

— Всичко това ми изглежда неправдоподобно. Сам Мърчисън, замесен в шпионаж. Немислимо е.

— Райдър и Портър не са на това мнение, сър.

— Доказателства, Питър, доказателства! Какво прави Мърчисън с тези сведения? На кого ги предава?

— Райдър и Портър не знаят — поне засега — отговори Мак. После замълча. — Не мога да повярвам, че човек като Мърчисън може да бъде виновен в предателство, сър.

— И не бива да допускаш! — Френч тръгна из стаята, удряйки с юмрук по отворената си длан. — Зная какво да направя. Тъй като има примирие, мога да се свържа със Сам. Ще му обясня какво става...

— Сър, мислите ли, че е разумно?

— Разумно ли? Абсолютно наложително е. Сам е един от най-старите ми приятели. Повярвай ми, той не може да ме лъже в лицето и да му се размине. И, ако е виновен или има и сянка на съмнение, Питър, сам ще го доведе!

След като Мак си тръгна, Додж Френч отиде в клуб „Ривър рън“, за чието създаване бе помогнало семейството му. Там вдигна тост за победата на президента в Персийския залив и се впусна в разсъждения какви събития може да последват. Точно в полунощ се върна в Калорама. Стаите сега бяха тихи и той се понесе из къщата като призрак.

Накрая, стигнал в спалнята си, проведе разговор — не с другата страна на света, а с другата част на града.

Също като Френч, Мей Линг работеше до късно и спеше малко. Беше будна и бодра, когато вдигна слушалката. Френч я чу да смуче мундщука на цигарето си.

— Случиха се някои събития, за които трябва да знаете — заговори той, след което продължи да обяснява. — Разбирате, че ако стигнат до Мърчисън, той ще ме поднесе на тепсия — заключи той.

— Вярно е — съгласи се Мей Линг. Едновременно с това прие и противомерките, които Френч предложи. — Само девет дни остават, Френч. Трябва да задържим положението такова, каквото е, още девет дни.

— Девет дни — повтори той.

Най-добре от всички Додж Френч знаеше колко кръв ще се пролее през тези девет дни.

Генерал Сам Мърчисън напусна Залива два часа след обявеното примирие на борда на разузнавателен самолет тип „СР-71“. Апаратът с кодово име „Блекбърд“ можеше да лети със скорост четири пъти по-голяма от скоростта на звука на височина четири хиляди метра. Три часа след заминаването му, той кацна във военновъздушната база „Андрюс“. Там Мърчисън взе душ и се преоблече, след което го откараха за среща в Белия дом.

Президентът се изправи от стола си и прекрачи през националния герб, изтъкан на килима в Овалния кабинет.

— Здравей, Сам. Радвам се отново да те видя у дома. Поздравления.

— Благодаря ви, госпожо президент.

Мърчисън забеляза, че Клодия Балънтайн е отслабнала. Очите ѝ бяха подпухнали, движенията — припрени, почти безцеремонни. Нямаше откъде да знае, че състоянието ѝ донякъде се дължи на нейната скръб по безсмислената смърт на приятелката ѝ Сюзан Остроф.

— Смяташ ли, че примирието ще продължи? — попита Балънтайн.

— Вие определите условията, госпожо президент. Въпросът е дали Саддам ще се съгласи. Извършва се подготовка за втори удар. — Той замълча. — Готови сме да започнем всеки момент.

— Запознай ме с пълните подробности, ако обичаш.

Мърчисън отговори кратко и ясно, но все пак докладът му продължи час.

— И в заключение, Сам?

— Ще навлезем и ще довършим започнатото.

— Но цивилните жертви ще бъдат многобройни.

— Само защото използват цивилни като човешки щитове, принуждават ги да спят пред дворците на Саддам. Това ги прави бойци от предната линия, войници като нас.

— Трябва да го обмисля, Сам.

— Разбира се.

Под безстрастното си изражение, Мърчисън кипеше. Преди години го накараха да попречи на командирите на „Пустинна буря“ да приключат с Ирак веднъж завинаги. Като се има предвид как Саддам си играеше със Запада през следващите години, този път заповедта за атака трябваше да дойде без колебания. И отново една цивилна показваше, че няма кураж да я издаде.

След като напусна Западното крило, Мърчисън нареди на шофьора си да го откара до дома му, къщата, която съпругата му, починала преди дванадесет години от рак, беше купила в средата на седемдесетте в Чеви Чейс. Просторната едноетажна постройка бе издигната върху двойни дървени основи в една практически непроходима клисура. Пред нея се простираха неравна морава и градина от ниски храсти, които обаче не я скриваха. Съседните къщи бяха отдалечени на тридесет метра, отделени с висок плет; стопаните им бяха приятели на Мърчисън от години.

Екип от двама охранители пазеха къщата след започването на военните действия. Резиденцията бе напълно безопасна, когато Мърчисън пристъпи прага ѝ.

Първата му работа бе да влезе в кабинета си и да си налее едно голямо уиски. С питието в ръка направи това, което му бе станало навик, върнеше ли се от чужбина: приближи се до бюфета, чиято блестяща повърхност от орехово дърво бе отрупана със снимки, и нежно прокара пръсти по фотографиите със съпругата му. Това бе история в образи на двадесет и една годишния им брак, жестоко прекъснат точно когато му предстоеше да се наслаждава на плодовете на службата на родината си, продължила през целия му живот.

Мърчисън отнесе питието си в банята. Все бърз душ, после облече изтъркан анцуг. Наля си още уиски от барчето за напитки и отиде в дневната. Телефонът там, както и в кабинета му, бе оборудван със сателитна връзка и дигитално шифровъчно устройство. Мърчисън бързо набра номера на Френч.

— Додж?

— Здравей, Сам. Къде си?

— У дома. Долетях преди няколко часа. Президентът искаше веднага да ѝ докладвам.

— И?

— Както винаги. — Мърчисън му предаде най-главното от срещата си с Клодия Балънтайн. — Не ѝ стига смелост да довърши започнатото.

Додж Френч разбираше разочарованието и яда на военния.

— Още девет дни Сам. Докога ще бъдеш тук?

— Поне четиридесет и осем часа. Толкова се очаква да продължи примирието.

— Добре. Защото е необходимо да свършим нещо.

— Чух, че станал инцидент в „Меридиан“.

— Сюзан Остроф загина при злополука.

Мърчисън затвори очи.

— Разбира се, така е. Ами, значи, това е.

— Но не е всичко. Райдър и групата ѝ знаят, че е свързана с теб. Ако имаха представа, че си се върнал в страната, сега щяха да са на прага ти.

Мърчисън отпи едра глътка от питието си и алкохолът го накара да се закашля.

— Велики Христе, Додж! Как си могъл да оставиш положението така да ти се изплъзне?

— Не е излязло от контрол — меко отговори Френч. — Само трябва да се справим със ситуацията.

В смеха на Мърчисън се долавяха истерични нотки.

— Да се справим със ситуацията ли? Колко хора още предстои да умрат?

— Всички, освен ако не предприемем нещо — бе студеният отговор на Френч. Чуваше потропването на ледените блокчета в стъклото от другата страна на линията. — Още една мисия, Сам. Това е всичко, от което се нуждаем. Само една.

Винаги има още една, помисли си Мърчисън. Да погребем грешките и глупостта и да пренапишем историята.

— Добре — съгласи се той. — Слушам те.

На запад от столицата, край Главен път 66, се намираше просторен търговски център, обграден от магазините на „Нордсторм“, „Блумингдейл“ и хотел „Риц-Карлтън“. Десет хиляди купувачи минават през нея всеки ден, още повече когато наближава Денят на благодарността и настъпи разгарът на предпразничните продажби. Проследяването на човек на такова огромно място е практически невъзможно. Въпреки че екипите на ФБР знаеха кога Мей Линг се намира в китайското посолство, тя лесно можеше да им се изплъзне в навалищата.

Ловкия я откри в огромния като пещера отдел за хранителни стоки, седнала на дълъг бар срещу няколко щанда за бърза храна. Мястото гъмжеше от купувачи, които се отбиваха да хапнат нещо набързо, по пода се търкаляха чанти и пакети.

Пред Мей Линг стоеше чаша димящ чай.

Ловкия седна до нея и отпи от течност, която според него нямаше много общо с кафето. След като бе прекарал толкова години в Европа, се бе разглезил и не харесваше американското кафе.

Мей Линг побутна към него запечатан плик. Ловкия го отвори и се изненада от снимката, която намери вътре.

— Това трябва да се изпълни много скоро — поясни тя. — Вдругиден, не по-късно. Няма значение кога точно, но трябва да стане на определено място. — Тя му каза къде.

Ловкия познаваше района, за който говореше Мей Линг. Беше известен мемориал във Вашингтон, пулсиращо сърце под стар, дълбок белег. Хиляди го посещаваха всеки ден; мнозина оставаха там с часове.

Представи си сградата, разгледа я наум от всеки ъгъл, търсейки някое слабо място. Мястото му допаднаше.

Но не и през деня.

Ловкия остави настрана изстиналото кафе.

— Налага се да го направя през нощта. Слънцето залязва между пет и половина и шест без петнадесет, значи между шест и шест и половина. Ще има задръстване, което също ще помогне.

Мей Линг се усмихна и кимна.

— Може да се уреди.

Четиридесет и осем часа след посещението на Питър Мак при Додж Френч шифрованият телефон на Лий Портър иззвъня.

— Господин Портър, обажда се генерал Мърчисън.

Портър включи звукозаписната система към апарата.

— Да, генерале. От Залива ли се обаждате?

Гласът на Мърчисън бе дрезгав и настойчив.

— Не. Слушайте, разбрах, че разследвате смъртта на Мартин Гарет и Сюзан Остроф.

— Така е, генерале. Да не би да ми се обаждате, за да предложите помощта си?

— Не си играйте с мен, Портър! Зная какво е пазела в сейфа си Остроф, както и какво точно вие знаете.

— Тогава разбирате защо искам да говоря с вас.

— Нямам представа с какво се захващате. Това е по-голямо, отколкото можете да осъзнаете. То продължава след Гарет и Остроф, дори и след мен.

— Тогава ми разкажете, генерале. Ще се срещнем, където пожелаете.

Портър чуваше учестеното дишане от другата страна на връзката.

— Генерале?

— Не мога да ви вярвам, Портър.

— Защо не?

— Защото не можете да ме пазите! Както казах, не разбирате за какво става въпрос. Искam гаранции за защита — и имунитет.

— Нямам власт, за да ви осигуря имунитет, генерале. То е в правомощията на военния или главния прокурор. Но мога да ви пазя.

Портър чу нерешително сумтене.

— Както опазихте Гарет и Остроф ли? Не мислете, че не зная, че ги следяхте.

— Кажете ми какво искате, генерале — тихо каза Портър.

— Ако дойда при вас, искам да присъства ФБР. Искam специален агент Мак. — Това свари Портър неподготвен и Мърчисън се възползва. — Не само вие дърпате конците, Портър. Мак е в групата ви от известно време.

— Ще бъде там, генерале.

— Бъдете сигурен, че ще бъде, защото ще ви наблюдавам. Искam него и Райдър, никого друго.

— Аз ще дойда...

— Не. Само Мак и Райдър. Видя ли някого друго, край на представлението.

Портър разбра, че не му остава никакъв избор.

— Добре. Кога и къде, генерале?

Инструкциите на Мърчисън бяха кратки. Когато връзката прекъсна, Портър изчака минута, после се обади на Слоун Райдър.

— Къде е Мак?

— В управлението на Бюрото. Защо?

— Обади се Мърчисън...

— Какво?

— Върнал се е във Вашингтон. Не зная точно къде е. Искa среща. — Портър си погледна часовника. — Точно след седемдесет и пет минути. Чуй това. — Той й пусна записа. — Какво ще кажеш?

— Според мен звучи изплашено. И какво, по дяволите, прави тук?

— Не би напуснал бойното поле без основателна причина. Или президентът го е повикал за секретна среща, или си е изфабрикувал правдоподобно извинение. — Портър направи пауза. — Каза да отидете само ти и Мак. Не мога да се съглася. Не и след това, което вече се случи.

— Ако Питър доведе подкрепление, Мърчисън няма да се появи. Беше категоричен по този въпрос.

— Аз пък съм решително против да ви оставя да отидете само двамата. Не мисля, че и Али ще се съгласи.

— Ами ако дойде той? С Пако Сантана? И двамата са бивши военни. Ще знаят как да не бият на очи.

Портър обмисли идеята. Изкушението му да се добере до Мърчисън, който да разplete загатката, се бореше с необходимостта да предпази Слоун, която вече бе твърде близо и до двете жертви — и по този начин до убиеца им. Той взе решение.

— Свържи се с Али и Сантана и ги повикай тук. Аз ще се обадя на Мак. След двадесет минути всички в конферентната зала.

Открит през 1982 и разположен между Хенри Бейкън Драйв и Конститушън Авеню, Мемориалът на ветераните от Виетнам или, както го наричаха „Стената“, бе един от най-вълнуващите паметници в града, пълен със забележителности. Имената на почти петдесет и осем хиляди американци, загинали във войната, бяха издълбани върху черните гранитни плочи, поставени на земята. Стената никога не затваряше за хората, които идваха да отдадат почит. Нощем алеите потъваха в мека светлина, която се отразяваше от студените плочи и сълзите на онези, които заставаха пред тях.

За Мърчисън Стената беше очевиден избор, който му даваше преимущество. Той често ходеше там, за да бъде сред мъжете, които бе предвождал и загубил. Охраната му не считаше тези посещения за странни, особено тази вечер. Генералът бе там, за да сподели победата си с падналите.

Шумът от вечерния трафик посрещна Мърчисън, щом излезе от колата, паркирана на Хенри Бейкън Драйв. Заедно с охраната си заобиколи Мемориала на Линкълн и огромното знаме от лявата страна на Огледалното езеро. Както обикновено, охраната изостана, щом пред тях се изпречи Стената. Цветя, дребни предмети и малки знаменца лежаха в основата ѝ, донесени в памет на загиналите, в Деня на ветераните. Но сега тълпите ги нямаше и охранителите бяха спокойни. В разгара на туристическия сезон понякога ставаха обири в близост до Мемориала на Линкълн, но никога при Стената. Това бе свята земя, а дори и крадците бяха суеверни. Мърчисън вдигна яката на палтото си срещу нощния вятър и продължи пътя си.

В противоположния край на Стената, при онази част, която върви успоредно с авеню „Конститушън“, Уип Али седеше на шофьорското място на събърбъна и говореше по скрития микрофон.

— Пако, чуваш ли ме?

Облечен с военно маскировъчно яке, Сантана се намираше в източния край на Стената, като вървеше на двадесет метра зад Слоун Райдър и Питър Мак.

— Виждам ги — изръмжа той в прикачения на китката му микрофон. — Тук е страшен студ. Никой няма наоколо.

— Стой нащрек.

Али не харесваше тази операция. Беше планирана набързо, едва им остана време да сложат микрофони на Слоун и Мак. Тъмнината и

теренът също го безпокояха. Осветлението около Стената бе оскъдно и имаше малко места за прикритие, ако нещо се обърка. Али настояваше да отложат срещата, докато провери мястото, но Слоун се възпротиви. Мърчисън ще дойде, настоя тя, и няма друг начин да се свържат с него. Ако не се възползват от тази възможност, друга може и да не им се удаде.

Вървейки един до друг, Слоун и Мак бяха на около една трета от пътя си до Стената и се приближаваха до точката, където завиваше към Мемориала на Линкълн. Чуха репликите, разменени между Али и Сантана, от миниатюрните приемници, поставени в ушите им. Сантана отново заговори:

— Имаме си компания, приближава се по североизточната пътека. Чакай... А! Сега го виждам. Облечен е с овехтяла униформа. Седи в инвалидна количка с мотор. В скута му има нещо, май са цветя... Да, цветя са. Спира, опитва се да сложи цветята на земята...

Мак видя как изражението на Слоун се успокои, когато Сантана изостави скърбящия инвалид, приемайки го за безобиден.

— Добре ли си? — попита Мак.

— Да.

Повториха как да действат с Мърчисън. Слоун щеше да измъкне от него каквото успее колкото може по-бързо. Мак щеше да наблюдава периметъра. Щеше да ги насочи към събърбъна, докато Мърчисън говори. Не искаше Мърчисън да остава на открито по-дълго от абсолютно необходимото.

— Точно пред нас е — обади се Слоун.

Мак вече бе забелязал фигурата с палтото. Той свали ципа на широкото си яке и почувства оръжието си от лявата страна на гърдите си.

Мърчисън беше спрял точно там, където двете страни на Стената се срещаха. Беше пхнал ръцете си в джобовете и гледаше как двамата се приближават.

— Госпожице Райдър?

— Аз съм, генерале. Това е специален агент Мак от ФБР.

— Искам да видя документите ви.

Мак разтвори картата си, наблюдавайки как Мърчисън се взира в нея.

— Генерале, много е студено да стоим тук — каза Слоун. — Имаме кола, с която да ви закараме на сигурно място.

— Не съществува такова нещо като сигурно място! — дрезгаво възрази Мърчисън. — Вие, хора, нямате представа с какво и кого си имате работа.

— Тогава ни кажете — подкани го Слоун.

Мърчисън облиза устните си.

— Всичко започна отдавна, още когато Кисинджър^[1] отиде в Китай през 1972. Тогава разбрахме, че Китай ще засенчи Русия като господстваща сила и ще е нужно да подпомогнем извършването на съответните промени.

— Какви промени? — запита Слоун.

— Териториални. Защо, мислите, беше върнат Хонконг? Да не смятате, че на британците им се искаше да се откажат от него? Нищо подобно. Но платиха лептата си, за да получат място на китайската маса. Ние се съгласихме да направим същото. Само че не всеки гледа на въпроса така. Искат да пренебрегнат секретните протоколи...

— Какви протоколи, генерале? — намеси се Мак.

— Онези, които гарантират връщането на Тайван на метрополията до края на тази година.

— Какво говорите? Президентът няма да допусне това да се случи — реагира Слоун.

— Президентът няма думата по този въпрос! Не разбрахте ли вече? След цялата информация, която получихте от Гарет и Остроф — не схванахте ли накъде сочи?

Слоун остро изгледа Мак. Откъде е известно на Мърчисън какво знаем и откъде? Преди да може да заговори, Мак отново се намеси.

— Гарет и Остроф ви предаваха строго секретни сведения, а вие ги използвахте за военната си политика към Китай. Не е ли вярно?

— Така е.

— И тази политика целеше не да ограничим Китай, а да му дадем каквото иска.

— За Китай това бе изключително важно.

— Но не действахте сам, нали? — продължи Мак. — Не разполагате с необходимите контакти в Китай. Не бихте си позволили да ви видят, как влизате в посолството, където предавате

информацията. И китайските военни началници не ви посещават, както и руските.

Слоун се опита да се намеси в разговора между Мак и генерала, но агентът не позволи.

— На кого предавахте сведенията? — прогърмя гласът му.

— Какво ще се случи в Деня на благодарността? Защо тази дата бе така важна за Макгрегър и Йънг? — Той хвана Мърчисън за реверите на палтото и го избута към Стената. Слоун чу генерала да се задъхва.

— Макгрегър — изстена Мърчисън. — Той беше първият...

Изведнъж главата му трепна. Сега и Слоун и Мак го чува — постоянен, висок вой, сякаш се развиваше макара, но по-пронизителен. Човекът на инвалидния стол се носеше по пътеката към тях.

— *Той беше първият...*

Слоун отчаяно искаше Мърчисън да довърши.

Мъжът в инвалидната количка премина през едно ярко осветено място и потъна в сенките. Воят спря.

— Какво, по дяволите... — започна Мак.

Слоун чу слаб пукот и извика, когато Мак тежко се стовари върху нея. Тя го сграбчи и се опита да го задържи прав, но видя дупката в тила му и кръвта, която бликаше от разкъсаното му гърло.

Тъкмо се обръщаше към прикования в количка човек, когато нещо ужасно твърдо и горещо я удари в гърдите. Краката ѝ загубиха опора и тя почувства как пропада в някаква черна яма, гласове сякаш я следваха.

Мърчисън се запрепъва, отстъпвайки от двамата, в опит да се отдалечи от кръвта, която се плискаше по замръзналата земя пред гранитния постамент. Чу резкия вой на електрическия мотор. Убиецът застана неподвижен, втренчен в него.

— Мъртви са — приглушено промълви Мърчисън. — Край. Да се махаме оттук.

— Това не е край — отвърна Ловкия и натисна спусъка.

Докато животът го напускаше, последното, което Мърчисън чу, бе отдалечаващият се вой на електрическия инвалиден стол, движещ се по пътеката.

Али напрегнато слушаше разговора между Слоун, Мак и Мърчисън. После до ушите му стигна пукот и две едва доловими възклицания.

— Слоун? Мак? — Не долавяше нищо, освен някакво тихо клокочене от другия край. — Пако!

Гласът на Али прогърмя в слушалката на Сантана, но той бе далеч. Лежеше в постеля от влажни листа близо до едно дърво, тилът му бе отнесен от първия изстрел на Ловкия.

Али рязко подкара събърбъна, който се блъсна в бордюра на тротоара, накланяйки се на една страна, изпод гумите му се разхвърча кал.

Ловкия продължи пътя си, приближавайки се към охранителите на Мърчисън, които се бяха скупчили един до друг, единият си гледаше часовника. Шефът им се бавеше и те започваха да се тревожат. Последното, което сториха през живота си, бе да погледнат фигурата в инвалидната количка.

После убиецът леко стана от количката и прерови джобовете на якетата им. Намери ключовете от колата, върна се в количката и се отправи към тротоара, зад който се намираше Хенри Бейкън Драйв. Озърна се, за да се увери, че никой не го гледа, стана от количката и отвори багажника на колата на Мърчисън.

Моторизираният инвалиден стол беше тежък, но Ловкия успя да го вкара в дълбокия багажник на автомобила. Минута по-късно пътуваше към яхтклуба на Вашингтон, затворен и без никакви хора по това време на годината. Колата щеше да потъне в река Потомак. Течението и тинята щяха да отмият всякакви веществени доказателства.

Слоун пое първата си глътка въздух и й се стори, че в дробовете й бушува пожар. Изпусна слаба въздишка, после пое отново въздух, този път малко по-дълбоко. Всеки път дишаше все по-дълбоко и усети, че главата й се прочиства. Рязко разкопча якето си и развърза бронираната си жилетка, която бе прилепнала към гърдите й.

На метър и нещо от себе си чу стържещ звук и пропълзя по посока към него. Когато вдигна ръце, пръстите ѝ бяха изцапани с кръв.

— Питър...

Мак лежеше по гръб, изпълнал едната си ръка далеч от тялото, другата — поставил на гърдите си. Когато Слоун се довлече до него, видя трупа на Мърчисън.

— Капан... Негодникът ни е заложил капан.

— Не говори, Питър. Уип идва. Ще те закараме в болницата.

Тя беше до него и усещаше слабото му накъсано дишане със страната си.

— Предаде ме — прошепна Мак.

Слоун го обгърна с ръце.

— Кой, Питър?

Лека въздишка се изтръгна от устните му.

— ... ходих при Френч.

— Какво?

Очите на Мак бяха широко отворени, взрени в нощното небе. Под якето му тя напипа защитната жилетка, която не му бе помогнала.

— Трябваше да се уверя дали си права. Казах му всичко... всичко за Мърчисън. Смятах, че ако знае какво става, ще предупреди генерала. Не исках да повярвам. Не можех.

Мак се закашля, кръвта му бликна изведнъж като фонтан. Ръката му стисна тази на Слоун.

— Той ме предаде!

Последен спазъм разтърси тялото на Питър Мак, след което спря така внезапно, както и започна. Той лежеше неподвижен с отворени очи, с глава, притихнала в скута на Слоун. Така ги намери Уип Али на светлината на фаровете на колата, излизайки от гората, когато рязко спря пред стената.

[1] Кисинджър — държавен секретар на САЩ от 1969 до 1977 по време на мандатите на президентите Никсън и Форд. — Б.пр. ↑

Дейл Гриър, шерифът на Корона, тръгвайки си от нощна смяна, се носеше по широките улици на града, тих и безлюден в пет и тридесет сутринта, с изключение на вестникарчето, тръгнало на обичайната си обиколка.

Гриър видя, че вратата на къщата на Сик се отваря. Кюнг Сик излезе и запали малкия микробус, който използваше, за да превозва саксии с цветя. После се появиха роднините му, болното момченце, облечено със синя грейка и яке.

Жената — някоя си Чо, припомни си Гриър — забеляза патрулната кола и извика Сик.

Шерифът смъкна стъклото на прозореца от страната за пътници.

— Как я караш, Кюнг? Утре те чака велик ден.

— Да, да. Велик ден. Карам семейство до летище.

На Гриър му се стори, че зад усмивката си Сик е притеснен. Обърна се и видя, че жената мъкне момчето като вързоп към микробуса.

— Малкият ще се срещне с президента. Сигурно е ужасно развълнуван.

— Да, много развълнуван — Сик погледна през рамо. Вратите на микробуса се затвориха. Двигателят работеше. — Трябва тръгва сега, шериф. Дойдете в магазин след празници, красиво коледно дърво тази година.

— Обезателно ще дойда.

Гриър не вдигна прозореца, нито престана да наблюдава микробуса. Припомни си годините като щатски патрул, как спираше такива коли в тишината на нощта, излизаше от автомобила си и косъмчетата на тила му настръхнаха. Гриър потрепери, когато го връхлетя старото чувство. Инстинктът му на ченге настояваше да разследва какво става.

— О, по дяволите! — промърмори той.

— Нещо не наред, шериф? — попита Сик.

Прекалено съм уморен, ето кое не е наред. Това беше сутрин в града, където живееше, не някаква пуста магистрала. Ставаше дума за съсед, от когото съпругата му си купуваше пролетния разсад и стайните цветя, не някакъв изрод с очи като акула зад волана, чиито ръце не може да види.

— Няма нищо, Кюнг. Кажи на роднините си, че им пожелавам късмет. И да направят повече снимки на президента. Народът тук ще иска да ги види.

— Да, шериф. Благодаря.

Ще има предостатъчно снимки, помисли си Сик. Но не от онези, които хората обичат да гледат.

Преди два месеца Кюнг бе наел един малък самолет модел „Гълфстрийм II“. Понеже можеше да излита и каца на къси писти, самолетът можеше да използва малкото местно летище на тридесет километра западно от Корона, избягвайки претоварения въздушен трафик преди Деня на благодарността на големите летища „Ла Гуардия“, „Нюарк“ или „Кенеди“.

Сик показва разрешителното за влизане на пазача при портала, през който се влизаше в периметъра на летището, и микробусът се понесе към хангарите за частни самолети. Пилотът и помощникът му чакаха при машината. Сик подписа пътния лист и се заслуша в гласа на пилота, описващ маршрута им от Лонг Айленд до Провидънс, Роуд Айленд. През целия път времето щеше да бъде тихо. При пристигането във Вашингтон малко щеше да друсва, ако очакваният атмосферен фронт се развие.

Жената не се успокои, докато самолетът не излети. Настани удобно 1818 и зачака успокоителното, което бе разтворила в горещото му мляко, да подейства. Когато детето затвори очи, тя стори същото.

Седемдесет и пет минути по-късно самолетът кацна в Провидънс. Кюнг Сик седна в наетия микробус и закара семейство Чо в богат жилищен район, където се издигаха къщи от началото на века с изглед към морето. Вкара колата в гаража на една от тях и затвори автоматичната врата.

Домът, с красивите си ориенталски килими и мебели от същия период, бе нает преди година от един азиатски финансист. Беше

споделил с агента по недвижими имоти, че възнамерява да построи малък завод за електроника в града. Финансистът авансово изплати наема за целия период и повече никой не го чу. Единствените, които живееха в къщата, бяха пазачът и съпругата му. Вчера те бяха напуснали страната.

Жената хвана 1818 за ръка и тръгнаха през просторното преддверие към задната част на къщата. Там, в стаята, някога използвана за оранжерия, имаше трима мъже, заобиколени от медицинска апаратура, купувана от различни места през изминалата година. Част от нея произхождаше от складове, от които снабдяваха болниците, далеч в Ню Йорк и Бостън. Хирургическата маса, мивките от неръждаема стомана, поставките за инструменти, мониторите, респираторите и устройството за анестезия бяха модерни, такива използваха в най-добрите болници. До довечера всичко щеше да изчезне без следа.

Жената огледа тримата мъже. Бяха между петдесет и шестдесет, с широки славянски лица. Имената им не й бяха известни, само знаеше, че някога са работили за тайните служби на Съветския съюз — КГБ. В новата Русия рядко имаше нужда от специализираните им умения, затова бяха преминали към онези, на които все още можеха да бъдат от полза особените им таланти. Пребиваването им в Съединените щати имаше сериозна причина: всеки поотделно бе получил покана да участва в медицински семинар в Бостън. Визите и документите им бяха редовни. Като повечето конференции, тази предоставяше достатъчно свободно време между лекциите и дискусиите. Повечето участници се впускаха да пазаруват или да разглеждат забележителности; тези тримата пропътуваха четиричасовото разстояние, което ги делеше от Провидънс.

— Другите да излязат. Вие останете — нареди Владимир Киров, главният хирург. Като другите двама от екипа си, той вече бе измил ръцете си и бе облякъл хирургическа престилка.

Жената направи жест към Сик и „съпруга“ си да напуснат помещението.

— Заведете момчето там вътре и го съблечете — разпореди Киров на анестезиолога, като посочи към един разделителен параван. — Проверете дали състоянието му е стабилно.

Киров се приближи до жената, очите ѝ бяха бляскави и твърди като речни камъни.

— Правили ли сте това преди?

— Не.

— Но материята ви е известна.

— Аз съм експерт по тези въпроси.

Киров изсумтя.

— Погледнете.

Той я поведе към една стойка в съседство с хирургическата маса и с облечената в гумена ръкавица ръка разгъна една схема, показваща огромна рисунка на дете. Имаше черни знаци на двата хълбока, под мишниците и на прасците.

— Разрезите ще бъдат точно по шест сантиметра на хълбоците, два и половина под мишниците и три цяло и един на прасците — съобщи Киров. — Нужно е да приспособите материала да отговаря на тези спецификации.

— Широчина?

— Половин сантиметър.

— А детонаторите?

Киров вдигна марлята, покриваща хирургическата стойка. До блестящите инструменти лежеше малка пластмасова кутия, съдържаща шест парчета жица.

Жената изведнъж ахна. Ето го ключа. Всичко, което бе направила, за да доведе 1818 в Америка, щеше да е напразно, ако руснаците не успеяха да доставят детонаторите. Естествено, не ги бе донесла тя. Но лекарите пътуваха със странни и непонятни инструменти. Дори и на американската митница да бяха отворили тази кутия, лъскавите, приличащи на стомана неща, подредени върху защитна дунапренова подложка, щяха да минат за фини хирургически бургии.

Корейката знаеше, че жичките не бяха изработени от стомана, а от много твърда пластмаса, обработена така, че да наподобява метал. Отвътре всяка една беше куха, разделена на две миниатюрни камери, преградени от топлочувствителна сплав, в която бе разположен още по-миниатюрен радиочестотен приемник. Във всяка камера имаше катализатор, не повече от една десета от капката, а в другата — същото количество експлозив. Когато радиосигналът стигнеше до сплавта,

щеше да я разтопи и двата компонента да се слоят. Резултатът щеше да бъде миниатюрна експлозия, не по-голяма от запалената сяра на върха на кибритена клечка. Но щеше да бъде повече от достатъчно.

Анестезиологът отново се показва иззад паравана.

— Момчето е стабилно. Жизнените му функции са нормални. Още е сънливо от успокоителното, което ще ни улесни работата.

— Имате ли престилка и за мен? — попита жената.

— Няма да ви е необходима. Аз и екипът ми ще бъдем единствените, които ще докосват момчето — хирургът се усмихна неприятно. — Освен това не се тревожим от постоперативната инфекция, нали?

— Определено.

— Тогава да започваме. Доведете го на масата. Когато загуби съзнание, можете да пригответе това. — Киров кимна към калъп мътносиво вещество с размер на бучка масло от четвърт килограм.

Корейката отиде зад паравана, където 1818 лежеше на една страна, гол под тънко одеяло. Треперещ от прохладния въздух в стаята, той се притисна до нея, когато тя го понесе към хирургическата маса. Трябваше да откопчи пръстите му от врата си, за да го накара да легне. Анестезиологът му постави инжекция и 1818 се отпусна. Тялото му бе поставено в нужното положение на масата, свързаха го с мониторите и упойката започна да прониква през маската, покриваща носа и устата му. Когато апаратурата показва, че 1818 е напълно упоен, хирургите го обърнаха. Киров го зави, като остави открити само хълбоците. Очите му се стрелнаха към екипа му, после към жената, когато се пресегна за скалпела.

Жената се учуди колко малко кръв бликна изпод острието. Гледаше как Киров извършва разреза, като отстранява кожата и мастната тъкан. После се залови за работа със сивия, подобен на маджун материал. Това беше пластичен експлозив, произведен в Далечния изток, почти толкова мощен като американския „С-4“, но подходящ за целите ѝ. Тя откъсна парче от него, размачка го с пръстите си като тесто и продължи да го свива като цигара, докато стана не по-дебел от спагетата. Срязва експлозива с точната дължина и после внимателно го уви около детонатора.

Веднага щом остави миниатюрния заряд на поставката, Киров го взе и започна да го увива с мастната тъкан от хълбоците на 1818.

Обработваше тлъстината и мускула, докато постигна точно каквото искаше. Поспря, за да огледа творението си. По време на службата си в КГБ — както и за някои заинтересовани клиенти в по-ново време — бе извършвал тази процедура стотици пъти. Ако бе възможно да се впише в медицинските издания, навярно щяха да го обявят за баща на ново откритие. Но вместо да го помнят поколенията, той се задоволяваше с тлъста банкова сметка.

До времето, когато Киров заши раната, жената бе готова със следващото количество експлозив. Така продължиха три и половина часа, докато всичките шест експлозива бяха имплантирани в тялото на 1818. В края на операцията от Киров течеше пот. Дръпна рязко кепето, маската и ръкавиците си и ги захвърли в пластмасовата торба за отпадъци. Запали цигара и се засмя на стреснатото изражение на корейката.

— Кислородът е изключен и димът със сигурност няма да му навреди — той кимна към 1818, все още в безсъзнание на масата.

— Добре се справихте — похвали го жената.

Киров сви рамене. Мислеше за обилния обед, който го очакваше, щом се прибереше в Бостън.

— От сега нататък трябва много да внимавате — посъветва той жената. — Разрезите са малки, но той ще чувства известно неудобство. Момчето ще иска да се чеше по шевовете.

— Вече му изрязах ноктите.

— Забелязах. Но го връзвайте, докато спи. По-късно използвайте локален анестетик за кожата около разрезите.

Корейката забеляза въпроса в очите на Киров и се изненада. Бяха й казали, че е съвършен професионалист в създаването на човешки бомби. Живи, дишащи, говорещи бомби. Сега си играеше с мисълта да я попита за кого бе подготвил момчето. Но любопитството му бе мимолетно.

Киров загаси цигарата си с тока на обувката си.

— Какво казват американците? Оръжията не убиват хора. Хората убиват хора. — Той смигна на жената. — Но ние с вас знаем това по-добре.

Слоун сънуваше, че плува точно под повърхността на океана. Обърна се по гръб и видя слънцето, лъчите му образуваха бляскава корона. Почти не ѝ бе останал дъх, докато се издигаше към повърхността, ръцете ѝ се готвеха да се покажат над водата. Но океанската повърхност беше покрита с мембрана, през която не можеше да проникне. Удряше, забиваше нокти, но беше безнадеждно. Дробовете ѝ горяха, а мускулите ѝ крещяха от болка. Вече не можеше да сдържа дъха си. Устата ѝ се отвори и водата нахлу в нея...

Очите на Слоун изведнъж се отвориха и тя рязко се изправи. Не водата я задържаше, а ръцете на Уип Али.

— Няма нищо — чу го тя да казва. — Добре си.

Слоун отпусна глава на рамото му и пръстите ѝ потънаха в кожата на гърба му. Затвори очи и му се остави лекичко да я люлее, докато сърцето ѝ почти спря да бие и дишането ѝ стана нормално.

— Къде съм?

— В Университетския медицински център.

Тя седна и се облегна на възглавниците, прокарвайки пръсти по гръдната си кост. Чувстваше гърдите си, сякаш са пробити с канго.

— Добре си — повтори Али. — Куршумът те е улучил, но кевларът^[1] те е спасил.

Споменаването на куршума отвори вратите на спомените ѝ за случилото се при Стената.

— А Питър?

Али поклати глава.

— Нямаше късмет. Съжалявам.

— Беше жив — прошепна Слоун. — Беше толкова силен. Бореше се да оживее, да ми каже истината. — Тя не обърна внимание на изненаданото изражение на Али. — Прибра ли Мърчисън? В безопасност ли е?

Али погали бузата ѝ с пръст.

— Всички са мъртви. Мърчисън, охраната, Пако.

— Не.

Тя се вгледа в очите на Уип, блеснали от сълзи. Ръцете ѝ се протегнаха, за да го прегърнат, пръстите ѝ се заровиха в косата му. Учестеният ѝ дъх докосваше врата му.

— Преди да умре, Питър ми каза, че е ходил да се види с Додж Френч — промълви Слоун. — Разказал му е каквото знае за Остроф и Мърчисън, за връзката, която бяхме открили. Но това, че е информирал Френч, е било част от плана му. Питър не е искал да повярва, че политикът може да бъде най-големият предател, но единственият начин да се увери бил, като поднесе всички сведения и види как ще действа.

— Тогава Френч се свързал с Мърчисън.

— Направил е нещо повече. Убиецът беше там. Кой, освен Френч, би могъл да му каже къде и кога генералът ще се срещне с нас? — Слоун замълча. — Питър вярваше на Френч, а той го предаде.

— Успя ли да видиш стрелеца? — попита Али.

Слоун поклати глава.

— Той дойде зад нас. Първо удари Питър. Спомням си, че се обърнах... и после — нищо. Уип, какво стана там? Какво се случи, след като ме намери?

Али описа лудостта, която го бе обзела, когато откри Слоун, в полусъзнание, държаща в скута си Питър Мак. Изпратил най-неотложния сигнал за тревога, 10–13, прострелян полицаи. За минути пристигнали парамедиците и патрулните коли, последвани от служители от отдел „Убийства“. Тъй като военният съветник на президента и охраната му били сред жертвите, последвало обаждане в разузнавателните служби и форт „Белвоар“. Стрелбата по Мак докарала ФБР. За час мястото се превърнало в кошмар който има повече правомощия.

— Всички си гонят опашките — заключи Али. — Не им казах какво знаем за стрелеца.

— Каква е версията за пред медиите?

— Това ще ти хареса. Няколко момчета от разузнаването мислеха на глас и всички го възприеха: Мърчисън е жертва на иракски боен отряд.

— Шегуваш се!

— Ни най-малко. Но, знаеш ли, като се има предвид случилото се, ще мине. Иракчаните ще се скъсат да отричат, че имат нещо общо, но кой ще им повярва?

Слоун си помисли, че именно на такава история ще повярват хората. Почувства се обидена. Деяние, което изисква бързо, недвусмислено възмездие.

— Къде са ми дрехите?

Али посочи към шкафа.

— Лекарите искат да те задържат...

— Нищо ми няма. Само малко трудно дишам. Уип, чуй ме. Трябва да говоря с Портър. Мърчисън каза нещо преди... преди стрелбата.

— Това беше капан, Слоун. Бил е в състояние да ви каже всичко, за да ви задържи там, докато дойде убиецът.

— Сигурно е така. И като е знаел, че Питър и аз ще умрем, какъв по-добър начин да привлече вниманието ни от това да ни каже истината? Глупостите нямаше да помогнат, щяхме да станем подозрителни. Но ако ни кажеше нещо, което потвърждава каквото вече знаем, определено щяхме да останем с него, за да научим повече.

— Наистина ли вярваш, че Мърчисън ти е съобщил истината?

— Вие с Портър можете да прецените.

Али стана от леглото.

— Портър е отвън. Чака, откакто те докарах.

Лий Портър пристигна при Стената дванадесет минути след като получи обаждането от Али. Щом се увери, че Слоун ще се оправи, се обади в Белия дом. Последва линейката, която я откара в медицинския център.

— Слоун. Вече си добре. — Портър се изненада да я види облечена. Той протегна ръце и я прегърна.

— Полека — предупреди го тя. — Цялата съм в синини.

Слоун набързо му разказа какво се бе случило при Стената.

— А сега, чуйте и останалото.

В десет и двадесет, три часа и половина след касапницата при мемориала, Портър влезе в Белия дом. Един агент от Секретните служби го преведе през хаоса, който бе настъпил, след като пристигна

новината, че са стреляли по генерал Мърчисън. Когато вратата на Овалния кабинет се отвори, Портър видя, че Клодия Балънтайн още се бори с шока.

— Здравей, Лий — обърна се към него президентът. — Тук е страхотна бъркотия. Съобщението, че Мърчисън е мъртъв, обиколи света. Определих Джак Картър за главнокомандващ действията в Залива. Той ме увери, че има готовност, ако иракчаните решат да се възползват от положението.

— Носи се мъква как е умрял Мърчисън — заговори Портър.

Клодия Балънтайн кимна.

— Всички чува този слух. Иракчаните плачат пред новите си приятели — французите и руснаците, че нямат нищо общо със стрелбата. Ужасени са, че „Трайдънт“^[2] са взели на мушка Багдад.

Президентът обърна поглед към него.

— Проблемът е, че никой не е сигурен в нищо: нито защо Мърчисън е бил убит, нито кой го е извършил, нито по чия заповед. Или може би греша?

— Госпожо президент, ще мине време, докато намерим отговор на тези въпроси — и нито един отговор няма да бъде приятен.

Клодия Балънтайн направи гримаса.

— Вече силно го подозирах.

Той я осведоми как Слоун Райдър и екипът ѝ бяха открили връзката с Мърчисън, как Питър Мак бе извършил предателство, подлагайки Френч на свой собствен тест за вяръност, и за кървавите последствия от него. Забеляза, че Клодия Балънтайн пребледня, докато слушаше.

Когато свърши, президентът се обърна и се загледа към градините, окъпани в мека светлина. Тя се чувстваше като най-големия глупак на света, измамена от онези, на които имаше абсолютно доверие, разгневена, че им е позволила да я превърнат в жертва.

— Ако Мак е бил човек на Френч — заговори тя, — защо Френч го е убил?

— Или е подозирал, че Мак му е готвел капан, или е бил убеден, че той и останалите неминуемо ще стигнат до Мърчисън и той ще се огъне. И двамата е трябвало да умрат.

— А другите — охраната, детективът?

— Косвени загуби. Убиецът не е искал да оставя свидетели.

Портър видя колко тежко президентът приема случилото се. Додж Френч бе дългогодишен приятел, ползваше се с пълното ѝ доверие.

— Има смисъл в думите ви — бавно промълви Клодия Балънтайн. — Но това са косвени улики. Няма никакви истински доказателства срещу Френч.

— Имам касета с телефонния разговор между него и Мърчисън.

Очите ѝ се разшириха.

— Сложих подслушвател на телефона на Мърчисън. Той проведе само един разговор от дома си — с Френч в Калорама. Проблемът е, че е шифрован дигитално. Агенцията по национална сигурност работи по записа, но декодирането ще отнеме време.

Президентът извади нещо от чекмеджето си, изправи се и бавно заобиколи бюрото си.

— Продължавайте.

— Мърчисън казал на Райдър, че — каквото и „това“ да означава — е започнало още през 1972, със секретното посещение на Кисинджър в Китай. Териториални промени, протоколи за секретни споразумения с Пекин...

— Лий, никога не съм чувала за подобно нещо!

— Протоколи, които гарантират връщането на Тайван на Китай до края на годината — продължи Портър.

— Това е лудост — прошепна тя.

— Така звучи, госпожо президент. И няма как да го докажа. Подобни спогодби се сключват на най-високо ниво. При пълна секретност.

— Определено ще разберем за тях, ако съществуват.

— Госпожо президент, според това, което Мърчисън е казал на Райдър, няма да ви е възможно да спрете настъплението на китайците.

Очите ѝ заблестяха.

— Защо не? — поиска да знае тя.

— Да обсъдим ситуацията. От години Додж Френч е всепризнат експерт по въпросите с Китай...

— Но няма реална власт, Лий...

— Навярно не упражнява пряка власт, но има свои хора — Гарет, Остроф, Мърчисън. Разполага с най-доброто разузнаване — не само от американска страна, но и от китайска. Гарет, Остроф, Мърчисън — нищо чудно и други — бяха инструменти в политиката ни към Китай. Но те не работеха в подкрепа на интересите на страната ни, бяха верни на Френч. И целта не е била да се ограничат апетитите на Китай, а да се приемат териториалните му претенции.

Клодия Балънтайн така яростно бе стиснала юмруци, че ноктите ѝ се впиха в плътта ѝ.

— Излиза, че винаги когато аз или предшествениците ми са канели Додж, за да му поискат съвет, той ни е насочвал към това, което са искали китайците — промълви тя. — Господи, какво допуснахме да стане?

На Портър не му се искаше да продължи, но президентът трябваше да чуе всичко.

— Съществува също и въпросът с Макгрегър — продължи той. — Според Райдър, Мърчисън ѝ е съобщил, че той е *първият*.

— Първият какво?

— Изглежда, че смъртта на Макгрегър не е точно самоубийство. Може би са го подтикнали да сложи край на живота си.

— Дилемата на сатаната: откажи се да живееш или прекарай дните си в страх, че куршумът ще те настигне, където и да е, когато и да е — допълни мрачно президентът. После прехвърли предмета в ръката си.

— Един въпрос, госпожо президент: възнамерявате ли да потвърдите, че иракчаните са виновни?

Очите на Клодия Балънтайн се присвиха.

— Изяснете се, Лий.

— По мое мнение, ако съобщим публично каквато и да е част от фактите, които обсъждаме, ще предизвикаме катастрофа. Да се придържаме към слуховете. Засега пресата има за какво да пише и ще се придържа към иракската тема. Това ни дава време да обмислим как да процедираме с Френч. Смятам, че трябва да определим пълния размер на... действията му.

— Измяната му, искате да кажете.

— Ако Френч само се усъмни, че го подозираме, може да изопачи истината за Мърчисън и останалите в своя полза. Ще попречи

на работата ви като президент — точно когато се готвим за война.

Клодия Балънтайн се приближи до Портър и отвори ръката си. Той се стресна при вида на предмета, който лежеше на дланта ѝ. Беше Орден на свободата, най-високото гражданско отличие, с което един президент може да удостои някой гражданин.

— Възнамерявах да дам това на Додж вдругиден, в Деня на благодарността, след церемонията на „Ръце на надеждата“. Той беше приятел, Лий, както на Робърт, така и на мен. Винаги сме го смятали за човек, на когото можем да имаме доверие. Дал е толкова много на страната... и в същото време, ѝ е изменил.

— Онези, които дават най-много, се опознават най-трудно — меко отговори Портър. — Понеже са служили дълго време, лоялността им се приема за безспорна. Никога не допускаме, че зад работата в полза на обществото се крият собствени мечти, тайни планове.

— Да върви по дяволите — тихо продума президентът.

— Да, но за да го пратите там, трябва да сте много предпазлива.

Клодия Балънтайн мълчаливо слуша, докато Портър излагаше плана си, като го прекъсваше само за да зададе въпрос или да го помоли да изясни някоя подробност. Когато Портър приключи, тя му даде зелена светлина.

— Само едно пропуснахте — обърна се към него тя. — Убиеца. Искam да го откриете и хванете. За предпочитане жив, но ако не може...

— Не разполагам с ресурсите да предприема подобно преследване, госпожо.

— Ще ги имате. Давам ви Холанд Тайло, която отговаря за моята сигурност. — Усмивката не достигна до очите ѝ. — Тя знае кой ни е нужен и къде да го намери.

Додж Френч бе поискал от иконома си да му приготви лека вечеря от студена шунка и немска картофена салата, придружени от половин бутилка калифорнийско мерло. Поднесоха му ги в кабинета и той се хранеше, гледайки Си Ен Ен. Тогава програмата бе прекъсната от извънредна новина. Показаха Стената, мраморната ѝ лицева страна беше обляна от светлините на полицейски коли. Навсякъде униформени, между тях мъже с цивилно облекло, жестикулиращи и

говореци възбудено. Настъпи безредие, когато операторските екипи се опитаха да се приближат и бяха отблъснати от униформени полицаи с угрижени лица.

После започна първият репортаж. Смущаващи кадри от Стената: петима убити, един тежко ранен, без надежда да оживее. Жертвите бяха генерал Самюел Мърчисън и двама от охраната му, детектив Пако Сантана от отдел „Убийства“ във Вашингтон и специален агент от ФБР Питър Мак. Оцелялата бе идентифицирана само като около тридесетгодишна жена. Коментарът бе, че вероятно е туристка, случайно попаднала на пътя на куршумите.

Дъвчейки бавно, Френч кимна в мълчаливо одобрение. Човекът на Мей Линг си беше свършил работата. Надяваше се, че ранената е Слоун Райдър, която е придружавала Питър Мак; така би било най-добре.

Но какво ставаше? Френч увеличи звука с дистанционното. Репортерът бърбореше нещо за Мърчисън, генерала, който тайно бе дошъл във Вашингтон, за да се срещне с президента заради положението в Близкия изток. Иракска бойна група го чакала в сенките. Генералът отдавал чест на героите, стар обичай, превърнал се в легенда. Навик, за който иракчаните са знаели и от който се възползвали.

Френч не можеше да повярва на ушите си. Нямаше абсолютно никакви основания за подобни заключения. Въпреки че репортерът съобщаваше новината сякаш сам не вярваше в нея, ключовите думи „информирани източници“ и „говорител на полицията“ изпъстриха разказа му. Съобщаването на глупости минаваше за журналистика.

Но от тези безсмислици имаше полза, помисли си Френч. Идеални за случая. Американците най-много обичаха да знаят кой е злодеят. Сега беше ясно: Саддам Хюсеин. Из цялата страна кучетата на войната щяха да се разбудят. С каквато и уличаваща информация да смяташе, че разполага Слоун Райдър, никой нямаше да ѝ обърне внимание, думите ѝ щяха да бъдат пометени от по-важната новина.

В окото на урагана Додж Френч бе на сигурно място. Всичко, което му трябваше, беше още един ден. Тогава, в Деня на благодарността...

Телефонен звън прекъсна мислите му.

— Господин Френч?

— На телефона.

— Името ми е Джойс Макмартин. Свързвам ви с президента.

Я виж ти.

— Додж?

— Аз съм, госпожо президент.

— Видял си новините. — Не беше въпрос.

— Да.

— Нямах представа в какво положение се намираме.

Френч си каза, че гласът на Клодия Балънтайн звучи уморено и раздразнено. Добре. Колкото повече излезе от равновесие, толкова по-добре.

— Ако има нещо, което мога...

— Свиквам комитет за разследване, за да хвърлим светлина върху случилото се. Утре вечерта в седем часа. Бих желала да присъстваш.

— Обезателно, госпожо президент.

— Благодаря, Додж. Знаех, че мога да разчитам на теб.

Додж Френч се загледа в слушалката в ръката си, заслушан в тихия сигнал на телефона.

Разбира се, че можеш, Клодия. Винаги.

Беше почти полунощ, когато Али върна Слоун в Брук Хил на голямото легло. Тя остана без сили, докато изтърка от себе си миризмата на болница. Последното, което си спомни, бе, че навлича една от тениските на Уип и пропълзява между чаршафите.

Али изгаси светлината и се обади по телефона. Преди да изминат двадесет минути, трима детективи пристигнаха да охраняват къщата. Али им съобщи, че ще отсъства само няколко часа. Те отговориха, че може да се забави, колкото е необходимо. С мисълта за смъртта на Пако Сантана, която гореше в съзнанието им, всички полицаи във Вашингтон бяха готови да помогнат.

След час Али се намираше в кабинета на патоанатома и преглеждаше предварителните доклади от аутопсията. Изненада се, че намери само тялото на Сантана.

— Армията премести Мърчисън и охраната му във форт „Белвоар“ — съобщи му патоанатомът. — Бюрото си прибра своя

човек.

— Къде е семейството на Пако?

Патоанатомът кимна към стаята, където лежеше мъртвия. Над малкия прозорец бяха спуснати щори.

— Няма нужда официално да разпознаваш убития, Уип — каза той.

— Не за това съм тук.

Детективът отвори вратата към малко преддверие и прегърна родителите и сестрата на Сантана. После влезе в стаята с мъртвия, вдигна щорите и издърпа чаршафа. Наведен над приятеля си, той се прекръсти и сведе глава.

След като напусна моргата, отиде да види Портър, който още се намираше в кабинета си в МГ-11. Последният му разказа за срещата си с президента, както и други неща. Очертаваше се дълъг, напрегнат ден и Али знаеше, че целта е една: Додж Френч в белезници, лишен от властта, престижа и привилегиите, които го правят неуязвим.

Али се върна вкъщи и спа три часа. Стана в седем и нежно събуди Слоун от неспокойния ѝ сън.

— Портър ни вика в осем — съобщи ѝ той, като прокара ръце през лицето ѝ и я целуна леко по устните.

Портър ги чакаше в гаража на Сметната палата, където Али влезе с колата си. Слоун забеляза белег от бръснач на брадичката му.

— Летище „Балтимор-Вашингтон“ — съобщи той посоката на Али. — Ще ни чакат. Можем да говорим по пътя.

Докато караше джипа си към бариерата, Али им разказа новините.

— Следенето над Френч е започнало в четири тази сутрин. — Посочи към полицейската радиостанция, разположена на централната конзола. — Където и да мръдне, ще знаем къде е.

— Кога ще го приберем? — запита Слоун.

Портър обясни какво бяха замислили с президента. Планът бе смел и Слоун го хареса. Удивляваше се на силата, която Клодия Балънтайн притежаваше, за да постави примка на най-верния си приятел.

— Проблемът е, че нямаме нищо конкретно срещу него — заговори Али. — Прикрил е следите си, оставяйки мъртъвци. Можем

да го задържим за малко, аргументирайки се с националната сигурност, но изходът е да го изобличим, и то бързо.

— Ами убиецът? — напомни Слоун.

— Президентът иска да се придържаме към версията за иракчаните — отговори Портър. — Естествено, това означава, че ФБР и Военното разузнаване ще работят по грешна следа, търсейки не когото трябва, но това може да ни е от полза. Знаете, че Френч и наемникът му гледат новините. Докато се заблуждават, че всички са се втурнали в неправилната посока, ще се чувстват в безопасност. Не разчитам да направят нещо глупаво, но поне няма да усетят, че идваме.

— Но когато приберем Френч, убиецът ще изчезне — обади се Слоун.

— Това е риск, който трябва да поемем — отвърна Портър. — Френч е единственият в играта, който знае за какво става въпрос. Искам да хванем стрелеца толкова, колкото и ти, но арестуването му навярно няма да доведе до нищо.

— Може да имаме късмет — чу се гласът на Али. — Може Френч да ни го предаде, за да отърве кожата.

Слоун не мислеше така. Когато го приберяха, Френч щеше да си държи устата затворена и да печели време.

Слоун се ядосваше, че няма явна връзка между Френч и убиеца. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че пропускат нещо. Сякаш гледаше картина, закачена накриво, но не можеше да я стигне, за да я оправи.

Хвърляйки поглед през прозореца, Слоун видя, че приближават летището. Али пое по пътя към карго зоната и пригответи пропуска си, да го покаже на охраната.

— Какво ще правим тук? — попита тя.

Али ѝ показва един самолет, който бавно се движеше по определената за него писта. Но наблизко нямаше товарни камиони или мотокари. Всъщност останалите машини бяха доста настрани. Слоун проточи врат, за да прочете логото, изписано на корпуса и опашката. Принадлежеше на авиокомпания, за която никога не бе и чувала.

Една правителствена кола с Холанд Тайло зад волана спря до събърбъна. Тя смъкна прозореца си и извика към Али:

— Карай след мен.

Когато автомобилите се приближиха до самолета, Слоун видя вратата на корпуса да се отваря зад стълбата. Жената, която се появи на най-горното стъпало, бе на около тридесет, носеше панталони с цвят каки и подплатено с кожа яке. Косата ѝ имаше цвят на далечно зимно слънце, кожата ѝ бе с лек тен, сякаш идваше от тропиците. В едната си ръка държеше правоъгълен куфар от твърд материал, който напомняше на калъф за музикален инструмент.

— Радвам се отново да се срещнем — обърна се Тайло към Слоун, когато тя се приближи до нея. После добави:

— Въпреки че според мен и двете щяхме да се чувстваме по-добре, ако беше при други обстоятелства.

— Напълно съм съгласна — отговори Слоун, гледайки към жената. — Коя е тя?

— Холис Фремонт. Работи в Държавния департамент — групата „Омега“, която действа само извън Съединените щати. Задачата ѝ е да спира наемни убийци.

Слоун се взря в Тайло.

— Какво прави тук?

— Това, което умее най-добре — тя е под личните заповеди на президента.

Мъж на четиридесет и нещо застана до жената на стълбата. Бегло погледна хората долу, после нежно прегърна жената и я целуна — сякаш се разделяха влюбени.

Фремонт го последва с очи, докато той влизаше в самолета, после слезе по стъпалата. Когато съзря Тайло, тя остави на земята куфара си и двете се прегърнаха.

— Холис Фремонт — представи я Тайло. — Запознай се със Слоун Райдър.

Ръкостискането на Фремонт бе крепко. Слоун усети мазолите по върховете на пръстите на жената и по дланта ѝ.

— Тайло ми е разказвала за вас — топло каза тя. — Говорят, че сте изключително способен следовател.

— Преувеличават.

— Лично сте видели как действа Ловкия, и то отблизо. Стрелял е по вас, но сте още жива. Има само още един човек с такъв късмет: аз. — Фремонт погледна към самолета и попита:

— Има ли къде да поговорим?

Колите влязоха в празния сервизен хангар, който Тайло бе уредила да използват.

— Тук съм по няколко причини — започна Фремонт. — Първо, името на човека, когото преследвате, е Ловкия. Как се е сдобил с този прякор, не е известно — нито точната му възраст и националност. Това, което със сигурност знаем, е, че е между четиридесет и пет и шестдесетгодишен, в отлична физическа форма, превъзходен стрелец и изобретателен, жесток убиец, който действа отблизо. Предполага се, че е роден американец, живял в чужбина през по-голямата част от живота си. Както и че допреди четири години не е работил в нашата страна.

— Да се окажеш близо до него и да оцелееш, граничи с невъзможното. Това се случи с мен край Статуята на свободата, когато съпругът на президента, Робърт Балънтайн, бе убит. — Фремонт кимна към Тайло. — Ето защо, въпреки че е променил външния си вид, го разпознах от увеличените снимки от видеофилма, заснет в парка. Тук съм, защото, ако достатъчно се приближим до него, ще мога да разпозная Ловкия, преди да е видял мен или някого от вас.

Али докосна куфара ѝ с върха на обувката си.

— И ще бъдете последният човек, когото изобщо ще види.

— Не смятате ли, че Ловкия е свършил работата си тук? — попита Портър.

Фремонт поклати глава.

— Заради камарата трупове? Не. Ловкия пазеше Додж Френч, като направи така, че всички, свързани с него, да умрат, преди да го изобличат. Сега остана само Френч. Но може ли Френч, на неговите години, да бъде физическа заплаха за когото и да било? Съмнявам се. Той само издава заповедите. Утре предстои нещо голямо. Можете да разчитате, че Ловкия ще оправдае прякора си.

— Като имаме предвид занаята на тоя момък, който ще бъде мишената?

— Досега се движеше все по-нагоре, до военния съветник на президента. Според вас кой остава?

Размениха се стреснати погледи сред ледено мълчание. Накрая Холанд Тайло изрече на глас единствения логичен отговор.

— Президентът? Нима е свързано със случилото се със съпруга ѝ при Статуята на свободата?

— За Ловкия нищо не е лично — предупреди Фремонт. — Може да има връзка, но не ми се вярва. Това е друг договор.

Идеята, че Додж Френч може да организира убийството на старата си приятелка, шокира всички.

— По програма президентът няма да излиза от Белия дом през следващите няколко дни — обяви Тайло. — Особено след смъртта на Мърчисън и при нестабилното положение в Ирак. Дори да е мишената, как ще се доближи Ловкия до нея? В момента Белият дом е истинска крепост.

— Само казвам, че Ловкия се стреми към най-високия залог — обясни Фремонт. — Всичко, което извърши досега, разчисти пътя му и го подготви за финала. Какъв е съветът ми? Арестувайте Френч и направете всичко възможно, за да го накарате да проговори. Той е единствената ни връзка.

[1] Кевлар — полимер, от който се изработват защитни жилетки, каски и др. — Б.пр. ↑

[2] „Трайдънт“ — клас американски подводници. — Б.пр. ↑

От джипа си Али се свърза с групите за наблюдение. Додж Френч не бе помръднал.

Али посъветва хората си да бъдат нащрек. Според Портър, който знаеше това от президента, Френч щеше да излезе поне веднъж преди вечерната си среща в Белия дом.

Докато Али караше след колата на Холанд Тайло на връщане към Вашингтон, той обясни на Слоун и Портър как ще хванат Френч.

Планът му бе точен като военна операция. Политикът щеше да използва парите, познанствата си и влиянието си, за да им се изплъзне. Преследвачите му разчитаха само на елемента на изненадата. Трябваше да успеят.

— Ако се разделим, всеки, който хване Френч, отива на уреченото място — заговори Али, без да откъсва очи от пътя. За няколко минути им обясни подробностите.

— Харесва ми — одобри Портър.

Слоун се съгласи. Но докато слушаше Али, в друга част от съзнанието ѝ се обади едно тъничко гласче.

— Лий — сепна се тя, — можеш ли да ни вкараш в кабинета на Питър в Бюрото?

Портър я изгледа изненадано.

— Може да се наложи да развъртя телефона, но ще влезем. — Той замълча. — Защо ще го правим?

— Питър обичаше да си води бележки. Документираше всяка среща, отбелязваше си важни неща на всяка записка. Може да е писал и нещо за Френч.

— Вътрешната служба по сигурността на ФБР навярно вече е преровила кабинета му — каза Али.

— Вярно. Но те ще търсят нещо, свързано с Ирак, не с Френч.

Портър сви рамене.

— Разполагаме с няколко часа до срещата с Тайло и Фремонд — или поне, докато Френч се размърда.

— Тогава да последваме предчувствията на Слоун — предложи Али и завъртя волана, завивайки през трите платна към изхода от магистралата.

На път към Хувър Билдинг^[1] Портър разговаря с началника на вътрешната сигурност на Бюрото, който ги чакаше, когато пристигнаха.

— Разбираме се нищо да не излиза от тази стая без нашето одобрение — предупреди ги той, докато ги придружаваше.

— Добре — отговори Портър.

Един поглед към кабинета на Питър, с полуотворени чекмеджета, разпилени папки и небрежно струпани компютърни дискове, беше достатъчен за Слоун да се досети, че вътрешната сигурност вече е претърсила стаята.

Портър затвори вратата и попита:

— Откъде искате да започнем?

Слоун се огледа. Имаха съвсем малко време и тя трябваше да държи сметка за всяка минута.

— Уип, защо не се заемеш с дисковете. Лий, с теб ще прегледаме печатната документация. Аз пък ще хвърля поглед на тези — тя посочи към купчина касети.

В дъното на едно чекмедже Слоун откри уокмен и си сложи слушалките. Бутна един стол към бюрото, взе купчина папки и започна едновременно да слуша и да чете.

Отлетяха два часа. Никой не проговори. Докато Али проверяваше дисковете, разноцветни папки обсипаха пода около столовете, на които седяха Слоун и Портър.

Четири часа по-късно все още нямаше резултат.

— Срещата с Тайло и Фремонт е след тридесет минути — напомни им Портър.

На Слоун ѝ бе останало да чуе още две касети. Тя свали слушалките, пхна ги заедно с уокмена в чантата си и спокойно прибра касетите.

Когато видя Али да вдига вежди, обясни:

— Ще ги прослушам в колата. Ако не открия нищо, Бюрото може да си ги прибере.

В събърбъна тя включи касетофона и регулира звука на слушалките.

— Карай по-бавно — кимна към Али и се заслуша.

Крайната им цел беше управлението на Секретните служби в северозападната част на града. Али се движеше бавно през следобедния трафик, използвайки времето, за да се свърже с екипите за наблюдение. Френч още не бе помръднал. Но може би тази година той щеше да наруши традицията, което означаваше, че щеше да се наложи да го арестуват, когато тръгне към Белия дом.

Точно се готвеше да изключи микрофона, когато Слоун извади касетата от уокмена и я пхна в радиокасетофона на таблото.

— Слушайте!

Стегнатите аристократични фрази несъмнено принадлежаха на Додж Френч.

„Работата ти е да разбереш всичко, което са събрали хората на Портър за Марти Гарет. Изпуснаха конците и позволиха да го убият. Сега се включваш към екипа им, за да разбереш кой го е убил и дали Сюзан Остроф не е втората потенциална жертва. Тя е твоят ключ. Съсредоточи вниманието си върху нея. Нужно е да знаеш за всяко подозрително нейно действие, всичко необичайно.“

— Кучи син! — избухна Али. — Ние ли изпуснахме конците? Гарет вече не беше нужен на Френч. По-полезен му беше мъртъв, когато Френч...

— Уип, слушай!

Слоун превъртя касетата и те отново чува думите на политика.

Портър поклати глава.

— Всичко, което чувам, е как Френч заблуждава човека, който му имаше пълно доверие. Мак съобщаваше на негодника всичко, което искаше да знае за Гарет и Остроф, а и по-късно за Мърчисън.

— Слушайте какво казва Френч за Остроф — обади се Слоун. — Помислете кога е записана тази касета. *Как още тогава е било*

възможно Френч да знае, че Остроф е свързана с Гарет? Беше прекалено рано! Името на Остроф не се спомена на срещата с президента, нали?

Портър кимна.

— Никой не би могъл да знае, че е замесена...

— Освен Френч, единственият ѝ шеф — довърши Слоун.

— Ето ви доказателството — промълви тихо Али.

— Точно така — каза Слоун. — Сега имаме на какво да се опрем. Сега Френч го закъса.

— Смятате ли, че Мак се е подсигурирал, като е правил тези записи? — попита Портър. — Може ли да е подозирал още тогава?

— Надали — отговори тихо Слоун. — Сигурно е направил записа случайно. — Тя замълча. — Нямало е как да знае. Едва ли е подозирал какво ще се случи с него — нито пък с Френч.

Додж Френч прекара деня, затворен в библиотеката в къщата си в Калорама, наблюдавайки репортажите на медиите за кръвопролитията край Стената. Различните канали развиваха всевъзможни хипотези за ударната група от Ирак, докато поне осемдесет процента от американците повярваха, че иракчаните стоят зад клането. Също толкова бяха готови да подкрепят всеки отведен удар — за предпочитане, масивен — който президентът реши да нанесе.

Междувременно самохвалството на иракските говорители не можеше да прикрие страха на народа. Френски и руски шпионски спътници отчетоха засилена американска военна активност в базите в Саудитска Арабия и на остров Диего Гарсия. Щатите не криеха, че ударът е неизбежен. Водеха се дипломатически консултации през цялото денонощие, но беше ясно, че Вашингтон изчаква само някакво, макар и нищожно, доказателство, което да свърже Ирак с убийствата. Веднага щом го намереше, бомбардировачите щяха да излетят.

В същото време и дума не се чуваше за Китай. Френч го прие като ирония — една световна сила изоставя дадена своя позиция, щом друга е заплашена. Решението на Мърчисън да прехвърли две групи самолетноносачи от Тайванския проток в Персийския залив остави региона незащитен. Лин, обаятелният прокитайски националист от

Тайван, организираше огромен митинг за утре. Стотици хиляди щяха да се стекат по улиците. Повечето обществени институции щяха да преустановят работа. Полицията и силите за сигурност, макар и добре обучени и тежковъоръжени, щяха да бъдат пометени. Щеше да има още изненади, когато агентите на Лин изляят гнева си, опустошавайки държавните комуникационни средства.

Което отведе Френч при китайците. Беше провел само един телефонен разговор за целия ден, с луксозен магазин за плодове и зеленчуци. Жената, която вдигна слушалката, беше Мей Линг. Говорейки бързо на мандарински, тя му обрисова военната готовност на Китай.

Военните кораби бяха натоварени с боеприпаси и готови да вдигнат котва. Ескортиращите съдове чакаха със запалени двигатели да прекосят тесния проток. На пистите на военните летища товарните самолети се пълнеха с оръжие и парашутисти, които да установят контрол над летищата на острова и да ликвидират отбранителните позиции. Китайските военни стратегии бяха изчислили, че един бърз удар ще срещне твърда, но краткотрайна съпротива. Всички елементи от уравнението щяха да предизвикат хаос, който да работи в полза на агресора.

Жокерът в колодата се намираше в ръката на Додж Френч. През целия ден той правеше изключително внимателен преглед на картите си.

Президентът продължаваше да си губи времето с разследването на кръвопролитие то край Стената и потенциалната експлозивна ситуация в Ирак. Не виждаше нищо друго, освен настоящите си тревоги. Добре.

Военните все още се опитваха да се окопитят след смъртта на генерал Мърчисън. Заместникът му е адмирал Картър, навярно най-слабият — като характер — от висшите военни. Влияеше се от общото мнение и бе готов да се превие при най-лекия полъх на вятъра. Точно сега такъв вятър набираше скорост на Арабския полуостров. Картър нямаше да заповяда връщането на самолетоносачите в Тайванския проток.

Дори и да го склоняха да го направи и той реши да действа незабавно, флотата никога нямаше да пристигне навреме. Добре.

Чрез дискретни подпитвания Френч беше научил, че единствената оцеляла при стрелбата наистина е Слоун Райдър. Той определено би предпочел изцяло да я отстрани от пътя си, но тъй като Мърчисън, Остроф и Гарет бяха мъртви, Райдър нямаше с какво да го заплаши.

Антъни Фостър, вицепрезидентът. Той беше почти толкова объркан от настоящата криза, колкото и Клодия Балънтайн. Продължаваше да изпълнява това, което се очакваше от него, като стоеше настрана от Френч, както се бяха споразумели. Но не бе така зает, че да не се пита какво ще се случи утре. Френч не се съмняваше, че отначало Фостър ще бъде потресен и ужасен от случилото се. Няколкото минути вакуум във властта, между смъртта на Балънтайн и преди Фостър да положи клетва като следващия президент, щяха да бъдат критични. Френч се опасяваше, че Фостър ще има нужда от подкрепа, за да се справи.

А 1818, детето, което щеше да предизвика катастрофа в сърцето на нацията? Френч не бе чул нищо за него, но бе сигурен, че момчето ще бъде на мястото си.

Разглеждайки картите си, той стигна до извода, че притежава силна ръка.

В четири часа политикът облече любимото си палто и влезе в гаража. Там, под флуоресцентните светлини, до неговия ролс-ройс, който използваше всеки ден, бе паркирана играчката му, жълто като оса порше, което караше сам, единствено за удоволствие.

Френч сръчно постави ръце на волана и колата реагира на докосването му. Той форсира поршето по шосе 1–95 и го остави да лети. Двигателят ревеше на правите участъци. На Френч не му и хрумна, че семейният наглед буик в огледалото му за задно виждане и събърбънът с опушените прозорци може да принадлежат на някой от значение за него.

Буикът последва Френч, явно политикът излизаше от имението.

— Вярвате ли в късмета ни? — обърна се шофьорът по радиостанцията към Али. — И да искаме, не можем да го изпуснем.

— Движете се наблизко — отговори той. Погледна Слоун на съседната седалка, после промени честотата и информира Лий Портър, който наблюдаваше операцията чрез комуникационния център на Секретните служби.

— Действайте полека — дойде отговорът на Портър. — Не бива да заподозре нещо.

Али, който се включи в наблюдението, щом стана ясно, че Френч се отправя към 1–95, държеше включен канала на шифрованите радиостанции и говореше на хората си със сбити, кратки изречения. С такава кола Френч можеше неочаквано да свие в някое отклонение и да се измъкне от преследвачите си.

Но не можеше да избяга от хеликоптера, който кръжеше на триста метра над потока от движещи се коли. В него се намираха Холанд Тайло и Холис Фремонт. Пилотът, както и пътниците, отговаряха на позивната честота на преследвачите. Но дори и да не получаваха информация от земята, нямаше да е трудно пилотът да забележи жълтата спортна кола.

Скрити за другите екипи преследвачи, имаше още един чифт очи, които наблюдаваха Додж Френч от земята, но те бяха далеч напред. Те регистрираха, че Френч излезе на отклонение 160, намалявайки скоростта, щом стигна до ограничителните табели на село с името Ококуан.

В началото на деветнадесети век Ококуан бил мелничарски център и град, в който основно търгували с тютюн. До средата на деветдесетте историческата му архитектура приютявала стотина бутици, художествени галерии и деликатесни магазини. Благодарение на Мей Линг Ловкия знаеше точно към кой магазин ще се отправи Френч. Той бе забелязал наблюдението над къщата на Френч и докладва на китайката. За Ловкия следенето беше смехотворно.

Убиецът видя как политикът излиза от поршето, включва алармата и тръгва по улицата. Бившият съветник на президенти не го разочарова; отиваше точно там, където бе споменала Мей Линг.

Ловкия погледна към главната улица, пълна с хора, които пазаруваха в последния момент преди Деня на благодарността и вече хвърляха по едно око на подаръците за Коледа, и бързо закрачи към мястото, където бяха паркирани буикът и събърбънът. Когато отмина първата кола, притисна една тъмна самозалепваща се лента към дясната задна гума. Беше напълно невидима върху черния каучук. Направи същото и с джиपा.

Убиецът мина под тентата на един магазин за сладкиши и си купи ябълка с карамел. От удобното си място наблюдаваше

проследяващия екип. Забеляза двойката в буика, но скоро отмести поглед. Интересуваха го Слоун Райдър и приятелят ѝ детектив, които вървяха от другата страна на улицата.

Ловкия видя клопката. Когато Френч приближи предната част на магазина „Птиците на Маги“, Райдър и детективът тръгнаха след него. Двамата от буика пресякоха улицата, така че имаха диагонална линия на видимост към магазина.

С карамелизираната ябълка в ръка стрелецът тръгна по улицата към рампата на паркинга, където бе оставил колата си. Паркингът бе пуст и никой не го видя как облече дрехи, които го направиха незабележим: бели работни панталони, риза и дълга престилка, като всяка част от дрехата бе омазана с кръв. Последният атрибут бе кепе, съобразно Закона за здравеопазването, с което прибра косата си. Панталоните и престилката имаха големи джобове, които побраха оборудването, което Ловкия бе избрал за случая.

Докато се отдалечаваше от рампата, убиецът си представи как ще стане всичко, след като играчите вече бяха заели позиции. Но не предвиди едно. С прекалената си самоувереност пропусна да забележи сянката, която бързо се прокрадваше зад него.

Хеликоптерът на Секретните служби се приземи на едно поле на около триста метра от центъра на градчето. Холис Фремонт скочи от него, оставяйки снайперовата си пушка „Супер Магнум“, скрита зад седалките.

Стратегията, която тя, Тайло, Райдър, Али и Портър бяха измислили, бе проста. Райдър и Али щяха да се приближат. Това щеше да остави на Фремонт широк периметър, района зад Ловкия, ако той още преследваше Френч. Работата ѝ беше да се увери, че гърбовете на детективите са защитени.

Фремонт леко стесни периметъра, приближавайки се на около двадесет метра до месарницата. Очите ѝ провериха отделните квадранти, регистрирайки всичко и всички. Видя семейство, чийто татко с вързана на опашка коса тикаше детска количка; двама влюбени, ръката на момичето бе пхната в задния джоб на джинсите на приятеля ѝ; полицаите на пост и Али; гърба на висок мъж в дрехи на месар с лекета, който изхвърляше закуската си в кофа за боклук, забързан по улицата между магазините.

Всичко беше нормално, точно както очакваше. И да беше между тях хищникът, тревопасните още не го бяха усетили. Мисълта накара Фремонт да изостри вниманието си. Нямаше вяра в инстинктите на своето стадо.

„Птиците на Маги“ се помещаваше в бивша ледница със застлан с камъни под и стени и огромна хладилна стая, някога използвана за съхранение на сто и петдесет килограмови блокове лед. Дълъг, остъклен тезгях опасваше цялата стена, отрупан бе с блестящи табли с пуйки, патици, гъски, диви кокошки и пилета. Магазинът бе пълен с народ и забързани месари изваждаха, пренареждаха и опаковаха пуйки с бързината, с която клиентите ги поръчваха. В единия край на тезгяха на висок стол седеше Маги, кацнала като шеф на казино в Лас Вегас, разговаряше с клиентите и им прибираще парите.

— Здравсти, Маги. Дойдох да си взема птицата.

— Пуйката на Френч! Пакетът за Френч! — викна тя пронизително.

Докато Френч се приближаваше към щанда, не забеляза, че Слоун Райдър и Уип Али влязоха в магазина с потока от купувачи.

Но Ловкия ги видя.

Той стоеше до хладилната стая, наполовина скрит сред продавачите, които припряно влизаха и излизаха. Както беше с работните дрехи, никой от персонала не го погледна повторно, предполагайки, че опакова и донася птиците.

Слоун Райдър и детективът бяха малко по-напрегнати, отколкото преди, когато Ловкия ги видя на улицата. Като я погледна сега, той си припомни най-дребните подробности от нощта близо до Стената, начинът, по който косата ѝ блестеше на светлината, жестовете ѝ, сякаш се опитваше да убеди Мърчисън да тръгне с нея, очите ѝ, пълни с отблясъци на отраженията в гранитните плочи.

Трябваше да я застрелям в гърлото, както другия.

Не бе допускал, че тя ще дойде на срещата с бронежилетка. Агентът от ФБР — да. Затова и стреля в гърлото му. Но една цивилна? Ето я, сега се преструваше, че разглежда пикантните сосове и изложените подправки. Мей Линг го уверяваше, че Райдър е още на легло, в болницата.

Без значение. Щеше да реши въпроса. Както трябва.

Ловкия провери къде е Френч, после се огледа за преследвачите му. Политикът бе на около три метра от него, в края на щанда за месо, обърнат три четвърти към вратата на хладилната стая, чакайки някой да му изнесе пуйката. Райдър и Али стояха непосредствено до високите до тавана рафтове, с наредени по тях най-различни консервирани храни. После детективът се отдели от нея и тръгна към Френч в класическа флангова позиция.

Ловкия се взря покрай блъсканицата от купувачи навън, през прозорците, където подкреплението бе застанало на пост от двете страни на входната врата.

Появи се продавачът, носещ пакет с името на Френч, изписано върху бялата опаковъчна хартия.

Ето сега ще го хванат, в момента, в който вземе пуйката. Със същия успех можеше да си сложи белезници.

От джоба на панталоните си Ловкия измъкна модифициран двадесет и два калибров пистолет с направен по поръчка заглушител, не по-дълъг от палеца му. Криеше оръжието под месарската си риза. Обърна тялото си, за да не се налага да изправя ръката си в положение за стрелба.

Продавачът пристъпи напред, приближи се към Френч и го попита има ли нужда от помощ да отнесе птицата до колата си. Политикът поклати глава, Слоун Райдър излезе напред и месарят пожела на Френч приятно прекарване на Деня на благодарността, преди да се обърне към друг клиент.

Сега.

Додж Френч реши, че звукът, който чу, е кашлица на дете. Нещо твърдо се заби в него и ударът го накара да залитне и да се олюлее. Докато падаше, Френч успя да вдигне очи и видя омацаната месарска риза. Видя и лицето на човека, студените, безжалостни очи, втренчени в него, после главата му се удари в ръба на тезгяха, той падна на пода и го заля черна мъгла, отнасяща го към забвението.

[1] Хувър Билдинг — сградата, където се помещава управлението на ФБР. — Б.пр. ↑

Гледката стъписа Слоун: Френч, който отстъпва две крачки назад, изражението на ужас и неверие, замръзнало на лицето му, увитата птица, която пада, ръката на Френч търси опора, събаряйки стъклени буреци от тезгяха. Кръвта, която се излива от раната в главата му.

Мъртъв е. Боже, помогни ми, мъртъв е.

Когато се отърси от вцепенението и пристъпи към Френч, Слоун видя как Уип Али препречва пътя на един купувач и посяга за оръжието си. Почти бе успял да извади деветмилиметровия „Валтер“, когато залитна, обръщайки се наполовина назад. Пистолетът отплува във въздуха, а Али сграбчи рамото си и залитна към щанда.

Клиентите панически хукнаха навън от магазина, блъскайки се едни в други, изпълвайки въздуха с писъци. Бурканчета и шишета се пръснаха по пода и се чуха ругатни, когато хората започнаха да настъпват отломките.

Слоун се втурна през тълпата, за да стигне до Али, който тежко се бе облегал на тезгяха. От рамото му се стичаше кръв.

— Засегнат е само мускулът — погледът му бе прикован към хладилната стая.

— Къде е Ловкия? — извика Слоун.

— Остави го. Измъкни Френч навън!

— Уип...

— Придържай се към плана!

Френч лежеше на пода, кожата му добиваше цвят на пепел. Слоун се наведе над него, сграбчи подгизналите му от кръв ръце и ги разпери встрани. Разтваряйки палтото му, прокара пръсти по сакото му, после ги пхна под него и стигна до ризата му. И двете дрехи бяха сухи.

— Ставай! — кресна Слоун, но той я гледаше с отсъстващ вид.
— Ставай, да те вземат мъртвите!

Подхващайки го през раменете, тя го изправи на крака и го забута, газейки през счупените стъкла на път към вратата. Двамата детективи, които спояха на пост отвън, най-накрая бяха успели да се промъкнат през бягащите хора и се озоваха вътре с извадени оръжия. Единият тръгна към Слоун.

— Помогни на Уип! — извика тя. — Аз ще се оправя с този.

Хванала с една ръка яката на Френч, тя го насочи към вратата. Когато стигна, се обърна назад, но Уип Али не се виждаше никъде.

Когато Холис Фремонт забеляза суматоката в магазина, тя веднага разбра какво се е случило. Обучението ѝ не ѝ позволи да последва първия си порив, който беше да се втурне да помага, защото така само щеше да се озове в капана на блъсканицата. Убедена, че Ловкия няма да излезе през входната врата, тя застана така, че да има видимост към уличката, която вървеше покрай едната страна на магазина от главната улица към задния вход.

Придвижвайки се през навалищата от хора, втурнали се навън от магазина към улицата, тя изтича с пушка, притисната към бедрото ѝ. Когато зави зад ъгъла, Фремонт видя, че задната врата е затворена. Натисна дръжката. Не поддаде. Ловкия бе все още вътре.

Отдръпвайки се на две крачки назад, Фремонт стреля в ключалката и с един ритник отвори вратата.

Хладилникът на старата ледница имаше три дълги релси, закрепени на тавана, на които се закачаха куките за месо.

В ъгъла се намираше резачката, завинтена за пода, огромна касапска маса и набор от ножове. Имаше камара тигани и табли и грамадни пластмасови бурета за отпадъците и костите, както и редица У-образни железни скоби, закрепени една над друга към стената. Те образуваха импровизирана стълба, водеща към капандурата на покрива.

Тъй като Ловкия знаеше точно къде отива Додж Френч, беше пристигнал два часа по-рано. Така си бе осигурил достатъчно време, за да проучи вътрешността на „Птиците на Маги“, да излезе на уличката и да се покатери по пожарната стълба, водеща към покрива на

съседната сграда, а после да се прехвърли на покрива на магазина за месо. Той не бе разгледал хладилната стая на Маги отвътре, но бе залостил бравата на капандурата на покрива на магазина. Доволен, че е открил път за бягство, я бе отключил, преди да се заеме с Френч.

Сега това щеше да спаси живота му.

През частите от секундата, когато изстреля двата куршума, Ловкия разбра, че мисията му ще се провали. В същия момент, по някаква необяснима причина, Френч бе вдигнал пакета, който му подаде продавача. Тежестта на птицата трябваше да накара ръцете на политика да увиснат и тази част от гърдите му, където да попаднат куршумите да се разкрие. Но вместо да срещнат човешка плът, двадесет и два милиметровите куршуми, проектирани да пробиват меки материали, преди движението им вътре в тях да стане въртеливо, се забиха във фенера на пуйката.

Ловкия видя, че Али изважда оръжието си. Третият куршум, предназначен да повали Френч, бе изстрелян по детектива.

Ловкия нямаше възможност за четвърти изстрел. В магазина се възцари хаос и той използва възможността да отстъпи към хладилната стая. Продавачът вътре бе чул шумотевицата и побърза да излезе, за да види какво става. Ловкия мина отстрани, откри импровизираната стълба и започна да се изкачва по скобите.

Секунди по-късно той бе отворил капандурата и се бе прехвърлил на покрива. Приведе се и побягна към ръба, после прескочи ниския парапет на съседната сграда. Оттам му оставаше малко разстояние до пожарния изход.

Преди да слезе, стрелецът съблече дрехите си на месо и уви с тях пистолета си, хвърляйки всичко във вентилационната шахта. Бързо и без шум се спусна по пожарната стълба, като преодоля със скок последните метри.

— Извинете, полицай!

Ловкия рязко се завъртя. Пред него стоеше момче на не повече от десет години, с широко отворени очи.

— Какво има, синко?

Момчето преглътна.

— По-добре веднага да дойдете. В онзи магазин има пострадал.

Убиецът пристъпи към момчето.

— В „Маги“ ли?

Момчето припряно вирна глава.

— Родителите ти наблизо ли са?

— От другата страна на улицата. Мама...

Ловкия постави една ръка на рамото на момчето, другата върху магнума, скрит в кобура.

— Иди да й кажеш, че ще се наложи да поговоря с теб, когато се справя с лошите. Сега бягай!

Детето хукна като заек. Понесе се през улицата, по целия път до магазина, преди любопитството да го надвие. Когато се обърна назад, полицаят никакъв не се виждаше.

— Какво искаш да кажеш с това, че го няма? Къде може да е отишъл?

Стискайки кървящото си рамо, Уип Али диво се озърташе. Огромният хладилник сякаш му се присмиваше.

— Там — отвърна Холи Фремонт. — Това е единственият изход. — Тя посочи към У-образните железни скоби.

— Кучи син!

Докато Фремонт се изкачваше по стълбата, Али се свърза по радиостанцията с двамата си агенти и ги предупреди, че Ловкия е най-вероятно на покрива на съседната сграда. Стискайки зъби, Али се покатери по стълбата и излезе на покрива. Откри Фремонт върху долепената до магазина постройка с блеснали от гняв очи.

— Изпуснахме го — извика му тя.

— Не може да е стигнал далеч...

— Вече е далеч. Отивам при хеликоптера. Кажи на Райдър да се свърже с мен.

Преди Али да успее да отговори, Фремонт изчезна от погледа му. Той се отпусна на бордюра и се наведе напред. Изпадаше в шок. Напипа радиостанцията и доближи устни до микрофона.

— Слоун? Къде си?

Слоун караше по 1–95 към Вашингтон, широките гуми пееха по асфалта, гълтайки километрите към крайната й цел. Стигна от Ококуан до магистралата точно за двадесет минути, тъй като другите коли не

смееха да се изпречат пред събърбъна. През цялото време не спираше да мисли за Уип, питайки се колко ли тежко е ранен. Изпита облекчение, когато гласът му прозвуча по радиото.

— *Къде си?*

Слоун натисна бутона за предаване, включвайки канала.

— *Пътувам с колата ти. Добре ли си?*

— *Ще се оправя. При теб ли е Френч?*

Слоун погледна към тялото, облеgnато на вратата.

— *Да. Малко не е на себе си, но ще се оправи.*

— *Къде си в момента?*

— *На 1-95, на около тридесет километра северно по шосе 123.*

Уип, какво стана с Ловкия...

— *Изпуснахме го. Слушай, Слоун. Фремонт и Тайло са в хеликоптера. Ще те намерят до десет-двадесет минути. Остани на същата честота. Щом те открият, си в безопасност по целия път до града. Тайло се обади на Секретните служби за допълнителен ескорт. Чу ли ме?*

— *Чух те.*

— *Сега тръгвам. Ще бъда на същия канал. С малко повече късмет, ще те настигна, преди да влезеш в града.*

Чуха се смущения, но Слоун долови думите, които искаше да чуе:

— *... обичам те.*

Радиото замлъкна и Слоун чу сух, дрезгав смях.

— *Приятелят ви ли беше?*

Райдър отмести поглед от огромния камион, след който караше. Френч се бе поизправил на мястото за пътници и се взираше в тъмните петна, които покриваха дрехата му.

— *Съсипано е — промърмори той. — Знаете ли от колко години имам това палто? Сега предполагам, че ще се наложи да си купя друго.*

Безгрижният му тон смая Слоун.

— *Стрелецът ви уби седем души досега. Вие щяхте да бъдете осмата жертва — причака ви този, който знае, че днес ще дойдете в магазина.*

— *Въобразявате си.*

— *Така беше!*

— *Вие сте Слоун Райдър, нали?*

— Да.

— Много сте умна, госпожице Райдър. Жалко, че усилията ви ще отидат на вятъра. — Френч замълча. — Мога ли да попитам къде отиваме?

— В Белия дом. Президентът желае да говори с вас.

— Да, предполагам, че иска.

Пращане от радиото се разнесе в колата, когато Холанд Тайло се свърза от хеликоптера.

— На около три минути сме след теб, Слоун. Всичко наред ли е?

— Засега да.

— Как е пътникът ти?

— За момента добре. Къде е Уип?

— Кара бързо след теб. Слоун, справи се отлично. Сега ще те охраняваме по целия път до вкъщи.

Слоун изключи апарата и се съсредоточи върху пътя. Пикапът, след който се движеше, даде сигнал, че спира. Тя намали, видя го, че завива надясно, след което спира зад един микробус.

— Изглежда, държите всичко под контрол — отбеляза Френч.

— Кажете ми, защо го извършихте? — изведнъж се обади Слоун.

Френч я изгледа, сякаш беше не особено интересна археологическа находка. Погледна към арматурното табло и натисна с пръст копчето на касетофона.

— Търсите ли нещо? — попита го тя.

— Само взимам предпазни мерки. Не ми се иска да мисля, че вътре има касета, която ще попречи на интимния ни разговор. Виждате ли, знаей, че не носите подслушвателно устройство. Като се има предвид естеството на малката ви операция в Ококуан, надали ви е било нужно. Така че можем свободно да разговаряме.

— Защо? — повтори въпроса си Слоун.

— Не бъдете нетърпелива — предупреди я Френч. — Иначе няма да чуете нищо. И не мислете, че ще чуете много, когато стигнем в Белия дом. — Той замълча. — Кажете ми, какво ви подтикна да ме приберете? Знаей, че не съм ви дал повод.

— Разбрах от Питър Мак.

Изненадата на Френч бе неподправена.

— Какво?

— Прослушах една касета. Един от многото пъти, когато е бил при вас, е носел малък касетофон в джоба си, от онези, които се активират от глас. Навярно дори не е съзнавал, че е у него.

— Каква находчивост — промълви Френч. — И какво точно имаше на касетата?

— Уредихте Питър да работи в МГ-11. Заповядахте му да дойде в дома ви непосредствено след срещата в Белия дом, на която президентът ви покани да участвате. По това време Гарет вече бе мъртъв. Не знаехте колко знае МГ-11 и възнамерявахте да използвате Питър, за да ви информира. Дадохте му името на Сюзан Остроф, за да знае върху какво да се съсредоточи. Искрахте да ви предупреди веднага щом се доберем до нея.

Слоун помълча.

— Проблемът беше, че още никой не беше споменал Остроф, още по-малко да я свърже с Гарет. Съобщихте на Питър нещо, което само вие можехте да знаете.

Френч леко почука по един от предните си зъби с нокът.

— Какъв късмет за вас, че Питър е направил записа — и че сте успели да го откриете. Но все пак сте били негова любовница. Познавате навиците му, малките му странности.

Слоун пусна подигравката на Френч покрай ушите си.

— Оставеното от Питър стига да ви осъдят. Пак питам. Защо?

— Стигнали сте до нещо голямо. Толкова сте близо. Със сигурност можете да предприемете и последната стъпка. Вие ми кажете, госпожице Райдър, какво е естеството на работата ми?

— Вие сте предател. Оплели сте правителството в шпионската си мрежа: Гарет, Остроф и Мърчисън. Рядко сте имали пряк контакт с първите двама. Гарет донасял на Остроф, тя — на Мърчисън, а той — на вас...

— А каква е целта ми?

— Да продавате политическите ни тайни на Китай.

— Да продавам? За пари? Те не ми трябва.

— Тогава от идеологически съображения. Вие бяхте — сте изтъкнат експерт по китайските въпроси. Нищо чудно да обичате тази страна повече, отколкото нашата.

— Любовта, госпожице Райдър, не участва в това уравнение. Говорим за държавни дела, не за сърдечни.

— Постъпките ви все пак ви правят изменник.

— Така ли? Според мен границата между предателство и патриотизъм е твърде неуловима. Не съм подкопавал политиката на страната си по отношение на Китай, само съм я направлявал. Не аз, а хората в Белия дом считат, че Китай е държава, с която трябва да воюваме, следващата империя на злото, ако ми позволите изрази.

— Джеймс Тримбъл.

Френч кимна.

— И президентът.

— И по тази причина вие ще я елиминирате.

Френч сякаш въобще не я чу.

— Китай единствено иска да се изпълни записаното в протоколите.

— Какви протоколи?

— Тайно подписани от управителите на най-големите ни корпорации, договори, които ще донесат десетки, ако не стотици милиарди долари. Покойният Пол Макгрегър беше на предна линия в тези преговори. Естествено, вие нямаше откъде да знаете, но за зла беда, част от кореспонденцията между него и Ми Йънг привлече вниманието ви.

— Макгрегър? — Слоун поклати глава. — Но аз не знаех нищо. Само видях едно придружаващо писмо. Нямаше смисъл.

— Точно обратното, госпожице Райдър. В него се споменаваше конкретна дата, за която съм убеден, че сте питали генерал Мърчисън.

— Денят на благодарността. Утре...

— Именно.

— Затова ли наредихте да убият Макгрегър и разрушихте кариерата ми — защото се страхувахте, че споменаването на Деня на благодарността може да означава нещо за мен?

— Имах и други съображения, свързани с Макгрегър. Но вие — вие трябваше да бъдете възпряна — прозвуча лаещият смях на Френч. — Иронично, нали? Съсипах ви само за да ви тласна към Лий Портър и неговите копои.

Умът на Слоун работеше на пълни обороти, опитвайки се да запамети всяка подробност, която й споменаваше Френч.

— А протоколите — продължи тя. — Какво има в тях? Ако вече са изпълнени, означава, че сделката е осъществена. Плащането —

каквото и да е то — сигурно вече е извършено.

— Това е ваше предположение. Но трябва да приемете и възможността, че то още предстои.

Изведнъж Слоун я осени прозрение.

— Да направлявате политиката ни към Китай — това е част от плащането, нали? Нищо внезапно или драматично. Дума тук, намек там. Въпреки че теоретически вече не сте на служба в правителството, все още сте разполагали с хората си. Гарет в националната сигурност, Остроф в Държавния департамент и Мърчисън като връзка с армията. Знаели сте каква политика ще провеждаме, съобщавали сте на китайците, които са съобразявали позициите, за да разсеят опасенията ни.

— Браво, госпожице Райдър. Бързо се учите.

— Но остава още една стъпка, нали? Покварихте и използвахте Гарет не само заради сведенията, които може да ви осигури, но и защото те могат по-късно да се използват, за да дискредитирате Тримбъл. После убихте Мърчисън... Накарахте го да изтегли военноморските ни сили от Тайванския проток и да ги изпрати в Персийския залив.

За Френч прозрението ѝ беше като изгряващото над океана слънце.

— Хайде. Стигнете до края.

— Тъкмо китайците искаха флотата ни да отиде там, за да остави Тайванския проток незащитен.

— Точно така.

— И успяхте да извършите всичко това, като се преструвахте, че служите на президента, на една жена, която ви смята за приятел.

Слоун потръпна, сякаш се отърсваше от паяжината на някакъв кошмар.

— Вие сте забележителна жена, госпожице Райдър.

— Но да оставите Тайван оголен, за да изпълните протоколите, не е последното ви действие. — Слоун забеляза как очите на Френч се присвиха. — Президентът все още може да ви спре. Затова трябва да умре. Утре.

Изражението на Френч не показваше нито съжаление, нито угризение, нищо.

— Което означава, че и вие сте заменим — продължи Слоун. — Вече изиграхте ролята си в предстоящите събития. Иначе Ловкия нямаше да си губи времето. Вече не сте необходим на китайците. За тях се превърнахте в заплаха, каквато за вас бяха Мърчисън и другите.

Светлините от другите коли обляха събърбъна, като ту озаряваха лицето на политика, ту му хвърляха сенки. Той седеше неподвижен, с черти, застинали и безжизнени, като надгробен ангел от алабастр.

— Имахте всичко — промълви Слоун. — Известни предци, състояние, уважение. Всичко, освен чувство за срам. Но все още имате възможност да спрете събитията. Покажете ми, че сте по-добър, отколкото ви смятам.

— Грешите — отговори Френч, като наблягаше на всяка дума. — Утре светът ще бъде едно ново място, ще навлезе в нова епоха и аз ще видя как усилията на живота ми дават плод. — Тишината в автомобила изглеждаше безкрайна, но тогава той отново проговори:

— Известен ли ви е писателят Лорънс Даръл? Вероятно не. Добре би било внимателно да прочетете „Джъстин“, където, освен всичко друго, пише: „Деца сме на пейзажа около нас; той диктува поведението ни и на него откликваме.“

Цитатът не означаваше нищо за Слоун. Готвеше се да притисне Френч да продължи, когато забеляза нещо в страничното огледало: една кола набираше скорост от лявата ѝ страна. Посегна към бутона на радиостанцията, после отдръпна ръка. Всичко беше наред. Колата имаше светлини на покрива и надпис на вратата: „Полиция, щат Вирджиния.“

Колата на Ловкия, паркирана в гаража на Ококуан, беше „Уайт Краун Виктория“, модел, предпочитан от силите на реда. Той бе отлепил почти невидимия слой бяла пластмаса на вратата откъм страната на шофьора и разкри надпис „Полиция, щат Вирджиния“. Повтори същото и с другата предна врата. Извади от багажника подвижна полицейска лампа и я лепна на покрива.

След като запали двигателя, активира системата „Глобално издирване“ и на екрана се появиха две точки. Едната завиваше по 1-95; навярно бе събърбънът. Втората стоеше неподвижно в Ококуан —

колата на подкреплението — буикът, който детективът евентуално щеше да използва.

Ловкия излезе от гаража, поемайки по обратния път от града по шосе 123. Когато стигна до магистралата, бе паднала нощ. Можеше да увеличи скоростта си, без да се тревожи, че щатската полиция ще го засече и ще се зачуди за какво е цялото бързане.

Докато се промъкваше през сгъстяващия се трафик, Ловкия си припомни провала си в магазина. Сякаш не бе достатъчно, че не успя да изпълни задачата си да очисти Френч; докато бягаше през покривите, бе видял призрак: Холис Фремонт.

Няколко години по-рано тя беше наивницата, която неволно го бе довела от Париж в Ню Йорк. След като изпълни ролята си, се наложи да я убие на летище „Кенеди“, но възникнаха усложнения. С помощта на човека от „Омега“ тя успя не само да избяга, но по-късно се появи сякаш от нищото и провали задачата на Ловкия. През онзи ден, край Статуята на свободата, трябваше да умре Клодия Балънтайн, а не нейният съпруг.

И сега Фремонт, единственият човек, способен да прозре намеренията му, отново бе станала част от уравнението. Наемният убиец усещаше, че тя го търси, някъде там, в тъмнината. Чувството накара кожата му да настръхне. Фактът, че Фремонт се намира тук, в Америка, означаваше, че правилата са променени. Действията на „Омега“ се ограничаваха извън границите на Съединените щати. Безопасността на президента бе върнала Фремонт в страната, преследваше го неумолимо. Трябваше незабавно да се отърве от Френч.

Ловкия погледна дисплея на системата „Джи пи ес“ и увеличи скоростта си. Събърбънът бе на около деветдесет метра пред него. Той бръкна в платнената торба и започна да изважда нещата, които щяха да му бъдат необходими.

— Слоун, как си там долу?

Гласът на Холанд Тайло от радиостанцията изтръгна Слоун от мислите й. Чудовищните размери и последствията от това, което й разказа Френч, я бяха вцепенили. Тя си наложи да отговори.

— Движението става все по-гъсто, но все още вървим.

— Това го виждам отгоре. Ние сме малко зад теб, отляво. Виждаме те добре.

— Къде е Уип?

— На около петнадесет километра зад теб. Броят на колите се увеличава и около него, но ще го видиш след няколко минути. Ще минем малко напред, да видим как е трафикът. Как е пътникът ти?

Слоун погледна Френч.

— Седи като глътнал бастун.

Секунди по-късно тя чу рев над главата си и през предното стъкло видя хеликоптера, полетял напред над магистралата.

Очите ѝ бегло погледнаха страничното огледало. Колата на щатската полиция продължаваше да се движи до нея, като залепена за левия ѝ калник. После увеличи скоростта и Слоун чу звук, като че ли някой се опитваше да говори под вода. Тя свали бронираното стъкло два сантиметра и чу металическото ехо от гласа на полицаия, идващ от високоговорителя, монтиран на бронята.

— Престройте се покрай микробуса в средната лента. Ще ви заобиколя и ще разчистя пътя.

В полицейската кола не се виждаше светлина. Слоун едва различаваше неясните очертания на човека зад волана. Но безпогрешно разпозна рейнджърската шапка.

Докато протягаше ръка към лоста за включване на сигнала, не ѝ и хрумна да се запита как така Холанд Тайло не бе забелязала патрула.

Ловкия видя, че джипът се насочи към средната лента, изпреварвайки микробуса, оставяйки му достатъчно място, за да се прехвърли в дясната лента.

Трябваше да действа бързо. Райдър щеше да очаква патрулната кола да мине от лявата ѝ страна и да застане отпред като ескорт. Ако това не станеше, щеше да се запита защо и да се обади по радиото.

Ловкия настъпи газта и застана успоредно до събърбъна. Погледна през тъмното бронирано стъкло, видя очертанията на профила на Додж Френч. Свали прозореца си и с дясната ръка посегна към експлозивите. Когато убиецът бе маркирал събърбъна със специално обработена лепенка, той разбра точно с каква кола ще си има работа. Огромните гуми, подсиленият заден мост и изработеният

по поръчка корпус показваха, че автомобилът е допълнително укрепван.

Ловкия бе избрал оръжие: три тънки парчета експлозив с форма на релса, наподобяващи пчелна пита. Едното бе оборудвано с отделен часовников механизъм, предназначен да го възпламени част от секундата след долните две. Така взривът щеше да се насочи надолу. Експлозията щеше да взриви бензинопровода, откъдето да избухне и резервоарът за гориво. Ако първичната експлозия и последвалата загуба на управление не убиеха Райдър и Френч, горящият резервоар и превърналата се в огнена топка кола щяха да ги довършат.

Ловкия отмести дясната си ръка от волана за трите секунди, необходими, за да отлепи пластмасовото покритие на експлозива и да открие залепващата се повърхност. Като ги държеше в лявата си ръка, се приближи по-близо до джипа, докато между двете коли останаха само тридесет сантиметра. Протегна се и ги залепи на калника, точно над колелото.

Изминаха петнадесет секунди, откакто бе отстранил пластмасовото покритие, автоматично включвайки таймера. Ловкия свърна встрани от събърбъна, броейки наум: 1016, 1017, 1018.

Уип Али седеше на мястото за пътници в буика. До него шофьорът ругаеше нарастващото движение и неудобното управление на голямата кола. Детективът отзад проверяваше дали е зареден автоматът „Хеклер и Кох МП-5“, който бе извадил от багажника.

Али си сложи кръвоспираща превръзка и грабна шишенце с болкоуспокоителни. Пулсирането в раната се успокои от упойващото действие на лекарството. Целият бе настръхнал. Знаеше, че няма да се успокои, докато Слоун не бъде в безопасност.

— Май ги виждам отпред — изръмжа детективът зад волана.

Али хвърли поглед към пътя и видя горната част на събърбъна да стърчи над другите коли. Колкото и да не му се искаше, беше изключил ефирната връзка, знаейки колко е важно за хеликоптера, откъдето можеха да виждат на километри, да поддържат връзка със Слоун. Но сега включи предавателя.

— Слоун, чуваш ли ме?

— Уип!

— На двадесет и пет метра съм зад тебе, в скоростната лента. Ще те настигна след минута.

— Какво стана с пътния патрул?

Али се вцепени.

— Какъв патрул?

— Появи се до мен преди минута и ми каза да карам след него. Сега изчезна. Я чакай — гласът ѝ се загуби сред паразитния шум и Али помисли, че ще откачи.

— Настъпи газта! — извика на шофьора. — Слоун, обади се!

— Сега го виждам. Сигурно е бил от дясната ми страна. Движи се малко пред мен, но не виждам светлините му. Изглежда ме ескортира...

Али изруга.

— Слоун, чуй ме. Излез от пътя. Веднага. Качи се на банкетата...

— Но патрулът...

— Патрулът не е истински. Това е Ловкия. За Бога, Слоун, излез от пътя и се махай от колата!

1026, 1027, 1028...

— *Слоун, чуваш ли ме? Махай се от колата!*

Слоун погледна Френч, който леко се усмихваше.

— Идва за теб, Слоун — прошепна той.

Той е луд, помисли си Слоун. Сто на сто.

— Не. Идва за теб, аз съм само дребна пречка.

Чу клаксон зад гърба си, погледна в страничното огледало и видя огромния буик бързо да се приближава. Слоун забеляза пролука в дясната лента. Четвърт завъртане на кормилото и десните гуми заораха в чакъла и пясъка на банкетата. Тя натисна дръжката на вратата.

— Пригответи се да скочиш — извика към Френч и намали скоростта, готова да спре колата до пътя.

1029, 1030.

Силата на взрива повдигна джипа. За частица от секундата, преди да я ослепят нажежените до бяло пламъци, на Слоун ѝ се стори, че минава над гигантски дънер. Предната част на събърбъна се вирна и позволи на вторичните заряди да проникнат във вътрешността на колата. Дясната част на двигателя се огъна, трансмисиите се разкъсаха, когато експлозивът разкъса бронята. Предните гуми станаха на парчета. Подът под мястото за пътници се разцепи, остри като ятагани метални части разсякоха краката на Френч. От носа на Слоун рухна кръв и тъпанчетата на ушите ѝ изпукаха, милостиво спестявайки ѝ ужасните писъци на политика.

Скелетът на джипа бе изхвърлен в средната лента, където се приземи върху една малка тойота. Разнесоха се писъци и трясък, но Слоун не ги чу. Въздушната възглавница и обезопасителният колан ѝ спасиха живота. После усети удар от нещо, което блъсна колата отзад и се вряза в събърбъна, след секунда последва и трети удар. Разнесе се оглушително стържение на метал в асфалта, когато джипът, чиято предница вече изцяло липсваше, бе повлечен напреко на пътя. Последен тласък, и той се преобърна няколко пъти, докато спря на покрива си.

Хеликоптерът на Секретните служби достигна до края на набеязания периметър и обърна, за да се върне при Слоун, когато викът на пилота проехтя в слушалките на останалите:

— Хей! Велики Боже, какво става?

Тайло и Фремонт се втренчиха в огненото кълбо, което се уголемяваше в средата на магистралата. Тайло реагира на секундата, като се опита да се свърже със Слоун по радиото, но се чуваше само прашене.

— Той е някъде долу — изкрещя Фремонт в микрофона. — Трябва да го намерим.

— Връщаме се заради нея! — отговори възбудено Тайло. Нямаше нужда да кара пилота да бърза.

Тя смени честотата.

— Уип, къде си? Чуваш ли ме?

— ... чувам те ясно. В колата имаше бомба. Карам след тях. Слоун докладва, че щатски патрул карал успоредно с нея. Сигурно е бил Ловкия. Не може да е стигнал далече в това меле. Намерете го!

Пилотът погледна през рамо. Тайло погледна Фремонт и нареди:

— Завий обратно!

Огнени потоци заобикаляха мястото на катастрофата. Опитвайки се да ги избегне, Али се завтече към събърбъна. Миризмата на масло и бензин бе толкова силна, че почти не можеше да диша.

— Ще избухне, Уип! — извика му един от детективите.

Али не му обърна внимание. Хвана се за долната страна на джипа и се издърпа нагоре, после се опита да се добере до купето. Стъклото на вратата откъм шофьора се бе пропукало, но не се беше пръснало. Али видя Слоун да виси с главата надолу, като астронавт по време на тренировка. Изкрещя името ѝ и му се стори, че тя се раздвижи.

— Дайте ми щанга! — извика на колегите си.

Али не разбра как инструментът се озова в ръцете му. Не достигна до съзнанието му нечовешката болка в рамото, когато вдигна парчето метал, отдръпна се и удари с плоската му част прозореца. После махна парченцата стъкло с голи ръце. Докато се мъчеше да я стигне, надуши противопожарната пяна, с която хората му заливаха джипа, осигурявайки му ценни секунди. Най-накрая хвана якето на Слоун и задърпа. Тялото ѝ провисна през прозореца, но само наполовина, оставяйки в плен на обезопасителния колан.

— Дайте нож! — изкрещя Али на хората си.

Али се пресегна навътре и разряза ивицата плат. С последно, силно дръпване извлече Слоун от разбитата кола.

Един от детективите я понесе през рамо като пожарникар.

Другият се вкопчи в Али и се развикаха:

— Хайде! Да се махаме оттук!

Тогава Али чу някакво стенание през пукота на пламъците.

Отблъсна детектива от себе си и се запрепъва към другата страна на джипа.

— Обади се, Хари — обърна се към пилота Тайло.

— Един момент... Почакай една минута.

— Нямаме минута. Той е някъде долу. Намери го!

Холис Фремонт зареди снайпера с пълнител от десет патрона. Отвори вратата, вятърът обрули лицето и косата ѝ, докато оглеждаше колите под себе си. Телескопичният инфрачервен прицел превърна нощта в бледозелено море. Фаровете приличаха на смарагдови лъчи. На двеста метра под нея един баща, който караше семейството си към дома на родителите си за Деня на благодарността, дори и не забеляза червената точица, която трепна за миг на челото му.

— Ти го намери, аз ще се погрижа за него — каза тя на Тайло.

— Добре. Ето, видях го! — пилотът рязко посочи напред. — На 1–395 е и тъкмо отминава Пентагон Сити.

Тайло си сложи очила за нощно виждане и се загледа към магистралата.

— На десет часа! — извика пилотът.

Долу се виждаше патрулна кола, която единствена се движеше по шосето с постоянни седемдесет километра в час.

— Искате ли да го осветя? — попита пилотът, поставил пръст на бутона, който щеше да запали петдесеткиловатия прожектор на долната част на машината.

Тайло погледна Фремонт, която поклати глава.

— Ако ни види, ще офейка. Като имаме предвид сегашната му посока, накъде ли се е отправил?

— Към града. Другата възможност е да се отклони към Пентагона. Там няма никаква работа.

— За да влезе в града, ще трябва да прекоси моста.

— Моста „Джордж Мейсън“. Ще се озове при Мемориала на Джеферсън.

— Ще го хванем на моста — тихо каза Фремонт. — Твоите хора да блокират края откъм Вашингтон. Ще се движим след него.

Тайло посегна към радиото, когато почувства ръка на рамото си.

— Поискай и речен патрул — добави Фремонт. — Веднъж го изпуснах във водата.

Платното на магистралата в посока към Вашингтон представляваше гробница от разкривен и строшен метал. Секунди след като Али бе измъкнал Слоун и Додж Френч от събърбъна, резервоарът за гориво бе избухнал, унищожавайки не само джипа, но и четирите коли, които се бяха ударили в него. Като по чудо шофьорите и пътниците им имаха достатъчно време и присъствие на духа, за да напуснат автомобилите си. Въпреки че всички бяха изплашени до смърт, никой не бе сериозно ранен.

Тъй като полицията, пожарната и колите на бърза помощ все още си пробиваха път към произшествието, двамата детективи на Али станаха редът и законът. Оградиха периметъра около буика и една от горящите коли. Наредиха на шофьорите, които бяха попаднали в бъркотията, да се върнат по колите си. Ранените от колите във верижната катастрофа бяха отнесени в една огромна каравана, обявена за временен лазарет.

Али седна на шофьорското място в буика и остави вратата, отворена. Току-що бе прекъснал връзката с полицейския хеликоптер, който пътуваше към тях с група огнеборци и следователи на борда. Идваше и медицински екип. Кацането не беше проблем, защото колите не можеха да заобиколят мястото на катастрофата. Шосе 1-395, водещо на изток, бе неестествено пусто и тихо.

— Как е той? — попита Слоун.

Али погледна Слоун, легнала на задната седалка, опряна на вратата. Обърна се и взе ръката ѝ в своята. Кожата ѝ още беше студена, но пулсът ѝ се възстановяваше. Беше се отървала само с няколко порязвания и неприятни натъртвания. Додж Френч нямаше същия късмет.

— Не е добре — отговори Али.

Краката на Френч бяха тежко пострадали при експлозията. Това, което бе останало от него, сега лежеше на разтегаемото легло в караваната. Али отчаяно бе стягал турникети, за да спре кръвоизлива. С нищо не можеше да спре виковете му.

— Ще оживее ли? — запита Слоун.

Али погледна към небето. Стори му се, че чу шум от перки в далечината.

— Ако медицинският екип пристигне скоро, може би.

— Важно е да го опазим жив, Уип. Нещата, които знае... трябва да бъдат съобщени на президента.

Той потърка опакото на ръката ѝ с палеца си.

— Каза, че е говорил с теб. Ще те разпитват.

— Разказа ми твърде малко — прошепна Слоун.

— Може да се окаже достатъчно. — Али замълча. — Чудо е, че въобще ти е казал нещо.

— Говореше неговото самолюбие. Френч е мегаломан. Никога не му е хрумвала мисълта, че може да го убият. Все още вярва, че ще доживее да види окончателния резултат от плана си.

— Бог може да е решил друго.

И двамата чуха вертолета. Слоун потрепна, когато се изправи да седне.

— Френч ми каза какво е извършил, защото вярва, че той е Бог — каза тя. — Ловкия искаше да го убие и не успя, което доказва, че времето на Френч не е изтекло. Но докато пътувахме заедно, той наистина вярваше, че моето е свършило.

Използвайки хора и техника на полицията във Вашингтон, Секретните служби спряха движението на кръстопътя, където 1–395 се съединява с щатски път № 1. После накараха всички водачи между щатския път и моста „Джордж Мейсън“ да обърнат. В началото на моста, откъдето се виждаше Мемориалът на Джеферсън, пътят бе блокиран от шест коли на Секретните служби, както и от няколко автомобила на общинската охрана. Предният пост от агенти се разгъна в редица напреко на пътя, снайперисти заеха позиции от двете страни на моста.

Полицейски катер от „Потомак Пойнт“ пое наблюдението на реката.

На миля зад Ловкия полицейските пътни патрули от Вирджиния спряха движението. Действията им имаха за цел да разчистят магистралата пред тях, което да позволи на цивилните полицейски автомобили да се придвижат сред останалия поток от коли и да спират водачите един по един. Идеята беше около Ловкия да има колкото може по-малко коли. Никой не искаше да се стигне до гонитба или не дай боже до взимане на заложник.

— Има десет коли, един пикап и два камиона около нас — установи Тайло, поставила пред очите си бинокъл. — Ако стане още по-рехаво, той ще заподозре нещо.

— Слава богу, че е нощем — отговори Фремонт. — Иначе досега да е забелязал, че зад него движението оредява.

Нито една от жените не спомена за най-големия си страх: че наемният убиец вече е забелязал намалелия брой на фаровете зад себе си.

— Как е трафикът пред него? — попита Фремонт.

— Движи се с постоянна скорост шестдесет и пет-седемдесет километра в час. Патрулът е инсценирал малка злополука на отклонението към Мемориала, за да отклонят част от колите.

— Което означава, че трафикът ще се забави. Виж. Вече става. Ако види огъня и катастрофата, няма да повярва в съпадението.

— Мостът е блокиран от другата страна — сухо отговори Тайло. — Ако се опита да мине по него, няма да стигне до никъде. Същото се отнася за отклонението към парка. Следваме го по петите. Къде другаде може да отиде? Какво ще направи?

Фремонт не знаеше и това бе най-лошото. Ловкия винаги бе подготвен за непредвидени случаи. При Статуята на свободата им се струваше, че са го хванали в капан. Но убиецът се бе подготвил, бе постъпил неочаквано и бе използвал последвалото объркване, за да се измъкне. Фремонт се загледа в мастиленосинята река Потомак, в отраженията на светлините на града и изруга бавния полицейски катер.

— Скоростта на колите намаля на петдесет и пет километра в час — съобщи Тайло. — Ако се готви да офейка, сега е моментът.

— Кажи на пилота да ни смъкне малко по-близо, на шестдесет метра.

Стомахът на Тайло се преобърна, когато хеликоптерът загуби височина. Вече не й бяха нужни очилата за нощно виждане; страничното осветление на магистралата беше достатъчно.

Малкото останали автомобили почти бяха спрели. Тайло видя пожара на магистралата, проблясващите светлини на полицейските коли и пътния патрул, който насочваше колите към отклонението.

Там беше и колата на Ловкия, характерна с поставените на покрива светлини.

Тайло се обърна към Фремонт:

— Нещо не е наред. Погледни!

Колата на наемния убиец тръгна бавно покрай пламъците, към патрула, направляващ движението. Оставаха му около десет метра до отклонението.

— Ще ги повикам — обади се напрегнато Тайло. — Сега не може да мине по моста, а аз не мога да докарам хората си до началото на отклонението навреме. Или патрулът ще го хване...

— Предупреди ги — отговори Фремонт.

Първото обаждане на Тайло бе до контингента на Секретните служби. Още преди да спре да говори, първите коли се насочиха по моста „Джордж Мейсън“. После Фремонт забеляза, че патрулната кола подкарва към отклонението.

— Оставете последната кола пред него да отmine и после действайте с целия си арсенал — нареди Тайло в микрофона. Тя смени честотата и заговори на пилота:

— Приближи ни още, Хари. По-ниско. Още по-близо... Така, освети го!

Лъчът на прожектора проряза нощта, оцветявайки колата на Ловкия в искрящо бяло. Фремонт чуваше виковете на патрула в слушалките си. Тя се закрепил с ремък за отворената врата, докато пилотът насочваше хеликоптера надолу като разярено водно конче. Много внимателно долепи гумения пръстен на телескопичния мерник до дясното си око.

— *Хванахме го! Хванахме го! Долу е! Държа го на прицел.*

Вратата на полицейската кола се отвори. Един мъж излезе с вдигнати ръце. Застана на колене, после легна по лице на земята. Постави едната си ръка зад врата, после и другата. Четирима полицаи застанаха около него, насочили дулата на оръжията си на по-малко от метър от главата му. Единият от тях пристъпи напред, постави белезници на мъжа и го изправи на крака.

— Хванахме го! — възкликна триумфиращо Тайло, издигайки юмрук във въздуха.

Хеликоптерът застана на едно място и тя се подготви да скочи, когато забеляза разочарованото изражение на Фремонт.

Снайперистката потупа пушката си.

— Видях лицето му. Не е той. Не е Ловкия.

— Казвам ви, така стана!

— Разкажи ни отново.

Тайло хвърли поглед към заподозрения, седнал на голия дървен стол в стаята за разпити в управлението на вирджинските щатски пътни патрули край магистралата „Олд Джеферсън Дейвис“.

Името му беше Били Уотърстоун. Беше чернокож, на тридесет и четири години, с очи с цвят на кафе и лице, изпъстрено с младежки пъпки. Ръцете му бяха груби, с мръсни нокти, носеше дебело яке на червени и черни карета, облечено върху два пуловера. Били Уотърстоун беше зидар; в портфейла му намериха профсъюзна карта и чек за последната заплата заедно с шофьорската му книжка, издадена от Мериленд.

Тайло погледна Фремонт и командира на щатския патрул и каза:

— Обяснете ни още веднъж, господин Уотърстоун.

На завинтената за пода маса имаше касетофон, чиято касета бавно се въртеше.

Уотърстоун се размърда на стола.

— Хубаво. Карам си сам по пътя, отивах по моя си работа...

— Карахте пикапа си.

— Точно тъй. Както и да е, карам си аз и виждам оня тип да ме застига и да ми примигва с фаровете. Знам, че не карам с превишена скорост и последния път, когато проверих, задните ми светлини работеха. Обаче спрях.

Тайло долови обидата в тона му. За Били Уотърстоун фактът, че спират чернокож без видима причина, показваше ясно какво става в Америка в зората на новото хилядолетие.

— Полицията спираща зад мен, приближава се и много учтиво ми съобщава, че той имал проблем. Искане да му помогна — Уотърстоун поклати глава. — Вярно, странна работа.

— Показа ли ви някакви документи? — попита Тайло.

— Не ги носел. Но униформата, значката, пистолетът му? Ами колата? Искam да кажа, как да не повярвам?

— После ви каза...

— Рече ми, че бързал по спешна работа, а колата му играела номера. Поиска моята. Каза да взема неговата и да я карам, докато може. Ако успея да стигна до града, да спра при Пето управление и да го чакам там.

— Това не ви ли се видя странно? — прекъсна го командирът.

— Разберете ме, всичко се случи толкова бързо. Спирам и онзи ми казва, че има спешна задача. Вярно, иска да ми вземе колата, но ми оставя неговата. Не е като да ми отмъкнат возилото.

— Не ви ли хрумна да го попитате защо не е поискал помощ по радиото? — запита Тайло.

— Както ви казах, всичко стана, докато мигна. Отвори вратата на колата ми и аз излязох... — Уотърстоун поклати глава.

— Какво има?

— Ако беше някой друг, сигурно щях да му задавам въпроси. Но не и този тип. Беше много учтив, но твърд. Очите му — сякаш бяха мъртви. Вижте, участвах в „Пустинна буря“. Срещал съм момчета, които действаша зад иракските линии. Никога не разказваха какво са правили там, пък и нямаше нужда. Те имаха такива очи.

— После ви взе колата — върна го на въпроса Тайло.

— Взе ми возилото и подкара по магистралата. Приближавам се до полицейската кола. Ключовете са на стартера, точно както ми обеща. Влизам и сядам за минутка — никога не съм бил на предната седалка на полицейска кола. Търся радиото и лъскавия компютър на арматурното табло, но не ги виждам. Няма и поставка за пушки. Викам си, това е някакъв друг вид патрулна кола. Както и да е, завъртам ключа. Двигателят звучи нормално и аз потеглям.

Уотърстоун леко се усмихна.

— Казвам ви, голяма работа беше да карам тая кола, да виждам как ме гледат хората, когато минавам покрай тях, как ме поглеждат два пъти, защото не нося униформа и защото съм черен.

— И тръгнахте към града — подсети го Тайло.

— Точно тъй. Двигателят мърка като коте. Каквито и проблеми да е имал, вече ги няма. Идва ми наум, дано не ми потроши колата в някое преследване.

— Послушахте инструкциите на патрула да отидете в Пето управление.

— Има си хас. Приближих моста и гледам, всички намаляват. Виждам огъня, явно е станала беля, полицаите махат на хората да отклонят. — Уотърстоун погледна към командира и гласът му стана твърд, почти обвинителен. — Идва моят ред да мина покрай тях. Полека намалявам и изведнъж небето се стоварва върху мен. Ченгета падат от небето, събарят ме на земята и аз си викам: „Мислят, че съм откраднал проклетата кола.“

Вратът на командира почервения.

— Нищо подобно не са допускали момчетата ми.

Тайло видя, че назрява кавга.

— Господин Уотърстоун, вашият патрул е бил измамник. Той е опасен, търсен престъпник.

— Да де — отвърна чернокожият. — Като че ли сам трябваше да се досетя.

— Съжалявам, че се забъркахте в тази работа.

— Не само се забърках, госпожо. Оня ми задигна колата.

Може да не е задълго, помисли си Тайло. Беше разпратено съобщение за издирване на пикапа в шест щата, веднага щом Уотърстоун разказа историята си за първи път. Едновременно разпространиха и предупреждение: и да я забележат, да не се приближават до колата или шофьора ѝ. Полицаите веднага да се свържат със Секретните служби, да я проследят и да повикат подкрепление. Седемдесет и пет минути изминаха от излъчването на съобщението, но Тайло не губеше надежда.

— Ще ви върнем колата — каза му тя. — Командирът ще нареди да ви закарат, където поискате.

Уотърстоун подозрително огледа лицата около себе си.

— Искате да кажете, че съм свободен да си вървя?

— Заедно с извиненията ни.

Чернокожият се изправи.

— Ще позволите ли да попитам или да почакам, да го чуя по новините: Кой е тоя? Какво е извършил? Убил е ченге или какво?

— Нещо такова. — Тайло му отвори вратата. — Голям късметлия сте, господин Уотърстоун.

Струпаните репортерски коли създаваха главоболие на агентите на Секретите служби. Репортерите се тълпяха пред черната ограда от ковано желязо, за да зърнат нещо. От другата страна на тъмната морава в Овалния кабинет блеснаха светлини. Врящият казан в Ирак заплашваше да прекипи. Успокояващо беше, че президентът работи в нощта преди Деня на благодарността.

Това, което медиите не знаеха, беше, че оживената активност в Белия дом и пристигането на военни и цивилни съветници с мрачни лица въобще не е свързано с положението в Близкия изток. Проблемът с Ирак бе идеално прикритие.

— Спасителна отсрочка — въздъхна Клодия Балънтайн, взирайки се през прозореца, знаейки, че зад светлините журналистите продължават да чакат.

Тя се обърна към Слоун Райдър, седнала до пращящия огън. В стаята присъстваха още един-двама човека.

— Изглеждаш, сякаш едва се държиш на краката си. Сигурна ли си, че искаш да участваш в това?

Слоун погледна към пуловера с релефни плетки, с който беше облечена. Тя и президентът носеха почти еднакъв размер и Клодия Балънтайн я бе изпратила в жилищната част, за да облече нещо, което да не е изцапано с кръв.

— Добре съм, госпожо президент — отговори Слоун. — Как е... господин Френч?

— Официално е още жив — намеси се Джеймс Тримбъл. Съветникът по националната сигурност поклати глава. — Лекарите в болница „Джонс Хопкинс“ не могат да повярват, че още се държи, но не гарантират, че ще изкара нощта. — Той замълча. — Госпожо президент, извинете, че ви притеснявам, но в Тайван вече е почти пладне.

— Зная.

Клодия Балънтайн се загледа в Слоун. През последните два часа тази млада жена ѝ бе разказала най-невероятната история, пълна с толкова престъпления и предателство, че тя едва повярва. Но истинността на разказа ѝ се потвърждаваше от всяка рана и синина по лицето ѝ.

Когато Слоун Райдър се върна от жилището на президента, установи, че Овалният кабинет е пълен с хора. Присъстваха важни съветници на президента и високопоставени военни. Някои се отнесоха към нея с подозрение, други с недоверие, но всичко се промени, когато Балънтайн я помоли да повтори разказа си. Щом свърши, се чуха сподавени ругатни; прошепнатите думи бяха придружени от бързи, боязливи погледи.

В разгара на дебатите какво да се предприеме, Слоун се оттегли на един стол до камината. Загледа се в пламъците и времето престана да съществува. Следващия път, когато чу да споменават името ѝ, стаята бе празна, с изключение на президента и Тримбъл.

— Съобщи им, че сме тръгнали — чу се гласът на Балънтайн.

Тримбъл заговори бързо по телефона, после тръгна след президента и Райдър по коридора. Поради опасността от покушение Секретните служби бяха удвоили охраната на Белия дом. Малкият асансьор между Овалния кабинет и залата за заседания бе пълен с едри мъже с разкопчани якета, за да могат при нужда по-лесно да извадят оръжията си.

Когато кабината се спусна деветдесет метра до нивото под сутерена, Слоун се опита да се приготви за това, което предстоеше. Но както вече бе научила, човек трудно свикваше със света, в който внезапно е попаднал.

Асансьорът плавно спря и агентите ги придружиха до издържашката ядрен удар врата, която се отвори, за да разкрие защитения от ядрени нападения команден център на президента.

Предназначението на помещението, както и атмосферата в него смразиха Слоун. Беше зала с три нива. На най-ниското се намираха мониторите, всеки с големината на киноекран. Един от тях показваше правоъгълно изображение на картата на земното кълбо; втори — сателитни снимки на Източнокитайското крайбрежие и Тайван; трети — още по-близки снимки, на които се виждаха различни китайски пристанища и летища.

Второто ниво бе заето от компютри, на които работеха повече от тридесет офицери със слушалки на ушите. На третото и най-високо ниво бяха разположени удобни кожени фотьойли пред дълга конзола. В центъра беше мястото на президента, пред което имаше няколко телефона.

Един генерал от военновъздушните сили придружи Балънтайн до мястото ѝ, след което ѝ прошепна нещо. Президентът поклати глава и само с устни произнесе „не“. Слоун се запита дали военният не се опитва да промени решението ѝ.

В Овалния кабинет се бе разгорял спор дали незабавно да не преместят президента с хеликоптер в Маунт Уедър, базата в сърцето на Сините планини във Вирджиния. Там се намираше напълно оборудвано укритие, от което Клодия Балънтайн и съветниците ѝ можеха да ръководят ядрената отбрана и, ако се наложеше, да използват телевизионния предавател на върха, за да се свържат с оцелелите. Или, помисли си Слоун, да приемат посетители.

Секунда по-късно Клодия Балънтайн махна с ръка на генерала да се отдалечи и се обърна към Тримбъл:

— Покани ги.

Човекът изглеждаше нисък между двамата морски пехотинци, които го ескортираха през огромния вход към подземието. Веднага щом влезе в командния пост, вратата започна да се затваря. Намиращите се в стаята леко потръпнаха, когато вратата се заключи и дебелият тридесет сантиметра укрепващи шини се плъзнаха на мястото си.

Ли Пън, посланик на Китайската народна демократична република, се заглежда, сякаш го бяха отвели в друг свят. Бе висок за китаец, с красиви черти и гарвановочерна коса. Дипломите му от два американски университета и приятните му маниери му бяха спечелили мнозина високопоставени приятели и в двете правителства. Експерт по американските въпроси, както и верен член на партията, Ли Пън бе назначен на поста посланик. Внезапното повикване от Белия дом и бързото каране го бяха извадили от равновесие. Оглеждайки се, той разбра, че е имало защо.

— Добър вечер, господин посланик — поздрави президентът и се изправи, докато Тримбъл водеше дипломата към стола му.

— Добър вечер, госпожо президент — отговори тихо Пън.

Не можеше да откъсне очи от огромните екрани и спокойните, млади служители, работещи на долното ниво.

Президентът посочи стола до себе си.

Сядайки до нея, Пън можеше да вижда света по същия начин, както президента. Чувстваше, че по някакъв необясним начин, тя го

правеше свой съучастник.

— Знаете ли защо ви поканих тук, господин посланик?

— Не, госпожо президент. Съобщиха ми единствено, че въпросът е изключително спешен.

— Така е — Клодия Балънтайн го погледна съсредоточено. — Преди петдесет и осем години, на седми декември 1941, да бъда точна, двама японски дипломати се срещнали с нашия секретар по отбраната. Те също твърдели, че не знаят защо са ги извикали, въпреки че носели със себе си официална декларация за обявяване на война. Малко късно, както се оказало, бомбите вече били паднали в Пърл Харбър.

— Госпожо президент...

— Моля, погледнете към монитора отляво.

Пън ахна... Виждаше се Додж Френч, легнал на болнично легло, свързан с животоподдържащи системи. Млад лекар влезе в кадър и поднесе малко огледалце към устните на Френч. Камерата се премести, за да хване как дъхът му замъглява огледалцето.

— Можете да не вярвате на машините, но огледалото не лъже — заговори президентът. — Додж Френч е жив и ще го поддържа жив.

Тя не добави колко може да продължи това, нито сподели с Пън факта, че издутините под завивките, където би трябвало да бъдат краката на Френч, всъщност са навити одеяла.

— Той вече ни каза много неща — продължи тя. — Очакваме още. Но за целите ни говори достатъчно. Желаете ли да чуете част от тях?

Пън облиза устни.

— Госпожо президент, не зная какво да кажа. Трябва да се обърна към моето правителство за инструкции.

— По-късно. Сега предлагам да слушаме. Слоун?

Слоун си събра мислите и повтори пред Пън каквото ѝ бе съобщил Додж Френч през дългото им бягство от Ококуан.

— Госпожо президент, намирам това за крайно невероятно! — бурно възрази Пън. — Тези обвинения са абсурдни! Страната ми няма и понятие...

— Сега вече има — прекъсна го президентът, заставяйки го да млъкне. — От дълго време се знае точно какво ще направим сега. И точно така ще стане.

Тя се наведе и заговори в микрофона:

— Капитане?

Някъде долу един офицер въведе код за достъп. Образът на Френч на болничното легло изчезна, като се замени с карта на света. Малки червени точки просветваха в региона, обграден от Филипините, Окинава и Тайланд.

— Повечето от военните ми съветници твърдо възразиха да ви показвам това — каза президентът. — Дори не искаха да влизате тук. Аз, от друга страна, исках да видите всичко, така че докладът ви за Пекин да бъде пълен и точен. Тези червени точки, господин посланик, сочат разположението на военните ни единици в Далечния изток. Както виждате, постепенно се приближават към Тайван. Тайванският проток в момента е беззащитен, но всички знаем причината за това. Може да изглежда, че военните ни сили са далеч. Обаче вие и ръководителите ви трябва да разберете следното: ескадрилите ни от бомбардировачи, в това число „Б-52“ и „Стелт“, се зареждат с гориво във въздуха.

Президентът погледна дигиталния часовник, който висеше от тавана.

— До петнадесет минути китайските пристанища на сушата и летищата ще бъдат в обсега на нашите ракети „Круз“. Едновременно с това капитаните на ядрените ни подводници, които също разполагат с такива ракети, ще издадат заповед за атака и ще вземат на прицел всеки китайски боен или транспортиращ кораб, който навлезе в протока.

— Госпожо президент, това е отявлена провокация!

Президентът се надвеси по-близо до Пън.

— Не, господине! Това е защитен отговор на всяко потенциално нападение срещу суверенна държава. Вашето разузнаване е наясно, че бойните ни единици не носят само конвенционално оръжие. В този случай първият удар ще бъде конвенционален, като за цел ще послужат военните сили, насочени към Тайван. Но дори не е нужно да се стига дотам. Съобщете на Пекин да се оттегли, господин посланик. Знаем, че нападението е планирано за Деня на благодарността. Но не сме сигурни дали е дошло нашето време, или вашето. Ако е вашето, атаката ще започне много скоро и е нужно да действате бързо. До утре ние ще имаме надмощие в този район.

Президентът се отдръпна.

— На Китай не се налага да прави това. Няма нужда да постъпва така. Чакайте десетилетия, за да си върнете Хонконг. Скоро сегашните управници на Тайван и китайските шпиони ще изчезнат. Тогава навярно китайците от Тайван и онези от сушата ще поискат отново да са заедно. Оставете тях да решат, а не група индустриалци и търговци, които търсят само печалби. Подобни хора никога не са имали, нито някога ще имат властта да подписват такива протоколи.

Президентът се изправи и протегна ръка в широк жест, сякаш да обгърне стаята.

— Известно ви е какво знаем. Видяхте, каквото ние виждаме. Разбрахте какво ще стане, ако Пекин поддържа сегашния си курс. Говорете с ръководителите си, господин посланик. Накарайте ги да разберат, че нашата страна няма да допусне второ коварство като Пърл Харбър. Не и през моя мандат. Нито след това!

В навечерието на Деня на благодарността китайският квартал беше пуст, с изключение на няколко старци, които не приемаха американския празник, и най-новите имигранти.

Мей Линг седеше в кухнята на месарския магазин и гледаше как готвачите тихо играят на комар в един ъгъл. Собственикът на магазина и съпругата му седяха до студените печки и пресмятаха приходите от деня. Никой не вдигна очи, когато задната врата се отвори и влезе висок, бял мъж.

— Добър вечер, Майко — заговори Ловкия.

Мей Линг бавно втъкна цигара в цигарето и го постави между зъбите си. После, бърза като светкавица, удари убиеца през лицето.

Ловкия усети парването от камшичния удар на дланта ѝ. Знаеше, че това беше, защото бе оставил Френч жив.

— Няма дълго да живее, Майко — тихо промълви наемният убиец. — Няма да проговори. Нищо чудно вече да е мъртъв.

Мей Линг изсумтя.

— Греша. Живя достатъчно, за да разкаже много.

Тя се впусна в разказ за доклада, който Ли Пън ѝ предостави, когато се върна в посолството. Ли Пън, с острия си глас, кършейки ръце.

— Казваш, че посланикът видял Френч на монитор, лежащ на болнично легло — изненада се той. — Не го е видял лично.

— Но е дишал — добави Мей Линг.

— Огледалцето, да. Интересно, че президентът си е дал труд да го покаже. Не е ли възможно Ли Пън да е жертва на измама? Има всякакви номера и специални ефекти. Може да е просто ловкост на ръцете.

— Според Пън американците няма да го заведат в своята светая светих, за да му показват фокуси.

— Как по-лесно да го излъжат? Скриваш малката лъжа в една огромна истина.

— Май не ти се иска да повярваш, че се провали с Френч.

Ловкия поклати глава.

— Да, американците са научили за апетитите ви към Тайван. Но, както съобщава Пън, все още не са напълно сигурни. Реагират по този начин, защото смятат, че операцията може да започне сега, по тайванско време, вместо утре.

— И?...

— Каквото е уречено за утре, ще се случи. Каквото и Френч да е казал на американците, не им е съобщил за Чо, нали?

Мей Линг поклати глава. Беше се свързала с Чо преди по-малко от час. Те и 1818 бяха прибрани на сигурно в хотела към посолството, след като бяха долетели от Провидънс.

Ловкия се изправи и закопча палтото си. Повече нямаше да се среща лично с Мей Линг. Нямаше нужда. Убиецът знаеше точно какво му остава да прави.

— Нека съдбата бъде с теб утре — промълви Мей Линг, после добави: — Трябваше да те оставя да се погрижиш за онази Райдър!

Ловкия я погледна през рамо.

— Да. Но сега е твърде късно.

Докато Слоун Райдър се мятеше в неспокоен сън в апартамента за гости на Белия дом, дигитално шифрованата сателитна връзка между Тайпе и Вашингтон се задейства.

Още преди Клодия Балънтайн и тайванският министър-председател да приключат разговора си, бойни кораби от тайванската военна флота бяха вдигнали котва, за да заемат позиции в териториалните води на страната.

Под предлог, че се извършват „съвместни военни маневри“, към тях се присъединиха самолети на тайванските военновъздушни сили. „Ф-16“ и „Ф-18“ с пълно въоръжение напуснаха укрепените си бази, за да охраняват небето. Въздушни танкери ги зареждаха с гориво и те кацаха само за да се сменят пилотите.

В същото време американската подводница „Вирджиния“, носеща и ракети „Круз“, излезе на повърхността за достатъчно дълго време, за да могат китайските сателити да я забележат. Това беше ясен сигнал за Пекин, че американците не блъфират за присъствието си в потока.

Междувременно американските спътници и разузнавателните самолети „СР—71“ прелитаха над китайското крайбрежие, следейки за раздвижване на военни части.

Под прикритието на нощта във Вашингтон продължаваха приготовления от най-различен характер.

Холанд Тайло и Холис Фремонт се върнаха от управлението на щатските патрули и докладваха, че нито Ловкия, нито колата на Уотърстоун са открити. Президентът реши да увеличи натиска.

Тъй като щатските патрули вече бяха получили описанието на Ловкия, тя се обади в управлението на ФБР и на началника на полицията във Вашингтон. По възможност, посъветва ги тя, покушението върху живота на Додж Френч да се свърже със смъртта на генерал Сам Мърчисън и да се намекне, че това е дело на същия убиец или убийци, платени от Саддам Хюсеин. Тъй като при толкова

много хора, участващи в преследването, вече нямаше как да избегнат изтичане на информация, медиите поне щяха да свържат новината за Френч със съществуващата версия. Дори иракчаните да отрекат репортажите по новините, кой ще им повярва, каза си президентът.

Докато Фремонт чакаше новини за Ловкия, Тайло засилваше мерките за сигурността на президента. Всички наблюдателни устройства — звукови, визуални, електронните и инфрачервени сензори, пръснати из района на Белия дом, бяха проверени по два пъти. Хора от групите за бързо реагиране към Секретните служби, въоръжени с автомати, бяха разположени на покрива. Трима агенти наблюдаваха дигиталното устройство за локализиране, което следеше движенията на президента както вътре, така и вън от Белия дом. Програмата на Клодия Балънтайн за Деня на благодарността бе преразгледана. Сто и тридесет деца заедно с родителите си щяха да пристигнат по-късно днес. Тайло нареди цялата информация за придружаващите възрастни още веднъж да се пресее през компютъра. Трябваше да й докладват дори и за най-незначителните подробности.

В три часа сутринта президентът най-накрая се качи да поспи. Час по-късно Тайло, която проверяваше досиетата на родителите, направи същото.

Преследването продължаваше. Навсякъде около себе си Ловкия забелязваше засилено полицейско присъствие. Новините изобилстваха със спекулации за предполагаема връзка между инцидента с Додж Френч и убийството на военния съветник на президента. Което означаваше, че са мобилизирани ФБР и други федерални служби. Дори охраната на хотела беше подсилена, служителите и цивилните пазачи внимателно се вглеждаха в лицата на хората във фоайето и в другите общи помещения.

Ловкия спа в хола на двустайния апартамент на Чо в жилищната част на китайското посолство. Сега гледаше през прозореца към другата страна на парка. Започваше прекрасен ден на сиромашкото лято.

Влезе в банята, разположена между двете стаи, и критично огледа мъжа, когото видя в огледалото. Изпъкналото шкембе, атрибут, с който правеха актрисите да изглеждат бременни, създаваше

илюзията, че е по-нисък и безформен. Торбестите панталони и вълненото сако с излъскани кръпки на лактите идеално подхождаха на сивата брада, добре поддържаните мустаци, смешните рогови очила и лулата. Отделните елементи създаваха общ ефект за небрежен преподавател.

Връщайки се в хола, провери съдържанието на един протрит портфейл, в който имаше шофьорска книжка с калифорнийска регистрация, служебна карта за университета в Лос Анджелис, употребяван билет от „Американ Еърлайнз“ до същия град, карта за социална осигуровка и кредитни карти, всички на името на Джоузеф Пуларски. Ако бъдеше спрял, Джоузеф Пуларски щеше да издържи повече от повърхностна проверка.

— Виждам, че сте готов.

Ловкия се обърна към севернокорейката.

— Да.

— Може да ви завиди и хамелеон.

Той се усмихна.

— Как е момчето?

— Както може да се очаква. Действието на успокоителното, което му дадох снощи, преминава. — Тя погледна часовника. — До церемонията има два часа. Ако още е сънлив, ще му дам пет милиграма декседрин, за да се държи като нормално дете.

Тя бръкна в дамската си чанта и му подаде мобилен телефон „Моторола“.

Ловкия го претегли в дланта си.

— По-тежък е от истинския.

— Не много. Предавателят го прави по-тежък. За да го използвате, издърпайте антената, натиснете бутона за включване и щом се появи знак, че предава, натиснете бутона за изпращане на сигнала.

Наемникът се взря в миниатюрния телефон, чиято вътрешна част бе заменена от предавател, достатъчно мощен да достигне целта си, независимо от смущенията, които можеха да се появят.

— Какъв е обхватът?

— Сто и осемдесет метра. Има само осемдесет и пет метра до обекта през Южната морава, до вратите на Дипломатическия салон. —

Тя се загледа навън. — При такова време ще организират тържеството на моравата, както пишеше във вестника. За вас ще бъде по-лесно.

Ловкия пхна телефона в джоба си и взе орфано томче „Моби Дик“ от ниската масичка.

— Желая ви сигурен полет към дома — каза той на жената и се приготви да тръгва.

— Наистина ли ще е сигурен?

Убиецът постави ръката си на дръжката на вратата.

— Смятате, че ще ви убия, защото сте видели лицето ми?

Тя кимна.

— Докато приключа, ще бъдете на път за летището — прекалено късно, за да ми попречите или да ме спрете. Да, нищо не ви застрашава.

Жената бе експерт в откриването на лъжи, но не видя такава в думите му. Не знаеше обаче колко невероятно искрено бе прозвучало обещанието на Ловкия към полковника, ръководещ лагера, откъдето взе 1818.

Докато убиецът излизаше от жилищната сграда на посолството, течаха последните приготовления за тържеството.

На закуска в трапезарията за персонала Холанд Тайло настояваше цялата церемония да се проведе на закрито, в сигурния Дипломатически салон. Не успя да склони президента. Тя беше планирала децата да се нахранят и да играят навън; тъй като времето беше хубаво, бе още по-малко склонна да промени решението си. В салона родителите щяха да се опознаят, да поговорят и да се почерпят на бюфета.

До обяд персоналът на Белия дом изнесе маси, столове, портативни отоплителни лампи и колички за сервиране на Южната морава между две външни каменни стълбища, които образуваха дъги надолу към Дипломатическия салон. Оттам родителите щяха да могат да гледат навън и да наблюдават как децата си играят.

В кухните готвачите на Белия дом привършваха приготвянето на обяда. Бяха спазени изискванията и на родители, и на деца по отношение на храната. За щастие, пуйката и традиционните гарнитюри бяха добре приети. В някои случаи бяха заместени от риба или

агнешко; един равин бе наблюдавал как ястията за семейството от Израел се приготвят според религиозните предписания.

В дванадесет и половина Тайло за последен път провери салона и моравата. На всеки вход, през който щяха да влизат коли, чакаха кучета, обучени да търсят мини, и водачите им. Агенти в маскировъчни униформи безшумно патрулираха из гористия район зад триметровата ограда, разделяща моравите около Белия дом и обществените алеи. Бетонните бариери по Пенсилвания Авеню бяха проверени призори, да не би около тях да са скрити експлозиви. Секретните служби използваха специални уреди, за да се уверят, че няма жлебове или пукнатини по первазите на вратите и прозорците на Дипломатическия салон. Два хеликоптера със снайперисти на борда патрулираха из забранената въздушна зона над Белия дом. Основно провериха радара, използван от Службите за проследяване на самолети, идващи към и излитащи от националното летище.

— Как ти се вижда? — обърна се Тайло към Фремонт, когато приключи обиколката си до поста на Петнадесета улица.

— Готови сме, както винаги. Някакви следи от Ловкия?

Фремонт поклати глава.

— Сигурно е някъде наоколо. Чака. Навярно ни наблюдава.

Тайло се загледа по посока на Петнадесета улица. Един туристически автобус беше спрял на ъгъла на Пенсилвания Авеню и от него слизаха група родители и деца.

— Започва нашата работа — каза тя.

— Също и на Ловкия — отговори Фремонт.

Тръгнаха натам, където Екзекютив Драйв завива покрай Южната морава. Зад оградата от ковано желязо, фонтанът изхвърляше струи високо във въздуха.

— Твоя ли беше идеята? — попита Фремонт.

Тайло кимна. Колкото по-голямо беше налягането на водата, толкова фонтанът щеше да бъде по-висок и можеше да осуети попадение от възможна стрелба.

Дори и в Деня на благодарността тълпи от туристи се снимаха близо до оградата, на фона на това, което се виждаше от Белия дом. Непосредствено до оградата бяха спрели две полицейски коли. Прозорците на първата бяха свалени, така че агентите да могат да разглеждат туристите с бинокъл.

— Не може нищо да направи — каза тихо Тайло. — Няма откъде да се прицели и да стреля. А това е единственото място.

Фремонт не отговори. Като бивш агент от Секретните служби, който е бил мамен и е губил колеги по време на акция, тя разбираше как се чувства Тайло. Но истината бе, че всички, свързани със събитието, бяха проверени внимателно, всеки един, до чистачите в кухнята. Нищо не откриха, всичко беше нормално. Може би затова спокойствието изглеждаше неестествено, очакването церемонията да започне — и да свърши — беше непоносимо.

— Твоят пост къде е?

— Ще бъда в движение. Президентът няма да се отдалечава на повече от метър от мен. А ти? Искаш ли да застанеш на конкретно място вътре?

— Ще остана за малко вън. В Ококуан го изпуснах, защото влязох под покрив. Втори път няма да има същия късмет.

Семейство Чо се качиха на автобуса последни. Тръгнаха към свободните места в задната част. И двамата севернокорейци се усмихваха и кимаха на хората, покрай които минаваха. Жената се радваше, че родителите изглеждаха притеснени. Нервните хора никога не помнят нищо.

Пътуването до Петнадесета улица продължи по-малко от десет минути по празните булеварди. Чо и 1818 слязоха последни. Застанаха накрая на опашката от повече от шестдесет души. После пристигна още един автобус, още хора слязоха и Чо се сляха с множеството.

Докато приближаваха до поста на охраната, жената си наложи да не гледа униформения агент на Секретните служби, както и монтираните камери за наблюдение. Каза си, че е като другите майки, притеснена, развълнувана, с отворени очи за всичко, което я заобикаля. Задърпа „съпруга“ си за ръкава и започна да бърбори, сочейки към сградата на Министерството на финансите. Мъжът се включи в играта ѝ. Продължиха оживено да разговарят, докато опашката бавно премина покрай поста на охраната, пред очи и уши, които не можеха да се видят, но бяха там.

— Поканата и паспорта ви, моля?

Тонът на пазача беше любезен, но погледът — студен и професионален, плъзгаше се по двамата Чо, без намек за извинение.

Севернокореецът подаде писмото и паспортите. Охранителят провери съответстват ли снимките на паспортите с лицата на тримата пред него и постави поканата за „Ръце на надеждата“ под скенер, който разкри водните знаци и силуета на Джордж Вашингтон, които не се виждаха с невъоръжено око. Бяха истински и се намираха, където се полага. След това служителят извърши последната си проверка, като въведе номерата на паспортите на Чо и снимките им в компютъра си.

— Благодаря ви. Можете да влизате. Приятно прекарване.

Усмивката на жената скри въздишката ѝ на облекчение.

Погледна към 1818, който се озърташе, очарован от катеричките, подскачащи по клоните на дърветата.

— Имаме десетки — катерички, искам да кажа — една жена застана пред тях. — Здравейте, казвам се Джени и съм един от водачите ви.

Тя разроши косата на 1818.

— Какво сладко момченце. Госпожо, господине, ако пожелаете да ме последвате, ще ви покажа пътя към салона. Не е ли великолепен ден?

На севернокорейката ѝ се прииска да ѝ обясни наистина колко чудесен ще стане денят.

Лий Портър откри Слоун в библиотеката на жилищната част, седнала на бюро пред малък компютър, с бележник и отворена книга. Чертите му се изопнаха, когато видя отоците по лицето ѝ и как трепна, когато вдигна ръка, за да го поздрави.

— Как си? — попита я той.

— Ще бъда много по-добре, когато този ден свърши или когато го хванат. — Тя му хвърли обнадежден поглед.

Портър поклати глава.

— Изчезнал е. Ще ми се да мисля, че е забелязал засилената охрана и се е отказал.

— Не е. Не би го направил. — Слоун замълча. — Какво стана с китайците?

— Никакво движение. Всички данни сочат, че стоят, където им е мястото. Дори не протестират срещу тайванските маневри.

— Изчакват. — Той кимна към бюрото. — Какво откри?

Слоун почука по яркосиния екран с нокът.

— Засега нищо. Преглеждах докладите на аналитиците. Разполагаме единствено с предположения, основаващи се на тълкувания на това, което ми каза Френч. Знаем, че някъде навън се спотайва убиец. Известно ни е, че мишената е президентът. Всичко се прави, за да я опазим...

— Но не е достатъчно.

Слоун поклати глава.

— Нещо пропускаме. Тук е, но не го виждаме.

— Каква е тази книга?

Слоун вдигна томчето. „Джъстин“ на Лорънс Даръл.

— Нямах я в библиотеката на Белия дом. Взех я от книжарницата на Олсън в Джорджтаун.

Портър прочете на глас подчертаните изречения.

— „Деца сме на пейзажа около нас; той диктува поведението ни и на него откликваме.“

— От всичко, което Френч ми наговори, ми се струва, че това е най-смислено. Дава ни ключ как работи мисълта му. Още не мога да разбера какво да правя с това, какво означава или с какво е свързано.

— Може да се е пошегувал — тихо промълви Портър. — Френч обича собствените си игри.

— Да, така е. Но не смятам, че тогава беше игра. — Тя се загледа встрани от Портър към прозореца. — Какво става навън?

— Ела да видиш сама.

Тържеството на „Ръце на надеждата“ беше в разгара си. Няколко деца на възраст от седем до дванадесет тичаха с викове по Южната морава, наглеждани от агенти на Секретните служби, които бяха образували кордон около веселбата. Хлапета се трупаха покрай масите с храна, подавайки чинии, за да им сервират пуйка и гарнитура. Постепенно столовете и масите се заеха и глъчката стихна, когато малчуганите започнаха да се хранят.

— Къде е президентът? — попита Слоун.

— Вътре, с родителите. — Портър погледна часовника си. — Ще остави децата да си поиграят още четиридесет и пет минути, после ще излезе да произнесе речта си преди пая с тиква и сладоледа.

Слоун насила се усмихна. Единствената друга алтернатива бяха сълзите. Обречени деца играеха под Божието небе, сякаш цялото време

на света беше тяхно и нямаха никакви грижи. Очите ѝ се плъзнаха по моравата, после се загледаха в останалите настрани деца, чиито родители ги отвеждаха до масите с храна. Имаше едно индийско момиченце с характерна бенка на челото; азиатско момченце с моряшко костюмче, подканяно от майка си. Детето изглеждаше ядосано или разтревожено, по лицето му се стичаха сълзи. Жената се приближи още и, без предупреждение, детето я заудря с юмручетата си, посягайки към окото ѝ, при което главата ѝ рязко се отметна назад.

Слоун притаи дъх. Ръката на жената се стрелна към детето или да го удари, или да го сграбчи. Но в последния момент, подобно на крадец, който усеща, че идва пазачът, тя се овладя, застана на колене и бавно се приближи. Детето поклати глава и започна да се чеше по хълбоците. Жената хвана ръцете му и ги стисна здраво. Прегърна детето и то обви ръце около врата ѝ. След това, с движение, което озадачи Слоун и я накара да почувства отвращение, жената плъзна ръка под панталонките на детето и опипа хълбоците му, сякаш искаше да провери пелената на бебе.

Нима не може да се съдържа?... По-вероятно е реакцията от лечението му.

Слоун видя как жената успокои детето, после бавно го поведе към масите с храна.

— Какво толкова интересно има долу?

Портър незабележимо се бе отстранил от прозореца.

— Нищо...

Стигнала до масата, жената не пусна детето. Помогна му да подаде чинията си и когато я напълниха, го отведе до една маса, където имаше много незаети места.

— Слоун?

„Деца сме на пейзажа около нас...”

Слоун се втренчи в странната сцена долу. Беше немислимо. Не съществуваше и най-малка възможност. Или...

Тя извади мобилния си телефон и пръстите ѝ заиграха по бутоните. Тайло вдигна при първото извъняване.

— Обажда се Слоун.

— Какво откри?

Слоун се поколеба, чувствайки, че думите ѝ ще прозвучат възмутително, когато се пригответи да ги изговори:

— Проверихте всички, които влизат, нали? Всички?

— Всички задължително имаха покана с воден знак и паспорти, които проверихме според първоначалния списък.

— Децата, поне повечето, нямат паспорти. Вписани са в документите на родителите си.

Мина секунда.

— Слоун, какво целиш с това?

— Проверили сте всички възрастни. А децата?

— Всички преминаха през детектор за метал...

— Френч каза: „Децата сме на пейзажа около нас.“ Намерих мястото в „Джъстин“. В романа си Даръл говори за възрастни герои. Ами ако Френч е имал предвид друго? Ако буквално е имал предвид децата? — Слоун чу учестеното дишане на Тайло от другата страна на връзката. — Холанд, какво прави президентът? Поздравява хората?

— Да.

— Добре. Знаеш какво да търсиш при това положение. Но какво ще стане, когато тя излезе навън и спре при някое дете, вземе го в ръце и го прегърне?

— Но и децата минаха през детектора!

— Виж, не зная доколко и дали всичко това е вярно. Сигурна си, че сте проверили родителите. Но дали именно това са децата, които сме очаквали?

— Не затваряй, Слоун. Ще се обадя от друг телефон.

В Дипломатическия салон Тайло се отдалечи от президента и направи сигнал на друг агент да заеме мястото ѝ. После заговори в микрофона, закрепен на китката ѝ.

— Базата на „Калинката“. Минаваме на второ ниво. Повтарям, второ ниво.

Съобщението достигна до всеки дежурен агент. Ръцете им се спуснаха под саката, други отвориха ключалките на дипломатически куфарчета, предназначени да приютят автоматично оръжие. Второ ниво означаваше потенциална опасност в зоната за сигурност.

Тайло видя как президентът се ръкува с хората. Клодия Балънтайн сигурно бе почувствала, че агентите приближават, защото хвърли на Тайло въпросителен поглед.

— Успокойте „Калинката“, че всичко е наред, засега — каза тя в микрофона и видя как агентът се приведе към президента, за да ѝ

предаде съобщението.

Тайло набра номер на мобилния си телефон.

— Холис?

Навалицата пред Южната морава се бе увеличила, хората се възползваха от времето и липсата на движение, за да се поразходят.

— Тук съм, където ме остави — отговори Фремонт. — На Екзекутив Драйв.

Тайло повтори дума по дума подозренията на Слоун.

— Как мислиш? Пропуснахме ли нещо с децата? Има ли и най-слабата възможност някое от тях да е използвано, за да внесе оръжие?

Мисълта на Фремонт препусна. Заради работата си в „Омега“ имаше достъп до последните сводки, получени от всички части на света. Децата... Нещо, свързано с деца. Нещо бяха споменали и тя ожесточено се напрегна, за да го изрови от паметта си.

Децата, които носят оръжия... Не, не е това. Хайде. Хайде. Децата. Децата. Децата...

Като оръжия.

Фремонт не успя да потисне ахването си. Преди две години един доклад на „Мосад“ попадна на бюрото ѝ. Беше се появила нова терористична организация. И колко извратено: изпращаха човешки същества с динамит, завързан за коремите им, в най-оживената пазарна част на Тел Авив. Експлозии, разкъсани тела, хвърчащи ръце и крака. Шрапнел, който покосява жертва на шестдесет метра разстояние.

Заклучение на доклада: Мосад потвърждава, че деца, някои от които още седемгодишни, са намирани в тренировъчните лагери. Учат ги как да носят бомби. Самите те стават бомби.

Грешка! Ако към детето е прикачен експлозив, детекторите и кучетата щяха да го открият. Мисли!

Тренировъчните лагери... За кого още се говореше в доклада? Инструктори: вьетнамци, руснаци от старото КГБ, севернокорейци...

— Холанд, има ли семейство от Северна Корея?

— Не. Само от Южна. Семейство Чо. Защо?

— Почакай.

Севернокорейци. Инструктори от КГБ. Медицински инструктори. Имплантанти.

— Къде е президентът? — попита Фремонт.

— В приемната. Готова е да излезе.

— Не я пускайте. Нека се ръкува с още няколко гости. Да изглежда естествено. Действайте.

Тайло вдигна китката пред устните си.

— Тревога трета степен. Кажете на „Калинката“ да направи още една обиколка на залата. Не я оставяйте да излиза навън.

Най-близо намиращият се до президента агент пристъпи към нея и се усмихна, когато заговори. Правилен ход, отбеляза Тайло. Президентът се усмихна в отговор и започна разговор с друга група гости.

— Готово, остава вътре — докладва Тайло.

— Слушайте. Възможно е на някое от децата да са имплантирани експлозивни. Скенерите не ги регистрират. И кучетата не ги надушват.

Гласът на Тайло бе спокоен и авторитетен.

— Всички деца са навън. Както и някои от родителите.

Родителите — ако наистина са такива — ще стоят близо до детето. Процедурата по имплантирането е много болезнена. Детето най-вероятно е упоено по някакъв начин или за да го успокоят, или за да изглежда жизнено и да се държи колкото е възможно по-нормално. Но ако действието на препарата отслабва или са му дали недостатъчна доза, то ще демонстрира нехарактерно поведение.

— Би могло да е момче или момиче.

— Вярно е.

— Излизам навън, да поогледам. Слоун е в библиотеката. Оттам вижда всичко като на длан. Провери дали не е забелязала нещо необичайно.

Слоун видя, че Тайло излезе навън в момента, в който телефонът ѝ иззвъня.

— Обажда се Холис. Още ли си до прозореца — поиска да знае Фремонт.

— Да.

— Опиши ми какво виждаш.

— Всички деца се хранят. Виждам готвачи и сервитьори. Двама клоуни, младежът с динозавърския костюм ходи от маса на маса...

— А родителите?

— Има няколко. Една двойка седи на маса с момиченцето си. Две майки на друга. Един мъж тъкмо излиза. Приближава се до някакво

момче. Една маса с много малко хора... Момченце седи с майка си в далечния край.

Фремонт долови промяната в тона на Слоун.

— Какво правят?

Слоун се поколеба.

— Не мога да кажа със сигурност. Всички други деца изглеждат нормално... поне така ми се струва. Смят се, играят, веселят се. Но това се държи странно, сякаш вследствие от някакво лекарство.

— От каква раса е?

— Азиатче.

— И майката ли?

— Да.

— Слоун, можеш ли да познаеш дали са японци, китайци...

— Определено нито едно от двете. По-скоро тайландци или корейци.

Фремонт имаше чувството, че ледени пръсти се впиха в сърцето й.

— Слоун, дръж тази линия отворена, а тях ги дръж под око. Кажи ми, ако отидат някъде.

— Защо? Какво...

— Слоун, изчакай секунда. Трябва да се обадя на Холанд.

Фремонт промени канала.

— На моравата има едно азиатче и майка му, навярно корейци — уведоми тя Тайло, после бързо описа подробностите, както й ги беше дала Слоун. — Може да са те.

— Чакай да проверя.

Движейки се колкото се може по-бързо и незабележимо, Тайло се отправи към Залата с картите. Там бе инсталиран временен компютърен терминал и тя започна да проверява списъка на гостите. Южна Корея. Семейство Чо. Има сведения от юни. Проверките не показват нищо нередно.

Тайло се поколеба. Не можеше безкрайно да задържа президента в приемната. Не можеше да направи нищо с детето на Чо и майка му, докато не бъде сигурна, че имат бомба. Ако имаха. Ако момчето имаше имплантанти и се приближеше до президента, Тайло щеше да се хвърли върху него. Но колко ли експлозив носеше? Щеше ли Клодия Балънтайн да оцелее при взрива?

Това ли е детето?

Тайло знаеше, че има време само за един опит. Реши да се възползва. За секунди се свърза с агента, владеещ корейски. Натрака номера на екрана и му нареди да го набере.

Секундите се влачеха, а минутите отлитаха. Когато агентът се обади отново, съобщи:

— Говорих с бабата. Каза ми, че дъщеря ѝ, нейният съпруг и внукът ѝ са във Вашингтон, за да се срещнат с президента.

Е, това е. Чисти са.

Агентът продължаваше да говори:

— Опитвала се да се свърже с тях тук, но никой не отговарял в стаята им в хотела. Тревожи се, че нещо се е случило.

— Случило се е — отговори бързо Тайло. — Обади се отново на бабата. Научи колкото можеш повече подробности за семейството.

Тайло превключи канала на Фремонт.

— Какви може да са имплантантите? Как могат да се възпламенят?

— Момчето мина покрай кучетата и скенерите, така че явно е пластичен експлозив. Поради същата причина детонаторът със сигурност не е у него. Значи е с дистанционно действие, с електронен сигнал.

— От какъв вид?

— Какъвто и да е — радио, телефонен, импулсен.

— Как можем да го неутрализираме, ако го изпратят?

— Исусе! Даже не знаем обхвата на предавателя. Ще бъде нужно да елиминираш всяко електронно излъчване в района, за да си сигурна, че си го спряла.

— Ако се налага. — Тайло прехапа устни. — Щом не е у момчето, не е и у майката или бащата. Тогава остава...

— Ловкия. Знам. Някъде наблизо е. Децата са на шестдесет метра от улицата. Сигналят му трябва да бъде достатъчно силен, за да покрие и по-голямо разстояние. Но надали е много далеч. Вероятно ще иска да види колкото може повече от експлозията.

— Да не е воайор?

— Не. Просто ще иска да бъде сигурен. Отивам да огледам навалищата навън. Може да извадя късмет.

— Внимавай — и дръж този канал отворен.

Тайло набра номера на дежурния офицер във военновъздушната база „Андрюс“. Веднага й отговори ясен глас.

— Лейтенант Матюс слуша.

— Обажда се агент Тайло от Секретните служби. Проверете самоличността ми.

— Слушам.

— Делта, кило, девет, девет, три, седем, осем, алфа.

Тайло чуваше как Матюс диша в слушалката, до слуха й достигна тракането на клавишите.

— Самоличността потвърдена.

— Имам ситуация от трета степен в „Гнездото“. Искam веднага система „Старбърст“.

— Разбрано, „Старбърст“.

— Време до пристигането?

— Въвеждам кода. Предполагамо пристигане до четири минути, може и по-малко.

— Гледайте да бъде по-малко.

— Президентът ли е...

— Тя е жива и ще си остане такава.

— Ще ви държа в течение, госпожо. — Измина секунда. — Бог да ви пази.

След четиридесет и пет секунди два прихващача „Ф-16“ с рев се понесоха по писта Л—29, рязко се издигнаха и полетяха на височина три хиляди метра. Пред тях бе задържан целият въздушен трафик от международно летище „Дълес“ и национално летище „Роналд Рейгън“. Излитанията бяха отложени, на пристигащите самолети беше наредено да кръжат, ако имаха проблем с горивото, ги пренасочваха към други летища. На минута зад фалконите^[1] се движеше самолет, съоръжен със системата АУАКС. Характерен заради монтирания на покрива си въртящ се радарен диск, той бе проектиран да отчита всички електронни сигнали в небето, да насочва изстребители и бомбардировачи към целите им, да регистрира движението на приближаващите вражески сили и да наблюдава движението на пехотата на бойното поле. Имаше и още една отличителна особеност.

Две минути и дванадесет секунди след излитането си, самолет с АУАКС се приближи до своя ескорт. Използвайки лейтенант Матюс в

дежурния център като свръзка, пилотът можеше пряко да разговаря с Тайло.

— Летя с пряка видимост и командване от земята. Агент Тайло, чувате ли ме?

— Силно и ясно.

— Намираме се на приблизително деветдесет секунди от целта. Системите „Старбърст“ са на борда. Готови сме да действаме по ваша команда.

— Полет при пряка видимост. Потвърждавам готовността ви.

Тайло усети как пилотът се поколеба, преди да заговори отново.

— Агент Тайло? Запозната ли сте с механизма на „Старбърст“?

— Самолетът ви е оборудван с високоенергийно, радиочестотно устройство, което излъчва радиосигнал, за да изважда от строя електронни цели.

— Точно така. Оръжието е на борда. Кое то значи, че можем да покрием доста по-малка площ от, да речем, един град. Но ефектът няма да засегне само Белия дом. Единствено военните и други подсилени устройства няма да бъдат унищожени.

— Действайте. — Тайло превключи радиочестотата. — Хванете го.

Още преди думите да излязат от устата ѝ, двама агенти, които бяха облечени като сервитьори, се насочиха към корееца. Азиатецът държеше чиния. Докато Тайло се приближаваше, видя, че той се усмихва на единия сервитьор и му показва с жест, че иска още една порция от печените скариди. Въобще не забеляза, че вторият агент се приближава от лявата му страна, само почувства желязната хватка, когато двамата мъже го сграбчиха, приковавайки ръцете му зад гърба.

Тайло бе достатъчно близо, за да хване чинията, която се изплъзна от ръцете на корееца, и да почувства огнената му ярост, когато го завъртяха в обратна посока и без шум го изведоха от стаята. Тя бързо се огледа, облекчена, че никой от другите гости не обърна внимание на инцидента.

После излезе през вратите, които водеха към Южната морава. Не бе чула и дума от Слоун и разбра защо: корейката все още бе на масата със сина си. Но изглеждаше изнервена, изражението ѝ бе напрегнато и подозрително.

Пита се какво задържа президента вътре.

Тайло спря до първата маса и каза:

— Хора, искам да ви уведомя, че скоро президентът ще бъде сред вас. Ще държи реч ето там — и тя посочи един малък подиум с катедра. — Нареждаме столове, така че удобно да я виждате. Ако желаете да заемете местата си...

Когато родителите се размърдаха, Тайло се приближи до следващата маса, повтори малкото си представление и се насочи към третата. Сега стоеше до масата на корейката, говореше на семействата, като ги подканяше да се отправят към подиума. Заговори с висок глас, така че азиатката да чуе всяка нейна дума.

Когато жената и момчето останаха единствени седнали, Тайло се извърна и вдигна микрофона на китката си.

— Тревога трета степен преминава в тревога четвърта степен. Корейката и момчето. Погрижете се за нея.

С обезоръжаваща усмивка тя се приближи до жената.

— Здравейте. Всичко наред ли е? Прекарвате ли добре?

Жената кимна с глава.

— Да. Прекарва добре.

Тайло се плъзна зад жената. С лявата си ръка посочи към подиума и очите на жената инстинктивно погледнаха натам. Тайло точно това искаше. Ръката ѝ се провря под сакото, извади пистолет „Зиг Зауер“ и опря дуло във врата на жената.

— Дори и не помисляй да мръднеш — чу се тихият глас на Тайло. — Сега бавно си сложи ръцете на облегалката на стола.

Жената се подчини. Един от агентите сръчно постави белезници на китките ѝ.

— Махни я оттук — нареди му Тайло, като прибра пистолета в кобура си.

Момчето се взираше в нея, хванало лъжичка с капещ сладолед. Тя не свали очи от него, докато се обаждаше по радиото:

— Изведете „Калинката“ оттук. Веднага! После всички да напуснат моравата.

Докато агентите извеждаха корейката, Тайло бавно се отдалечи от момчето. Когато се огледа, забеляза, че всички са в салона. После сърцето ѝ се качи в гърлото. Една самотна фигура се приближаваше към детето, протегнала ръка към него. Слоун Райдър.

[1] Прозвище на бойните самолети „Ф-16“, чието име по спецификация е „Fightrug falcon“ („Боен сокол“). — Б.ред. ↑

Ловкия стоеше на обляната от слънце Екзекутив Авеню, близо до нулевия километричен камък, бележещ центъра на Вашингтон. Вече бе забелязал Холис Фремонт и използвайки за прикритие малка група френски туристи, я проследи.

Убиецът отчаяно искаше да се отърве веднъж завинаги от тази жена, която си вреше нос навсякъде, но сега имаше много повече охрана от обикновено. Можеше да се доближи до Фремонт, но не можеше да стреля по нея, без да го видят.

Но тя можеше да се окаже и полезна. Ловкия я видя да се обаждат по мобилния си телефон и да използва радиовръзката. След всеки разговор, тръгваше в различна посока. Като я наблюдаваше, убиецът сметна, че може да разбере накъде охраната насочва вниманието си.

Забеляза, че Фремонт се приближава към него, покрай завоя на Екзекутив Драйв, който се пресича със Седемнадесета улица. Изоставяйки френските туристи, Ловкия се приближи към чернокожо семейство, което се снимаше. С радост взе подадения му фотоапарат, увековечавайки цялата група, застанала пред оградата на Белия дом.

Връщайки фотоапарата, Ловкия погледна часовника си. Точно сега президентът щеше да се отправи към подиума на открито. 1818 щеше да бъде настанен на предния ред, на по-малко от три метра от нея.

Убиецът се запъти след Фремонт, когато тя тръгна към завоя, без да се приближава на повече от шест метра. Забеляза един микробус да спира на ъгъла на Седемнадесета улица и да изплюва нова група оживено разговарящи туристи. Ловкия последва групата, която се отправи към портала, за да погледа ширналата се морава.

Положението беше идеално. Точно от този ъгъл убиецът можеше да наблюдава моравата чак до Белия дом. Видя червени, бели и сини балони — навярно бяха завързани за столовете — да се поклащат на вятъра. Но нямаше хора, нито възрастни, нито деца, липсваше шумът, който би трябвало да предизвикат неколкостотин души.

Очите на Ловкия се обърнаха пак към Фремонт, която продължаваше да се движи между туристите. Реши да рискува. Извади от джоба на самото си театрален бинокъл и го насочи към Белия дом. Предположи, че никой не го забеляза, защото слънцето се бе изместило.

Боби Раян беше един от хората, застанали на пост в полицейския джип, паркиран на Екзекутив Драйв. И той държеше бинокъл, с който разглеждаше тълпата по улицата, чак до Елипс. Досега единственият човек, привлякъл вниманието му, беше тантурест мъж с вид на преподавател. Раян се зачуди защо професорът следи всяко движение на Фремонт, като едновременно застава така, че тя да не го забелязва. Полицаят взе решение да прояви инициатива.

— Пост дванадесет до пост едно. Чувате ли ме?

— Дванадесети, слушам.

Тайло бе единственият човек, останал в Дипломатическия салон. Заведоха президента в Стаята за непредвидени случаи, децата и техните родители — в Източния салон, от другата страна на Белия дом.

— Подвижният ви пост, Фремонт — има ли някакво прикритие?

— Не, дванадесети. Никакво прикритие. Какво виждате?

Раян обърна бинокъла си към Ловкия.

— Обектът е мъж, изглежда към шестдесет, пълен и отпуснат, пуши лула, носи някаква книга. Държи малък бинокъл и гледа през моравата. Движи се след Фремонт, като винаги остава зад гърба ѝ.

Тайло притвори леко очи.

— Дванадесети пост, недейте — повтарям — недейте да се опитвате да установявате контакт с обекта. Не му давайте да разбере, че е под наблюдение. Пак ще ви се обади.

Тайло незабавно се свърза с Фремонт и ѝ предаде думите на Раян.

— Виждаш ли го? — завърши тя.

— Да. На сто и петдесет метра, до оградата. Около него има доста народ. Нямам пряка видимост.

— Холис, не му позволявай да забележи, че го гледаш! Може веднага да изпрати сигнала. — Тя погледна към небето. — Изчакай секунда.

Тайло установи връзка със самолета с АУАКС.

— Говори първи пост. Какво е местоположението ви?

— Десет секунди до целта — отговори пилотът.

— Действайте веднага.

— Ако излъча сигнала сега, не гарантирам, че ще покрие целия район.

— Оставете гаранциите. Действайте!

— Потвърдено. Предупредете хората си, защото никой друг няма да разбере какво се е случило.

Пилотът отвори дроселите на големия самолет до краен предел. През прозореца си виждаше да приближава паметникът на Вашингтон. Още е прекалено далече! Но вече беше започнал да издава заповедите си на десетчленния си екипаж в основното отделение.

— Щом ви дам знак, господа. Три, две, едно...

Ловкия чу шума от приближаващия се самолет още преди да го види. Поглеждайки нагоре, забеляза характерния въртящ се радарен купол и веднага посегна към клетъчния си телефон. За части от секундата издърпа антената, след което пръстите му затанцуваха по копчетата.

Включване. Импулс. Изпращане.

— Здравей. Как си? — Пред очите на Слоун сладоледът капеше от лъжичката и се стичаше по моряшкото костюмче на детето. — Чакай, дай да ти помогна.

Тя бавно издърпа един стол, взе салфетка и притегли момченцето към себе си.

— Искаш ли първо да ми дадеш лъжичката си? Браво...

Остави лъжицата на масата, уви салфетката около пръста си и полека избърса сладоледа от крачола му. Когато докосна бедрото на момчето, то трепна и се дръпна от нея.

— Извинявай, миличко, извинявай. Не исках да те заболи.

Слоун забеляза тъмно петно — не от сладоледа — по панталонките на детето. В този момент то започна яростно да чеше хълбоците си.

— Бебчо, недей да правиш така — прошепна тя.

Момченцето спря. В очите му заблестяха сълзи и умоляващият му поглед, пълен с болка, накара сърцето на Слоун да се свие.

Тя взе лицето му в шепи.

— Нека да погледна какво има. После ще те заведа на лекар.

На Слоун ѝ беше ясно, че момчето не я разбира, но изглежда реагираше на нежния ѝ глас.

Без да бърза, Слоун посегна и разкопча копчето на колана на панталонките му. Изведнъж детето само ги свали, разкривайки два страховити разреза, чиито шевове се бяха разкъсали.

— О, Боже!

Хълбоците на момченцето бяха потънали в кръв, смесена с бистра, лепкава течност, подобна на яйчен белтък. Две едри сълзи се търкулнаха по страните му.

— Детенце, какво са ти сторили?

Слоун застана на колене. Момченцето изхълца, после я прегърна през врата и тя го залюля.

Над главата си чу грохота на приближаващия се самолет и гласа на Тайло зад гърба си.

— Слоун, не се обръщай. Не поглеждай към мен. Само слушай. В тялото на момчето има имплантирани експлозиви. Задействат се с дистанционно...

В следващия момент сякаш целият град стихна. Шумът от уличното движение намаля, после напълно спря. Не се чуваха нито клаксони, нито сирени, нито аларми. До слуха стигаха само звуците на природата — вятърът, развяващ знамената, шумоленето на листата и песента на птиците...

Тайло вдигна микрофона на китката си.

— Холис, чуваш ли ме?

— Нещо не е наред. Той държи мобилен телефон, но по вида му личи, че апаратът не работи.

— Това е предавател. — Електронното устройство на самолета си беше свършило работата.

— Отдалечава се от навалищата.

— Остави го, Холис.

— Какво става? — обади се Слоун, все още прегърнала детето.

— В безопасност сме. Слоун, веднага се отдръпни от момчето.

— Не му е нужен сапър. Повикай лекар и бърза помощ!

— Слоун, той още може да представлява опасност...

— По дяволите, сама ще карам линейката. Само я извикайте! — Детето се разплака и тя нежно започна да го утешава. — Холанд, моля

те!

Ловкия не губи време наново да въвежда командата в мобилния телефон. Детонацията трябваше да настъпи в момента, в който натисна бутона. Но не се получи. Което значеше, че АУАКС с неговото лазерно насочвано електронно оръжие е бил достатъчно близо, за да покрие града. Сега не работеше нищо, задействано с електричество — двигателите на колите, светофарите, компютрите, телефоните. *Нито неговият телефон.* Невидимите ударни вълни бяха извадили от строя транспорта и комуникациите. Но не всички.

На Ловкия не му бе нужно да се обръща; почувства, че Холис Фремонт се приближава зад него. И други също. Бръкна в джоба си, извади кесийка с тютюн и я отвори. С кесията в едната ръка и запалката в другата, той се обърна. Фремонт не бе на повече от три метра, беше извадила пистолета си и го насочваше към него. Убиецът се усмихна, пусна запалката в кесията за тютюн и я хвърли в краката ѝ.

Единствено това, че видя предмета в ръката му, спаси живота ѝ. Променяйки посоката на инерцията си, тя отскочи наляво. Пламъкът подпали тютюна и възпламени малката граната, закрепена на дъното на кесийката. Фремонт беше вече залегнала и тялото ѝ бе леко присвито, когато избухна експлозията.

Ударната вълна изтласка въздуха от дробовете ѝ. Ушите ѝ писнаха и все пак чу виковете на туристите, повалени на земята или отхвърлени към оградата от ковано желязо.

Пъшкайки и кашляйки, тя с мъка се изправи на колене. Нечии ръце я подхванаха и ѝ помогнаха да стане.

— Добре ли сте? — тревожно попита Боби Раян с дрезгав от пушека глас.

— Да — Фремонт се закрепил на краката си. — Къде е Ловкия?

— Кой?

— Човекът, към който ме насочи!

Боби Раян поклати глава.

— Изчезна.

Само защитените правителствени комуникационни устройства и предаватели оцеляха от удара на импулсната вълна. Всякаква друга електроника — от радиоапарати до автомобилни стартери и цели електрически мрежи — беше поразена. За няколко секунди сърцето на столицата изпадна в хаос.

За броени минути Ловкия стигна до станцията на метрото при „Фаргот Уест“. Всичко наоколо беше задръстено от коли и камиони, много от които катастрофирали, тъй като шофьорите, загубили управление, бяха връхлетели върху другите превозни средства. Жертвите — поне онези, които още можеха да се движат — се бяха подпрели на колите си или безцелно блуждаеха, без да могат да се отърсят от шока. Към тях се присъединяваха стотици хора, които излизаха от офисите и жилищата си.

Ловкия знаеше, че Фремонт не е загинала при експлозията на гранатата му. Въпреки това последиците щяха да я забавят — както и хората от Секретните служби под нейно командване.

Убиецът се движеше сред хаоса от автомобили, като внимаваше да изглежда не по-малко объркан от хората наоколо си. Гъмжеше от полиция и той не искаше да привлича внимание върху себе си.

Виждайки метростанцията, тръгна надолу по стълбите.

Фремонт вероятно вече бе разпространила описанието му сред силите на реда до всички части на града, незасегнати от вълната. Което означаваше, че първата му работа е да се освободи от дегизировката си на преподавател. После да избяга, като вземе Оранжевата линия до Метро Сентър и там да се прекачи на Червената.

Стигайки до първия ескалатор, Ловкия установи, че е неподвижен. Нещо не беше наред и изведнъж той разбра какво е. От тунелите под него не се чуваше боботене. Никакви звуци не сочеха, че метрото се движи.

После видя защо. По спрелите ескалатори бавно се изкачваха тълпи от народ, водени от униформен патрул. Метрото беше затворено.

В момента, в който Холанд Тайло чу взрива на Екзекутив Драйв, й се прииска да се втурне към мястото на експлозията. Но не можеше — и не биваше — да оставя Слоун сама с момчето.

— Какво беше това? — извика Слоун, притискайки към себе си детето.

— Електромагнитен импулс — отвърна ѝ Тайло. — Нищо в радиус десет пресечки не работи — коли, камиони, телефони. Освен нашите комуникации. Слоун, военен лекарски екип е на път насам, за да се погрижи за момчето.

Преди Слоун да успее да отговори, чу тропот от стъпки, приближаващи се към нея. Обърна лицето на детето така, че да може да види войниците, с шлемове и защитно облекло, които бързаха към тях.

Спирайки на петдесет метра, те бързо разпънаха просторна, кръгла палатка от яркооранжев плат, каквито използваха при обучение при полярни условия. Вътре разопаковаха уредите и разпънаха болничната кушетка под зоркото око на офицер, чиито опознавателни знаци сочеха, че е военен хирург.

Съзирайки Слоун, той извика:

— Казвам се полковник Пауел от медицински батальон 2833. Добре ли сте, госпожице Райдър?

Слоун кимна.

— Слава Богу, че сте тук. Съобщиха ли ви какво са направили с детето?

— Да, но не можах да повярвам. Вижте, ще му дам успокоително, преди да го вкараме вътре.

— Какво да направя, за да ви помогна? — попита Слоун.

— Само го дръжте. Уверявам ви, нищо няма да почувства.

Пауел извади пневматична спринцовка и я зареди. Съвсем бавно се приближи до детето, което бе стиснало здраво Слоун през кръста. Би предпочел да инжектира успокоителното в ръката на момченцето, но не искаше да рискува то да се отдръпне. Голият му хълбок бе идеален за целта.

Навеждайки се, Пауел допря уреда до хълбока на детето и натисна спусъка. Слоун чу жалното проплакване на момченцето, почувства как то се вцепени, после се отпусна.

Пауел бързо го взе на ръце. Лицето му пребледня, когато видя разрезите.

— Кой е извършил това? — прошепна той.

— Може да ви се удаде възможност да се срещнете лично — отговори Слоун.

Тя видя Пауел да отнася детето в палатката и после изтича към Тайло и Фремонт.

— Накъде отиде? — попита Слоун, докато колата на Секретните служби, с включени сирени и светлини, зави покрай струпаните превозни средства на задръстеното Пенсилвания Авеню.

— Знаем къде не е отишъл — отговори Фремонт, обръщайки се към нея от предната седалка. Все още бе зашеметена от експлозията, но бързо се възстановяваше. — Националното летище е затворено, а „Дълес“ е прекалено далеч. Няма как да напусне града.

— А метрото? — попита Слоун. — Може да тръгне към покрайнините — Бетесда или Фолс Чърч.

Тайло, седнала на волана, поклати глава.

— В момента, в който задействаха „Старбърст“, цялата система на метрото блокира.

Тя посочи през прозореца към военния конвой, движещ се по улицата.

— Морски пехотинци от „Куантико“. Ще заемат позиции при всички федерални сгради и ще съдействат на полицията да се справи с трафика.

Тайло посочи през прозореца.

— Виждате ли онзи автомобил? Изглежда ми като командна машина. Приближавам се до него.

После се обърна към Слоун.

— Няма начин да е напуснал блокирания район. Военните образуват кордон, после ще ни помогнат да хванем кучия син.

Ловкия се обърна веднага щом чу гласа на полица. Но не се върна нагоре по стълбите, докато тълпата не стигна почти до него. Излезе от станцията на метрото, сред тревожни гласове и блъскащи се тела, точно когато конвой от военни камиони премина с грохот по Осемнадесета улица.

При вида на военната колона тълпата забави ход, струпвайки се при изхода на метрото. Убиецът си проби път и тръгна след камионите до кръстовището на улица Х и „Пенсилвания“, където конвоят спря. Веднага щом войниците започнаха да слизат, разбра, че обръчът е затворен.

Ловкия тръгна към две коли, които се бяха сблъскали. Един мъж се бе отпуснал до вратата на разбития си автомобил и притискаше кърпичка към кървящото си чело. Убиецът го гледа няколко мига, през които мозъкът му препускаше. Изсвирването на гуми прекъсна мислите му.

Една правителствена кола спря до командния автомобил. Офицер в бойна униформа скочи от него и една жена от колата се приближи. Ловкия забеляза Холанд Тайло от Секретните служби, Холис Фремонт от „Омега“ и накрая — Слоун Райдър.

Убиецът се промъкна по-близо до потрошената кола и зашеметената жертва. Заставайки на колене, попита мъжа ранен ли е, но не престана да наблюдава над капака на колата. Тайло говореше нещо на офицера, сочейки към двете страни на улицата. Фремонт и Райдър оглеждаха района, очите им пробягваха по лицата на хората, израженията им бяха напрегнати.

Ловкия не бе въоръжен. Но разбра, че дори и да имаше оръжие, щеше да простреля само една от жените, преди войниците да отвърнат на огъня. Наложил си да се съсредоточи върху войниците.

Офицерът говореше по радиото. Два камиона профучаха по Осемнадесета улица и блокираха кръстовището. Трети продължи надолу по „Пенсилвания“. Така Ловкия откри пролука в кордона.

— Не мога да блокирам целия район за двадесет минути — говореше полковникът на Тайло.

Наричаше се Редуинг и бронзовата му кожа издаваше индианския му произход. Не му беше приятно цивилни да се месят в дежурството му, дори и да работеха в Секретните служби. Но отношението му се промени, когато Слоун му подаде телефона си и Редуинг чу гласа на своя командир.

Беше разтворил карта върху капака на автомобила.

— Никой не може да влезе или излезе оттук — заговори той, очертавайки с пръст периметъра. — Освен това разполагаме с хеликоптер за наблюдение.

По радиото Редуинг нареди на вертолета да се издигне, после провери разположението на войниците си. Обърна се към Тайло.

— Нужно ми е описание на вашия човек.

Фремонт му го даде и го предупреди:

— Този тип е майстор в маскировката. Дебелия корем и косата отдавна ги няма. По-слаб е с петнадесет килограма и въобще не прилича на професор. Очите му ще го издадат. Няма да има вид на загубил се или изплашен — ще направи всичко, за да се измъкне.

— Какво точно е извършил? — попита Редуинг.

— Опитва се да убие президента.

Очите на Редуинг се присвиха.

— Мога ли да използвам сила?

— Хванете го жив или мъртъв.

Ловкия пое на запад по улица Х, заобикаляйки колите и камионите; задръсти тротоарите, след като се бяха блъснали в огради или свършили пътя си в дворове на многоетажни правителствени сгради. Без да обръща внимание на стенанията на ранените и виковете на притеклите се на помощ, тръгна на зигзаг към медицинския център „Джордж Вашингтон“ на Деветнадесета улица.

Убиецът се вмъкна в болницата, без да го забележат. Хаосът там го успокои; високите гласове на сестрите и лекарите и стоновете на ранените му действаха като балсам. Вече знаеше къде да намери съблекалнята на санитарите. Вътре махна перуката и подплънките около кръста, после избърса грима си. В шкафа откри чисто бяла униформа, която му беше по мярка. Облечен като санитар, тръгна незабелязан през навалищата.

Алеята за коли пред входа на спешното отделение беше задръстена от линейки — цивилни и военни. Без да поглежда към войниците, Ловкия се съсредоточи да намери нещата, които му трябваха. Първото беше тъмносиньо яке на парамедик, което задигна от един стол в приемната. Докато намери второто, минаха още няколко минути.

Наемният убиец огледа идващите линейки и изчака, докато не забележа една, която паркираше до вратите на спешното отделение. Парамедиците отвориха задните врати, изнесоха носилка с вързана на нея бременна жена и я подкараха към приемната. От това по-добре —

здраве, си каза Ловкия и беше прав. В бързината един от парамедиците бе оставил ключовете на арматурното табло.

Настанявайки се зад волана, той предпазливо подкара по улиците на парализирания град.

— Претърсихме няколко пресечки на север, юг, изток и запад — докладва Редуинг на Тайло. — От него няма и следа.

Тайло вървеше към хеликоптера, носещ се над високите сгради. В него имаше двама съгледвачи и двама снайперисти. Едната бе Холис Фремонт.

Кварталите на града, които вече бяха претърсени, представляваха бедствена зона. Войниците влизаха във всяка сграда и проверяваха етаж по етаж. Чиновниците и обитателите на апартаментите биваха изкарвани в коридорите, документите им — проверявани, после ги извеждаха на улицата. Сега стояха скупчени на малки групички, с плътно закопчани палта, втречени с нямо неразбиране в безпощадната военна машина, нахлула в собствеността им. Около тях съседни и колеги пристъпваха от крак на крак, не по-малко слисани.

Редуинг проследи погледа на Тайло, който се плъзна по улицата.

— Няма да се измъкне оттук — увери я той, сякаш долавяйки неизказаните й страхове. — Нищо не се движи по улиците, освен военни коли и линейки. Блокирали сме всички изходи. Спираме всеки, който дори и малко прилича на него. Затягаме примката.

На Тайло й се искаше да изпитва същата увереност. Огледа се, после запита Редуинг:

— Виждали ли сте Райдър?

— Струва ми се, че се отправи натам. — И той посочи кръстовището на улица X и „Пенсилвания“.

По радиото прозвуча съобщение. Групите по издирването бяха готови да преминат към друг квартал.

— Кажете им да са нащрек — промълви Тайло.

Ловкия се върна на мястото на катастрофата, където бе видял трите жени и военния. Както се надяваше, разбитата кола и раненият все още се намират на улица X и „Пенсилвания“. Шофьорът беше пропъзлял обратно зад волана, главата му бе отпусната на облегалката, а кървавата му носна кърпа покриваше челото му.

Наемният убиец изкара една носилка и я забута напред.

— Спокойно, приятелю. Ще се справиш. Можеш ли да станеш на крака?

Човекът махна кърпата и примигна, поглеждайки към Ловкия, сякаш бе призрак от отвъдното.

— Благодаря ви — прошепна той. — Главата ми...

— Виждам. Хайде, нека ти помогна.

Убиецът положи мъжа на носилката, прикрепи скобите, за да обездвижи врата му и стегна коланите. Използвайки подгизналата носна кърпичка, нацапа с кръв чаршафите за по-голям ефект, после вкара носилката в линейката. Преди да седне зад волана, прочете номера на колата, изписан на вратата. Пресегна се към радиомикрофона и повика дежурния в университетския медицински център „Джордж Вашингтон“.

— Кола 1072 до центъра.

— Тук е центърът. Казвайте.

— Бял мъж, около четиридесет, с травма на главата. Обилен кръвоизлив. Сам съм и е нужно бързо да го докарам.

— Чух ви, 1072, но не можем да приемем пациента ви...

Ловкия разчиташе, че болницата е препълнена и връща пациенти.

— Тогава ми посочете къде да го закарам, защото човекът си отива!

Убиецът накара гласа си да прозвучи твърдо не за да плаши дежурния, а защото знаеше, че армията подслушва всички разговори в ефир.

— Кола 1072, препоръчвам университетската болница в Джорджтаун, на...

— Знам къде е — рязко го прекъсна Ловкия. — Но съм в блокираната зона.

Дежурният стана нетърпелив. Убиецът си представи как обажданията се появяват едно след друго на комутаторното му табло.

— 1072, ще ви осигуря изход на пункта за проверка на пресечката на улица Х и Двадесета. Успех.

— Благодаря. Тръгвам.

Ловкия постави обратно микрофона на стойката му, когато чу глас зад себе си.

Холис Фремонт отлетя с военния хеликоптер; Тайло разговаряше с полковник Редуинг. Въоръжена само с преподавателя си, Слоун се озова на Осемнадесета улица и започна да оглежда лицата в тълпата. Когато стигна авеню „Пенсилвания“, видя линейката и парамедика, вкарващ вътре ранен, и реши, че му е нужна помощ.

Тя забърза крачка. Заради врявата около себе си дори и не помисли да извика на парамедика. Беше само на три метра, видя го как говори по радиото. После той се извъртя наполовина и тя зърна профила му. Кадрите от филма, заснет в деня на смъртта на Гарет, изплуваха в паметта ѝ. Без да помисли за себе си, тя проговори:

— *Познах те.*

Ловкия се обърна. Слоун го видя как изпусна микрофона и бърка в отворената лекарска чанта. В следващия момент се завъртя и посегна към нея. Блестящ стоманен скалпел разсече въздуха. Слоун почувства пареща болка, когато острието се плъзна по ключицата ѝ.

Коленете ѝ се подкосиха от шока и тя падна, удряйки рамото си на паважа, претъркулвайки се по гръб. Когато погледна нагоре, Ловкия се бе надвесил над нея с високо вдигнат скалпел.

Ще ми пререже гърлото.

На убиеца му стигаха само секунди да забие острието в плътта на момичето, но ревът на дизелов двигател го стресна.

Военна кола завиваше зад ъгъла, стрелецът седеше високо, хванал картечницата. От удобното си място войникът ясно бе виждал убиеца — и колата се движеше към него.

Ловкия се поколеба, после хвърли скалпела. Погледна дълбоко в ужасените очи на Слоун.

— Дължиш ми живот! — прошепна той, после удари с ръка паважа, точно до ухото ѝ.

Затича се към линейката и се вмъкна зад волана. След секунди сирената и светлините бяха включени. Убиецът грабна микрофона.

— Говори парамедик 1072 на военната машина пред мен. Чувате ли ме?

— Чуваме те, 1072. Какъв е проблемът?

— Имам ранен в главата в критично състояние. Медицинският център ме пренасочи към университетската болница в Джорджтаун, но

с радост ще приема ескорт. Пациентът ми е в тежко състояние.

— 1072, почакай за момент.

Ловкия изчака от колата да се свържат с пункта за проверка.

— 1072, потвърждаваме готовността на медицинския център да ви приеме. Но трябва да спрете.

Убиецът се престори, че протестира:

— Но...

— Трябва да проверим кого карате, човече. След това веднага тръгваме.

Разбира се, че трябва да проверят.

Двама въоръжени войници скочиха от камиона. Ловкия заобиколи линейката и отвори вратите. Беше доволен не само че раненият шофьор е загубил съзнание, но и че раната на главата му отново се бе отворила и от нея бликаше кръв. Войниците погледнаха отблизо, но внимаваха да не докосват ранения.

— Имате ли някакви документи? — попита един от тях.

Ловкия извади портфейла, който бе задигнал от ранения.

Войникът погледна шофьорската книжка, издадена в Мериленд.

— Добре. Влизайте в колата и ни следвайте — каза той.

Ловкия вдигна два пръста за поздрав и скочи обратно в кабината на линейката.

Слоун се бореше срещу черната бездна, която заплашваше да я погълне. Чувстваше уличната настилка под главата си и пулса в слепоочията си.

Размърда пръсти, после цялата ръка и бръкна в джоба си, за да извади предавателя. Пръстът ѝ трепна и после натисна бутона за предаване.

— Холис. Холис, чуваш ли ме?

Хеликоптерът беше на четиристотин метра от нея и летеше на двеста метра височина. Холис Фремонт трепна, когато чу немощния глас на Слоун в слушалките си. Заслуша се във всяка нейна дума.

— Кажи ми къде си, Слоун. Веднага!

Фремонт притисна слушалката до ухото си, за да чува по-добре и да може да отговори.

— Идвам да те взема, Слоун.

Тя каза нещо кратко на пилота и на другия снайперист.
— Той е долу на Х и „Пенсилвания“.

Ловкия видя камиона да приближава пункта за проверка и да завива надясно. Но двете военни коли, блокирали улицата, не се отместиха. Убиецът намали скоростта, после, подтикван от инстинкта си, включи сирената.

Шофьорите на двата камиона включиха двигателите и направиха отвор. Ловкия докосна козирката на кепето си за сбогом и се понесе.

Увиснала на коланите си, Фремонт се надвеси от хеликоптера. През мерника на снайпера си видя Слоун, просната на улицата, като счупена кукла. Фремонт понечи да се обади на Тайло, когато слабият глас на Слоун долетя през слушалките.

— 1072...

— Слоун, не говори! Точно над теб съм!

— Номерът на линейката е 1072. Той е в линейката...

— Дръж се, Слоун. Ще предам това. После се връщам за теб.

Фремонт промени честотата и съобщи на Тайло какво е станало.

— Ще изпратя сигнал за тревога до военните, да спират всеки медицински транспорт — отговори Тайло. — Ще изпратя хора да приберат Слоун...

Фремонт чу гласа на Редуинг по другия канал:

— От пункта за проверка на Х и Двадесета докладват, че преди шестдесет секунди оттам е минала линейка — бързо съобщи той. — Насочили са я към университетската болница в Джорджтаун. Един патрул я спрял в блокираната зона и проверил пациента. Не е нашият човек. — Той замълча. — Но не са проверили шофьора.

— Пратете някого за Слоун — каза му тя. — Тръгвам към Джорджтаун, ще ти се обадя оттам.

Тя потупа пилота по рамото и хеликоптерът зави на запад.

На земята Холанд Тайло вече беше зад волана на автомобила си. Войници и цивилни се разпръсваха, когато тя префуча по Осемнадесета улица.

За по-малко от минута хеликоптерът стигна моста, който минава над Рок Крийк, свързвайки Джорджтаун с останалата част на града. Фремонт веднага забеляза линейката, скована в задръстването на моста, със запалени сигнални светлини. На покрива ѝ с големи светещи цифри пишеше 1072.

— Слез по-ниско, за да имам по-добра видимост — нареди Фремонт на пилота.

Хеликоптерът направи главозамайващ завой и после подкара след линейката. Фремонт се вгледа в кабината. Изруга, когато видя, че е празна.

— Застани на едно място и се пригответи да ме спуснеш — каза тя, после се обърна към снайпериста. — Прикривай ме.

Пилотът застопори машината на около тридесет метра над линейката. Фремонт се плъзна по едно въже, закачено на макара.

С насочена към линейката пушка, тя вдигна палец и моторът на лебедката забръмча. След секунди краката ѝ стъпиха на покрива на колата. Докосна освобождаващото устройство и прикляквайки, скочи върху предния капак и насочи дулото на оръжието си към предното стъкло. В кабината нямаше никого.

Дотогава и вторият снайперист слезе на земята. Фремонт му направи знак да я последва към задната страна на линейката. Посочи към широките двойни врати, той кимна в съгласие, после хвана дръжките и дръпна.

Пред очите ѝ се разкри смайваща гледка. Една ръка се надигна, след което видя окървавено лице на човек, привързан на носилката.

Ловкия се намираше на две пресечки разстояние при задния вход на хотел „Четири сезона“ в Джорджтаун. Спря линейката и се втурна да бяга само няколко секунди преди да чуе перките на хеликоптера, оставяйки по пътя зад себе си объркани и ядосани шофьори.

Влезе в хотела. Мина му през ум, че изглежда подозрително с якето си на парамедик, но то едновременно му придаваше и авторитет. Реши да остане с него.

Тръгна решително покрай щанда с вестници, бюрото за регистрация и стаичката на портиера, смесвайки се със заможните гости на хотела, говорещи на няколко езика. Темата беше една: какво

бе сполетяло града? Слуховете варираха от тежка електрическа авария до терористична атака.

Докато Ловкия минаваше покрай телевизора, поставен в малкото фоайе, чу как говорителят съобщи, че президентът ще се обърне към нацията след няколко минути. Това бе първото потвърждение, че Клодия Балънтайн беше жива и че той се бе провалил.

Убиецът престана да мисли за новините. Единствената му цел бе да се измъкне от града. Един пълен с посетители хотел предлагаше няколко възможности. Той беше като живо същество със своето отопление, климатици, водопроводна мрежа и тръби, които водеха към градските канали, стигащи до огромна система от тунели под града. Ловкия беше прекарал часове в градската библиотека, проучвайки подземния лабиринт, който можеше да го отведе далеч под река Потомак във Вирджиния, откъдето имаше много възможности да напусне страната.

Чу далечен вой на сирени на линейки и полицейски коли. Хеликоптерните подкрепления бяха на път. Скоро нито натовареното улично движение, нито тесните улици на Джорджтаун щяха да спрат преследвачите му. Трябваше да влезе в катакомбите на града.

Запомни къде стои охраната на хотела и се замисли как да мине покрай нея, когато видя една възможност: близо до входа чакаше възрастен господин в инвалиден стол. Пиколото беше натоварило няколко големи куфара на количката си и я буташе към една лимузина, паркирана при портала. Една елегантна, добре поддържана жена около петдесетте ръководеше товаренето. *Съпругата.*

Ловкия поизпъна якето си на парамедик и се приближи до инвалида. На етикетчето за багаж на британските авиолинии върху красиво дипломатическо куфарче от крокодилска кожа пишеше „Дж. Е. М. Сайкс“.

— Господин Сайкс?

Лицето на мъжа приличаше на стар пергамент, с жълтеникава кожа, белязана от болестта. От лекарствата очите му гледаха безизразно.

— А вие кой сте, господине? — дрезгаво прошепна Сайкс.

— Чарли Ландън, господине. Аз съм професионален санитар. Управителят на хотела разпореди да ме повикат, за да ви придружа до летището.

Тонът на Ловкия беше пълен с уважение. Искаше Сайкс да го приеме като най-обикновен прислужник.

— Джереми, кой е този?

Увита в самури, обкичена със сребро и злато, дългокраката госпожа Сайкс огледа Ловкия, сякаш беше някакво странно нощно гърне от осемнадесети век, което предлагат на търг.

— Служител на хотела — изграчи Сайкс. — Казва, че му наредили да дойде с нас и да ми помогне да се настаня в самолета.

Госпожа Сайкс реши да се възползва от предложението.

— Колко съобразително. Името ви е...?

— Чарли, госпожо.

— Колата чака, Чарли. — Тя направи жест по посока на черната лимузина. — Сега, ако успея да накарам портиера да донесе и останалите чанти...

Ловкия хвана дръжките на инвалидната количка и безпрепятствено излезе през вратата. Чувахе скорострелните инструкции на госпожа Сайкс към пиколото как точно да поеме огромния куфар. Усмихна се на двамата портиери, един от които се завтече да му помогне да повдигнат Сайкс от стола и да го настанят в колата. Портиерът се изненада от силата на парамедика; той вдигна стареца, все едно взимаше в ръце дете.

Ловкия сгъна инвалидния стол и тъкмо го прибираще в багажника, когато чу отново воя на сирените, този път много по-близо. Няколко секунди по-късно зърна сините светлини на една полицейска кола, последвана от още две, и трета, без опознавателни знаци, които продължиха по малкия път, свързващ хотела с шосето към Рок Крийк.

Сърцето на наемния убиец започна да бие по-бързо, когато видя приятеля на Слоун — детектива Уип Али, да излиза от един автомобил. Бяха разрязали дебелия му пуловер на едното рамо, за да поставят превръзка.

Секунда по-късно се появи друга кола и от нея слезе Холанд Тайло.

Притаявайки дъх, Ловкия се плъзна зад една колона. Али го беше виждал отблизо, а Тайло имаше описанието му. Ако погледнеха към него, при всички положения щяха да го разпознаят.

С ъгълчето на окото си убиецът видя госпожа Сайкс властно да върви пред пиколото. Ловкия мина пред нея точно преди детективът да

погледне в същата посока. Вместо да обяви тревога, наемникът чу Али да издава резки заповеди на цивилните полицаи.

Нужна ми е само една минута...

Госпожа Сайкс се приближи до колата, за да надзирава нареждането на останалия багаж. Ловкия видя отражението на Али в опушеното стъкло, докато отваряше задната врата, и като се усмихна на Сайкс, нагласи одеялото на колената на възрастния човек.

— Тръгваме след секунда — успокой го той.

Шофьорът на лимузината мина зад Ловкия, за да затвори багажника, след което отвори вратата на госпожа Сайкс. Четирима полицаи говореха с портиера и пиколата, проверяваха гостите, които се бяха струпали под портала и зад високите врати. Убиецът се мушна зад шофьора, за малко не настъпи госпожа Сайкс по глезена и се настани на мястото с лице към задната част на лимузината. През опушеното стъкло видя сянка и на прозореца се потропа.

— Много шум за нищо — измърмори госпожа Сайкс. Тя смъкна прозореца няколко сантиметра и заговори на един полицаи, когото Ловкия не беше виждал. — Е, какво има?

— Към летището ли тръгвате, госпожо?

— Естествено, полицаи. Предполагам, че независимо от бъркотията, все още е отворено.

— „Дълес“ е отворено. Извинете, госпожо, това съпругът ви ли е?

Убиецът видя как сълзливите очи на Сайкс се стрелнаха от съпругата му към полицаи и към него самия.

Не гледай към мен. Аз не съм тук.

— Разбира се, че е съпругът ми — остро отвърна тя. — Ама, господине. Не зная какво става, но определено закъсняваме.

Ловкия видя, че сянката на полицаи се отдръпна и го чу да казва:

— Приятен полет, госпожо.

— Да, да, благодаря. — Тя натисна бутона на интеркома. — Шофьор, какво още чакаме?

Наемникът не помръдна, докато лимузината не зави по шосето към Рок Крийк. Така се бе вкаменил, че не обърна внимание, че старецът му говори.

— Попитах, как ще се върнете от летището? — изхъхри Сайкс.

— Не се безпокойте, хотелът ми осребрява таксито.

— Колко благородно от тяхна страна, не мислиш ли, скъпа?

Погълната от последния брой на „Вог“, съпругата не му обърна никакво внимание.

За първи път от часове Ловкия си позволи да се отпусне. Международно летище „Дълес“ щеше да го изведе от страната.

Още при пристигането си във Вашингтон бе взел предпазни мерки. Ставаше въпрос за пари и пълен комплект документи, оставени в шкафчетата за багаж на националното летище „Роналд Рейгън“, международното „Балтимор-Вашингтон“ и гара „Юниън“. Четвъртият пакет, на летище „Дълес“, съдържаше документите на канадец от френски произход, комплект дрехи, пари, билет до Монреал и чантичка с гримове, с които леко щеше да промени лицето си, за да заприлича на снимката от паспорта.

Убиецът не се съмняваше, че Чо са арестувани. Но даже американците да използваха медикаменти, щеше да мине време, преди да ги накарат да проговорят. Описанието, което щяха да дадат, по никакъв начин нямаше да съвпада с новия му външен вид. Естествено, охраната на „Дълес“ щеше да бъде изключително бдителна, но агентите щяха да търсят човек, който вече не съществуваше.

Заслушан в свистенето на гумите, Ловкия премисли всичко, което се бе случило. Леко се намръщи и челото му се набразди. Мей Линг му беше платила за резултати, които не беше постигнал. Което означаваше, че се налага да върне получените пари. За известно време китайците щяха да бъдат прекалено заети да се чудят как да накарат Чо да замълчат или да отрекат показанията им, за да мислят за него. Но по-късно щяха да го потърсят. Щяха да задават въпроси и да искат отговори.

Убиецът се надяваше, че китайците няма да са му прекалено сърдити. Те, а не той, изцяло ръководеха операцията; първоначалната му работа беше да пази Додж Френч, докато не престана да бъде полезен. Беше я изпълнил точно.

По-късно се беше съгласил да възпламени бомбата. Тя не избухна, както бе планирано, но Чо бяха виновни, че са се издали.

В крайна сметка Ловкия стигна до заключението, че не китайците бяха заплахата за него, а жените. Отначало беше само Холис Фремонт от „Омега“, една постоянна заплахата. Сега, понеже се бе опитал да убие президента, Холанд Тайло щеше също да го преследва.

Не трябваше да забравя и най-младата от трите, Слоун Райдър, която претърпя твърде много заради него, за да го забрави.

Убиецът сметна, че ще е разумно да събере колкото може повече информация за трите и после да я даде на астролога Фат Ли. Предзнаменованията, каза си той, нямаше да са съвсем благоприятни.

Ловкия усети, че нещо го бута по крака — бастунът на стария Сайкс.

— Нещо смешно ли има, младежо? — осведоми се Сайкс.

— Мислех за момичетата си — отговори Ловкия и погледна през опушеното стъкло на прозореца, непроницаемо като сърцето му.

Госпожа Сайкс се размърда. Нещо в този санитар, в грубите му черти, в аромата на опасност, който излъчваше, я привличаше. Не носеше брачна халка и нямаше вид на баща. За момент се зачуди дали го е правил на ленени чаршафи, отпивайки шампанско. Образът беше мимолетен и тя се върна към списанието. Все пак той беше само един слуга.

ЕПИЛОГ

Военният лекар, който прегледа Слоун, поиска веднага да я изпрати в най-близката болница. Тя го помоли да я превърже и да ѝ даде болкоуспокоителни за главата ѝ, която сякаш щеше да се пръсне.

Операторът на радиостанцията я свърза с Холанд, която нареди на дежурния офицер да доведе Слоун в Белия дом.

Веднага щом влезе през вратите на Западното крило, Уип Али побърза да я посрещне. Очите му се разшириха, когато видя превръзката между врата и рамото ѝ.

— Слоун...

— Нищо ми няма — успокой го тя и леко го целуна.

— Слава Богу, че си жива — прошепна той. — Мислех...

Тя допря показалец към устните му.

— Има ли някаква следа от Ловкия?

Али поклати глава.

— Изчезна.

Слоун не можеше да повярва.

— При цялата тази охрана?

Али я хвана за лакътя.

— Ела.

Фремонт, Тайло и Лий Портър чакаха в стаята, на няколко врати от Овалния кабинет. Видимо успокоени, двете жени се засуетиха около Слоун, а Портър нежно я прегърна.

— Уип ми каза, че няма и следа от Ловкия — промълви Слоун.

— Вярно е — отговори ѝ Тайло. — Разпространихме описанието му навсякъде — дадохме го на местните, щатските и федералните власти, на армията. Засега — нищо.

— Бяга — каза Слоун. — Затворени ли са летищата?

— Само националното „Роналд Рейгън“ — отвърна ѝ Портър. — Защото за кратко беше засегнато от електронната вълна.

Слоун поклати глава.

— Не разбирам. Защо не и другите?

— Освен присъстващите в тази стая и военният хирург, който оперира корейчето, никой всъщност не знае какво се случи днес — обясни й Портър. После замълча. — И така ще си остане.

— А момченцето — продължи Слоун. — Как е?

— Хирургът е успял да отстрани имплантираните експлозиви — отговори Фремонт. — Но болестта му вече е преминала в третата фаза. Имайки предвид тежкото му състояние, надали ще изкара нощта.

— А жената, която беше с него?

— Оказа се севернокорейска агентка — както и фиктивният ѝ съпруг. Той не ни съобщи нищо, но тя проговори.

Очите на Слоун блеснаха.

— Те двамата са само върхът на айсберга. Сигурно можем да предприемем нещо, за да накажем хората, които стоят зад тях.

— Можем — обади се Портър. — Но първо цялата история трябва да се забрави. Не можем да позволим на никоя страна да разбере, че китайците и корейците едва не успяха да убият президента. След това постепенно ще разберем защо са искали да го извършат.

Той посочи към телевизора и увеличи звука.

— Слушайте какво казва президентът. После ще се поразходим.

Независимо от хаоса, настъпил в центъра на Вашингтон, правителството продължи да работи.

От Овалния кабинет президентът се обърна към нацията. Инцидентът в столицата е резултат от допуснатата грешка при военно учение. Подробностите, от съображения за националната сигурност, не бяха съобщени.

Обаче президентът изтъкна, че никоя нация не бива да смята, че Америка е отслабена или уязвена по какъвто и да е начин и предупреди всички, които възнамеряват да се възползват от положението. Сателитните снимки и разузнавателните полети показваха, че светът приема сериозно думите ѝ: никакви плавателни съдове не напуснаха китайския бряг, никакви военни самолети не се издигнаха. Тишината в Пекин беше оглушителна.

След обръщението към нацията президентът се качи на хеликоптер, за да извърши кратък полет до болницата „Джонс Хопкинс“ в Балтимор. Там, в стая, оборудвана по последна дума на

медицинската технология, тя се срещна лице в лице с човека, оказал се най-злият ѝ враг.

Додж Френч бе на легло, омаломощен, дишането му бе повърхностно и накъсано. Клодия Балънтайн забеляза, че не машините го поддържаха жив, а невероятната му воля. Но в момента, в който видя жената, която го бе наричала свой приятел, сякаш желанието за живот го напусна.

— Да, Додж, жива съм — обърна се към него президентът. — Искан да се увериш с очите си.

Френч успя да се усмихне.

— Умееш да оцеляваш, Клодия. Винаги си могла.

— Ти не си организирай всичко сам, Додж — продължи тя. — Искан имената на онези в Пекин, които са ти били съучастници.

Загадъчната усмивка на Френч не се промени.

— Хванахме мъжа и жената. Както и момчето. — Президентът поклати глава. — Не мога да си представя как си допуснал да се извърши подобна жестокост с едно дете. Толкова ли е важна за теб онази скала в морето, носеща името Тайван?

— Никога не си умеела да видиш значимото — продума немощно Френч.

— Напротив. Приятелството ни беше нещо значимо, градеше се на доверие и продължи тридесет години. Но свърши. Кажи ми каквото искам да зная, Додж.

Усмивката на Френч се изроди в гримаса. Отвори уста, но от гърлото му долетя само клокочене. Главата му се отпусна на възглавницата, клепачите му се склопиха.

Клодия Балънтайн скоро се овладя, излезе от стаята и влезе във фоайето, където я очакваха Райдър, Фремонт и Тайло.

— Отиде си — промълви тя.

— Успя ли... — започна Тайло.

Клодия Балънтайн поклати глава.

— Нищо не каза. Да съберем неоспорими доказателства за участието на Китай — както и да ги използваме — ще отнеме време. Но има нещо, което можем да направим веднага.

Тя изгледа и трите една след друга.

— Ловкия е още жив. Знае всичко, което бе известно и на Френч — навярно и повече.

Погледът ѝ отново пробяга по лицата на Райдър, Тайло и Фремонт. И трите кимнаха, сякаш знаеха точно какво ще каже президентът.

— Открийте го, каквото и да ви струва, за да не може повече да причинява зло.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.